

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

‘Αλλά εὐν εἶναι ἀληθινοί...

“Ὅπως κι’ ἄλλοτε γράφαμε, εἶνε ἀμέτρητοι οἱ τρόποι με τοὺς ὁποίους κερδίζουν οἱ ἄνθρωποι τὸ ψωμί τους. Ἐλάχιστες ὁμῶς ἐργασίες εἶνε τόσο περιέργες, σὰν αὐτὴν, ποὺ κάνει ἕνας κάτοικος τοῦ Λογδίνου, ὀνόματι Τόμας Φαζακέρλεϋ. Στέλνει κάθε χρόνο, σ’ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, περὶ τοὺς 1.500 σκελετοὺς, ἑκατοντάδες κρανία, χέρια καὶ πόδια καὶ χιλιάδες μεμονωμένα κόκκαλα.

“Ὅλ’ αὐτὰ προορίζονται γιὰ νοσοκομεῖα, κέντρα ἱατρικῆς ἐξασκήσεως, πανεπιστήμια καὶ μουσεῖα. Δὲν εἶναι δὲ πραγματικά, ἀλλὰ κατασκευασμένα ἀπὸ μιά ἐιδικὴ πλαστικὴ οὐσία.

“Ὁ Φαζακέρλεϋ συνεργαζόταν μ’ ἕνα φίλο του ἐπιστήμονα, κάνοντάς πειράματα μὲ διάφορες πλαστικὲς ὕλες. Μιὰ μέρα, λοιπόν, πρὸ 3 ἐτῶν, ἔβρην οἱ δύο τοὺς ἕνα μίγμα ὁμοίον τελείως στὴν ὅψι μετὰ ἀνθρώπινα ὀστά. Ὁ Φαζακέρλεϋ σκέφθηκε τότε νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μιά καινούργια ἐπιχείρησι.

Στὴν ἀρχή, ἔφτιαξε κάμποσα ὁμοιώματα ποδιῶν σκελετῶν. Παρετήρησε δὲ ὅτι τὰ πούλησε μὲ μεγάλη εὐκολία. Ἐκάμε τότε ἕνα μεγάλο ταξίδι, στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική, καὶ διαπίστωσε ὅτι οἱ ἄνθρωποι σκελετοὶ ἔχουν γίνῃ σήμερα πολὺ δυσσεύρετοι. Τὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰ ἄλλα ἱατρικὰ κέντρα, ποὺ χρειάζονται ἕνα γνήσιον σκελετό, πρέπει νὰ τὸν ἀκριδοπληρώσουν (ὡς 60 λίρες, ἢ καὶ περισσότερον ἀκόμα) καὶ νὰ περιμένουν ἐπὶ μῆνες γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ παραγγελία τους.

Σκέφθηκε λοιπὸν ὁ Φαζακέρλεϋ ὅτι θὰ ἔκανε χρυσὲς δουλειές, ἂν κατασκευάζε πανομοιότυπα σκελετῶν ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία καὶ τοὺς πουλοῦσε στὴ μισὴ τιμὴ τῶν γνησίων. Πραγματικά, ἔβαλε σ’ ἐφαρμογὴ τὴν ιδέα του, ἀπ’ τὸ 1949. Σήμερα φτιάχνει καὶ πουλεῖται τρεῖς τύπους ὁλόκληρων σκελετῶν τέσσερα εἶδη κρανίων, σπονδυλικὲς στήλες, σιαγόνες, χέρια, πόδια, κλπ.

Ἐκτὸς ἀπ’ τὰ ἱατρικὰ κέντρα, ἡ πελατεία του περιλαμβάνει καὶ μεγάλα ἐργοστάσια ὑποδηματοποιίας, ποὺ ἀγοράζουν «πόδια» γιὰ μελέτες καὶ γιὰ τελειοποίησι τῆς παραγωγῆς τους. Ἐπίσης διάφοροι κατασκευαστὰ κορσέδων προμηθεύονται ὠρισμένα μέρη τοῦ σκελετοῦ, γιὰ νὰ ἐπινοήσουν μὲ τὴ βοήθειά τους καινούργιους τύπους τῶν προϊόντων τους.

Ἰδιαιτέρω ἐνδιαφέρον παρουσιάζει τὸ «λειτουργικὸ πόδι», ἕνα δημιούργημα τοῦ Φαζακέρλεϋ ἀπὸ εὐλύγιστη πλαστικὴ οὐσία, στὸ ὁποῖο φαίνονται ὅλες οἱ φλέβες, οἱ μῦς, οἱ σύνδεσμοι, κλπ., ὅπως σ’ ἕνα πραγματικὸν ἀνθρώπινον πόδι δίχως τὴς ἐπιφανειακῆς σάρκες. Ἄν λυγίσῃ κανεὶς τὸ μεγάλο δάχτυλό του, κινεῖται συγχρόνως κι’ ὅλοι οἱ ἄλλοι μῦς!

Ἡ τελευταία ἐπινοήσις τοῦ Φαζακέρλεϋ εἶνε ἕνας μικροσκοπικὸς σκελετὸς ὕψους μόνον 65 πόντων, προωρισμένος γιὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ανατομίας στὰ σχολεῖα. Παρ’ ὅλες τὶς μικρὲς διαστάσεις του, ἔχει ὅλα τὰ 206 ὀστά ἑνὸς γνησίου σκελετοῦ.

Γιὰ τὴν τεχνητὴ κατασκευὴ ἑνὸς ὠρισμένου ὁστοῦ, ἐτοιμάζεται πρῶτα ἕνα μεγίστης ἀκριβείας καλούπι, κι’ ὕστερα χύνεται μέσα ἡ πλαστικὴ οὐσία (ποὺ ἡ σύνθεσις τῆς τηρεῖται μυστικῇ ἀπ’ τὸν Φαζακέρλεϋ).

Δυσκολώτερη ἀπ’ ὅλες εἶνε ἡ ἀπομίμησις τοῦ κρανίου, μὲ τὶς τόσο λεπτὲς ραφές του. Κι’ ὁμῶς, ὁ Φαζακέρλεϋ διηγεῖται μὲ καμφοῖ ὅτι κάποιοι Ἀμερικανοὶ ἀγοράστει τὸν ἐπὶστρεψαν μερικὰ κρανία ποὺ τοῦ εἶχαν παραγγεῖλει, καὶ τοῦ ἔγραψαν:

«Δὲν θέλουμε πραγματικὰ κρανία. Ἐμεῖς νομίζαμε ὅτι φτιάχνετε τεχνητὰ ὁμοιώματα».

Ἡ μόνη χώρα, μὲ τὴν ὁποία δὲν ἔχει ἐμπορικὲς δεσοληψίες ὁ Φαζακέρλεϋ εἶνε ἡ Ρωσία. Γιατί, ὅταν ἔκαμε κάποτε λόγο στοὺς ἐμπορικοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Σοβιετ γιὰ τὴν παγκόσμιον ἔλλειψιν πραγματικῶν σκελετῶν, ἐκείνοι τοῦ ἀπάντησαν μ’ ἀδιαφορία καὶ ἀλαζονεία:

— Στὴ δική μας χώρα δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις!

“Ὁ Φαζακέρλεϋ ἔχει ἐπίσης κατασκευάσει τὸν πρῶτον ἐγκέφαλον ἀπὸ καουτσούκ, πιστὸ ὁμοίωμα τοῦ πραγματικοῦ, ποὺ μπορεῖ νὰ χωρισθῇ σὲ τέσσερα κομμάτια κι’ ἔχει γρωμμένη πᾶνω σὲ κάθε μέρος του τὴ λατινικὴ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία του.

Καὶ μιά περιέργη παρατήρησι: “Ὅλοι οἱ πελάτες τοῦ Φαζακέρλεϋ ζητοῦν γυναικεῖους σκελετοὺς! Οἱ ἄνδριοι δὲν ἔχουν καμμίαν ζήτησι...

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΕΤΟΥ...

Πρωτότυπο διήγημα

Περνώντας τυχαίως ἀπ’ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀντρός της, ἡ Μιλένα τὸν ἔβλεπε ἀνάστατον.

— Ὁ Μάρκελλος εἶνε βαρεῖα ἀρρωστος! τῆς εἶπε. Μοῦ τὸ τηλεφώνησαν ἀπ’ τὴ Φλωρεντία. Θάθελα νὰ φύγω ἀμέσως, μὰ ἔχω αὐριο μιά σπουδαία δίκη. Δὲν πᾶς ἐσύ, ἀντὶ γιὰ μένα;

— Ἐγώ; Τί νὰ κάνω; ἀπόρησε ἡ νέα γυναίκα.

— Ὁ γιᾶτρός μου τηλεφώνησε ὅτι ὁ Μάρκελλος ζητάει ἐπίμονα ἐμάς τοὺς δύο. Εἴμαστε οἱ μόνοι ἀληθινοὶ τοῦ φίλου. Τὸν ἀγαπᾶ σὰν ἀδελφόν... Κι’ ὁ γιᾶτρός μου εἶπε πῶς δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας. “Ἐλα, κάνε μιά θυσία... γιὰ χάρι μου!

— Καλὰ, Τζιάκομο, ἤσυχασε. Θὰ φύγω γιὰ τὴ Φλωρεντία, ἀφοῦ τὸ θέλεις...

“Ὁ διάσημος δικηγόρος ἦταν συντετριμένος. Συνδεόταν μὲ τὸ Μάρκελλο ἀπὸ παιδί, μὲ θαδεῖα κι’ ἀπόλυτη φιλία. Μαζί εἶχαν περάσει τὰ πρῶτα νεῖατά τους... ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ Τζιάκομο ἐρωτεύθηκε καὶ παντρεύτηκε τὴ Μιλένα. Ἐίχε φανῇ τότε, στὴν ἀρχή, ὅτι διαταραχθῆκε ἀνεπαρόρθωτα ἡ ἰσορροπία τῆς κοινῆς ζωῆς τους. Μὰ ἔπειτα ὁ Μάρκελλος ἔβριξε στὴ Μιλένα μιά καλὴ φίλη, μ’ ἀντίληψι κι’ ἀνώτερον πνεῦμα. Κι’ ἐξακολούθησε νὰ συνδεόμενος ἀχώριστα μὲ τ’ ἀντρώγονο.

Νὰ ὅμως ποῦ ἔφτανε τώρα ὁ θάνατος, γιὰ νὰ κόψῃ αὐτὸ τὸ δεσμό!...

★

— Κυρία, ὁ ἀρρωστος σὰς ζητάει, σὰς φωνάζει... εἶπε ἡ νοσοκόμα.

Ἡ Μιλένα ἔσπινε ἀπότομα καὶ τὴν κύτταξε.

— Πηγαίνω ἀμέσως... ἀπάντησε. Εἶχα ἀποκοιμηθῇ λίγο...

— Ὑπομονή, κυρία! Κάνετε μιά φιλικὴ ἐπιστολή... ἴσως δὲν θὰ ζήσῃ ὡς τὸ πρωῒ...

“Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἦταν γυρισμένος πρὸς τὴν πόρτα, μὲ τὰ μάτια του διὰ πλάτανα ἀπ’ τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς, σὰν νὰ περιμένε ἀπ’ τὴ Μιλένα νὰ τοῦ χάριστῃ τὴ ζωὴ. Ἐκείνη πῆγε κοντὰ του καὶ χαϊδεύει τὸ φλογισμένον μὲτωπό του, προσπαθώντας νὰ φανῇ ἡρεμῇ. Μὰ δὲν κατάφερε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα, ποὺ ἀνέβαιναν στὰ μάτια της.

— Κλαῖς;... μουρμούρισε ὁ Μάρκελλος. Εἶν’ ἀλήθεια, λοιπόν, πῶς θὰ πεθάνω;... Ἀκουσε! Πρὶν ξεψυχήσω, θέλω νὰ σοῦ ξομολογήθω ἕνα μυστικό. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πᾶρω στὸν τάφο, μαζί μου...

Ἡ Μιλένα ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἐλαφρά. Κάποιο προαίσθημα τὴν εἰδοποιεῖ πῶς θὰ συνέβαινε κάτι πολὺ σοβαρό...

— Ἡσυχάσε, Μάρκελλε... εἶπε. Αὐριο θὰν’ ἐδῶ κι’ ὁ Τζιάκομο...

— Τί με νοιάζει γι’ αὐτόν;... Ἐσένα μόνον θέλω κοντὰ μου... δίκη μου, στίς τελευταῖες μου στιγμὲς! Δὲν μπορῶ νὰ κρυφθῶ τὸ μυστικό μου, τώρα ποὺ φτάνει ὁ θάνατος! Σ’ ἀγαπᾶ, σὲ λατρεύω!...

Ἡ Μιλένα εἶχε μείνει ἀποσβολωμένη, ἀνίκανη νὰ μιλήσῃ. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε σὰν νᾶθελε νὰ σπάσῃ...

— Δὲν σοῦ τόχα πῇ ποτέ! ἔξακολούθησε ὁ ἀρρωστος. Δὲν ἤθελα νὰ ταραξῶ τὴν ἡσυχὴ ζωῆς σου... Μὰ τώρα θὰ πεθάνω, δὲν πρόκειται νὰ με ξενοδῇς... Θὰ ξεχάσῃς

αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ὥρα... “Ἐνα μόνον σοῦ ζητῶ, γιὰ νὰ φύγω εὐτυχισμένος: ἕνα φίλιν, ἕνα φίλιν μόνον!... Ἄσε με νὰ νοιώσω τὴ ζεστὴ γλύκα τῶν χειλιῶν σου, πρὶν πεθάνω! Τάχω τόσο ποθῆσαι... Κάμε αὐτὴ τὴ χάρι σ’ ἕνα ἐτοιμοθάνατο!...

Τὰ μάτια του τὴν κύτταζαν σὰν νᾶθελε νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν ψυχὴ της, νὰ μαντέψῃ τὴ σκέψις της... Ἐκείνη ἔμενε ἀκίνητη, σὰν ἀγαλμα. Ἡ καρδιά της γέμιζε ἀπὸ μιά γλυκεῖα κι’ ἀκατανίκητη συγκίνησι... Ὁ Μάρκελλος πῆβαινε... καὶ τὴν ἀγαποῦσε... ζητιάνευε ἕνα φίλιν της!...

Ξαφνικά, δίχως νὰ τὸ καλοσκεφθῇ, ἔσκυψε καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη της στὰ δικά του...

★

— Εἶνε ἕνα ἀπίστευτο θαῦμα! φώναξε ἡ νοσοκόμα. Χτὲς τὸ βράδυ, ψυχομαχοῦσε σχεδόν. Καὶ τώρα εἶναι ἐκτὸς κινδύνου. Ἡ κυρία σας τοῦ παραστάθηκε μ’ ἀφοσίωσι...

“Ὁ Τζιάκομο ἔσφιξε σὲ συγκίνησι στὸ στήθος του τὴ γυναίκα του, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

— Θέλετε νὰ δῆτε τὸ φίλο σας; πρόσθεσε ἡ νοσοκόμα. Ἐλάτε μαζί μου...

Ἡ Μιλένα ἔμεινε μόνη, θυσιμένη στίς σκέψεις της... Ἀντὶ νὰ χαρῇ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Μάρκελλου, ἐνοίωθε φόβο... Τί θὰ γίνεταν, τώρα ποὺ ἔξαγούριζε στὴ ζωὴ;... Θὰ ὑπῆρχε πάντα μετὰ τὸν φίλιν της ἡ ἐξομολόγησι, ἐκείνο τὸ φίλιν... ποὺ ἐνοίωθε ἀκόμη στὰ χεῖλη της, ὁλόφλογο, τρεμουλιαστό!

Μὰ κι’ αὐτὴ δὲν τὸν εἶχε φιλήσει ἀδιάφορα. Κι’ ἡ συγκίνησις της, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀποτελοῦσε μιά ἀπιστία στὸν ἄντρα της, μιά σκιά ἀμαρτίας...

Κι’ ὁ Μάρκελλος ὁμῶς ὑπόφερε τώρα ἀπὸ τύψεις γιὰ τὴν ἀδυναμία του. Γιατί νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικό του;... Ἡ ἀνάστασις του θὰ μποροῦσε τώρα νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ τὴν εὐτυχία τοῦ φίλου του! Τοῦ φαινόταν σὰν νᾶχε ἐγκληματήσῃ, μ’ ἐκείνο τὸ ἀτελεισμένο του ἔξοπασμα...

“Ὁ, ἂς μποροῦσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος του, νὰ σβύσῃ τὰ τρελλὰ λόγια, ποὺ εἶχε προφέρει...

“Ὁ Τζιάκομο βρισκόταν τώρα κοντὰ του. Τοῦσφιγγε τρυφερά τὸ χέρι καὶ τοῦ μιλοῦσε μὲ συγκίνησι γιὰ τὴ Μιλένα.

Ξαφνικά, πέρασε μιά ἔμπνευσι ἀπ’ τὸ νοῦ τοῦ Μάρκελλου.

— Ἡ Μιλένα; φώναξε μὲ προσποιητὴ ἐκπληξι. Εἶν’ ἐδῶ λοιπόν ἡ γυναίκα σου;

— Μὰ πῶς, δὲν τὸ ξέρεις; ἀπόρησε ὁ δικηγόρος. Ἐμεινε δίπλα σου τέσσερες μέρες... Στίς σοβαρώτερες στιγμὲς, δὲν ἔφυγε ἀπ’ τὸ πλευρό σου. Πῶς, δὲν τὴν εἶχες ἀντιληφθῇ; Δὲν θυμάσαι τίποτε, λοιπόν;

— Ἡ Μιλένα;... Μὰ ἐγὼ θυμάμαι πῶς ἦταν δίπλα μου ἡ Ἐλντα... Naί, ναί...

— Ἡ Ἐλντα; Ἡ φιλενάδα σου; Αὐτὴ δὲν ξέρει καν πῶς εἶσαι ἀρρωστος!

— Τί περίεργο! Κύτταξε τί κάνει τὸ παραλόγιον!... Πῆς λοιπόν, στὴ γυναίκα σου, νὰ με συχωρήσῃ, ἂν πᾶνω στὴν ἔξωσι τοῦ πυρετοῦ πόδρου λόγια ἀνόητα, ἐρωτικά... Ποῖος ξέρει τί νὰ τῇ εἴπα, νομίζοντάς τὴν γιὰ τὴν Ἐλντα!...

ΡΟΣΑΛΜΠΑ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ 4000

Κοζερι τῆς ἐθομαδῶς

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

“Ὅταν γνωρίστηκαν πῆγαιναν στὸ σχολεῖο. Μὲ τὶς σάκκες στὸ χέρι. Τὴν ἀγάπησε τὸ ἀγόρι, ἡ ἔπεισε τὸν αὐτό του ὅτι τὴν ἀγαπᾶ καὶ τότε πῆρε χρωματιστὸ χαρτί πολυτελείας, πῆρε πεννάκι ἀπαστο, πῆρε ἔμπνευσεις ἀπὸ ἀνθολογίας ποιητικῆς καὶ κάθισε νὰ τῇ τὸ γράψῃ. “Ἄν τὸ βράδυ στίς πέντε ἡ ὥρα — ἔλεγε ἡ ἐπιστολή — θάβγαινε στὸ μπαλκόνι της, ἡ ἔξοδος της θὰ ἐσημαίνε ὅτι ἀνταποκρίνεται στὸν ἔρωτά του. “Ἄν δὲν ἔβγαινε, ἡ ἀπουσία της θὰ σημαίνε ὅτι τὸν ἀποκρούει

Ἄλλὰ νὰ ποῦ τὸ κορίτσι τὴν ὠρισμένη ὥρα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ μπαλκόνι. Ἦταν ἡ εὐτυχία τοῦ ἀγοριοῦ. Ἀκούθησαν οἱ κοπιώδεις συνενοήσεις γιὰ τὴ μέρα τῆς συναντήσεως. Ἐβδομάδες καὶ μέρες ἀγωνίας. “Ὁς ποῦ ἔφτασε ἡ μεγάλη ὥρα. Ἀγῶγοι φρικταρεῖν ἔγινον τὰ δάχτυλά τους καθὼς ἔψαυαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. “Ὁλα πρῶτα: τὸ πρῶτο τράκ, ἡ πρώτη συγκίνησι, ἡ πρώτη ἀναταραχὴ τῆς ψυχῆς, τοῦ σώματος, ὁλόκληρου τοῦ εἶνε. Καὶ φυσικά, τὰ πρῶτα μεγάλα λόγια: “Ὁς τὸν τάφο. “Ὁρκοὶ ἀμοιβαίας καὶ ἰσόδους πίστεως. Τὴν ἔχουν αὐτὴ τὴν ἀδυναμία τὰ παιδιὰ. Ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς τάφους. Μὲχρι τάφους πιστοί. Κι’ ἦταν δεκάξη χρονῶ τὸ ἀγόρι. Κι’ ἦταν στὰ δεκατέσσερα τοῦ τὸ κορίτσι... Στὸν Ἐθνικὸ Κήπο, καταφύγιον τῶν πρῶτων καὶ τῶν τελευταίων ἡλικιῶν, ἔστησαν τὴ φωλιά τους. Πέρασε ἕνας χρόνος, πέρασαν δύο, πέρασαν τρεῖς. “Ὁρα πᾶ ἀποφάσεων. “Ἡρθε ὁμῶς ὁ πόλεμος τοῦ 1940. Στὴ Μέση Ἀνατολὴ πῆγε τὸ παιδί, κι’ ἀπὸ κεί τὴν ἀνταρσίαν γιὰ τὸ Νέο Κόσμο. Τώρα πρὸς ἑπτὰ ἔτη εἶνε νέος. Σχεδὸν ἄντρας. Ἀλλὰ, τί περιέργο! Ἡ πρώτη του σκέψις δὲν εἶν’ ἐκείνη. Δὲν βιάζεται νὰ τὴ συναντήσῃ. Βιάζεται ὁμῶς τὸ κορίτσι. Τρέχει κοντὰ του. Τὸν βλέπει. Καταλαβαίνει. Ἐχουν φοβερὴ δσφορη σ’ αὐτὸ τὸ κεφάλαιο οἱ γυναῖκες. Τοῦ θυμίζει τὸ μαθητὴ, τὸ γράμμα, τὸ μπαλκόνι, τὸν Ἐθνικό, τὸ «πιστὸς μέχρι τάφους». Θυμάται τὸ παιδί, συγκινεῖται, τῆς χαϊδεύει τὸ χέρι. Ἀλλὰ εἶνε καὶ ἄντρας θετικός, ντόμπρος, ἀποφασιστικός. Δὲν τὸν ἀρέσουν οἱ ἀμφιβολές καταστάσεις. Πρέπει νὰ μᾶθῃ τὸ κορίτσι τὴν ἀλήθεια: Τὴν συμπαθεῖ, τὴν ἐκτίμα πολὺ. Ἀλλὰ...

Ἀναπτύσσει τὰ «ἀλλά» του. “Ὁσο μπορεῖ μὲ μεγαλύτερη εὐλικρίνεια: Δὲν τοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἦταν ἡ εὐτυχία τῆς κοντὰ του. Οὐθὲν, ἀλλᾶστε, καὶ ἡ δικὴ του εὐτυχία. “Ἄν ἦθλε ν’ ἄλλαζαν δρόμους... Δὲν ἦταν ἀδικο ἕνα παιδικό αἶσθημα, νὰ τοὺς δεσμεύσῃ σ’ ὅλο τους τὸ βίον;

Λέει ὁ ἕνας, κλαίει ἡ ἄλλη. Δὲν εἶνε ἥθριο ἐκείνος. Λυπᾶται, ἀλλὰ

δὲν κάμπτεται. Ἐπιμένει στὴν ἀπόφασί του.

Καὶ τώρα ποῦ ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ της τὸν κατηγοροῦν. Τοῦ καταλογίζουν ἀστάθεια. Τὸν θεωροῦν ἔνοχο γιὰ τὸν πόνο ποὺ μαραίνει τὴν κόρη. Μιλοῦν γιὰ ἐπιπορκία.

Στίς κατηγορίες αὐτὲς ἀπολογεῖται ὁ νέος καὶ ρωτᾷ: Τί ἔπρεπε τάχα νὰ κάνῃ; Ἐπρεπε νὰ προχωρήσῃ χωρὶς ν’ ἀγαπᾶ; Νὰ δεσμευθῇ χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ὑπαγορεύῃ ἡ καρδιά του; Νὰ χαλάσῃ τὴ ζωὴ του καί, μαζί μὲ τὴ δική του, νὰ καταστρέψῃ καὶ τὴ ζωὴ ἐκείνης;

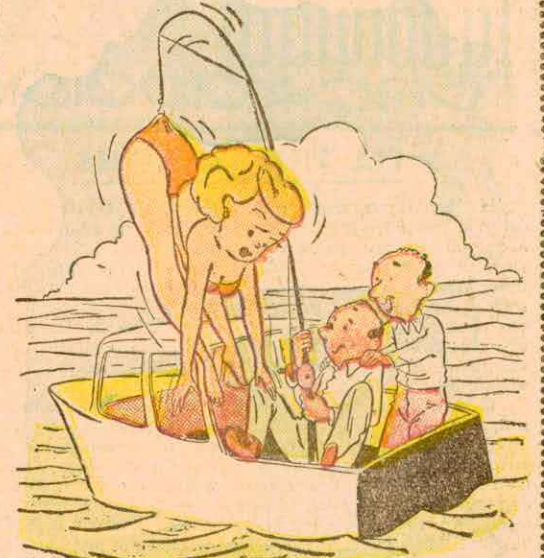
Μ’ ἄλλα λόγια, ποῖο εἶνε τιμώτερο; Νὰ φεύγουμε ὅταν φεύγῃ ὁ ἔρωτας, ἢ νὰ μένουμε, ἔστω καὶ χωρὶς αὐτόν;

Πόσο δύσκολα, ἀλήθεια, συμβιβάζεται ὁ φυσικὸς μὲ τὸν κοινωνικὸ νόμο! Ἰδίως σ’ αὐτοὺς τοὺς ἔρωτες ποὺ ἔχουν τὴν πρώτην ρίζαν τους στὰ θρανία τοῦ σχολείου. Νομίζουν ὅτι ἀγαποῦν, πιστεύουν ὅτι ἀγαπιούνται. Παιδιά ὁμῶς ποὺ δὲν ξέρουν τὴ ζωὴ, ποὺ δὲν ξέρουν — τὸ κυριώτερον — τὸν ἑαυτὸν τους, πῶς μποροῦν νὰ δεσμεύωνται μὲ ὄρκους καὶ μὲ ὑποσχέσεις; Τίποτα, βέβαια. πῶς εἰδυλικὸ ἀπὸ μίαν ἀγάπην ποὺ ἀρχίζει στὰ θρανία τοῦ σχολείου γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὰ θαδεῖα γεράματα. Ἀλλὰ καὶ τίποτα πῶς σπάνιον. Ἡ ἐξίτασις ἑνὸς κανόνα, ποὺ θέλει τὶς παιδικὲς ἀγάπες εὐκολοδιάλυτες. Φιλίες παιδικὲς διατηροῦνται πολὺς. Ἀγάπες ὁμῶς;

Οἱ Παῦλοι καὶ οἱ Βιργινίες συνήθως δὲν εὐδοκίμουν παρὰ στίς σελίδες τῶν μυθιστορημάτων. Ἀνθὸς τόσο ἀδρά καὶ τόσο τρυφερά δὲν ἀντέχουν στίς κακουχίες τῆς ζωῆς. Μαραίνονται σὰν τὰ ροδὰ τῆς ἀνοιξέως. Ἐκτὸς ἀν’ ὁ ἔρωτας, ἀλλὰ ζώντας μορφή, ἐξελιχθῇ σὲ συνήθεια, ἡ δὲ συνήθεια δημιουργήσῃ στὰ δύο μέρη ἥθικες ὑποχρεώσεις. Λέπει δὲ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τὸ θάρρος τοῦ νέου αὐτοῦ, ποὺ ἔσπασε τὰ δεσμά του μὲ τὸ παρελθόν, ὅταν κατάλαβε ὅτι εἶνε δεσμὸς ποὺ δὲν ἔχουν τίς ρίζες τους στὴν ἀγάπην.

Εἶπα θάρρος. Θὰ προτιμούσατε νᾶλεγα τὴν ἀστάθεια, τὴν ἀσυνέπεια, ἢ καὶ τὴν κλίσι στὴν προδοσία ἀκόμα. Ἡ γνώμη σας. Νὰ ἐπιτρέψετε ὁμῶς καὶ στοὺς ἄλλους νὰ χουν τὴ δική τους γνώμη καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἐντιμότης στὴν ἐρωτικὴ ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἡ εὐλικρίνεια. Νὰ φεύγῃ ἐκείνος ποὺ ἔπαυσε νὰ θερμαίνεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Μένοντας ἀπὸ ὑποχρεώσεις καὶ ἀπὸ σιγανθρώπια, δὲν σκοτώνει μόνον τὴ δική του ζωὴ. Περισσότερον ἀπ’ αὐτὴν, σκοτώνει τὴ ζωὴ ἐκείνης, ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ νιώσῃ κάποτε ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς προσφέρεται μὲ τὴ μορφή τοῦ βοηθηματος. Καὶ εἶνε κρίμα, κρίμα καὶ γιὰ τοὺς δύο, ὅταν βρίσκονται στὰ πρῶτα τους νιάτα νὰ δηλητηριοῦν ἀπὸ ἔλλειψιν θάρρους καὶ εὐλικρίνειας τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τοῦ βίου τους. Γι’ αὐτὸ καὶ στὰ καθηγητήρια ποὺ διατηρῶνται ἐναντίον τοῦ νέου ἀρνόματι τὴν ὑπογραφή μου

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Δὲν σοῦ ἔλεγα ὅτι τὸ καλὸ ψάρεμα γίνεται κοντὰ στὴν παραλία;

Λυρικὸ τραγούδι

Νύχτες Αὐγούστου

Αὐγουστιάτικες οἱ νύχτες εἶνε πάντα πῶς γλυκεῖες... Λέξεις πῆς μου ἐρωτικῆς καὶ τὶς ἀντιρροήσεις πνίχτες ποῦναι πάντα ἀρνητικές. Αὐγουστιάτικες οἱ νύχτες μᾶς θερμαίνουν πῶς πολὺ ἔλα, ἀγάπη μου καλή, κι’ ὅλες σου τὶς χάρες, ρίχτες σ’ ἕνα ἀτέλειωτο φίλιν...

★

Τὸ φεγγάρι περιμένει νὰ μᾶς δῇ καὶ νὰ χαρῇ... Εἶν’ ἡ νύχτα πονηρὴ κι’ ἔλα πᾶ μετανιωμένη ἔλα πᾶ τρυφερή. Ἐλά πᾶ... μὴ με παιδεύεις, δὲν μπορῶ νὰ καρτερῶ αὐγουστιάτικο καιρὸ, ἄδικα μὲ κοροϊδεύεις μὲ καμὸ γέλο σκληρό.

★

Τα δρώματα της καρδιάς

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ

«Η Ίουλιέττα ήταν μία απ' τις πιο όμορφες κοπέλες του μικρού γραφικού χωριού κοντά στις Άλπεις. Δεκάδη χρόνων μπορούσε να δουλέψει στα χτήματα της μητέρας της γιατί δεν είχε άλλον κανένα στήν κόσμο. Ήταν εργάτική, γλυκομίλητη, τίμια.

Ο Φρανσουά την είχε δει μία δυο φορές στο χωριό, κοντά στη βρύση κι' απ' τότε φούντωσε μέσα του η αγάπη γι' αυτή. Την είχε ερωτευθεί σαν τρελλός. Διαρκώς τη σκεφτόταν και είχε χάσει κάθε όρεξη για δουλειά, στο μικρό μαγαζί του.

Ήταν τσαγκαράς. Στην αρχή σκέφτηκε να πάει να τη ζητήσει απ' τη μητέρα της. Μα όταν της το παρήγγειλε της ίδιας, με κάποια γνώση του, η Ίουλιέττα απάντησε περηφάνως: —Δε σκέφτομαι να παντρευτώ ακόμα. Και έπειτα δεν τον αγαπώ.

Όταν ο Φρανσουά έμαθε την απάντησή της, τότε πια ο έρωτάς του έγινε άγριος πόθος για την όμορφη Ίουλιέττα. Θα πήγαινε να τη βρει ο ίδιος, να της μιλήσει, να την πείσει.

Πέρασαν μερικές μέρες. Κι' ένα βράδυ, καθώς ο ήλιος έβγανε στη δύση του, ο Φρανσουά είδε την Ίουλιέττα ναρχεται απ' τα χτήματα, φορώντας ένα πεντάμορφο, κατηφορίζοντας τον κεντρικό δρόμο του χωριού. Η κοπέλλα σαν τον είδε μπροστά της, θέλησε να ξε-

φύγει, μα εκείνος την έπιασε απ' το χέρι και της είπε γλυκά:

—Μη φοβάσαι, Ίουλιέττα. Αφσέ με να σου μιλήσω.

—Ξέρω τί θα μου πής. Δεν έχω καμιά κουβέντα μαζί σου. Τράβα το δρόμο σου.

Ίουλιέττα, είπε αυτός και η φωνή του έγινε σοβαρή, σ' αγαπώ, λυώνω από αγάπη για σένα. Αν δε σε πάρω, θα σκοτωθώ!

—Δε σ' αγαπώ, Φρανσουά. Έπειτα δεν θέλω να παντρευτώ ακόμα, είμαι μικρή. Χάθηκαν τ' άλλα κορίτσια στο χωριό.

—Εσύ σαι η πιο όμορφη ανάμεσα σ' όλες, εσένα λατρεύω.

—Φύγε! τού είπε ξερά η κοπέλλα, φύγε, δεν σε θέλω. Αφσέ με να πάω σπίτι μου.

Ο Φρανσουά που την έβλεπε τόσο ποθητή, τόσο ωραία, έγινε άλλος άνθρωπος εκείνη τη στιγμή. Σύντηξε μέσα του το άγριο ένστικτο, ένας ασυγκράτητος πόθος.

Κι' άξαφνα ώρμησε πάνω της, την έσφιξε στο στήθος του με μανία και, μ' όλες τις διαμαρτυρίες της, την τράβηξε μέσα στους θάμνους, στην άλλη μεριά του δρόμου.

Η κοπέλλα κατάλαβε τον κίνδυνο που την απειλούσε, κι' άρχισε να ουρλιάζει και να τον αλκωνόη τον πρόσωπό της, θέλησε να ξε-

ο Φρανσουά ήταν δυνατός και κάποια στιγμή την έριξε χάμου. Άγριο πάλεμα ακολούθησε. Η όρμη, η απελπισία της Ίουλιέττας, η αντίτασή της λύνισαν σιγά-σιγά...

Όταν συνήλθε ο Φρανσουά είχε κιάλας γαθή...

Γύρισε, ντροπισμένη, κλαμένη, σπίτι της. Η μητέρα της σαν την είδε έτσι χλωμή άνησυχσε, μα η Ίουλιέττα την καθυσάωσε και της είπε πως ήταν κουρασμένη απ' τη δουλειά. Η γριά πίστεψε και τη σιμά δούλεψε να πλαγιάσει.

Σαν έμεινε μόνη η Ίουλιέττα ξέσπασε σ' ανόητα λητά. Μα σιγά-σιγά η απελπισία της έβωσε τη θέρση κι' ένα άγριο μίσος. Θα εκδικιόταν αυτόν που της είχε κλέψει έτσι την καρδιά, την τιμή της.

Πέρασαν από τότε μερικοί μήνες. Μάταια η άμορφη Ίουλιέττα καρδεωόταν να συναντήσει τον Φρανσουά που την απέφυγε. Είχε πάρει το μίσος της έναντι του, ήξερε πως η Ίουλιέττα θα τον εκδικιόταν μία μέρα και φοβόταν Σκέφτηκε μάλιστα να φύγει απ' το χωριό, μα αν τόκανε θα πέθαινε της πενας γιατί δεν ήταν καί τόσο εύκολο να βρει άλλοι δουλειά.

Η Ίουλιέττα ωστόσο κατάρτασε το σχέδιό της. Θα τον παρασυνάγε, ένα βράδυ, κοντά στο σπίτι του.

Είχε έρθει η άνοιξη. Η φύση ήταν μαγευτική. Και τονάχα στην ψυχή της Ίουλιέττας βασίλευε η απελπισία.

Κάποιο βράδυ, η κοπέλλα τον είδε να πηγαίνει αμείβιμος, σφυρίζοντας στο σπινί του. Τον παρακολούθησε και τον έφτασε λίγα μέτρα πιο πέρα. Όταν την είδε μπροστά του, έκρινε χλωμιάσει.

—Τί θέλεις από μένα; τη ρώτησε.

—Την τιμή μου! φώναξε άγρια η Ίουλιέττα.

Και πριν προφτάσει, ο Φρανσουά ν' αρθρώσει λέξη, άρπαξε απ' το δρόμο, μία μεγάλη πέτρα και του την κατέφερε με δύναμη στο κεφάλι. Ο Φρανσουά σωριάστηκε κάτω και το αίμα άναβλυσε απ' την πληγή του. Μα δεν είχε μείνει στον τόπο. Τότε η Ίουλιέττα πήρε κι' άλλες πέτρες και τον άποτειλίσωσε. Όταν τον έδε πια νεκρό μπροστά της, ακίνητο, ένοιωσε άνακούφισι.

—Εκδικήθηκα! φώναξε.

Όταν, λίγους μήνες αργότερα, έγινε η δική της, ήταν το ίδιο άταραχη και ψυχρή, όπως την ημέρα του φόνου. Μόνο η γριά μητέρα της λιποθύμισε σαν άκουσε πως την καταδίκασαν σε τρία χρόνια φυλακή.

Μα η Ίουλιέττα άδιαφόρησε για την τιμωρία της. Ένοιωθε μονάχα λύπη για τη γριά μητέρα της, που τώως να μην άντεχε στη φοβερή συμφορά που την είχε βρει.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΤΙΜΟΝ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ένα σημαντικό θεατρικό γεγονός αναγγέλλεται για την χειμερινή σεζόν.

Η κ. Κατερίνα θα γιορτάσει την δεκαπενταετηρίδα της στο θέατρο, στο οποίο αφιέρωσε τη ζωή της από αγάπη προς την τέχνη και πολλές φορές με μεγάλες οικονομικές θυσίες.

Ο πανηγυρικός ευγεύσμος θα γίνει στο θέατρο Κουλης, που εκκλίνει για τη νέα σεζόν η ομήρικη πρωτομνηστική. Θα συμπληρωθεί εκτενώς η κ. Κουλη, πιθανόν να και ο γικός ανασταλτικός.

Τρίτη στη σειρά ο αναμνηστικό έργο η λυρική Δέλη ανασταλτικές πτυχές. Την ανασταλτική ομήρικη του Δαν-Δαν «Σαφών και Δανιήλ», με την Ιαλλία μεσσηνίου Κουλη, που μετέκληση είσικα απ' τα παρσι.

Το ίδιο έργο γιορτάθηκε πέρσι, από τον Ξεσίλ ντε Μίλλ, ως φίλη, με την Χεντύ Λύμπα, ως Δανιήλ, και τον Βικτωρ Ματιέ, τον ηρωικό με τα «αυτολόμενα» παρσι, ως Σαφών.

Το φίλη αυτό, που υπήρχε πολλά έκατομύρια δολάρια, θα παίχθη το χειμώνα και στις Αθήνες.

Η Ρένα Βλαχοπούλου, που έκανε την επανεμφάνισή της στο θέατρο «Σαμαρτζή», ύστερα από 5 χρόνια απουσίας στο εξωτερικό, είχε ένα μυθιστορηματικές αισθηματικές περιπέτειες.

Στην Νέα Υόρκη γνώρισε, εντελώς τυχαία, τον περίφημο βιρτουόζο κομωτή των άστρων του κινηματογράφου, Ντυ-δερνιέ. Πήγε μία μέρα σ' ένα από τα μεγαλύτερα κομωτήρια του Μπρόντγου-αϊν, για να κόψει τα μαλλιά της. Ο Ντυ-δερνιέ την έρωτευθηκε από τη πρώτη στιγμή που την είδε και δεν την άφησε να κόψει τα μαλλιά της. Αργότερα της έπρότεινε πολιτικό γάμο. Η Ρένα τον άεχτηκε και άπέκτησε έτσι την Αμερικανική υπηκοότητα.

Τον χειμώνα η Βλαχοπούλου, επί κεφαλής μιας μεγάλης ορχήστρας, με συνεργασία του Σταύρου Ρουκά, θα κάνει μία μεγάλη τουρνέ στη Μέση Ανατολή.

Για τον χειμώνα γίνεται σκέψη εγκαταστάσεως μικτού θιάσου στο «Κεντρικόν», με συνεργασία του Β. Λογοθετίδη, των αδελφών Καλαϊτά, της Μαρ Νέξο, της Μαρ Κρεβδά, και του Γ. Γαβριηλίου. Ο θιάσος αυτός θα παίξη μουσικές κωμωδίες.

Το «Κεντρικόν», σαν μουσικό θέατρο, αφού εξασφάλισε και τη συνεργασία του σκηνογράφου Γιώργου Ανεμογιάννη, θα καθιερώσει, για πρώτη φορά, 20χιλιόδραχμο εισιτήρια.

Στην πρώτη ιδιότυπη επιθεώρησή που θα παρουσιάσει το νέο αυτό μουσικό χειμερινό θέατρο, ο κωμικός Β. Λογοθετίδης, εκτός από τα σκέτα, θα εμφανισθεί, για πρώτη φορά, και σε νούμερα.

Ο Έλλην χορευτής Βασίλης Ασμπρινός, που εργάζεται από καιρό στην Αργεντινή, θα έλθει προσεχώς στας Αθήνες, για σειρά επιδείξεων, με μια ομάδα από Νοτιοαμερικανικές χορευτρίες.

Οι παραστάσεις της «Αυσιστρατης», αν δοθεί η έγκρισή της «Ολυμπιάκης Επιτροπής», θα δοθούν τον επόμενο μήνα στο Στάδιο.

Ο θιάσος της κ. Κοτσόπουλη, ύστερα από τον πραγματικό θρίσμπο που έσημειωσε στην Αίγυπτο, Κύπρο και τελευταία στας Πάτρας, παίζει από προχθές στη Θεσσαλονίκη.

Η Σοφία Βέμπο, αν δεν καταλήξει σε συμφωνία με τον επιχειρηματία κ. Κρίτα για την τουρνέ του εξωτερικού, θα επισκεφθεί τον χειμώνα το Παρίσι και το Λονδίνο.

Η Κούλα Νικολαΐδου παρουσιάζει από προχθές στο «Βερντέν», και ένα θιάσο... τετραπόδων. Είναι πέντε γυναικόμενα μικρά σκυλάκια, που χορεύουν και κάνουν επικίνδυνες ακροβασίες.

Ο Κώστας Μανιατάκης, μετά την άπονόρησή του από το «Ακρόπολη», εμφανίζεται τώρα ως άτραξιόν σε ένα κοσμικό κέντρο και εκτελεί τραγούδια σε πέντε γλώσσες.

Ο δημοφιλής κομφορσάνσι Γιώργος Οικονομίδης θα δώσει εφέτος στο «Αλ-σο» δυο τιμητικές, με πολλές εκπλήξεις.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΡΕΝΕ ΜΠΟΥΒΙΕ

Το φλέγον ζήτημα

Πρωτιά μεγάλη άναψαν τα «ζαπονέ» μανίκια, έχει απλωθεί ο πανικός και οι γυναίκες γενικώς με όλα τους τα δικά, παρόμοια έκτοξεύουν και διαμαρτυρίες. Κι' άκούς κάτι κομψότητες και όμορφες κυρίες να λένε με απόγνωση: «Θεέ μου, τί θα κάνω; Αν μ'ας τα καταργήσουν, θα σκάσω, θα πεθάνω!»

Αυτό εινε το ζήτημα το φλέγον, το μεγάλο, αυτό και όχι άλλο! «Ας παραμερισθούν, λοιπόν, Περούα και Κορέα κι' άλλα «μικροζήτσηματα» παρόμοια «γελοία» και άς το κουβεντιάσουμε και ψυχραιμα κι' ωραία το ζήτημα των «ζαπονέ» που έχει φέρει μα το ναί, χωρίς αμοιβολία απελπισία τρομερή κι' απόγνωση τελεία στών γυναικών τις τάξεις που εινε όλες εξαλλες και, μόλις τις κυττάξεις τ' αντιλαμβάνεσαι καλά πως την κακή απόφαση σε λίγο θα την πάρουν κι' έτσι με τα νυχάκια τους τα τόσο άπαλά θ' άρπάξουν τους υπεύθυνους κι' άμέσως θα τους γδάρουν!

Αν πράγματι καταργηθούν τα «ζαπονέ» μανίκια, άπειρώς θα ζημιωθούν τα... βλέμματα τ' άντρίκια που με πολλή εύχρηστικότητα κι' άνεξόδα επίσης έκαναν σπουδαιότερες στα τραμ... έξερευνησεις και με σπουδαία μέθοδο και σύστημα σοφόν προέβαιναν σ'... άνίχνευσι των πρόσθεν έδαφών, που οι γυναίκες πάντοτε προσφέρουν άφειδώς, φιλομειδώς και άφελώς και... ζαπονοειδώς!

Έξ άλλου, αν η κατάργησις εφαρμοσθή με φούρια, θα έχουμε υπερδέματα, διότι στις γυναίκες μας όφειλουμε καινούργια να κάνουμε φορέματα, φορέματα σεμνότυφα πολύ... νομοταγή, αλλά κι' αυτά πανάκριβα, που να τα πάρη η όργη!

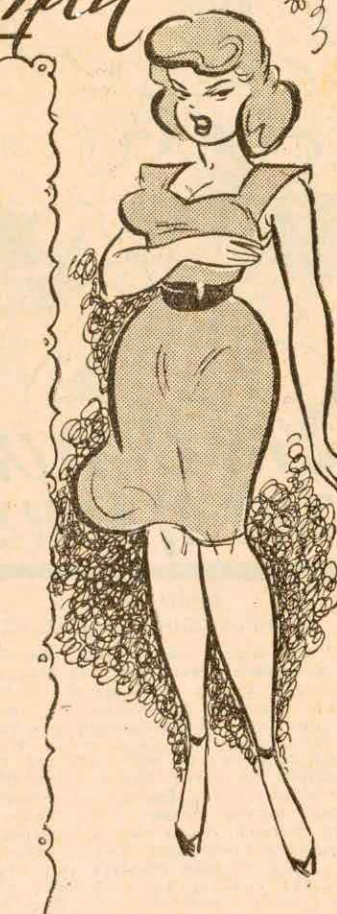
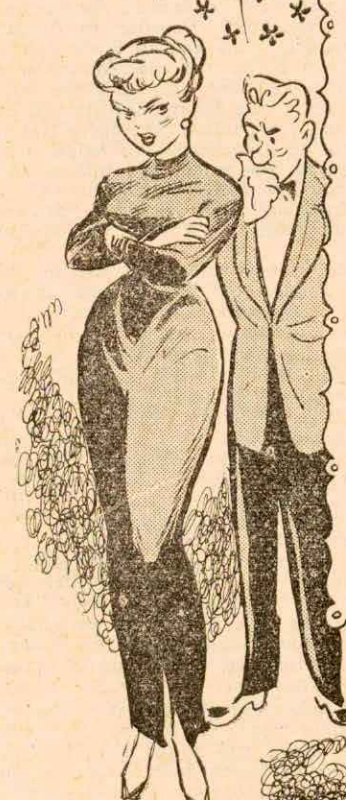
Μ' αν δεν τα καταργήσουμε—σαφώς να ξεηγουμέθα—θα πάψουμε αυτόματα—ώ! θαύμα των θαυμάτων!—σαν πρώτα να κλαυγώμαστε και να παραπονούμεθα για... έλλειψη κοράτων!

Αλλ' αν τ' απαγορεύσουν χωρίς να τις ρωτήσουν, αυτές συλλαλητήρια πολλά θα συγκροτήσουν κι' εύθις στα πεθορόμια—θανάστες κάτι τρέλλες!—θα κατεβούν ώριμες γυναίκες και κοπέλλες κρατώντας όπωσδήποτε και μερικές ταμπέλλες, «πλεκτά», πάνω λογής-λογής, αλλά και κάθε τύπου, που τα έξης συνθήματα θα γράφουν περίπου: «Καλύτερα την τύφλα σας, βρε άντρες, να κυττάξετε», «Εμείς δεν θα τα βγάλουμε και σκάστε και πλαντάξετε!», «Για μ'ας ο άντρας έγινε πολύ στενός κορσός!», «Μωρέ δεν μ'ας τα βγάλανε ούτε και τα «Ες-Ες!», «Ο'α δείχνουμε τα καλλιά μας; το λέμε ξεκομμένα! Δικά μας εινε, κύριοι! Δεν τυχόντε κλεμμένα!

Γνώμες επί του θέματος πολλές θα ειπωθούν. Τι πρέπει; Να καταργηθούν; Να μην καταργηθούν; Τι βάσανο, τί υπέρδωμα, τί πένταγος, τί δίνη, πόση σκοτούρα και ζηνιά! Γι' αυτό η λύσις εινε μία: Άμέσως... δημοψήφισμα του «ζαπονέ» να γίνει!

Ειρωνογράψαιδ
Αν. Ταδία

Συνεργάτης Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο Παρθενών

Πρό τινος περιπατών δύνοντας του ήλιον κι' έχων εν νώ την ανάμνησιν ξένους ειδυλλίου ηΐθε καίεσε έξλεπον με όμμα γοαϊδός μεανίζων άσκαδαυκίετι και μπουνταλοειδώς. Κι' ιδών-ώ! Ζευ!—μετ' ου πολν ώραιότατην διδα κι' έχων, βεβαίως, βίαιον έρωτικην έλπίδα εύθις την ήκολούθησιν έχων λαμπρώδες ύφος και την έώρων πονηρώς και πυθμενοκορυφώς. Φλεγόμενος την δρᾶσιν μου να προωθώσω πλήρως και Δόν Ζουάν να καταστώ σάφως και παμπνηρώς έντέγνων την επλεύριση κι' αυτίκα μετά σθένους ηρεάμην λέγων εύφραδώς πολυπληθείς επαινους: —Ω ινδαλνιά μου τέλειον! Ω! θεσπεσία κόρη! —Ω! των υδάτων νηοής και Μούσα Τερψιχόρη! —καίριως με κατέβελξεν η τρυφερά νεότης —έφ' ω και ύποκλινόμαι ως Δόν-Ζουάν ιππότης! Και ίνα δώσω πάραντα μεγαλειώδεις (λύσεις —Ω! είπον μετ' άερόητος και εν- (γενείας ίσης —ποιν βάλοιμεν δακτύλιον τούτέστιν (άραδώνα —ας απεύσωμεν να ιδώμεν δυο τον (Παρθενώνα. Και τότε φεϋ!, η νεαρά και μελλον- (σα μνηστή, δεινώς μου κατεκόρημυσε άπάσας τις (έλπίδες. —Τί Παρθενώνα θές να δης! είπεν (χρδαίστι, —αφού όταν ντιζότανε, ρε γέρο μου, (τόν είδες!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στά δίχτυα της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Σ' ένα νησάκι του Αιγαίου, παραθερίζει μια συντροφιά: Πέντε νέοι: 'Ο Μπούλης, 'Ο Λούλης, 'Ο Σάκης, 'Ο Τάκης κι 'Ο Μάκης, παιδιά πλουσιών οικογενειών της 'Αθήνας. Και μία νέα: 'Η πεντάμορφη και ιδιοτροπή Λιάνα Μαργέτη, μοναχοκόρη πλουσιού καπνοβιομηχάνου. Οι συντροφιά της είνε έρωτευμένοι μαζί της. Μά η Λιάνα αδιαφορεί, περιμένει τον έρωτα, όπως τον όνειρεται, μεγάλο, απέραντο, πρωτόφαντο. Τη νύχτα αυτή η Λιάνα άκουε μαγεμένη ένα τραγουδί π' ακούγεται άνοιχτα στο πέλαγος. Την άλλη μέρα ξανοίγεται με το καλύτερο της Λιάνας, 'Ο «Νεράιδα», για να κάνουν μπάνιο στο πέλαγος. Έχει δυνατό μπουρίνι, μ' η Λιάνα βουτάει άφοβα. Κανείς δεν τολμάει να την μιμηθεί. 'Η νέα απομακρύνεται, η μηχανή του κότερου σταματάει και κανένας δεν έχει το θάρρος να τη βοηθήσει, πέφτοντας στ' αβυσσικά κύματα. 'Η Λιάνα λιποθυμεί και τη σώζει ένας νεαρός νησιώτης ψαράς, 'Ο 'Αποστόλης, που βρισκόταν εκεί κοντά με τη βάρκα του, τη «Μεγαλόχαρη».

2ον 'Η Λιάνα τράβηξε δυο-τρείς ρουφηξιές σιωπηλή. 'Ο 'Αποστόλης κύτταζε μακριά.
— Καταφέρανε ν' ανοίξουνε το πανί... μουρμούρισε.

— Ποιός; τόν ρώτησε.
— Οι σύντροφοί σας, στο κόττερο...
— 'Α!...
Σά να τους είχε ξεχάσει έντελώς... Σά να μην είχε ζήσει παρά όλη τη ζωή απάνω σ' αυτή την ψαρόβαρκα—τη «Μεγαλόχαρη»...
— Καί δεν μου λές, τόν ρώτησε. Έπιασες ψάρια;
— Κάτι λίγα... Νά...
Σηκώθηκε, πήρε έναν κουβά και τόν έφερε μπροστά της. Μέσα σπαρταρούσανε καμιά είκοσάρια ψάρια.

— Είπε λεθρίνια και σφυριδιτσές... Έκανε 'Ο ψαράς. 'Έχει και μία μικρή συνταγρίδα, ως τρακόσια δράμια...
— Μου τὰ πουλάς; τόν ρώτησε εξαφνικά.
— 'Ολα; απόρρησε εκείνος. Τί να τὰ κάνετε;

— Είμαστε πολλοί... Θα τὰ ψήσουμε και θαρρής κι' εσύ να φας μαζί μας... Σύμφωνοι;...
— 'Εγώ;...
— Ναί, εσύ!

Δέν μίλησε 'Ο 'Αποστόλης. Είχανε ζυγώσει τώρα αρκετά στην άκρογιαλιά. 'Ο ψαράς, όρθος στην πλώρη, έωσχανε για τη σημαδούρα της άγκυρας.
— Μάινα!... φώναξε εξαφνικά
'Ο μικρός παράτησε τὸ τιμόνι κι' έ-

λυσε τὸ πανί. Μὲ τὴν κεκτεμένη της ταχύτητα, ἡ ψαρόβαρκα προχώρησε λίγο ἀκόμα, ὥσπου πλεύσισε στὸ μικρὸ μῶλο. 'Ο 'Αποστόλης πῆδωσε πρόωτος, κι' ἔδωσε τὸ χέρι του στὴ Λιάνα, πού πήδησε κι' αὐτὴ σβέλτα. 'Ο μικρὸς εἶχε δέσει τὴν ἄγκυρα. 'Ο 'Αποστόλης ἔδεσε τὸ ἄλλο σχοινὶ τῆς πλώρης σ' ἕνα μεγάλο σιδερένιο χαλκᾶ.

— Λοιπόν, τὰ ψάρια μου... εἶπε ἡ Λιάνα.

— Δώσε τὰ ψάρια, ρε Μηνᾶ... ἔκανε 'Ο 'Αποστόλης.

— Θὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι τώρα νὰ μοῦ τὰ φέρης ὥς τὸ ξενοδοχεῖο... παρακάλεσε τὸ σωτήρα της ἡ Λιάνα.

— Εκείνος πήρε τὸν κουβά καὶ τὴν ἀκολούθησε.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, 'Αποστόλη, βγάξεις πολλὰ ἀπὸ τὴ δουλειά σου;... τόν ρώτησε ἐκείνη.

— Μι... Πότε ἔτσι, πότε ἄλλοιῶς...

— 'Έχεις οἰκογένεια;...

— Μιὰ μάννα... 'Ο πατέρας μου πνίγηκε μακριά, στὰ σφουγγάρια...

— 'Α!...

Προχωρήσανε γιὰ λίγο σιωπηλοί. Μπροστά τους φάνηκε τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο. Μπήκανε μέσα, ἡ Λιάνα, μὲ τὸ ἀντρικὸ υπαλλωμένον σακκάκι, 'Ο 'Αποστόλης ἐυπόλητος, μὲ τὸν κουβά στὸ χέρι.

— Πούνε 'Ο μαίτρ;... ρώτησε ἡ Λιάνα ἕνα γκαρσόνι.

— 'Αμέσως, νὰ τὸν φωνάξω, δεσποινὶς Μαργέτη!...

— 'Ετρεξε πρόθυμο τὸ γκαρσόνι καὶ κουβάλησε τὸ μαίτρ. 'Ο 'Αποστόλης φαινότανε πολλὸ στενοχωρημένος πού πατούσε ἀπάνω στὸ φρεσκογυαλισμένον παρκέττο.

— 'Ακουσε, εἶπε ἡ Λιάνα στὸ μαίτρ, πάρε αὐτὰ τὰ ψάρια, καὶ δόστα τὸ μάγερα νὰ τὰ κάνῃ ψητὰ καὶ τηγανιτὰ...

— Μάλιστα, δεσποινὶς Μαργέτη... ἔκανε 'Ο μαίτρ.

Κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸν κουβά.

— 'Εσύ, 'Αποστόλη, περιμένε με μιὰ στιγμή...

— 'Η Λιάνα ἀνέβηκε γρήγορα-γρήγορα τὴ σκάλα. Ξανακατέβηκε σχεδὸν ἀμέσως, κρατώντας μιὰ χούφτα χαρτονομίσματα πού τάχωσε στὰ χέρια τοῦ ψαρά.

Στὸ πὸστ-ρεστάντ

— 'Η Γιασεμούλα εἶνε καταλυπημένη γιατί 'Ο ἀγαπημένος της ἔφυγε στρατιώτης στὴ Μακεδονία. Τῆς εἶχε δοκιστή ὅτι θὰ τῆς γράψῃ «ἀσήμερον» καὶ γι' αὐτὸ ἡ Γιασεμούλα, πρωὶ πρωὶ τῆς τέταρτης ἡμέρας, αἰγούρη ὅτι θάξῃ γράμμα του, παρουσιάζεται στὴ θυρίδα τοῦ πὸστ-ρεστάντ.

Οἱ ὑπάλληλοι ὅμως τοῦ πὸστ-ρεστάντ ἐπειδὴ τοὺς ἀρέσει νὰ παίξουν μὲ τὸν πόντο τοῦ ἄλλου, μάλιστα βλέπουν τὴ Γιασεμούλα τὴ ρωτοῦν:

— Τί εἶδους γράμμα περιμένετε δεσποινίς; 'Απλὸ ἢ ἐρωτικό;

— 'Η Γιασεμούλα καταλαβαίνει ν' ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της, τ' αὐτιά της βουίζουν, κοκκινίζουν τὰ μαγουλάκια της ἀπὸ ντροπή.

— 'Απλὸ... μουρμουρίζει.

— Τίποτε πρὸς τὸ παρόν, δεσποινίς! ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος.

— 'Η Γιασεμούλα τὰ χρειάστηκε. 'Επρεπε νὰ εἶχε γράμμα χωρὶς ἄλλο, Ξαναπλησιάζει στὴ θυρίδα κι' ὅταν ὁ ὑπάλληλος εὐκαιρήσει, βάζει τὸ κεφάλι της μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα καὶ τοῦ λέει ψιθυριστὰ:

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε. Κυττάξτε... καὶ στὰ ἐρωτικά!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Μά... Δὲν κάνουνε τόσα... διαμαρτυρήθηκε αὐτός.

— Τόσα κάνουνε! τοῦ ἀπάντησε. Καὶ μὴν ξεγᾶσης νάρθης νὰ φάμε μαζί!...

— 'Εδῶ μέσα;...

— 'Οχι... 'Αν στενοχωριέσαι ἐδῶ, θὰ φάμε σ' ἕνα τραπέζι πῶς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Θάμαστε μόνον μας... Θάρρής;...

— Θάρρῶ, τῆς ἀπάντησε μηχανικά.

Πῆρε τὸν ἀδελφὸν κουβά ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μαίτρ, καί, κρατώντας τὰ λεπτὰ πού ξεχειλίζανε τὰ χέρια του, γύρισε κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικός.

— 'Η Λιάνα τὸν κύτταζε μ' ἕνα χαμόγελο, ὥσπου αὐτὸς βγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ χάθηκε, πεσπατώντας μὲ μεγάλα βήματα.

Δ'

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχε φτάσει κι' ἡ «Νεράιδα». Γεμάτοι ἀγωνία καὶ ντροπή, οἱ πέντε ἐπιβάτες της, τρέξανε στὸ ξενοδοχεῖο. Βρήκανε τὴ Λιάνα, πού τὸς ὑποδέχτηκε ντυμένη, κομψή, κεφάλι.

— Καλῶς τοὺς παλληκαραδες μου! τοὺς φώναξε μὲ τὸν εἶδε.

Τρέξανε γύρω της, ἀνίσχυοι, στενοχωρημένοι:

— Εἶσαι καλά;... τὴ ρώτησε 'Ο Τάκης.

— 'Όσο γίνεται πῶς καλά! τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο σαρκασμό. Κι' αὐτὸ, βέβαια, ὅχι ἐξ αἰτίας σας...

— 'Εσθυσε αὐτὴ τὸ ψάρι πεταχτήκη ἀπὸ τὸ πιάτο τοῦ στο... κεφάλι τοῦ Μπούλη πού βρισκόταν ἀπέναντί!...

— Καὶ τὸ πανὶ δὲν ξέμπλεκε... συμπλήρωσε 'Ο Μάκης.

— Καλὰ... Καλὰ... 'Ό,τι ἔγινε, ἔγινε... Τώρα πηγαίνετε ν' ἀλλάξετε γιὰ νὰ φάμε...

— 'Αγόρασα ψάρια λαχταριστὰ καὶ πεινώω σὰ λύκος! 'Η σημερινὴ περιπέτεια μοῦ ἀνοίγει τὴν ὄρεξι!...

Δειλά, ρώτησε 'Ο Λούλης:

— Κι' αὐτὸς πού... σ' ἔσωσε; Πού εἶνε;

— Θὰ φάη κι' αὐτὸς μαζί μας! ἀπάντησε εὐθυσια ἡ Λιάνα. Θὰ τὸν δῆτε, θὰ τὸν γνωρίσετε καί... θὰ σας μάθῃ καλύτερα πὸς φουρτούνα!...

Σὰ βρεμένους γάτες, οἱ πέντε νέοι ἀνέβηκαν στὰ δωμάτιά τους. Σὲ λίγη ὥρα, ξανακατεβήκανε, φρεσκοσιδερωμένοι, κομποί, ἀστραφτεροί. Βρήκανε τὴ Λιάνα σ' ἕνα τραπέζι πῶς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, στὴ σκιά, καὶ δίπλα της τὸν 'Αποστόλη. Εἶχε βάλει κι' αὐτὸς τὰ καλά του, κι' ἤτανε, χωρὶς ἀμφιβολία, κομικός: Τὸ σακκάκι του τὸν στένευε, τὸ καρρὸ του πονοκάμισε, κομπωμένο ὥς τὸ λαιμὸ, τὸν ἔσφιγγε νὰ τὸν πνίξῃ, τὸ ντρίλινο παντελόνι του δὲν ἦτανε πῶς μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀστράγαλους. Στὰ χέρια του σφιγγοῦριζε μὲ φοβερὴ ἀμυχανία τὴ τραγιάσκα του.

Εὐθύμη, πρόσχαρη, ἡ Λιάνα τὸν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔστησε μπροστὰ τοὺς πέντε καθυλιέτους της:

— 'Απὸ δῶ, ὁ κύριος 'Αποστόλης, ὁ καινούργιος φίλος μου! φώναξε. 'Απὸ κεί, οἱ κύριοι Μάκης, Τάκης, Λούλης, Σάκης καὶ Μπούλης, οἱ παλιοὶ φίλοι μου...

— 'Ενὸς 'Αποστόλης, κόκκινος ὥς τ' αὐτιά, στριφογύριζε μὲ πῶς μεγάλῃ μανία τὴν τραγιάσκα στὰ χέρια του, οἱ πέντε νέοι τὸν περιεργάζοντοσαν ἀπὸ πάνω ὥς κάτω, μὲ εἰρωνικά χαμόγελα... Γιὰ τὴ βγάλη τὸν πρωτατευμένον της ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι, ἡ Λιάνα φώναξε:

— 'Ελάτε! Πεινώω... Στὸ τραπέζι!...

Κάτσανε ὅλοι στὸ τραπέζι. 'Η Λιάνα ἔβαλε τὸν 'Αποστόλη δίπλα της. Εκείνος ἔκατσε, σὰ νάχε ἡ καρέκλα του κορφιά... 'Απάνω του βαραίνανε, σὰ νὰ θέλανε νὰ τὸν συντρίψουνε, δέκα μάτια γεμάτα σκληρὴ κοροΐδια...

— 'Η Λιάνα κύτταζε ἕνα γύρο, δάγκωσε τὰ χεῖλιά της κι' ἄρχισε νὰ σεροβίρη. Πρῶτα ἔβαλε στὸ πιάτο τοῦ 'Αποστόλη. 'Υστερα σεροβίρισε τοὺς ἄλλους, καὶ στὸ τέλος τὸν ἑαυτὴ της. 'Όλοι ἀρχίσανε νὰ τρώνε σιωπηλοί. 'Όλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν 'Αποστόλη, πού ξεακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὴν τραγιάσκα του...

— Γιατί δὲν τρώτε, κύριε 'Αποστόλη,

τὸν ἐρώτησε μὲ χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι 'Ο Σάκης.

Κατακόκκινος σὰν ἀστακός, ὁ ψαράς ἀπάντησε:

— Δὲν... Δὲν πεινώω!...

— Μήπως σὰς στενεύει τὸ πονοκάμισό σας στὸ λαιμό;... ρώτησε σοβαρὰ 'Ο Τάκης.

— Μπορεῖ καὶ νὰ πνιγῇ!... πρόσθεσε 'Ο Μάκης μὲ κομικὸ φόβο.

— 'Ο φτωχὸς 'Ο 'Αποστόλης γύριζε τὰ μαῦρα του μάτια ἀπὸ τὸν ἕναν στὸν ἄλλον, σὸν φοβισμένο ζῶο... 'Η Λιάνα δάγκωσε τόσο δυνατὰ τὰ χεῖλιά της, πού μιὰ σταγόνα αἷμα, σὰν κατακόκκινον ρουμπίνι, φάνηκε πάνω στὸ μαλακὸ δέριμα...

Πῆρε μὲ τρόπο τὴ κοπέλλα τὴν τραγιάσκα τοῦ 'Αποστόλη, καὶ τὴν ἀκούμπησε σὲ μιὰ καρέκλα, δίπλα της. 'Υστερα τοῦ εἶπε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο:

— Τρώγε, 'Αποστόλη... Εἶνε ὥρα τὰ ψάρια... Καὶ φρέσκα, ἀφού τὰ ψάρεψες μόνος σου τὸ πρωῒ...

Χαμογέλασε ὁ ψαράς. Δηλαδή, ἔκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ χαμογελάσῃ...

Γιατί δὲν τὸ κατάφερε τελικά: Τὰ χεῖλιά του μισανοίξανε σ' ἕναν ἀπροσδιόριστο μορφασμό, γιὰ νὰ κλείσουνε πάλι, σχεδὸν ἀμέσως...

Πῆρε τὸ πηροῦνι ἀδέξια στὸ ἕνα του χέρι, καὶ μὲ τὸ μαχαίρι στὸ ἄλλο, προσπάθησε νὰ κόψῃ ἕνα κομμάτι ψαρι... Δὲν τὰ κατάφερε. Μὲ τὴ δύναμη πούβαλε ὅμως, ὁλόκληρο τὸ ψάρι πεταχτήκη ἀπὸ τὸ πιάτο τοῦ στο... κεφάλι τοῦ Μπούλη πού βρισκόταν ἀπέναντί!...

— 'Ενα τρανταχτὸ γέλιο ἀπ' ὅλους ἀκούστηκε. Μέσα στὴ γενικὴ ἱλαρότητα, ὁ Μπούλης σκούπισε τὸ πρόσωπό του μὲ τὴν πετσέτα καί, τρυτώντας τὸ ψάρι τοῦ 'Αποστόλη μὲ τὸ πηροῦνι του, τὸ παρουσίασε στὸ φτωχὸ ψαρά πού τάχε κυριολεκτικὰ χαμένα...

— 'Ακούστε, κύριε 'Αποστόλη... τοῦ εἶπε προστατευτικά. Μοῦ φαίνεται ὅτι κολλίτερε δὲν κάνετε ν' ἀφίνατε αὐτὰ τὰ φονικά ὅπλα πού λέγονται πηροῦνι καὶ μαχαίρι...

— Βέβαια... συμπλήρωσε κι' ὁ Λούλης. Πρωτιμότερο εἶνε νὰ φάτε μὲ τὰ χέρια... 'Όπως ἔχετε συνηθίσει!...

— 'Ο 'Αποστόλης στεκότανε σὰ χαζός, κυττάζοντας πάντα πότε τὸν ἕνα, πότε τὸν ἄλλο ἀπὸ τοὺς πέντε βασιανιστές του, πού τὸν τρυπούσαν ἀλύπητα μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί τους... Τὰ μάτια του εἶχανε γεμίσει δάκρυα. Οἱ δυνατός γροθιές του εἶχανε σφιχτῇ. Τὸ πηροῦνι του ἔτρεμε...

— 'Εσφινικά, τινάχτηκε ὀρθὴ ἡ Λιάνα. Τὰ μάτια της πετάγανε φλόγες, τὰ χεῖλιά της τρέμανε ἀπὸ τὴν ἀσυγκράτητη ἀγανάχτησι.

— Δὲν ντρεπόσαστε;... φώναξε. Φέρνετε σὲ δύσκολη θέσι ἕνα φτωχὸ παιδί γιατί δὲν εἶχε τὸ προνόμιο νὰ περᾶσῃ τὴ ζωὴ του μὲ ὑποκλίσεις, στὰ σαλόνια, ἀλλὰ στὸ ὑπαιθρο, γτὴ θάλασσα, στὴν τρικυμία... Μπορεῖ νὰ μὴν ξέρῃ νὰ ντυθῇ 'Ο 'Αποστόλης, οὔτε νὰ φάῃ, ξέρετε ὅμως κάτι πού δὲν τὸ ξέρετε σεις; Νὰ εἶνε ἄντρας!

Οἱ τέσσερις νέοι μαστιγωμένοι ἀπὸ τὰ σκληρὰ λόγια τῆς ὁμορφῆς κοπέλλας πού μέσα τους τὰ βρισκανε δίκαια, σκύψανε ταπεινωμένοι τὰ κεφάλια. 'Ο πέμπτος μόνος, ὁ Μπούλης, δὲν θέλησε νὰ τὰ βάλῃ κάτω:

— Γιατί;... 'Εμεῖς δὲν τὸ ξέρουμε αὐτό, Λιάνα;... τὴ ρώτησε.

— 'Οχι, δὲν ξέρετε! τοῦ ἀπάντησε ἡ κοπέλλα μὲ δύναμη. 'Εσεῖς ξέρετε νὰ φλετάρεστε, νὰ χορεύετε ἐπιτήδεια, νὰ κλεντζόσαστε ὁμορφα καὶ νὰ ξυρίζετε δυὸ φορές τὴν ἡμέρα τὰ μούτρα σας... Δὲν ξέρετε ὅμως ν' ἀντιμετωπίζετε ἀντρίκια τὸν κίνδυνο, ὅπως τὸ ἀποδείξατε σήμερα, ὅταν μ' ἀφήσατε νὰ πνιγῶ, σὰ δειλοί!...

— Λιάνα!... μούγκρισε ὁ Μπούλης

— Γιατί; Λέω μήπως ψέματα; 'Αν δὲν περνοῦσε δίπλα μου τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ ἀδέξιος, ὁ ἀκομψὸς αὐτὸς ψαράς, δὲν θὰ ἦμονταν τώρα πνιγμένος!...

— 'Ετυχε κι' ἔπεσε ἐκεῖνος... ἀπάντησε ὁ Τάκης. 'Εμεῖς πελαγώσαμε μὲ τὴ μηχανή, πούχε στοματιάσει καὶ μὲ τὸ πανὶ πού δὲν ἀνοίγει...

— 'Αν δὲν ἔπεφτε ἐκεῖνος στὴ θάλασσα, θάπεφτε κάποιος ἀπὸ μᾶς!... συμπλήρωσε ὁ Μάκης.

— 'Α, ἔτσι! ἔκανε ἡ Λιάνα μὲ εἰρωνεία. Νὰ δῶς πού δὲν πέσατε, ὠραίοι καὶ κομποί μου καθυλιέροι... Καὶ νὰ συλλογίσαι κανεὶς ὅτι μὲ διεκδικεῖτε ὅλοι, καθένας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του! Σήμερα σὰς ἔτυχε ἡ πῶς μεγάλῃ εὐκαιρία γιὰ νὰ μὲ κερδίσετε... Καὶ τὴν ἀφήσατε νὰ χαθῇ...

— Τὴν κέρδισε τὴν εὐκαιρία ἕνας ἄλλος, πῶς καλὸς ἀπὸ μᾶς!... ἀπάντησε μὲ κακία ὁ Μπούλης.

Καί, πῶς σιγὰ, συμπλήρωσε, σὰ νὰ μολόγουμε:

— Μόνον πού βρωμαίει ψαρίλα!...

Δὲν πρόφτασε νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι του, κι' ὁ 'Αποστόλης εἶχε χυμῆσει καὶ τὸν εἶχε ἀπτάξει ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν ἔσφιγγε... Τὸν ἔσφιγγε... Τόσο, πού οἱ ἀδελφές τοῦ λαιμοῦ τοῦ Μπούλη πριστῆκαν, τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω, τὸ πρόσωπό του ὅλο κοκκίνισε σὰν παντζίρι...

— Σιγὰ, 'Αποστόλη... φώναξε μὲ γέλια ἡ Λιάνα. Μὴν τὸν πνίξης τὸν παλληκαρὰ τῆς παέας μας... Δόστου μόνον ἕνα γερό μάθημα!...

Τὰ ἀταλάνια δάχτυλα τοῦ ψαρά ξεσφίχτηκαν. 'Ο Μπούλης μπόρεσε ν' ἀνασάν... 'Η γροθία ὅμως τοῦ 'Αποστόλη ἔπεσε δυνατὴ στὸ πρόσωπό του, πού ξαφνικά γέμισε αἷματα... 'Εξαλλος ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἀπὸ τὴν ταπείνωσι, ὁ Μπούλης θέλησε νὰ θυμῇ ὅτι ἦτανε κι' αὐτὸς δυνατός. Σήκωσε, λοιπόν, τὴ γροθία του καὶ προσπάθησε νὰ χτυπήσῃ τὸν 'Αποστόλη. Γρήγορος ὅμως ἐκείνος, εὐκίνητος καὶ ἐπιτήδειος, ἔσκυψε κι' ἀπόφυγε τὸ χτύπημα.

— 'Αρπαξε ὕστερα τὸ Μπούλη ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν πέταξε χάμω σὰ σακκί! 'Επειτα, ἔκατσε ἀπάνω του, κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ στὸ πρόσωπο σὰν τρελλός, σὰν λυσσασμένος... Σὲ λίγο, τὸ καλοξυρισμένο πρόσωπο τοῦ δανδῆ, ἔμοιαζε σὰν μιὰ ἀμορφη μελανιασμένη κολοκύθα πού ἔσταζε αἷμα...

Μαλακά, χτύπησε ἀπὸ πίσω στὸν ὦμο τὸν ἀφηνιασμένο ψαρά ἡ Λιάνα:

— Φτάνει, 'Αποστόλη... τοῦ ψιθύρισε. 'Ελπίζω γιὰ καιρὸ ὁ φίλος μας ὁ Μπούλης νὰ μὴ σὲ ξαναπειράξῃ...

Πειθνίσιος, ὁ 'Αποστόλης σηκώθηκε, λαχανιασμένος. 'Εφτίσε μὲ τὸ χέρι τὰ σγουρὰ μαλλιά του, πούχανε πέσει στὰ μάτια του, καὶ γύρισε τὴν ἀγριεμένη του

ματιὰ στοὺς τέσσερις ἄλλους δανδῆδες: — 'Έχει κανένας ἄλλος σειρά;... ὥς-τῃς ἀπειλήναι.

Καὶ οἱ τέσσερες σκύψανε ταπεινωμένοι, φοβισμένοι τὰ κεφάλια τους... 'Ο Μπούλης, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς μάταιες προσπάθειες, μπόρεσε ἐπὶ τέλος νὰ σηκωθῇ ἀπὸ χάμα... Βλέποντάς τον ἡ Λιάνα ἔσπασε σὲ καινούργια γέλια...

— Φτωχὲ μου Μπούλη... τοῦ εἶπε ἀνάμεσα σὲ δυὸ χάχανα. Σὲ λυπάμαι ἀληθινά... Βλέπεις ὅμως, αὐτοὶ οἱ θαλασσινοὶ ἀγριάνθρωποι, δὲν ἀστετεύονται!...

Τρικλίζοντας ὁ Μπούλης, ἀπομακρύνθηκε σιγὰ-σιγὰ.

— Καί, ἄκουσε... τοῦ φώναξε ἡ Λιάνα. Πές νὰ σοῦ κοπανίσουνε κρεμύδι καὶ νὰ τὸ βάλῃς στὸ πρόσωπό σου... Δὲν θὰ μυρίζῃς, βέβαια, ὁμορφα, θὰ ξεπριστῇ ὅμως λιγάκι!...

— 'Αφού χάθηκε ὁ Μπούλης στὸ ἔσωτερικὸ τοῦ ξενοδοχείου, ἡ Λιάνα γύρισε εὐθυσια στοὺς ἄλλους:

— Τί λέτε, τώρα;... Συνεχίζουμε ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τὸ φαί μας;... Τὸ μάτε μοῦ ἀνοίξει πῶς πολὺ τὴν ὄρεξι!...

Κάτσανε οἱ τέσσερις κομψοὺς νεοὶ ἄκεφοι στὸ τραπέζι. 'Ο 'Αποστόλης ἔκατσε σὰν κατακτητής. 'Επίασε ἀποφασιστικὰ μὲ τὰ χέρια του τὸ ψάρι πούχε στὸ πιάτο του, καὶ τὸ ξεκοκκάλισε, χωρὶς νὰ νοιαστῇ γιὰ κανέναν... 'Η Λιάνα ἔτρωγε καὶ γελοῦσε.

— Μήπως διαφωνεῖ κανένας μὲ τὸν τρόπο πού τρώει ὁ 'Αποστόλης;... 'Οχι, ἂν εἶνε, νὰ τὸ πῇ!... ρώτησε ἀνάμεσα στὰ γέλια της.

— 'Αμίλη

Το πιστόλι του Μπόγκαρτ, τα δολάρια του Λάνκαστερ

ΕΝΑΣ απλός θεατής του κινηματογράφου, που δεν μπορεί να φαντασθεί τα έξυπνα «τράικ», που μεταχειρίζονται οι σκηνοθέτες για να πετύχουν «έντυπωσιακές» σκηνές, βλέποντας στην οθόνη τους «φόνους», τους «τραυματισμούς», τους «εξυλοδαρμούς» και τόσα άλλα, που συμβαίνουν στους αστέρες, άπορη: Είναι δυνατόν ύστερα από τόσες γροθιές, που πέφτουν να μην ανοίξει ούτε μύτη; Πώς γίνεται ώστε οι στάρ να μη παθαίνουν τίποτα;

Σε κάθε ταινία, που παρουσιάζει έστω και μία μικρή συμπλοκή ή οποιαδήποτε άλλη δυναμική σκηνή, είναι φυσικό να συμβαίνουν και ατυχήματα. Στους αστέρες όμως, δεν συμβαίνει τίποτα, πρώτα-πρώτα γιατί υπάρχει το «τράικ» κι' έπειτα, γιατί την τελευταία στιγμή οι πρωταγωνιστές παραχωρούν τη θέση τους σε άλλους, που μοιάζουν μαζί τους. Είναι οι λεγόμενοι «ανθρώποι του κινδύνου». Πληρώνονται για να υποστούν καρτερικά ένα... εξυλοδαρμό ή να πάρουν μέρος σε μία συμπλοκή, σ' ένα δυστύχημα ή σε οτιδήποτε άλλο επεισόδιο, που παρουσιάζει κινδύνους για τον αστέρα. Έτσι οι γνωστοί στάρ δεν παθαίνουν τίποτα. Ό,τι, όμως, δεν τους συμβαίνει στο έπαγγελμα τους, συμβαίνει κατά διαβολική σύμπτωση μερικές φορές στην ιδιωτική τους ζωή. Να μερικά παραδείγματα:

Ας αρχίσουμε από τον πασίγνωστο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ που, ως γνωστόν, είναι πραγματικός άσος στο πιστόλι, στις γροθιές και στα «κόλπα». Και τα τρία αυτά είδη της αμύνης τα χρησιμοποιεί με αξιοθαύμαστο ταλέντο. Κι' όμως αυτό δεν εμπόδισε τον συμπαθέστατο «Μπόγκυ» να βρή κυριολεκτικά το μπελά του φέτος τον χειμώνα στο Σικάγο από έναν άγνωστο κακοποιό. Μία βροχερή νύχτα, καθώς έβγαине από

Ο Ράντολφ Σκόττ.

Ο Τζάκερ Σκόττ και ο Μπάρτ Λάνκαστερ.

Έχει πάρει μέρος σε πολλά έξυπνα «κόλπα» στην οθόνη και ποτέ δεν έπαθε τίποτα. Ό,τι όμως δεν του συνέβη στα στούντιο, του έτυχε στη ζωή. Πριν λίγους μήνες είχε εισπράξει από στούντιο 2.000 δολάρια. Τα έβαλε στην τσέπη του σακκακιού του και μπήκε άνυποπτος σ' ένα λεωφορείο. Όταν σε λίγο κατέβηκε και έβαλε το χέρι του στην τσέπη οι 2.000 δολάρια είχαν κάνει φτερά! Κάποιος λωποδύτης τον είχε διπλωώσει και του είχε πάρει τα λεπτά.

— Νά, που βρήκα το δάσκαλό μου!... ωμολόγησε ο Μπάρτ.

Ενδιαφέρουσα είναι και η περίπτωση του γνωστού «δυναμικού» στάρ Ράντολφ Σκόττ. Έξας και ξέρει τα άλογα όσο κανείς άλλος. Όλες οι ταινίες του άλλωστε τον παρουσιάζουν περίφημο ιππέα, ικανό να διατρέξει εκατοντάδες μίλια με φρενήρη καλπασμό. Τέτοιες σκηνές έχει γυρίσει άπειρες στον κινηματογράφο και ποτέ δεν έπαθε τίποτα. Ωστόσο, αυτός ο εξαιρετικός ιππέας, πριν λίγο καιρό... έπεσε από το αλόγο του και τραυματίστηκε σοβαρά! Το αλόγο του τρόμαξε από μία σαύρα και τον πέταξε χάμω! Ένα άλλο πάθημα, που αξίζει ν' αναφερθεί είναι του γνωστού στάρ Τζάκερ Σκόττ. Από μικρός ο Τζάκυ είχε τη μανία να καταγίνεται με τα αυτοκίνητα και το σωφάρισμα. Τη μανία αυτή την μετέφερε και στο έπαγγελμα του, στην οθόνη. Αν μέχρι τώρα έχη γυρίσει 25 ταινίες στις μισές απ' αυτές παρουσιάζεται με αυτοκίνητο. Αλλά και σ' αυτόν, όπως και στους άλλους δεν συνέβη ποτέ το παραμικρό. Μία μέρα, ωστόσο, που είχε πιη μερικά ποτήρια ούισκυ περισσότερα, έριξε το αυτοκίνητο, που οδηγούσε... πάνω σ' ένα δέντρο με τον πιο άδείο τρόπο!

Έχουν λοιπόν, και οι αστέρες τα παθήματά τους.

A. KINCK

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μια γόνιμα ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

Πατέρας και νιός

«Ήταν φανερό, ότι κάτι είχε μπη στή ζωή του Γιάννη Δημάκη, για να τον βγάλει από τον ίδιο δρόμο. Κάτι εξαιρετικά δυνατό κι άκαταμάχητο, χωρίς άλλο, για να τον κάνει να ξεχάσει τις παλιές συνήθειές του, την αξιοπρέπεια του, το στίτι του, τη γυναίκα του, τα παιδιά του... Και ποιο ήταν αυτό, που κάνει τον σεβαστό και τιμημένο οικογενειάρχη να μη γυρίζει στίτι του, να είναι ευαίσθητος κι αφηρημένος, να ξεθευη ασυλλογιστά τα λεφτά του;

Το έκαιγε αυτό ήταν μια γυναίκα! Την ώρα που ο σεβαστός οικογενειάρχης είχε φανταστή, ότι όλα είχαν τελειώσει πια γι' αυτόν, ότι δεν τούμενε περιβώσιο παρα μόνο γι' αναμνήσεις, ξαφνικά, μεσ' στην ψυχή του, είχε τρυπώσει, σα γλυκό ξαφνικό σερράκι, ο έρωτας... που, σιγά-σιγά, είχε γίνει καταιγίδα.

Αβέλα του, είχε δοθεί ολόψυχα ο ηλικιωμένος οικογενειάρχης στη διαλεχτή των γερατειών του... Τα ολόδροσα σφριγγλά της νειάς της κι είχαν κάνει το παν για να τον βγάλουν από τη συντηρητική πεπατημένη της ζωής του, και να τον ρίξουν σε μίαν ακαίρη κι ασυμπίδαστη με την ηλικία του ερωτική περιπέτεια... Πανικόβλητη η γυναίκα του, η Φλόρα, που τριάντα χρόνων συμβίωσι στο πλευρό του, της είχε χάρισει ασπρα μαλλιά και ρυτίδες, έβλεπε τον άντρα της να χάνεται γι' αυτή, για το στίτι του, για τα παιδιά του... Η μεγάλη κόρη τους, η Έλενη, ήταν αρραβωνιασμένη με ένα καλό παιδί, που τη λατρευε κυριολεκτικά. Πώς θάβλεπε όμως το σοβαρό από ματωμένο παιδί την ερωτική περιπέτεια του αριστοκράτη πατέρα του; Έτρεμε η δυστυχ Φλόρα, μήπως διαλυθεί ο αρραβώνας.

Μάταια κι η γυναίκα του και τα δυο του παιδιά — η μεγάλη του κόρη, η Έλενη, ο πιο μικρός του γιός, ο Φάνης — προσπαθούσαν να λογικέψουν τον πατέρα τους με χάδια και στοργή. Ξετρελλασμένος ο Γιάννης Δημάκης, δεχότανε τη στοργή τους και τα χάδια τους αφηρημένος, για να τρέξει ύστερα στη γόνιμα που τον τραβούσε σαν ακατανίκητος μαγνήτης — στη Νέλλη Στεφανή...

Είχαν κι αποδείσανε στο στίτι, κι αποφασιάζαν να μεταχειριστούν τα μεγάλα μέσα:

— Θα πάω να τη βρω εγώ αυτή τη γυναίκα, που ξεμαλλίσε τον πατέρα μας... είπε αποφασιστικά ο Φάνης στη μητέρα του

— Πήγαίνε, γιού μου... απάντησε εκείνη η φτωχιά, δακρυσμένη. Και κάνε ό,τι σε φωτίση ο Θεός...

Ο Φάνης ήταν ένα φλογερό ωραίο παιδί, ως είκοσιδύο χρόνων. Δεν είχε αγαπήσει ως εκείνη τη μέρα, αφοσιωμένος καθώς ήτανε στην επιστήμη του. Μόλις βρέθηκε απέναντι στη γυναίκα που είχε ξεμαλλίσει τον πατέρα του, ένοιωσε κάτι σαν δόση! Προσπάθησε να της μιλήσει, τα λόγια όμως υποθεωρήθηκαν πίσω από τα γέλια του... Εκείνη τον δέχτηκε ευγενικά, σχεδόν τρυφερά... Τού μιλήσε, κι η φωνή της αντήχησε στ' αυτιά

του ωραίου παιδιού σαν απαλό χάδι... Τον κύτταξε, κι ο Φάνης νόμισε ότι βούλιαζε με ήδονη μέσα σ' ένα εξαιρετικό χάος!

Όλη τη νύχτα, ο νέος δεν μπόρεσε να κοιμηθεί... Μπροστά στα μάτια της φαντασίας του έρχονταν, γοητευτική κι αξιοπρεπής, η γόνιμα που είχε ξετρελλάνει τον πατέρα του, κι είχε απότομα ξετρελλάνει κι αυτόν τον ίδιο... Και, το άλλο πρωί, μόλις ξημέρωσε, νύχθηκε βιαστικά ο Φάνης και, γεμάτος πυρετό, έτρεξε στίτι της.

Τον δέχτηκε στο κρεβάτι της. Μέσ' από το αρχοντοφάντο νυχτικό της, η σάρκα της πρόσβαλλε λαχταριστή και γεμάτη πρόκληση... Ο Φάνης γονάτισε μπροστά της.

— Καλημέρα, μικρέ μου... του είπε η γόνιμα, με την απαλή φωνή της. Πώς έφηνες τόσο πρωί...

— Ρωτάτε αν κοιμήθηκα;... Έκανε ο Φάνης με φωνή πούτρεμε.

— Γιατί;... ρώτησε η γόνιμα νωχελικά. — Ρωτάτε γιατί;... Μα, για μια στιγμή, ένοιωσα το πιο φοβερό πάθος να φλογίσω την ψυχή μου!... Ήθελα εδω για να σας μιλήσω για τον πατέρα μου, να σας ζητήσω ευθύνες... Και σας έρωτεύηκα κι' εγώ σαν τρελλός...

Η Νέλλη σήκωσε το εξαιρετικό χέρι της και χάιδεψε τα σγουρά μαλλιά του νέου, που την κύτταζε με φλόγα...

— Μ' έρωτεύηκες;... του ψιθύρισε. Πόσο βιάζεσαι να μεταχειριστής μεγάλα λόγια!... Μόλις μ' είδες...

— Μόλις σας είδα!... Και, τώρα που σας ξαναβλέπω, νομίζω, ότι δεν θα μπορέσω πια να ζήσω χωρίς εσάς!...

— Λόγια!... Νεανικοί ένθουσιασμοί!...

— Αποτομα, ο Φάνης την τύλιξε μεσ' την αγκαλιά του. Εκείνη δεν αντιστάθηκε. Διψασμένη τα χείλια του νέου, γυρφόσε τα δικά της...

— Σε λατρεύω, Νέλλη!... της μουρμούρισε.

Μιά πόρτα έτριξε πίσω τους... Χωρίστηκαν απότομα. Μπροστά τους, βρισκότανε σκοτεινός, απειλητικός, ο πατέρας του νέου, ο Γιάννης Δημάκης.

Πετάχτηκε ορθός ο Φάνης:

— Πατέρα!... μουρμούρισε.

Ο γέρος προχώρησε, απειλητικός πάντα, προς το γιό του:

— Έσυ εδω;... φώναξε. Τι θές εσύ εδω;...

Ο Φάνης σήκωσε με τόλμη το κεφάλι του:

— Κι' εσύ τί θές εδω, πατέρα;...

— Εγώ;...

— Ναί!... εσύ, πούχεις γυναίκα, παιδιά, πούχεις άσπρα μαλλιά...

Φρένιασε ο γέρος.

— Αναβέδεσται! φώναξε. Πώς τολμάς να μιλάς έτσι στον πατέρα σου;...

— Ο πατέρας μου, με τη συμπεριφορά του, μ' έκανε να ξεχάσω το σεβασμό που του χρωστώ...

— Παλιόπαιδο!

Σήκωσε το χέρι του ο γέρος, κι' έβωσε ένα δυνατό χαστούκι στο γιό του. Ο Φάνης το δέχτηκε ακλόνητος:

— Δείρε με όσα θές, πατέρα!... του είπε σταθερά. Δεν θα μου κλέιστε όμως έτσι το στόμα, ούτε τα στόματα του κόσμου...

— Και τί λέει ο κόσμος;... άφρισε ο γέρος, σφίγγοντας τις γραβιές του.

— Ότι είσαι ένας γελοίος!... φώναξε με θάρρος ο νέος.

Η Νέλλη, καπνίζοντας, παρακολούθησε τους δυο άντρες, το γέρο και το νέο, ν' αρπάζονται εκεί, μπροστά στο κρεβάτι της, και να κυλούνται στο πάτωμα. Ο γέρος χτυπούσε το νέο μανιασμένος στο κεφάλι, στο πρόσωπο, παντού. Τα δάχτυλα πάλι του νέου είχανε γαντζώσει στη λαιμό του γέρου και τον σφίγγανε... τον σφίγγανε... Σιγά-σιγά, ο γέρος έπαψε να χτυπάει. Έμεινε ακίνητος. Το χέρι του γιού έπαψε να σφίγγει...

Αναμαλλιασμένος ο Φάνης σηκώθηκε. Ο πατέρας του έμεινε πεσμένος στο πάτωμα, με ορθάνοιχτα τα μάτια του...

Η Νέλλη έδωσε το τσιγάρο της.

— Τον σκότωσες τον πατέρα σου!... είπε άπλη.

Ο Φάνης έπεσε με λυγμούς στα πόδια της.

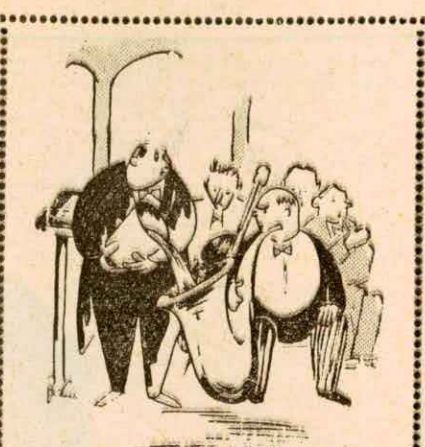
— Εκείνη τον έσπρωξε.

— Φύγε, φονιά!... του είπε σκληρά.

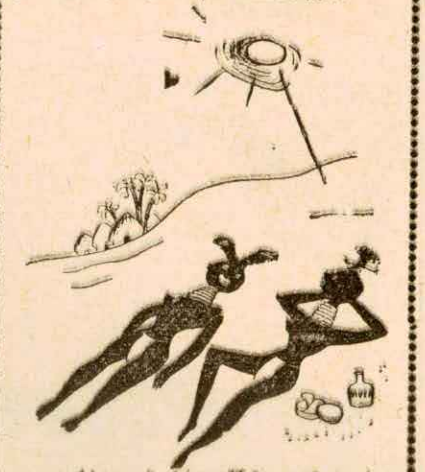
Ο νέος σηκώθηκε. Κύτταξε άλλη μία φορά το πτώμα του πατέρα του, κι ύστερα, γεμάτος φρίκη, πήγε κι' άνοιξε το παράθυρο και πήδηξε στο κενό!...

Μ' ένα σατανικό χαμόγελο, τον παρακολούθησε η Νέλλη. Οι δυο αυτοί άνθρωποι, ο πατέρας κι' ο γιός, πούχανε σκοτωθεί για κείνη, στα πόδια της, της είχανε χαρίσει μια διπλή άγρια ευτυχία!...

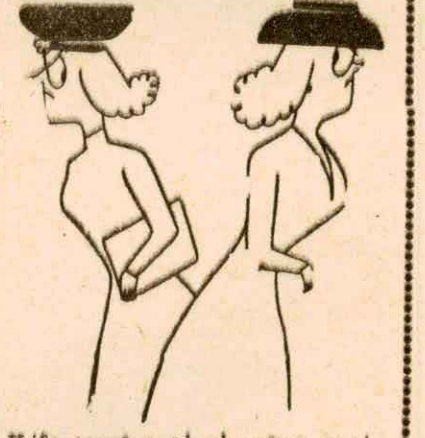
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

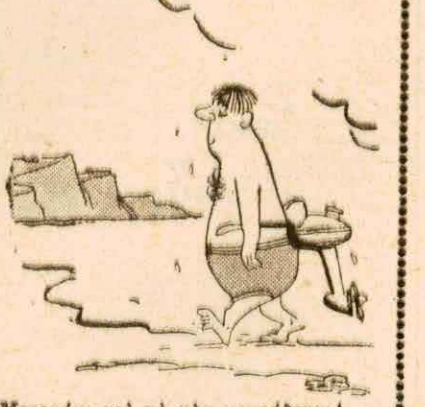
Χορεύεται νερό, γιατί θα παίξετε το θρόνισμα της θαλάσσης...

Δεν μου λές; Πώς σου φαίνωμαι; Δεν άσπρισα λιγάκι!...

Κάθε γυναίκα με το γούστο της!...

Μοτερνί για να μην κουράζεται!...

Η Τζιούντυ Χόλλυνταιη
Ποιο φίλμ σα ιδ' ύμε
Γ. ΧΕΙΜΩΝΑ

Τίτλοι κ.α. πρωταγωνιστών

Μετά από το δυο μεγάλα συγκροτήματα «Δουασκίνος - Μινιαλίδης» και «Σκορπας - Φίλιπς» η πιο σημαντική εταιρεία εισαγωγής ταινιών είναι η «Παρθενών - Φίλιπς» που έκοψε από την παραγωγή της μεγάλης ταινίας «Κολούμπια» έφασαρίσε έθετος και άκοτετες ταινίες γαλλικής, μεξικανικής και ισπανικής παραγωγής.

Ανοίχουμε από τα έσοδα της «Κολούμπια»

«Γεννημένη νύχ» είναι ο τίτλος της ταινίας. Νόσος στην οποία η πρωταγωνίστρια της Τζιούντυ Χόλλυνταιη κερδίζει το έθετο «Όσκαρ» για τον καλύτερο νυναικό ρόλο. Προκειται για μια κοινωνική σάτυρα που σκηνοθετήσε ο Τζωτς Κιούκο και στην οποία συμπρωταγωνιστούν ο Μπρόντερικ Κρόουφορντ και ο Ούιλλιαμ Χόλντεν.

Να κι' ένα αστυνομικό φίλμ με τον πιο συντομία τίτλο που είναι ποτέ ταινία: «Μ—». Σημειεί «Δολοφόνος» και πρόκειται για ένα φίλμ τύπου κλάσικ νικινιόλ στο οποίο ένας ανισόδοπος καταλαώνεται ότι τη νύχτα να σκοτώνει. Πρωταγωνιστούν ο Ντρεϊντ Γουάιτ και ο Ούιλλιαμ Χόλντεν.

Ο συμπληρωματικός Τζων Χάλλ που βλέπατε τελευταίως άσια και πύ στην όθον πρωταγωνιστεί σε τρία έθετα φίλμ: «Οι πειρατές της Κίνας», στο οποίο έχει για πρωταγωνιστή τον Λίτσα Φορσντ, «Το νησί των καταγινών» έγνωμο με την Μαρίον Γουίτνις και «Επείλασις έμφορο» επίσης έγνωμο με την Μαρίον Κέσλ.

Η Λουΐσιλ Μπώλ και ο Έντνυ Άλμπρετ είναι οι πρωταγωνιστές της έθετης φάσας «Γέλιο με τη σέσουλα».

Ο τωός Τσορλν Τζόννυ Βαίσις ούλλεο, πρωταγωνιστεί σε δυο φίλμ ζωνγκας με αφάνταστες προιπέτειες. Το ποδο το τίτλοφασεί «Στη νύκτα των Πυγυαίων» και το δεύτερο «Στη ζωνγκά του Κογκό».

Έγινε νύχτα κατ' επανάληψιν για το φίλμ «Ροδόλφος Βαλεντινός». Στο οποίο ο σασίος του νόπτος «Αντογν Ντρετ» παίζει τον όλο του λαοπρόο άστέρος που άνδρείει η 7η τέγν. Προκειται για μια διογροαφία του μεγαλύτερου νυναικοκατακτητή του αιώνος μας που είναι συννόμος εύθυμη τουφωή και τσανική.

Κ' απ' τα μεσάνυχτα ως την αύγη είναι ο τίτλος μιας ταινίας, που παρουσιάζει τις προιπέτειες των νυντινών άστυνονικών ποιπόλων. Πρωταγωνιστούν ο Έντμουντ Όμπρσάιεν, ο Μάρκ Στρίβνς και η Γκέιλ Στόου.

Δυο έξαιρετικώς ένδιαφέροντες φίλμ κατασκοπίες είναι το «Σιρόκο» έμπνευσμένο από το ένο

του Ζαΐφ Κεσέλ «Χαριστική Βολή» με πρωταγωνιστές τον Χάμφορι Μπρόνκροφτ, την Μάρεθ Τόρεν και τον Λη Κόουπ (ιού) και «Η Σταμπουλ στις φλόγες» με τους Ρίτσαρντ Νέβινγκ, και Λίτσα Φορσντ.

Στο φίλμ αυτό μια ένκληματική ογάνωσις προσπαθεί να κλέψη τα σχέδια άμυνας των Άρσβαλελίων και της διώρυγος του Σουέζ.

Η «Σκανδαλίаса» είναι μια έννοση μουσική έπιθεώσις με την Τζόαν Κωλφιλντ τον Ρόμφορτ Κάμινγκς και 100 από τα πιο άσια κορίτσια του Χόλλυντου.

Δεν λείπουν και τα φίλμ τα έμπνευσμένα από το ήπος που ώοιζε άλλοτε τους Βοσβούς και τους Νοτίους. Είναι τρία και τα τρία έγνωμο: «Σάντα - Φέ» με τον Ράντολφ Σκωτ και την Τζέννις Κάστερ «Αποταί των όρών» με τον Ρόντ Κάμφορντ και τον Γουάιτν Μόροκ και «Οκλαδόμα» με τον Ντάν Ντρουόια και την Γκέιλ Στόου.

Ο τελευταίος των κοροάων είναι ένα έγνωμο φίλμ, που έξισταθεί την προιπέτιωδ ζωή του Ζάν Λαφίτ. Τον όλο του τωιηρού αυτού πειρατή υποπαιεί ο Πώλ Χεννράϊτ έγνωτας για πρωταγνιό του την Κάριον Μπρόντ και την Μαρίον Ντρουόια.

Η μοναδική έθετην ταινία της Τζόαν Κρόουφοντ είναι το δραματικό ένο «Το τελευταίο ψέμα». Πρ δίνει την εύκαιρία στην μεγάλη καλλιτέννιδα να έπιδείξει και πολυάοιθες θυνάσιες τουαλέτες.

Δυο άκοτετα πασάενε φίλμ είναι η «Ερωτική συννυμία» με την Λίτσα Φορσντ και τον Έντνυ Άλμπρετ. Ο Μπρόντ και η Τζόαν Κωλφιλντ είναι οι πρωταγωνιστές της Νέας «Υόρκ» στο οποίο η ηούδα Ένδελβιν Κέζ νυνιστοιεί δέ μέσον για να μεταδόση στην άπείσσητ πόλι μια τωομεί άοώσις.

Ο «Στοιχειωμένος πύονος» είναι ένα έγνωμο ταινία μεσαιωνικής υποθέσεως με την Μπάρμπαρα Χάσιντλ και τον Ρίτσαρντ Γκρόβν και την Ούιλλιαμ Μπρίσσοπ. Και η «Έπιταμένη Βολίς» ένα φίλμ θαλασσινής υποθέσεως του σκηνοθέτη Χένρυ Λέιν με πρωταγωνιστές τον Γκλέν Φόρντ και την Βιόέκα Λίντφορς.

Ο κατάλογος της «Κολούμπια» κλείνει με την έπανήψη μιας παλίας έπιτηνις του Φάντ Καπλά του «Χαυένου άιζοντα» με τον Ρόναλντ Κόλμαν.

Υπάνουν δυο άποε είπαμε και πολλά μεξικανικά φίλμ: «Η ηιωμένη άόνα» με τον Μπέρν Φόρσορ και την Μίρσο Φλάδα «Κυλιμένη στο βούκο» με την Ρόζίτα Κρούινα και τον Φρόντντο Σελάο και «Ο ταμωάνας» με τον κομικό Κάντι Φλάς τον Πέντρο Άλμπρετ ορίθ και την Σουζάννα Γκιθάρ. Η φωτονασάφια του τεταίου έγνω άφίλνται στον άοιμόνιο Γκαμπριέλ Φινκερά. Τέλος η Αίμιλία Γκιγιόι ο νυνιστή μας από την πευσινή «Πικαντάσα» είναι η πρωταγωνίστρια του φίλμ «Α παροδότης» (η διαστομωμένη).

Τελειώνουμε με τρία φίλμ γαλλικής και γαλλο - ισπανικής παραγωγής: «Η Άνδαλούσια» είναι μια έγνωμη έπείρετα με τον Λουίς Μάριον και την Σελίλλια Στό «Ένκλημα της όου υτ Σωσά» πρωταγνιστούν η Άνν Βεονόν ο Μωρίς Ρενκασύ και ο Αίμιε Κλαριόν Τέλος στο «Μάυσο Στέμια» το σενάριο και η σκηνοθεσία του οποίου άοείλονται στον Ζάν Κοκτώ πρωταγνιστούν ο Βιττόριο Γκαζμαν και η Μάορία Φελίε.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΠΗΛΑΓΗΣ

37 και 1 - 37 και 3

Αισθάνομαι μια χαρά στην ύγεια μου. Έτρωγα με αρκετή ορεσι, έπινα με αρκετή οψα, κοιμόμουν με αρκετή νυστα, όπως όλοι οι υγείς οι άνθρωποι.

Βεβαια, είχα και μερικές διακυμάνσεις στη διαθεσι μου. Καταλάβαινα ποτε-ποτε μια κουρασία, ιδίως όταν περπατούσα πολύ. Καταλάβαινα ποτε-ποτε βαρυστομαχία, ιδίως όταν έτρωγα πολύ. Και καταλάβαινα ποτε-ποτε και ζαλάδα, ιδίως όταν το έτοςουα πολύ. Όπως όλοι οι υγείς άνθρωποι. Και πέρασα, κατά τη σταδιοδρομία της υγείας μου, το δάγκειο, μια-δυο γριππούλες και μια έλασφη δηλητηρίαση από παγωτό. Όπως όλοι οι υγείς άνθρωποι. Δεν μου μπηκε ποτέ η ιδέα να βάλω στα καλά καθούμενα το θερμόμετρο, για να ιδω τη θερμοκρασία μου, όπως κάνουν τόσοι και τόσοι — προ παντός τώες. Δεν υποπτευόμουν ποτέ πως, κάτω από την έπιφανειακή μουλάρια υγεία μου, μπορούσε να δουλεία ανευόχλητα, ύπουλος και έπικίνδυνος έχθρος, όπως ο σκόρος, που τρώει τα μάλλινα και τα μεταξωτά.

Αυτή την άποκαλυψη, αν και άργα, τη χρωστάω σ' έναν καλό μου φίλο, που μουίε προσφέρει πολλές παρόμοιες φιλικές υπηρεσίες: Τόν Μίμη. Είχε έρθει ένα άπόγευμα στο στίτι μου, για να με πάρη να βγούμε έξω. Μούπιασε το χέρι, για να κάνει την καλησπέρα πιο εγκάρδια. Καθώς πήγα να το τραβήσω, δεν μου τ' άφησε. Το κράτησε λίγο ακόμα.

Για στάσου, είτε μ' ένδιαφέρον. Σαν ζεστός μου φαίνεσαι.

— Όχι, άδερφέ! Αισθάνομαι πολύ καλά, είπα για ν' αντίδρασω.

— Και όμως, έχεις πυρετό. Δεν γελιέμαι. Έχεις θερμόμετρο;

— Όχι. Ένα που είχα, έσπασε εδω και τέσσερα χρόνια. Και δεν γινε ξαναχρειαστάς. — Θα περαχτώ να σου πάρω ένα!

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

— Άς το, βρέ Μίμη. Μπορεί να είναι καμμία έξαφι περαστική.

— Μωρέ έχεις πυρετό, που σου λέω. Κι' έπειτα, το θερμόμετρο είναι άπαραίτητο σ' ένα στίτι.

«Η έπιθυμία του να μ' έξηπρητση, ήταν μεγαλειότερη από την προσπάθειά μου να τον κρατήσω. Έφυγε για το θερμόμετρο, κι' εγώ, σ' αυτό το διάστημα, μελέτησα τον εαυτό μου. Έπιασα το σφυγμό του άριστερού μου χεριού. Ναί, σαν να πήγαιναν πιο γρήγορα οι παλμοί. Μωρέ, μπας και είχα πυρετό, σ' αλήθεια; Σε λίγο, γύρισε ο Μίμης, μ' ένα καινούριο θερμόμετρο στο χέρι. Το τίναξε.

— Βάλτο, είπε. Κι' εύχομαι νάχω γελαστή!

Ξάπλωσα κι' έβαλα το θερμόμετρο στη μασχάλη. Ο Μίμης στεκόταν κοντά μου, με στοργικό ένδιαφέρον και παρακολούθουσε την ώρα.

— Βγάλτο τώρα... Πριν το ιδω εγώ, το άρπαξε εκείνος.

— Τριάντα έπττα και τρία!... είπα. Δεν ανησυχία για μένα, αλλά και με ικανοποίησι γιατί ο υδράργυρος έπαληθεσε τις προβλέψεις του. Δεν στόπα εγώ; Στο ζήτημα της θερμοκρασίας δεν γελιέμαι.

Κι' ταξα κι' εγώ το θερμόμετρο. Πραγματικά, ο υδράργυρος είχε ξεπεράσει το νομμένο 37 κατά τρεις γραμμές. Αισθάνθηκα άμέσως άρρωστος.

— Θάνε τίποτα περαστικό, είπα, για να καθυσυχάσω τον εαυτό μου.

— Το εύχομαι. Άλλά, σήμερα, δεν θα βγής έξω. Θα καθήσας να σου κάνω παρέα. Έσυ θα μείνεις ξαπλωμένος. Και να παρακολουθήσεις τη θερμοκρασία σου μερικές μέρες. Άν έπιμείνη ο πυρετός, αυτό θα πη πως κάτι έχεις και πρέπει να κυταχθής...

Φόρεσα τις πυτζάμες μου — κάτι πυτζάμες ριγώτες σαν στολή κατακόκκινη — και ξάπλωσα. Όταν περασε καμμία ώρα, ο Μίμης μου είπα:

— Για βάλτο και τώρα, να ιδούμε.

Το έβαλα. Τριάντα έφτα και τρία!

Κι' όταν, άργα, το βράδυ, ο Μίμης ήταν να φύγη, ξανακύττασε τη θερμοκρασία: Τριάντα.

—Κλητήραας! Πέταξε, γρήγορα έξω αυτό το ζώον! (Του Β Χριστοδούλου)

τα έφτα και τρία, ούτε άπα-
να, ούτε κάτω. Σάν τιμή ώρι-
σμένη!

— Θα τ'ό βάλεις και τ'ό πρώτ!
μέ συμβούλεψε ο Μίμης. Και αύ-
ριο θα περσών να σε ιδώ!

Πέρασα μιά άνησυχή νύχτα.
Κάθε τόσο υπνόνουσα κι' έβαζα
το θερμόμετρο. Τριάντα έφτα
και τρία και νάσαι και έργε-
νης. Αρχισα να αισθανώμαι πολ-
ύ άσχημα. Ξαναήρθαν στο νού
μου κατι άνεξήγητες κομάρες,
που είχα αισθανή στα γόνα-
τά μου πριν κάμποσες μέρες, κά-
ποια ξαφνική ζάλη που δεν της
είχα δώσει προσοχή, κατι πα-
ραξενες άκεφίες που τις είχα ά-
ποώσει στον κυκλοθυμικό μου
χαρακτήρα. "Ολ' αυτά, τώρα
που τάδελα κάτω από τ'ό πρί-
σμα του 37 και 3, έπαίριαν άλ-
λη σημασία, φανέρωναν πώς κα-
τι τ'ό ύπουλο συνέβαινε στον όρ-
γανισμό μου, που τον πίστευα
γέρο σαν μπρετόν-άρμέ.

Τ'ό πρώτ, ό πυρετός είχε κα-
τέβει λίγο. Τριάντα έφτα και
ένα. Άλλα κι' αυτό ήταν ση-
μειον άνησυχίας. Από τ'ό τρι-
αντα έφτα κι' άπάντα, κάθε γραμ-
μή, σου λέει πώς δεν είσαι κα-
λα και πρέπει να προσέξεις την
υγεία σου.

— Τ'ό πρώτ' έπρεπε νάχης
τριάντα έξη κι' έξη! μου είπε
ό Μίμης, που ήρθε να με ιδή.
Και τ'ό άπόγευμα, τ'ό πολύ τριάν-
τα έξη κι' έννιά. Για παρακο-
λούθησε και σήμερα!

Έπληγα στη δουλειά μου άκε-
φος, στενοχωρημένος και με χί-
λιες ιδέες στο νού. Έπιανα συ-
χνά τ'ό σφυγμό μου κι' αισθανό-
μου, γενικά, ξεκλειδωμένος. Τ'ό
μεσημέρι που γύρισα σπίτι, έ-
βαλα πάλι τ'ό θερμόμετρο. Τρι-
αντα έφτα και δύο. Και τ'ό ά-
πόγευμα, τριάντα έφτα και
τρία. Αυτό, σε τέσσερις μέρες
κατά συνέχεια. Τριάντα έφτα
κι' ένα ως τριάντα έφτα και
τρία.

— Είνε τ'ά λεγόμενα δέκατα!
είπε με πεποιθήσι ο Μίμης.
Που πάνε να πούν, πώς κατι έ-
χεις από καιρό και δεν τ'όχεις
αντιληφθί. Είνε εύχρημα που
πρώτος εγώ τ'ό άνακάλυψα, έγ-
καίρις.

— Σ' εύχαριστώ, Μίμη, είπα
μ' εύγνωμοσύνη. Αύριο θα πάω
στ'ό γιατρό!

— Ο δόκτωρ Βεντουζίδης άκου-
σε με έμβριθεία την περίπτωσι
μου κι' έκανε δυο-τρεις φορές:
«Μίμη!... Μίμη!...». Κι' έπειτα:
— Γδύσου!

Με άκροσθηκε με μεγάλη
προσοχή. Έπειτα, άφησε τ' ά-
κουστικά του να κρέωνται σαν
χαιμαλί, και άποφαιήθηκε:

— Δεν είνε τιποτα σοβαρό,
για την ώρα. Μιά αδονοπάθεια,
που πρέπει να την προλάβουμε,
για να μην εξελιχθί σε τιποτα
σοβαρότερο.

— Τί πρέπει να κάνω, για-
τρέ;

— Θα σου γράψω κατι δυνα-
μωτικές ενέσεις και κατι βιτα-
μίνες, έσωτερικώς. Θ' άποφεύ-
γης τούς κόπους και τις στενο-
χώριες. Θα κοιμάσαι νωρίς...
και θα ιδούμε πώς θα πάς!

Τρυπήθηκα καμμία είκοσαρι
φορές, εξάντλησα τέσσερα μπου-
καλάκια βιταμίνες με διάφορα
γράμματα τ'ό αλφαβήτου, τ'ό-
ριχνα στον ύπνο από τις όχτώ
τ'ό βράδυ, άλλα τ'ό θερμόμετρο
έκει, με μιά έπιμονή, που μού-
δινε στα νύρα: Τριάντα έφτα
κι' ένα τ'ό πρώτ, τριάντα έφτα
και τρία τ'ό άπόγευμα.

— Άς πάω και σε κανέναν
άλλο γιατρό, είπα.

Ο δόκτωρ Τρυπητόδ άκουσε
την πυρετική μου πορεία, πλη-
ροφορήθηκε τις κομάρες μου, τις
άκεφίες που κατι τ'ό μάταιη θε-
ραπεία μου έκανα δυο μήνες και
έγνωμάτευσε:

— Ενέσεις! Τρυπάνε τόν κο-

σμάκη, χωρίς λόγο! Τιποτα άπ-
'όλ' αυτά, αγαπητέ μου. Έκείνο
που σου χρειάζεται, είνε κλιμα-
τοθεραπεία!

— Δηλαδή, γιατρέ;

— Ο' άλλάζης κλίμα! Άπό
πού είσαι;

— Από τ'ό Ψηλοχώρι!

— Κατά που βρίσκεται αυτό;

— Σε μιά πλαγιά τ'ό Παρ-
νασσού.

— Ψηλά, δηλαδή!

— Πολύ ψηλά. Γι' αυτό τ'ό
λένε και Ψηλοχώρι. Έχει πεύκα
μπόλικα, νερά κρύα και γισούρ-
τι πρώτης τάξεως!

— Λοιπόν, έκει θα πάς. Ό
όργανισμός σου θα ξαναδρεθί
στο κλίμα που γεννήθηκες και
θα συνέλθη.

— Δηλαδή, γιατρέ, εγώ γε-
νήθηκα στην Άθηνά!

— Ο πατέ-
ρας μου είνε Ψηλοχωρίτης.

— Δεν έχει σημασία. Είνε ή
κλιματολογική κληρονομικότης,
που λέμε, αν έχεις ακούσει.

— Όχι, δεν έχω ακούσει.

— Τ'ό φαντάζομαι. Αυτή ή
θεωρία δεν έχει άκουστή ακόμα.

Είνε δική μου άνακάλυψις και
τώρα πρόκειται να την άνακοι-
νώσω στην 'Ιατρική Έταιρεία.

Λοιπόν, έκει θα πάς. Ξεκουράσι,
ύπνος, καλό φαί, καθαρός αέ-
ρας τ'ό βουνού και έννοιασι!

— Άειντε και θα με θυμηθής. Και,
πρό πάντος, όχι θερμόμετρο μα-
ζί σου. Τ'ό θερμόμετρο θα τ'ό
φήσης εδώ. Πες πώς δεν υπά-
ρχει τέτοιο πράμα στον κόσμο!

Ζήτησα πολύμηνη άναρωτι-
κή άδεια από τ'ό γραφείο και
τουδύσα για τ'ό χωριό τ'ό πα-
τέρα μου. Τ'ό θερμόμετρο τ'ό
άφησα κλειδωμένο στο συρτάρι,
με την άπόφαι να τ'ό ξεχάσω.

Με πόση συγκίνησι ξαναδρεθί-
κα στο σπίτι του πατέρα μου,
που τόχα δη μιά φορά όλο κι
όλο! Οι συγγενείς μου με δέ-
χθηκαν με καλωσύνη. Άνάπηρα
με ήδονη τ'ό μυρωμένο αεράκι
τ'ό Παρνασσού, που φούσκωνε
ευχάριστα τ'ό στήθος μου.

— Έ-
τρώγα δυο τσανάκες γισούρτι
την ημέρα, χωρίς τ'ά κοτόπουλα
και τ'ά γίδια, έπινα νεράκι κρύ-
σταλλό, κοιμόμουνα έλαφρά σαν
πουλάκι και έπληττα θανασί-
μως. Άλλα σκεπτόμουνα την υ-
γεία μου και... τ'ό θερμόμετρο.

Από την πρώτη μέρα κι' άλας,
στο μυαλό μου καρφώνόταν αυ-
τή ή μακρουλή έφευρεσι με τόν
υδράργυρο και τούς αριθμούς,
και ό πειρασμός ήταν άκατανί-
κητος.

Όσο σου άπαγορεύουν
κατι, τόσο τ'ό άποζητά ή ψυχή
σου. Την πρώτη μέρα αντίστα-
θηκα, άλλα τ'ό δεύτερη δεν τ'ό
μπόρεσα. Κι' αν έβαζα λίγα θερ-
μόμετρα, δηλαδή, τί είχα να χά-
σω; Κατά τί θα ζημιωνόταν ή
υγεία μου; Άσε με, κύριε Τρυ-
πητέ, με τις άπαγορεύσεις σου.

Σε όλα σε άκουσα, άλλα σ' αυ-
τό τ'ό ζήτημα, θα κάνω μιά μι-
κρή παράβασι. Ζήτησα θερμόμε-
τρο. Δεν υπήρχε στο χωριό.

— Έχουνε ένα στο Κρυστάλ-
λοχώρι, μου είπαν, μιάμιση ώρα
με τ'ό μουλάρι.

Έστειλα μουλάρι και μου τ'ό-
φεραν, με τόν όρο να τ'ό έπι-
στρέψω, όταν δεν θα τ'ό χρεια-
ζόμουνα. Ήταν έξη ώρα βραδάκι
όταν γύρισε ή άποστολή. Κράτη-
σα τ'ό θερμόμετρο κι' έδωξα τ'ό
μουλάρι. Κλείστηκα στην καμα-
ρά μου και τ'όδελα. Τριάντα
έξη κι' όχτώ! Δάκρυσα από τ'ή
χαρά μου!

— Άκόμα δεν ήρθα! είπα χο-
ρεύοντας. Πόσο δίκιο έχεις, κύ-
ριε Τρυπητέ, με την κλιματολο-
γική κληρονομικότητά σου. Έσύ
είσαι έπιστήμων!

Τ'ό πρώτ τριάντα έξη κι' έξη.
Τ'ό άπόγευμα, πάλι τριάντα έξη
κι' όχτώ. Κι' αυτό να γίνεται
καθημερινά, ως που βαρέθηκα
πιά κι' έβαζα τ'ό θερμόμετρο
κάθε τέσσερις ή πέντε μέρες.

Τώρα αισθανόμουνα περιφρη-
α, όπως τ'ά γίδια που κορφολογού-
σαν τούς θάμνους.

— Εμείνα όλόκληρο τ'ό καλοκαί-

ρι στο Ψηλοχώρι, τέσσερις μήνες
και μισό. Από υγεία ήμουνα
θηρίο, όλο ζήλι και δύναμι. Τό-
σο, πού, κατηφορίζοντας με τ'ό
μουλάρι για τ'ό χωριό, όπου θα-
παιρνα τ'ό λεωφορείο — πέντε
ώρες δρόμος — έλεγα πώς, άν-
τί να μ' έχη τ'ό μουλάρι στη
ράχη του, θα μπορούσα να τ'ό
σηκώσω εγώ στη δική μου.

— Η πρώτη μου δουλειά, μόλις
γύρισα, άπογευμα, στο σπίτι
μου, ήταν να βαλώ τ'ό θερμό-
μετρο. Γημουνα μεαίως πώς θα
είχε την καλωσύνη να κατέοη
πια από τ'ά παλιά του ψη. Ίω-
ρα θα τουοείχνα!

— Άλλοιμονο! Τριάντα έφτα
και τρία!

Έπεσα άπελπισμένος σε μιά
πολυθώνα, όπου και με βρήκε
ό Μίμης.

— Ίσως είνε από την κού-
ρασι τον ταξιδιού! με παρηγο-
ρησε, χωρίς να τ'ό πιστευή κι'
ό ίδιος. Για βαλτο και τ'ό
πρώτ.

Τ'ό πρώτ, τριάντα έφτα κι'
ένα. Ίρσησα κατ' εύθειαν στο
όδοκτορα Τρυπητό.

— Τ'ό περιμένα! είπε ένθου-
σιασμένος. Είνε ή έπαληθευσι
της θεωρίας μου περι κλιματο-
λογικής κληρονομικότητος! 'Η
ατμοσφαιρα της πόλεως είνε
που σου φέρνει τ'ά δεκάτα και
τις κομάρες! Τ'ό κλίμα σου ει-
νε τ'ό Ψηλοχώρι! Έκει πρέπει
να πάς και να έγκαταστήσης
για πάντα! Για νάσαι πάντα
καλά!

— Και τί θα κάνω στο Ψη-
λοχώρι, γιατρέ μου; Έγώ έδω
έχω τ'ή δουλειά μου. Είμαι λο-
γιστής. Θα παρατήσω τ'ά βί-
βλια μου για να ροσκω γίδια
και να πηξω γισούρτι;

— Αυτό είνε δικός σου λογα-
ριασμός, αγαπητέ μου. Έγώ, ως
έπιστήμων, οφείλω να σου πώ τί
πρέπει να κάνης. Τ'ό αίμα σου
πρέπει να κυκλοφορή και ν' ά-
ναπνέη έκει που γεννήθηκες και
τ'ό αίμα των προγόνων σου. Κα-
κός γεννήθηκες στην Άθηνά και
κακός ζής εδώ! Άν δεν τ'ό κά-
νης, θάχης πάντα τριάντα έφτα
και τρία!

— Δεν μπορώ, γιατρέ μου.

— Όπως νομίζεις. Είσαι ύ-
πεύθυνος των πράξεών σου. Έγώ
είπα και έλάλησα και νίπτω τας
χειράς μου. Πάντως, τ'ό περι-
στατικό σου, θα τ'ό σημειώσω
στην άνακρίωσι μου, για ν' ά-
ποδείξω τ'ή θεωρία μου. Θ' άνα-
στατώσω την έπιστήμη!

— Στο μεταξύ, είχα άναστατώ-
θη εγώ. Ξαναρχισαν οι κομάρες,
οι άκεφίες, οι άνορεξίες. Ναι,
Ίσως νάνε σωστή ή κλιματολο-
γική θεωρία τ'ό δόκτορος Τρυ-
πητού, άλλα κι' εγώ δεν μπο-
ρώ να παρατήσω την πέννα και
να πιάσω τ'ή γκλίτσα. Θα ύ-
πάρχη κάποιος συμβιβασμός, δεν
γίνεται. Άς δούμε κανέναν άλ-
λο γιατρό.

Ο δόκτωρ Σούπας άκουσε τις
περιπέτειές μου και τ'ά σχετικά
με τ'ή θεωρία της κλιματολογι-
κής κληρονομικότητος και κου-
νησε ειρωνικά τ'ό κεφάλι του:

— Αυτοί είνε εξωφρενισμοί!
είπε. Άν ήταν έτσι, τότε τ'ά έ-
νενηντα έννέα έκατοστά της άν-
θρωπότητος, θαπρεπε να είχαν
πυρετό. Γδύσου!

Μ' εξέτασε κι' εκείνος κι' έ-
βγαλε τ'ό συμπέρασμά του:

— Ή πάθεις σου είνε νευ-
ρικής φύσεως. Θα κάνης ένα ψυ-
χρό ντους κάθε πρώτ' και θα
παίρνης κατι καταπραύντικά
που θα σου δώσω!

— Έγιναν κι' αυτά. Άποτέλε-
σμα: Τριάντα έφτα κι' ένα τ'ό
πρώτ, τριάντα έφτα και τρία τ'
άπόγευμα. Ήταν να τρελλαθί
κανείς. Περιώδευσα τρεις-τέσσε-
ρις γιατρούς ακόμα, έβγαλα ά-
κτινωγραφίες, έκανα διάφορες έ-
ξετάσεις, μου είπαν διάφορες
διαγνώσεις, μου έδωσαν διάφο-
ρα φάρμακα. Τριάντα έφτα κι'

ένα, με τριάντα έφτα και τρία.
Άρχισα να σκεπτόμαι πώς θα-
πρεπε να πάω στην Ευρώπη,
για να βρουν τί έχω. Για την
υγεία του όλα πρέπει να τ'ά δο-
κιμάζη ο άνθρωπος.

Ευτυχώς, ό καλός μου φίλος,
ό Μίμης, ήταν πάντα κοντά μου,
για να μου δίνη θάρρος, έλπι-
δες και παρηγορία.

— Έπεθύμησα δυο φρέσκα
αυγά! είπα στο Μίμη έκείνο τ'ό
άπογευμα, καθώς ήμουνα ξαπλώ-
μενος στο κρεβάτι. Καώς
στρίδεις τ'ή γωνία, είνε μιά
μάντρα, όπου καβεται μιά κυρά-
Παγώνα. Ζήτησε της, σε παρα-
καλώ, και πές της πώς είνε για
μένα.

Ο Μίμης επέστρεψε και μου
είπε:

— Τώρα περιμένει να γεννή-
σουν οι κοττες της. Θα τ'ά φέρη
ή ίδια.

— Στ' αλήθεια. Σε λίγο, ή καλή
γυναίκα ήρθε, με δυο αυγά στο
χέρι:

— Ζεστά-ζεστά είν' ακόμα,
πουλάκι μου... Μά, άρρωστος εί-
σαι, κύριε Άλέξανδρε;

— Ναι, κυρά-Παγώνα μου.
Κάπου ένα χρόνο τώρα και ό
γιατροί δεν μπορούν να βρουν τ'
έχω.

— Και τί αισθάνεσαι, άγόρι
μου;

— Πυρετό έχω, κυρά-Παγώνα
μου. Βάζω τ'ό θερμόμετρο και
δείχνει πάντα τριάντα έφτα κι'
ένα τ'ό πρώτ, τριάντα έφτα και
τρία τ'ό άπογεμα! Ούτε γραμ-
μή παρακάτω.

— Για στάσου να ιδώ!

Μούπιασε τ'ό χέρι.

— Δεν βλέπω νάχης πυρετό!

— Άφου τώρα έδωγα τ'ό
θερμόμετρο! Να τ'ό!

— Για περίμενε λίγο!

— Ή κυρά-Παγώνα έφυγε και
ξαναγύρισε σε όκα λεπτά. Κρα-
τούσε ένα θερμόμετρο στο χέρι:
— Για βάλε και τούτο να ιδ-
ούμε!

Τάβαλα και τούτο.

— Όρίστε! Τριάντα έξη κι'
όχτώ! Για βάλε και τ'ό δικό σου
τώρα!

Τάβαλα. Τριάντα έφτα και
τρία!

— Άμ' καλά τ'ό κατάλαβα!
είπε ή κυρά-Παγώνα. Είνε χαλα-
σμένο τ'ό θερμόμετρο, από γε-
νησιμού του. Είνε κατι τέτοια
θερμόμετρα που δείχνουν λάθος!
Σήκα, πουλάκι μου, και δεν έ-
χεις τίποτα! Κι' αν έχης μιά
γραμμή παραπάνω, εγώ να σφά-
ξω όλες τις κοττες μου!

— Και ποιος μάς λέει, ότι
δεν είνε χαλασμένο τ'ό δικό σου,
κυρά-Παγώνα; πετάχτηκε ό Μί-
μης, που είχε προσβληθί.

— Θα σάς φέρω κι' άλλο!
είπε ή αύγουλου.

— Νά, κυρά-Παγώνα, είπα
εγώ. Πάρε λεπτά κι' αγόρασε
δυο θερμόμετρα!

Βάλαμε και τ'ά δυο. Τ'ό ένα
στη μιά μασχάλη, τ'ό δεύτερο
στην άλλη. Τριάντα έξη κι' ό-
χτώ, άμφότερα.

Ο Μίμης στεκόταν σαν βρε-
γμένη κοττα.

— Περιέργο! είπε.

— Ναι! άπάντησα εγώ και
τού πέταξα τ'ό λανθασμένο θερ-
μόμετρο στο κεφάλι.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— Άντρέα, θά βγής καμμιά φορά να δροσιστή και κα-
νένας άλλος;

Άργό ψαλίσισμα!...

— Πώ! Πώ! ό φουκαρής ό διπλανός μας, έλυωσε!...

— Άφέντικο, δώσε τόν πάγο τ'ό κυρ-Χαράλαμπος. Πε-
ριμένει τόσην ώρα!...

— Παγωτό είναι, παιδι μου!... Άλλά έλυωσε με τ'ή
ζέστη!...

— Τί κατάστασις είν' αυτή, δεσποίνις; Πλζ' θά τ'ό κά-
νουμε τ'ό γραφείο, δηλαδή, έπειδή κανείς ζέστη:

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΟ «χάπυ - ένι»

(Η σκηνή στη μεγάλη Βαρεία τραπέζια του ζευγαριού. Μια καλαίσθητη πολυτέλεια θερμαίνει το μάτι και γεμίζει γαλήνη την ψυχή. Έχει τελειώσει το δείπνο, μα η κουβέντα, που άρχισε κρατάει και τους δυο καρφωμένους στη θέση τους ενώ η καμαριέρα έχει αποσυρθεί μ' ένα «πήγαινε να φας, δε σε χρειάζομαστε».

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ψηλός, λεπτός και νευρώδης, Άρρενωπός και σοβαρός. Οι ρυτίδες της σκληρής πείρας, σχηματίζουν στο πρόσωπό του χαμογελαστές γκριμάτσες, γεμάτες άδρες εironείες και πικραμένες επίκειες. 'Ο χρόνος τούχει αφήσει στους κροτάφους αρκετή απ' την πανακριβή πλατίνα της σοφίας.

ΕΚΕΙΝΗ : "Οχι περισσό-τερο από 22 χρονών. Τύπος ωμορφιάς εξασυλμένης, από κείνες που έμπνουν τις κμεγάλες αγάπες" συγκεντρώνεται τη σπάνια φυσική αντίθεση να περιφέρει ντροπαλά έν αρμονικό και προκλητικό σχηματισμένο σώμα. 'Η γυναίκα διαίσθησι της έχει δώσει μια χαριτωμένη δειλία στις κινήσεις, λες και θέλει να ξεουδετερώσει τις πλαστικές αυτές ανάσεις της Δημιουργίας).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ρουφώντας με νευρική απληστία τον καπνό του τσιγάρου του): Μη με διακόπτεις, Έλλη. Ξέρω καλά πως σου κάνω μια πολύ γνωστή αφήγηση, αφού η ιστορία που λέω αφορά τους δυο μας. Μα θέλω να στην πώ. 'Ετσι... για να κάνω έναν πρόλογο...

ΕΚΕΙΝΗ : Είσαι τόσο παράξενος άποψε. Μ' ανησυχείς με το ύφος σου. Γιατί δεν φτάνεις κατ' ευθείαν στο θέμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Γιατί δεν πρέπει. Κάνω μου τη χάρι ναχες λίγο υπομονή. (Καπνίζει). Σου έλεγα, λοιπόν, ότι πριν δυο χρόνια, πήρα στο γραφείο μου μια μικρούλα όμορφη δακτυλογράφο. 'Εμένα. Ποτέ δεν μου

πέρασε καμιά πονηρή σκέψη απ' το μυαλό μου γιατί —όπως ξέρεις— είμαι άνθρωπος βαθεία ήθικός. Σε κυττάζω με κάποιο χαρούμενο θαυμασμό, αλλά όχι σαν άντρας. Σαν άνθρωπο. Οί ματιές μου απολάμβαναν την ύπαρξή σου, όπως απολαμβάνουν κι' ένα μπιμπλώ, ένα λουλούδι, ένα καλλιτέχνημα...

ΕΚΕΙΝΗ : Δεν καταλαβαίνω, γιατί μου τα λες όλ' αυτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Σε παρακάλεσα ναχες κάποια υπομονή. (Καπνίζει). Τότε... σου συνέβη νομίζω, εκείνο το άτύχημα. Με συγχωρείς, που κάνω την αγένεια να στο θυμίσω. Δεν σε θίγει, άλλωστε. Νεαρό κορίτσι ήσουν, τί πιδ φυσικό απ' το ν' αγαπήσης ένα νέο και να συνδεθής μαζί του; 'Ετυχε να σου φερθή άνανδρα κι' εσύ στην κοριτσιίστικη απελπισία σου πήγες ν' αυτοκτονήσεις. (Μικρή σιγή). 'Όταν έγινες καλά, σε κάλεσα στο γραφείο μου και ειλικρινά, σαν πατέρας, σουδωσα μερικά απλές συμβουλές. 'Από κείνη στην ημέρα, η στάση σου απέναντί μου άλλαξε. Μουδειχνες, βέβαια στοργή, εύγνωμοσύνη. 'Αλλά, χωρίς ίσως να το καταλαβαίνεις, μου φερόσουν... πως να στο πώ;... γυναίκα! Μουδάζες λουλούδια στο γραφείο μου και μπαινόγανες με το παραμικρό για να με κυττάζης όχι πιά σαν υπάλληλος, αλλά σαν τρυφερό έρωμένη. 'Ενα βράδυ μου είπες καθαρά : «'Ηθελα πολύ να κάνω έναν περίπατο στη θάλασσα». Σε πήρα με τ' άμαξί μου. Φάγαμε στο «Μπάτη» και στο γυρισμό ένεγρες απάνω στην αγκαλιά μου. Κείνο το βράδυ, συγκρατήθηκα. 'Αλλά δεν συγκρατήθηκα, έπειτ' από πέντε βράδια... Σ' αγάπησα και σε φίλησα. Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις μπήκες δειλή και σά μειωλουν στο γραφείο, σου είπα ξεχνώντας και την καλημέρα :

«'Ελλη, από σήμερα, δεν εργάζεσαι. Σε λίγες μέρες παντρεύομαστε». 'Επες με δάκρυα χαράς στην αγκαλιά μου...

ΕΚΕΙΝΗ : Τò θυμάμαι κι' αυτή τη στιγμή με τόση συγκίνηση...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάπως απότομα) : Προτιμούσα να σ' απαίτη. Μην εκτίθεσαι!... Λοιπόν, συμπεράσμα. 'Εκείνα τραγικά λάθος, τότε, 'Εσσύ... ήσουν νέα, και νομίζες, ίσως πως μ' αγαπάς. Μπορεί και να μ' αγαπούσες, σ' αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΗ : Τί έννοεις; **ΕΚΕΙΝΟΣ :** Θα δής αμέσως. 'Εσύ, ήταν φυσικό να σκεφτής έτσι. 'Αλλά εγώ; Δεν ήξερα πως τα γερασμένα και σοβαρά «ψευτοειάτα» μου, δεν μπορούσαν να κάνουν ποτέ τους συμβίωση με τα νεάτα τα δικά σου; Πήγα ν' αλλάξω τους φυσικούς νόμους. 'Εσύ προχωρούσες με «σκι» στη ζωή, κι' εγώ έκανα όρεϊδασία με δεικανίκια...

ΕΚΕΙΝΗ (άνησχα) : Μα τί έπαθες, άποψε, Κώστα;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Σου είπα πως προτιμώ το μονόλογο απ' το διάλογο. Κι' αυτό για το χατήρι σου. ('Ανάδει νέο τσιγάρο). Και τώρα, στο θέμα. Να, που φτάσαμε γρήγορα. 'Αδίκως άδικομούντες. Λοιπόν, 'Ελλη, θα σε παντρεύω!

ΕΚΕΙΝΗ : Τί;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ναι, μην ταράζεσαι. Θα χωρίσουμε και θα σε παντρεύω. Θα σου δώσω καλή προίκα. Θάχης εξασφαλισμένη τη ζωή σου...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται) : Τρελλάθηκες; 'Ηθελες να με σκοτώσης με τον τρόπο σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα) : Δεν μ' άρέσουν οι νευρικές κρίσεις, κι' υπάρχει φόβος να ένοχλήσω την καμαριέρα και να μάς ένοχλήση κι' αυτή περισσότερο. ('Επιτακτικά). Κάτσε. (Καπνίζει). Μόνο που θέλω να δώ αν αυτός ο νεαρός αξίζει να τούχη κανείς έμπιστοσύνη όπως του έχεις...

ΕΚΕΙΝΗ : Ποιός νεαρός; **ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο ήρεμα) :** 'Ο νεαρός που συναντάς τα πρωινά στο Ζάππειο, 'Ελλη!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' απότομη γκριμάτσα πόνου) : 'Α, το ξέρεις, λοιπόν;

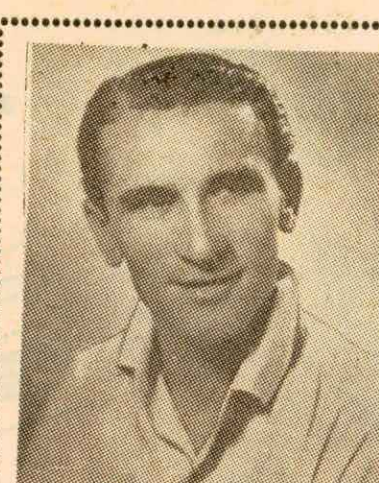
ΕΚΕΙΝΟΣ : Ναι, το ξέρω. (Σιγή). Δεν έπρεπε να το κάνης αυτό. Είχες υποχρέωση να μ' με γελοιοποίησης, (σε λίγο, ενώ κείνη κλαίει). Δέ φταίς, εσύ! Φταίει, τα νεάτα σου... φταίω εγώ... Και η Ζωή! Ναι, η Ζωή!

ΕΚΕΙΝΗ : Σώπα! Να χαρής, σώπα! Στόκρυσμα, ναι! 'Αλλά δεν είναι αυτό που νομίζεις! Δεν εινε τίποτα τέτοιο (σιγή). 'Αδερφός μου είνε... Είχε πάρει πολύ άσχημο δρόμο... Διαρκώς τον έπιαν' η άστυνομία... Τώρα συνήθε, λέει. 'Εγινε τίμιος... Μα πως να τολμήσω να σου πώ πως έχω έναν αδερφό πού... (την πνίγουν οι λυγμοί)... 'Ός τόσο, ναι. Τούδινα λεπτά. Δεν άντεχα να τον διώξω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αγωνίζεται να πειθαρχήσει τα δάκρυα της εύτυχίας, που του πνίγουν το λαιμό) : Κουτό παιδί!... Μην κλαίς! Γιατί δε μου τόλεγες;... (Την αγκαλιάζει σά ν' αγκαλιάζει την ίδια τη Ζωή). Πες του νάρθη αύριο να με δ'... (σιγή). Και πόνοσα τόσο πολύ!... Μα τόσο πολύ... ('Ενα δάκρυ χοντρό πάει να πέση στο πέτο του. 'Αλλά πέφτει πιο γρήγορα η :

Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝΣ

ΕΝΑΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΚΩΜΙΚΟΣ
Στο έλαφρό μουσικό θέατρο διακρίνεται νέο κωμικό ταλέντο. Πρόκειται για τον Κώστα Χατζηνήστο, που σημειώνει μεγάλη έπιτυχία κάθε βράδυ στο «Βροντέν» της Κούλας Νικολαΐδου. 'Ος γνωστόν ο Κώστας Χατζηνήστος άοραδωνιάστηκε από υπήντην την αδελφή της Κούλας Νικολαΐδου Μαίση που έινε η ταχτική του παστεναΐα.

Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ
Είγαμε γράψει πού καιπού πως ο 'Αλ' Χαν θα παντρευτή την 'Ισέν Λένε. κόρη του ιδιοκτήτου ενός έστιατορίου στη Βηρυτό. Σήμερα οι όφμες αυτές έγιναν ακόμα πιο έντονες, γιατί η ύποψηφία νύφη παρατείνει την παραμονή της στην Κωνή 'Ακτι όπου βρίσκεται και ο 'Αλ' Χαν. 'Ο 'Αλ' υποοεί να τελέση το νέο νάμο του ποτού έκδοσή το διαζύγιο από την Ρίτα Χαΐνουωωβ. Γιατί είνε Μωαμεθανός και τού έπιταέπειτα να παντρευτή πολλές γυναίκες.

ΔΙΔΥΜΑ ΚΑΓΚΟΥΡΩ
Στο Ζωολογικό Κήπο της Ν. 'Υόρκης έλαβε νόσαν ένα πειρομένοτα γενοός : μια κανκουού νένησος διδυμα. πράγμα που συμβαίνει πολύ σπάνια. Οί κτηνίατροι προσπαθούν να κρατήσουν στη ζωή και τα δυο νεογέννητα.

Ο ΟΘΩΝ και το Συνταγμα

1. Ω, οιαυθήκε η Συνέλευσις
του 1882

Πλησίαζε ο καιρός που ο πρώτος βασιλεύς της 'Ελλάδος, ο 'Οθων, θα έφτανε στην 'Ελλάδα. Και η Βαυαρία έπιθυμούσε να παραλάβη ο 'Οθων το θρόνο της 'Ελλάδος χωρίς Συνταγμα. 'Ελα, όμως, που στο πρόστιο του Ναυπλίου, την Πρόνοια, η ελληνική Βουλή συνεδρίαζε (Αύγουστος 1832) θέλοντας να υποφίση Συνταγμα κι' έτσι φτάνοντας ο πρώτος μονάρχης στην 'Ελλάδα να υποχρεωθεί να δοκιστή σ' αυτό και να το εφαρμόση.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να γίνει; Κάτι βέβαια. Κι' αυτό το κάτι δεν μπορούσε να ήταν άλλο από δολοπορία. Μα οι ένοι αντιπρόεβει στην 'Ελλάδα (έκτος από τον Ρώσο Ρούκμαν) όταν ένεργήσανε για τη διάλυσι της Συνελεύσεως, πήρανε απάντησι άρνητική απ' τους πληρεξουσούς, που είχαν αντίθετη γνώμη, δηλαδή πατριωτική.

Και τί γίνηκε ύστερ' απ' αυτό; Σοφικά η άτακτη φρουρά της Συνελεύσεως, με φουσάρο το Νικολάο Ζέρβα, Σουλταλή, ράχηκε μέσα στην αίθουσα την ώρα που οι πληρεξουσίοι συνεδρίαζαν, άρπαξε καμπόσους απ' αυτούς, μαζί με τον πρόεδρό τους, το γέρο Πανούτσο Νοταρά, τους πήρε όμηρους και τους κρατούσε περιορισμένους (μάλιστα για να τους άφιση 'γύρευε και «ξαγορά») μακριά απ' το Ναύπλιο!

'Ετσι διαλύθηκε η Συνέλευσις έκείνη.

Πώς όμως ακριβώς είχε γίνει το κίνημα της βίας διαλύσεως της Συνελεύσεως;

Μια πτυχή του την αποκάλυψε τότε ο 'Αγγλος αντιπρόεδρος Ντρκιν, στο Ρώσο αντιπρόεδρου Ρούκμαν και στον παλιό Καποδιστριακό γιατρό και λόγιο 'Ανδρέα Παπαδόπουλο Βρετό.

Να τί τους είχε π' στο Ναύπλιο την έπομένη της διαλύσεως της Συνελεύσεως:

—Είχα βγή για περίπατο ίππασία με τον γραμματικό μου (τον Γκρίφθ), κατά τα συνηθισμένα μας, όταν εκεί κατά το σταυροδρόμι 'Αργους — Ναυπλίου, είδαμε εαφνικά να μάς περικυκλώνουν άμέτοπα παληκάκια με φωνές σαν να

...

Παροιμίες

Το ποτάμι κάθε μέρα κούτσουρα δεν κατεβαίνει.

Τα σάπια λεμόνια, σαπίζουν γρήγορα και τα γερά.

Τ' άρματα και τα χρήματα θέλουν επίδεξια χερίσ.

Πόνε, που πάς; 'Εκεί που συνήθισα.

Χαράς σ' εκείνο το καλό πουρ-χεται μοναχό του.

Χέρι που κόφτηκε με δικαιοσύνη δεν πονεί.

Ψώρ' άκούς στη γειτονιά σου, ψωροβότανο κονάμα.

'Εγνοια τον βρήκε τον κασίδη που άκριβήναν τα χτένια.

...

ήταν δαιμονισμένοι. «Τί γυρεύετε από μας; (λέω του γραμματικού μου να ρωτήση). «Γυρεύουμε τους μισθούς μας! Είνε τόσοι μήνες που έχουμε να πληρωθούμε! Πεινάμε δεν έχουμε να ζήσουμε!» (φώναζον όλοι μαζί άγριοι). «Νά πάτε σ' αυτούς που έχουνε χάος να σας πληρώσουν!» (λέω του γραμματικού μου να τους π'η). «Νά πάτε να τους αναγκάσετε να σας δώσουν τον παρά σας!» Και λέγοντας αυτά έδειχνα με το μαστίγίο μου κατά κεί που συνεδρίαζε η Συνέλευσι. 'Η συμβουλή μου φαίνεται πως άρεσε στους στρατιώτες (και γελούσε ο 'Αγγλος δυνάτα καθώς τα διηγόνταν αυτά). Γυρίζοντας κατόπιν στο Ναύπλιο έμαθα πως πιάσανε πολλούς πληρεξουσούς και τον πρόεδρο μαζί και τους κουβαλήσανε στην 'Αρεια (άλλο πρόστιο Ναυπλιακό). Τώρα τους κρατάνε εκεί και φοβερίζουν γυρεύοντας λεφτά...

'Ετσι η Συνέλευσις της Πρόνοιας, η πολύ προνοητική για τα συμφέροντα τα έθνικά, βρέθηκε άτρονήτη για τον ίδιο τον έαυτό της και πήγε από κεί που ήθελε.

'Ενωείται ότι για τη διάλυσι έκείνη είχαν έργαστή και πολλοί 'Ελληνες πολιτικοί και στρατιωτικοί. 'Ανάμεσα σ' αυτούς σημαντικώτερος και για τη θέση που είχε εκείνο τον καιρό ήταν ο Σπ. Τρικούπης, σαν υπουργός των 'Εσωτερικών της 'Ελλάδος. 'Ο Τρικούπης είχε έρθει σε συνενόηση με το συνάδελφό του της Βαυαρίας. Και είχε πείσει αρκετούς άλλους σημαντικούς παράγοντες ότι έπρεπε να φτάση πρώτα ο βασιλέας στην 'Ελλάδα και ύστερα να ψηφισθή το Συνταγμα. 'Η Συνέλευσις στο μεταξύ θα διαλυόταν ή αν δε διαλυόταν, θα άνεβαλλε την σύνταξη του καταστατικού χάρτου της χώρας.

Λίγες μέρες ύστερ' από τη βίαση διάλυσι της Συνελεύσεως, οι πληρεξουσίοι μαζεύτηκαν — έλεύθεροι πιά — πάλι στο Ναύπλιο. Κι' εκεί πήραν μυστικά μια απόφασι: Να πάνε στις Σπέτσες, να συνέλθουν εκεί ως Σώμα και να εργασθούν για να έτοιμάσουν το Συνταγμα.

Αυτό όμως δεν άρνησαν να το μάθουν αυτοί που έπιτύχανε τη διάλυσι τους. 'Ετσι πάλι ένεργήσανε οι ίδιοι αντίδραστικοί και ματαίωσαν την έπιτυχία του μυστικού σχεδίου τους.

'Ενας από τους αντιδραστικούς αυτούς συνάντησε μια μέρα στο δρόμο τον πληρεξυσιο Αιχίνης Μαρκέλλο και τον ρώτησε κοροϊδευτικά:

—Πότε, κύριε πληρεξυσίε, άρχίζετε τις συνεδριάσεις σας στις Σπέτσες, για να ψηφίσετε το Συνταγμα;

'Ο Μαρκέλλος του απάντησε: —Τόν έαυτό σου, κακόμοιρε, να φοβερίζεις. Γιατί στο κάτω-κάτω της γραφής εγώ δεν έχω να φοβθώ από την έλλειψη Συντάγματος, τίποτα. 'Ενώ η άφεντιά σου...

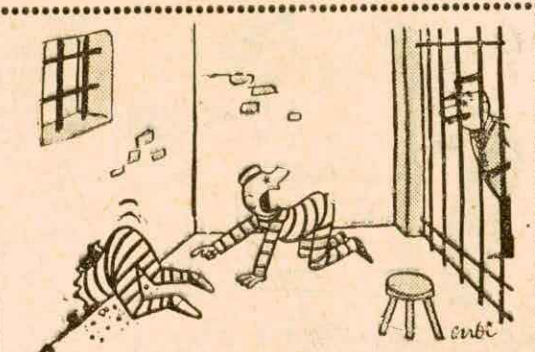
—Τί έχω να πάθω δηλαδή; τον ξαναρώτησε ο γλευσστής του, που δεν ήταν άλλος από τον γέρο-Κανελλο Δελνιγιάννη.

—Θα στο πώ! Ήταν η απάντησι του πληρεξυσίου της διαλυμένης Συνελεύσεως. 'Ο δικός μας λαιμός είνε τρυφερός κι' αν τον χτυπήση κάτι τι εύκολα λυγίζει. Μα ο δικός σας είνε σκληρός, κι' αν τον χτυπήση κανένας θα μείνη ντούρος και ποτέ αυτό που τον χτύπησε θα τον κόψη!...

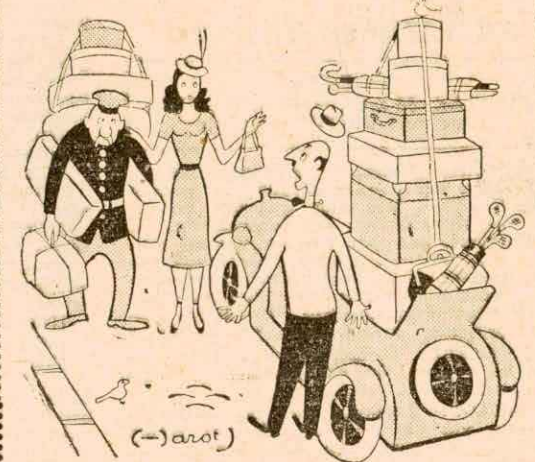
Τα προφητικά αυτά λόγια του παλιού πληρεξυσίου βήκανε όλα αληθινά όταν έφτασε η 'Αντιβασίλεια του 'Οθωνος κι' άνέλασε τη διοίκησι του τόπου.

...

Τ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

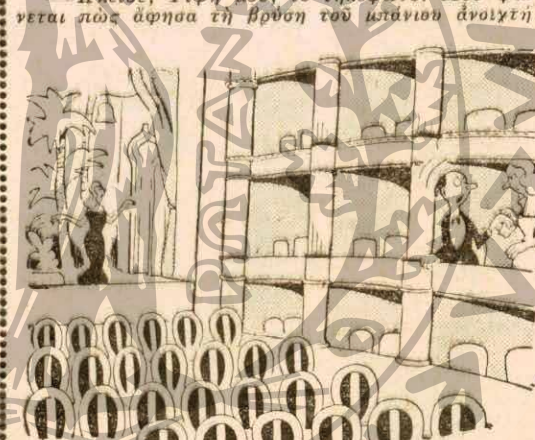
Οί κατάδικοι: Ψάχνουμε για το πόντι κι πού άνοιξε αυτή την τρύπα!...

—'Εκανα, άγάπη μου, μερικά χρόνια άκοή! (ici Pailis)

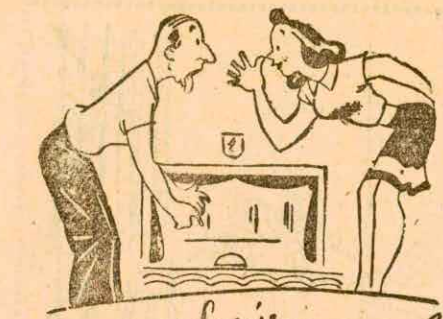

ΦΑΥΑΡΙΑ
—Κλείσε, Φιφή μου, το τηλέφωνο. Μου φαίνεται πως άφησα τη βρόση του μπάνιου άνοιχτή.

—Στείλτε της μια άνοδοάση εκ μέρους ενός από τους θεατές!...

...

Η ΚΑΜΟΔΙΟΥΣΙΑ ΜΑΣ

ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΠΑΡΣΑΚ, 50 ετών. ΝΤΥΡΑΝΤΩ, 30ρης
φίλος του. ΒΙΚΤΟΡ, υπηρέτης

(Ο Λεόν Μπαρσάκ, διάσημος συγγραφέας, είχε την ατυχία να χάσει τη γυναίκα του Κλοτίλδη, που όλοι θαύμαζαν τη χάρη, την εξυμνάδα και την ομορφιά της. Ο συγγραφέας, κοιλαράς πενήντα χρόνων, περναί εδώ και μια βδομάδα τον καιρό του σωριασμένου σε μια πολυθρόνα αναστενάζοντας. Κανείς δεν πίστευε πως θάνοιθε τόσο πονο, γιατί ήταν εγωιστής. Ένα βράδυ χτύπη την πόρτα ο καμαριέρης του Βικτόρ).

ΜΠΑΡΣΑΚ: Τί τρέχει πάλι; Πόσες φορές θα στο πώ, ότι δεν έχω διάθεσι να δώ κανέναν;

ΒΙΚΤΟΡ: Σκέφτηκα πως θα κάνατε εξαίρεσι για τον κ. Ντυραντώ, που γύρισε από το Άρκασον, μόνο και μόνο για να σας επισκεφθώ.

ΜΠΑΡΣΑΚ: Καί δεν μου τόλεγεσ απ' την αρχή; Νάρθη άμείως!

(Ο επισκέπτης είναι ψηλός, ξερακιανός, με μάτια γαλανά, γεμάτα οίκτο. Σφίγγει τα χέρια του Μπαρσάκ).

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (συγκινημένος): Δυστυχισμένη φίλε μου!

ΜΠΑΡΣΑΚ (άπελπισμένος): Θα το πείστες ποτέ;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Τόσο γρήγορα! Καί τόσο νέα και χαριτωμένη!

ΜΠΑΡΣΑΚ: Κάθισε...

(Αναστενάζουν άμילητοι).

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Την καυμένη την Κλοτίλδη! Την αγαπούσα τόσο πολύ!

ΜΠΑΡΣΑΚ: Είνε φρικτό. Αγαπητέ μου Πώλ, ποτέ δεν θα μωρέσω να παρηγορηθώ!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Φίλε μου, δεν πρέπει ν' άπελπίζεσαι. Ο χρόνος έπουλώνει τις πληγές της καρδιάς...

ΜΠΑΡΣΑΚ: Σώπα, Πώλ, σώπα!... 'Η δυστυχία μου είναι άνώτερον απ' ό τι φαντά-

ζεσαι! 'Η ζωή μου καταστράφηκε! Καί, προ πάντος, ή φιλολογική.

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Η φιλολογική; Μά γιατί; ΜΠΑΡΣΑΚ (με επίσημο ύφος): 'Ε, λοιπόν, αγαπητέ μου Πώλ, ήρθε ο καιρός να στο όμολογήσω. Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω γράψει μία γραμμή!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (υποκρίνεται τόν έκπληκτο): 'Οχι δά!

ΜΠΑΡΣΑΚ: Είνε ή καθαρή αλήθεια. Καί ξέρεις ποιος έχει γράψει όλα τα έργα που υπέγραφα εγώ; Στοιχηματίζω πως δεν θα το βρης! 'Η γυναίκα μου! Ναί! 'Η Κλοτίλδη!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Οχι δά!

ΜΠΑΡΣΑΚ: Αυτή είναι ή αλήθεια! 'Η φιλολογική μου ζωή είναι μία άπατη διαρκείας!... Είμαι ένας άθλιος! 'Απάτησα όλον τόν κόσμο, δεχόμενος τούς επαίνους των κριτικών, τό θαύμασμο του πλήθους, τις τιμητικές διακρίσεις... που άνηκαν στη φτώχη μου Κλοτίλδη! Αυτή ή γυναίκα δέχτηκε να μείνη στην άφάνεια, ενώ εγώ, χάρις σ' εκείνην, γινόμουν διάσημος!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (ένθουσιαστικά): 'Ελα, φίλε μου, έχεις άδικο να κατηγορησ έτσι τόν εαυτό σου. Πιστεύω με πως αν ή γυναίκα σου έγκατέλειπε τόσο εύκολα τη φιλολογική δόξα που μπορούσε ν' απαιτήση, αυτό σημαίνει πως δεν της έκανε έντυπωση.

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Οχι δά!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Όχι βέβαιος γι' αυτό! ΜΠΑΡΣΑΚ (άκόμα πιο έκπληκτος): Μά... πώς το ξέρεις;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (με διαταγμό): Μου είχε κάνει εκμυστηρεύσεις...

ΜΠΑΡΣΑΚ: Σ' έσένα; Αυτό υπερβαίνει τά όρια! Δεν σας ήξερα ναχετε τσσην οικειότητα!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Ω, δεν πιστεύω να παρεξηγήσης...

ΜΠΑΡΣΑΚ: Αυτό μάς έλειπε. 'Ωστε... ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Ηταν πεπεισμένη, ότι τά έργα της θα τά υποδεχόταν καλύτερα τό κοινόν, αν είχαν άνδρική υπογραφή. 'Εξητάζε τά πράγματα μάλλον από συμφεροντολογικής άποψης και θα έχης άδικο, αν πης την αλήθεια σε όλον τόν κόσμο.

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Αργά ή γρήγορα θα μαθευτή ή αλήθεια. Θα πούν: «Μπα! άφότου πέθανε ή γυναίκα του, ο Μπαρσάκ δεν εκδίδει πια τίποτε... 'Ωστε εκείνη είχε γράψει όλα τα ρομάντζα του και ιδιαιτέρως τη «Στοργή»!... (Με άπελτισία): 'Όταν σου έλεγα εγώ «άνεπανόρθωτη άπόλεια», δεν έλεγα καμιά υπερβολή! Στο έξης είμαι γαμμένος, δεν έχω άλλο καταφύγιο απ' τό θάνατο.

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (άνήσυχος): Λεόν! Δεν πιστεύω να μιλάς σοδάρη!

ΜΠΑΡΣΑΚ: Ναί, ναί! Είνε ή τελευταία φορά που με βλέπεις!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (καταρομαγμένος): Κύτταξε μήν κάνης καμιά κουταμάρα!

ΜΠΑΡΣΑΚ (άγρια): Θα κάνω!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (πανικόβλητος): 'Αφού εί-νε έτσι, θα σου κάνω κι' εγώ μία εξομολόγησι!

ΜΠΑΡΣΑΚ (έκπληκτος): Τί εξομολόγησι;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Εστω. Τα έγραφε ένας φουκαράς δάσκαλος γνωστός μου και τού τά πλήρωνα ένα χιλιαρικό τη σελίδα: Τίποτα, δηλαδή!

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Ενα χιλιαρικό! Νά μου τόν στείλεις τό γρηγορότερο! Θα τόν πληρώσω εγώ δύο χιλιαρικά. Καί θα τόν βαλω να μου γράφη

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (κουνάει θλιμμένα τό κεφάλι του): 'Αλλόμονο! Δεν γίνεται! 'Ο δάσκαλος πέθανε χθές!...

(Ο Μπαρσάκ πέφτει στην πολυθρόνα και τόν πιάνουν τά κλάματα).

ΜΠΑΡΣΑΚ: Τί δυστύχημα, Ντυραντώ!... Τί μεγάλο δυστύχημα με βρήκε!...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Κλαίς, Μπαρσάκ; Κλαίς για την καυμένη τη γυναίκα σου;

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Οχι για τη γυναίκα μου! Για τό δάσκαλο κλαίω!...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (έπίσημα): Λεόν, ή γυναίκα σου δεν έγραψε ούτε λέξι στη ζωή της! ΜΠΑΡΣΑΚ (κατάπληκτος): 'Η Κλοτίλδη; 'Ούτε λέξι; 'Αδύνατον!... Καί τότε, λοιπόν, ποιος έχει γράψει αυτό τό άριστούργημα, τη «Στοργή»;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Εγώ.

ΜΠΑΡΣΑΚ (πετιέται): 'Εσύ! ΜΠΑΡΣΑΚ (κουτάζοντάς τον με θαυμασμό): Μά εσύ έχεις μεγάλο ταλέντο! Κι' εγώ που σε νόμιζα ήλίθιο!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Ευχαριστώ για την κολακευτική γνώμη σου!

ΜΠΑΡΣΑΚ (ενώ σκέπτεται, κυττάζει λοξά τό φίλο του): 'Ωστε, ενώ μπορούσες να γίνης δάσκαλος, προτίμησες να μείνης στην άφάνεια!... Για ποιο λόγο;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (ταραγμένος): Για ποιο λόγο; Μά... από φιλία για τη Κλοτίλδη... και για σένα!

ΜΠΑΡΣΑΚ (συνοφρυμένος): Αυτά μοί φαίνονται ύποπτα! 'Η φιλία δεν δικαιολογεί μία τέτοια θυσία, χωρίς κανένα όφελος... (Σηκώνεται και κυττάζει άπειλητικά τόν Ντυραντώ): Πώλ! Αγαπούσες τη γυναίκα μου!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (κατεβάζοντας τό βλέμμα): 'Ε, λοιπόν, ναί. Ποτέ όμως δεν κατάλαβε τίποτα!

ΜΠΑΡΣΑΚ: Σ' αγαπούσε κι' εκείνη; ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Οχι! Δεν φαντάζομαι.

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Εγώ όμως τό φαντάζομαι! ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Ας παραδεχτούμε πως μ' αγαπούσε. Πάντως τίποτε τό ύποπτο δεν ύπηρες στις σχέσεις μας.

ΜΠΑΡΣΑΚ (σαρκαστικά): Σε ποιόν τά λες αυτά; 'Θάκανε στην Κλοτίλδη τέτοιο δώρο, χωρίς ανταλλάγμα; Δεν είσαι τόσο κοροϊδο!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Τρελλάθηκες; ΜΠΑΡΣΑΚ (χαμηλώνει τη φωνή): Μη φοβάσαι όμως! Σε συγχωρώ! Σε συγχωρώ με όλη την ψυχή μου!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (καθυσυχασμένος): 'Αλήθεια;

ΜΠΑΡΣΑΚ: Ναί! 'Υπο έναν όρον όμως; Θα εξακολουθής να γράφης για μένα, απ' ευθείας, χωρίς μεσάζοντες, κι' εγώ θα υπογράψω τά έργα σου. 'Εννοείται, ότι θα σου δίνω τό ένα τέταρτο των συγγραφικών δικαιωμάτων μου...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Τί καλός που είσαι! Αυτά όμως που μου ζητάς, είναι άδύνατο... ΜΠΑΡΣΑΚ (επιθετικός): Γιατί;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Γιατί, αγαπητέ μου Λεόν, κι' εγώ δεν έχω γράψει ούτε μία λέξι, σε όλη τη ζωή μου!

ΜΠΑΡΣΑΚ (κατάπληκτος): 'Ούτε εσύ; 'Ωστε, λοιπόν, ή Κλοτίλδη;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Ούτε αυτή! Κι' αυτή τη γελούσα, γιατί έβαζα άλλον να μου γράφη τό ρομάντζα μου ή, μάλλον, τό ρομάντζα της.

ΜΠΑΡΣΑΚ: Τά ρομάντζα μου, θέλεις να πής...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Εστω. Τα έγραφε ένας φουκαράς δάσκαλος γνωστός μου και τού τά πλήρωνα ένα χιλιαρικό τη σελίδα: Τίποτα, δηλαδή!

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Ενα χιλιαρικό! Νά μου τόν στείλεις τό γρηγορότερο! Θα τόν πληρώσω εγώ δύο χιλιαρικά. Καί θα τόν βαλω να μου γράφη

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (κουνάει θλιμμένα τό κεφάλι του): 'Αλλόμονο! Δεν γίνεται! 'Ο δάσκαλος πέθανε χθές!...

(Ο Μπαρσάκ πέφτει στην πολυθρόνα και τόν πιάνουν τά κλάματα).

ΜΠΑΡΣΑΚ: Τί δυστύχημα, Ντυραντώ!... Τί μεγάλο δυστύχημα με βρήκε!...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Κλαίς, Μπαρσάκ; Κλαίς για την καυμένη τη γυναίκα σου;

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Οχι για τη γυναίκα μου! Για τό δάσκαλο κλαίω!...

Ο ήλιος μπορεί να σας δώσει όποια άποχρώσι επιθυμείτε, απ' τό χρώμα του γυαλιστερού μπρούντζου ως τό λεπτό ροδακινί. Μπορεί όμως επίσης να καταστρέψη τό δέρμα σας, να τό κοκκινίση, να τό κάνει τραχύ, άκόμη και να σας προκαλέση οδυνηρές φουσκάλες.

Χρειάζεται ώριμη σκέψη και ήλιό-ατήρησι αγαθών σχέσεων με τόν καλοκαιρινό ήλιο:

Μην προσπαθήτε να μαυρίσετε όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα. Στην αρχή, ή ήλιο-θεραπεία δεν πρέπει να διαρκή πεισισώτερο από ένα τέταρτο της ώρας

'Επειτα από κάθε βουτιά στο νερό άλείφετε τό δέρμα σας με μία κρέμα ή με λάδι που τό προφυλάσσει απ' τό ήλιο-καίμα. 'Αλλοίως μπορεί να καταντήση σαν... τσαλακωμένο χαρτί, απ' τό υπερβολικό στεγνώμα των φυσικών λιπαρών του εκκρίσεων. 'Ιδως μετά τό 30 χρόνια, είναι άπαραίτητη αυτή ή προφύλαξι, γιατί τό δέρμα έχει γίνει τότε πιο εύπρόσβλητο απ' τόν ήλιο.

Κι' όταν άκόμη είναι συννεφιά, τό διάχυτο ήλιακό φώς, μαζί με τό θαλασσινό άνεμο, μπορεί να έρεθίσουν τό δέρμα σας, προ πάντων δε στους ώμους και την πλάτη. Βάζετε λοιπόν περισσότερη προφυλακτική κρέμα ή λάδι σ' αυτά τά μέρη, καθώς και στο πίσω μέρος των νονάτων, στην άκρη της μύτης και στους άστράγαλους.

'Αποφύγετε τό μακιγιάζ όταν πηγαίνετε να πάρете τό μπάνιο σας ή να ξαπλώθητε στην πλάξ. Θα προκαλέσετε ίσως καλή έντύπωση όταν εμφανισθήτε, αλλά τό θέαμα τού προσώπου σας θα είναι αξιο-θρήνητο όταν βγήτε από τό θάλασσα.

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Τρελλάθηκες; ΜΠΑΡΣΑΚ (χαμηλώνει τη φωνή): Μη φοβάσαι όμως! Σε συγχωρώ! Σε συγχωρώ με όλη την ψυχή μου!

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (καθυσυχασμένος): 'Αλήθεια;

ΜΠΑΡΣΑΚ: Ναί! 'Υπο έναν όρον όμως; Θα εξακολουθής να γράφης για μένα, απ' ευθείας, χωρίς μεσάζοντες, κι' εγώ θα υπογράψω τά έργα σου. 'Εννοείται, ότι θα σου δίνω τό ένα τέταρτο των συγγραφικών δικαιωμάτων μου...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Τί καλός που είσαι! Αυτά όμως που μου ζητάς, είναι άδύνατο... ΜΠΑΡΣΑΚ (επιθετικός): Γιατί;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Γιατί, αγαπητέ μου Λεόν, κι' εγώ δεν έχω γράψει ούτε μία λέξι, σε όλη τη ζωή μου!

ΜΠΑΡΣΑΚ (κατάπληκτος): 'Ούτε εσύ; 'Ωστε, λοιπόν, ή Κλοτίλδη;

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Ούτε αυτή! Κι' αυτή τη γελούσα, γιατί έβαζα άλλον να μου γράφη τό ρομάντζα μου ή, μάλλον, τό ρομάντζα της.

ΜΠΑΡΣΑΚ: Τά ρομάντζα μου, θέλεις να πής...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: 'Εστω. Τα έγραφε ένας φουκαράς δάσκαλος γνωστός μου και τού τά πλήρωνα ένα χιλιαρικό τη σελίδα: Τίποτα, δηλαδή!

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Ενα χιλιαρικό! Νά μου τόν στείλεις τό γρηγορότερο! Θα τόν πληρώσω εγώ δύο χιλιαρικά. Καί θα τόν βαλω να μου γράφη

ΝΤΥΡΑΝΤΩ (κουνάει θλιμμένα τό κεφάλι του): 'Αλλόμονο! Δεν γίνεται! 'Ο δάσκαλος πέθανε χθές!...

(Ο Μπαρσάκ πέφτει στην πολυθρόνα και τόν πιάνουν τά κλάματα).

ΜΠΑΡΣΑΚ: Τί δυστύχημα, Ντυραντώ!... Τί μεγάλο δυστύχημα με βρήκε!...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Κλαίς, Μπαρσάκ; Κλαίς για την καυμένη τη γυναίκα σου;

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Οχι για τη γυναίκα μου! Για τό δάσκαλο κλαίω!...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Κλαίς, Μπαρσάκ; Κλαίς για την καυμένη τη γυναίκα σου;

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Οχι για τη γυναίκα μου! Για τό δάσκαλο κλαίω!...

ΝΤΥΡΑΝΤΩ: Κλαίς, Μπαρσάκ; Κλαίς για την καυμένη τη γυναίκα σου;

ΜΠΑΡΣΑΚ: 'Οχι για τη γυναίκα μου! Για τό δάσκαλο κλαίω!...

Η χαριτωμένη στάρ Τζίν Κέντ, φοράει "αγιώ" που αποτελείται από δύο κομμάτια...

Η χαριτωμένη ΤΟΥΛΜΕΤΙΑ

Τό δέρμα, τό μολλιά, τό ντύσιμό σας

Για τό βράδυ, είναι άπαραίτητο να χρησιμοποιήτε δύο είδη πούδρας, ένα άνοιχτό κι' ένα σκούρο.

Τό ρουζ για τά χείλια σας πρέπει να είναι για τό βράδυ λίγο λιπαρό. Τά ξηρά ρουζ, άλλωστε, δεν έχουν τη θέση τους κατά τό καλοκαίρι.

Δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι ή καλοκαιρινή ζέστη διαστέλλει τούς πόρους του δέρματος. Τό αποτέλεσμα είναι ότι τό φτι-σίδι που χρησιμοποιείτε απορροφάται με τρόπο άνισο και δεν «στρώνει».

Για να εξουδετερώσετε αυτή τη διαστολή, θα κάνετε συχνά τοπικά λουτρά με πιτυρόνερο, που πρέπει να τό φτιά-νετε πολύ πυκνό. Έτσι που να μοιάζη σαν γαλάκτωμα. Θα προσθέσετε τό χυμό ενός λεμονιού. Αυτό τό μίγμα θα τό ά-φήσετε επάνω στο πρόσωπό σας μι-ση ώρα ή και περισσότερο, ως που να ξηραθώ τελείως. Κατόπιν θα ξεπλυθήτε με δροσερό νερό. Με τόν τρόπο αυτό οί πόροι σας θα σφίξουν και τό δέρμα σας θα γίνη λείο και απαλό.

Τό πρόσωπο πολλών γυναικών κοκ-κινίζει κατά τό καλοκαίρι. Για να εξα-φανίσете αυτή την κοκκινάδα, βάλτε έ-πί ένα τέταρτο της ώρας πάνω στο πρόσωπό σας τό άσπραδι ενός αυγού, άφού προηγουμένως τό χτυπήσετε. Θα ξεπλυθήτε κατόπιν με λίγο άνθόνερο, θα βάλετε ύστερα την κρέμα σας και θα πουδραρισθήτε.

'Ας έρθουμε τώρα στο καλοκαιρινό ντύσιμό σας. 'Η πρώτη σκέψη κάθε γυ-ναίκας, όταν ζεσταίν ο καιρός είναι πως ν' απαλλαγώ απ' τόν κορσέ της. Προ-αγατοποιούν δε συνήθως αυτό τόν πό-θο εκείνες προ πάντων που δεν θάπρο-πε ποτέ να τόν πραγματοποιήσουν γι-ατί δεν τό επιτρέπει ή σωματική τους διάπλασις. Είνε βέβαια, κάπως ένο-χλητικός ο κορσές τό καλοκαίρι. 'Αλ-λά, δίχως αυτόν, τό σώμα μπορεί να

καταντήση σε αξιοθρήνητα χάλια. 'Υπα-χουν άλλωστε τώρα ειδικοί κορσέδες από ναύλον και ρεγιόν, ελαφρότατοι και δρο-σεροί, που συγκρατούν τό σιλουέττα γω-ρίς να έμποδίζουν τό σώμα ν' αναπνέη.

'Εξ ίσου άπαραίτητο είναι και τό σου-τιέν. Οί αισθητικοί γιατροί τό συνιστούν άκόμη και στα μικρά κορσέτια που η-γαίνουν στο σχολείο, για να υπ ναλαρώ-νεται οί μύς τού στήθους.

Μη φοράτε ποτέ δόλωμαυσα τό καλοκαί-ρι. Διαλέγετε άπλά φορέματα. γωρίς πολ-λά γανιρίσματα.

Οί κορδέλλες στα μάλλια δίνουν και παίρνουν έφέτος. Δεν άκούω όμως αυτές μόνο, για να φαίνεται ώσείο ένα γυναι-κείο κεφαλάκι. Χρειάζεται επίσης κι' ή σχετική περιποίηση. 'Ιδίως τώρα τό καλο-καίρι. Στο μπάνιο, φοράτε μία σκούφια που δεν θ' αφήνι να περάση καθόλου νερό.

'Αν δεν έχετε τέτοια, άνασπώνετε καλώς τά μαλλιά σας στο στέκο και βάζετε κά-τω απ' τη σκούφια, στο πίσω μέρος ένα στρώμα από βαμπακι, για ν' απορροφά τό λίγο νερό που μπορεί να εισχωρήση.

Μετά τό μπάνιο, ξεπλένετε τό μαλλιά σας με γλυκό νερό, κρύο πάντοτε.

'Αφίνετε τά μαλλιά σας ελεύθερα στο θαλασσινό αέρακι που τρώγει τό τριχω-τό δέρμα, εξαλείφει την υπερβολική λιπα-ρότητα και θεραπεύει την πιτυρίδα. 'Αν άνακατέψη λίγο τίς πούδρες σας, μικρό τό κακό! «'Αστα τά μαλλιάκια σου...»

'Αν, ώστόσο, τά μαλλιά σας άποχωρ-ματίζονται από τό νερό της θάλασσας, θα τά βουτήξετε μέσα σε μία λεκάνη με χλιαρό νερό, στο όποιον θα προσθέσετε και λίγο βόρσκα. Κατόπιν, αν είσαστε ξανθεία, θα τά λούσετε μ' ένα δυνατό έκ-χύλισμα από άνθη χαμομηλιού (τό γε-ρμανικό είναι τό προτιμώτερο) κι' αν είσαστε με-λαχροινή μ' ένα εκχύλισμα από φύλλα καρυδιάς.

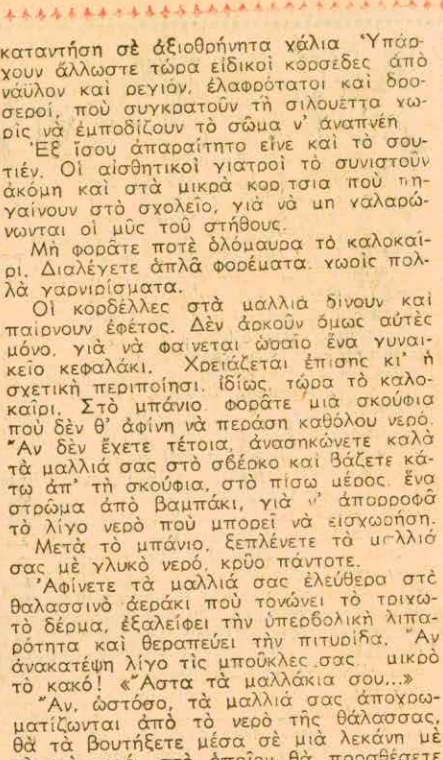
Οί μάσκες, τέλος, με κροκό αυγού, είναι πολύ καλές κατά τό καλοκαίρι. Είναι προτιμώτερο να χτυπήσετε τόν κροκό μέσα σε λίγο καυφορούχον έλαιον.

Μόνον αν έχετε άσπρο σώμα, μπορείτε να φο-ρέσετε μαγιώ 'ιδιότροπα, φανταχτερά, όποτελού-μενα από δύο κομμάτια. 'Όσες όμως έχουν «κοι-λιά», θα προτιμήσουν μαγιώ μονοκόμματα, άπλά, σκούρου χρώματος — έκτός αν θέλουν να προ-καλούν ειρωνικά χαμόγελα... 'Εφέτος είναι πολύ της μόδας τό μπλέ ρουά.

Τά παντελόνια στην πλάξ, και στην έξοχη γε-νικώς, προφυλάσσουν τά πόδια απ' τά τσιμπήματα των έν-τόμων, απ' την άμμο που παρασύρει ο άνεμος, κλπ.

Τά πέδιλα με λουριά πληγιάζουν συχνά τά ευαίσθητα πό-δια. Προτιμάτε, αντί για περσί, ένα μαλακό καραβόπανο. Πλένετε τά πόδια σας συχνά, όσο και τό πρόσωπό σας. Καί τριβέτε τα με κολώνια, για να δροσισθούν.

'Αν συνηθίζετε τό χέιμωνα να κάθεσε πολύ κοντά στη-σώμα, μπορεί ν' απέχτησαν οί γάμπες σας ένα μόνιμο σκού-ρο χρώμα. Για να άσπρίσουν τις τριβέτες κάθε βράδυ με κρέμα από τζίνγκο και καστορέλαιο (σαν αυτή που χρησι-μοποιείται για τά μωρά). 'Αρχίζετε απ' τόν άστρογάλο κι' ανεβαίνετε προς τό γόνατο, «στρώνοντας» σφιχτά τό δέρμα.

Η δημοφιλής Κορίν Καλδέ, αντίθετως, προτιμάει τό μονοκόμματο μαγιώ...

Η χαριτωμένη ΤΟΥΛΜΕΤΙΑ

Τό δέρμα, τό μολλιά, τό ντύσιμό σας

Για τό βράδυ, είναι άπαραίτητο να χρησιμοποιήτε δύο είδη πούδρας, ένα άνοιχτό κι' ένα σκούρο.

Τό ρουζ για τά χείλια σας πρέπει να είναι για τό βράδυ λίγο λιπαρό. Τά ξηρά ρουζ, άλλωστε, δεν έχουν τη θέση τους κατά τό καλοκαίρι.

Δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι ή καλοκαιρινή ζέστη διαστέλλει τούς πόρους του δέρματος. Τό αποτέλεσμα είναι ότι τό φτι-σίδι που χρησιμοποιείτε απορροφάται με τρόπο άνισο και δεν «στρώνει».

Για να εξουδετερώσετε αυτή τη διαστολή, θα κάνετε συ-χνά τοπικά λουτρά με πιτυρόνερο, που πρέπει να τό φτιά-νετε πολύ πυκνό. Έτσι που να μοιάζη σαν γαλάκτωμα. Θα προσθέσετε τό χυμό ενός λεμονιού. Αυτό τό μίγμα θα τό ά-φήσετε επάνω στο πρόσωπό σας μι-ση ώρα ή και περισσότερο, ως που να ξηραθώ τελείως. Κατόπιν θα ξεπλυθήτε με δροσερό νερό. Με τόν τρόπο αυτό οί πόροι σας θα σφίξουν και τό δέρμα σας θα γίνη λείο και απαλό.

Τό πρόσωπο πολλών γυναικών κοκ-κινίζει κατά τό καλοκαίρι. Για να εξα-φανίσете αυτή την κοκκινάδα, βάλτε έ-πί ένα τέταρτο της ώρας πάνω στο πρόσωπό σας τό άσπραδι ενός αυγού, άφού προηγουμένως τό χτυπήσετε. Θα ξεπλυθήτε κατόπιν με λίγο άνθόνερο, θα βάλετε ύστερα την κρέμα σας και θα πουδραρισθήτε.

'Ας έρθουμε τώρα στο καλοκαιρινό ντύσιμό σας. 'Η πρώτη σκέψη κάθε γυ-ναίκας, όταν ζεσταίν ο καιρός είναι πως ν' απαλλαγώ απ' τόν κορσέ της. Προ-αγατοποιούν δε συνήθως αυτό τόν πό-θο εκείνες προ πάντων που δεν θάπρο-πε ποτέ να τόν πραγματοποιήσουν γι-ατί δεν τό επιτρέπει ή σωματική τους διάπλασις. Είνε βέβαια, κάπως ένο-χλητικός ο κορσές τό καλοκαίρι. 'Αλ-λά, δίχως αυτόν, τό σώμα μπορεί να

καταντήση σε αξιοθρήνητα χάλια. 'Υπα-χουν άλλωστε τώρα ειδικοί κορσέδες από ναύλον και ρεγιόν, ελαφρότατοι και δρο-σεροί, που συγκρατούν τό σιλουέττα γω-ρίς να έμποδίζουν τό σώμα ν' αναπνέη.

'Εξ ίσου άπαραίτητο είναι και τό σου-τιέν. Οί αισθητικοί γιατροί τό συνιστούν άκόμη και στα μικρά κορσέτια που η-γαίνουν στο σχολείο, για να υπ ναλαρώ-νεται οί μύς τού στήθους.

Μη φοράτε ποτέ δόλωμαυσα τό καλοκαί-ρι. Διαλέγετε άπλά φορέματα. γωρίς πολ-λά γανιρίσματα.

Οί κορδέλλες στα μάλλια δίνουν και παίρνουν έφέτος. Δεν άκούω όμως αυτές μόνο, για να φαίνεται ώσείο ένα γυναι-κείο κεφαλάκι. Χρειάζεται επίσης κι' ή σχετική περιποίηση. 'Ιδίως τώρα τό καλο-καίρι. Στο μπάνιο, φοράτε μία σκούφια που δεν θ' αφήνι να περάση καθόλου νερό.

'Αν δεν έχετε τέτοια, άνασπώνετε καλώς τά μαλλιά σας στο στέκο και βάζετε κά-τω απ' τη σκούφια, στο πίσω μέρος ένα στρώμα από βαμπακι, για ν' απορροφά τό λίγο νερό που μπορεί να εισχωρήση.

Μετά τό μπάνιο, ξεπλένετε τό μαλλιά σας με γλυκό νερό, κρύο πάντοτε.

'Αφίνετε τά μαλλιά σας ελεύθερα στο θαλασσινό αέρακι που τρώγει τό τριχω-τό δέρμα, εξαλείφει την υπερβολική λιπα-ρότητα και θεραπεύει την πιτυρίδα. 'Αν άνακατέψη λίγο τίς πούδρες σας, μικρό τό κακό! «'Αστα τά μαλλιάκια σου...»

'Αν, ώστόσο, τά μαλλιά σας άποχωρ-ματίζονται από τό νερό της θάλασσας, θα τά βουτήξετε μέσα σε μία λεκάνη με χλιαρό νερό, στο όποιον θα προσθέσετε και λίγο βόρσκα. Κατόπιν, αν είσαστε ξανθεία, θα τά λούσετε μ' ένα δυνατό έκ-χύλισμα από άνθη χαμομηλιού (τό γε-ρμανικό είναι τό προτιμώτερο) κι' αν είσαστε με-λαχροινή μ' ένα εκχύλισμα από φύλλα καρυδιάς.

Οί μάσκες, τέλος, με κροκό αυγού, είναι πολύ καλές κατά τό καλοκαίρι. Είναι προτιμώτερο να χτυπή

ΑΠΟ την πρώτη στιγμή που οι Γερμανοί πάτησαν το πόδι τους στην Ελλάδα, δεν παρέλειπαν καμία ευκαιρία για να δείξουν το μίσος τους και την αγριότητα τους στον ελληνικό λαό. Δεν έφτανε ότι του έκλεβαν τα πάντα, ότι του στερούσαν τα ελάχιστα μέσα που είχε για να συντηρηθεί, αλλά είχαν καταργήσει κάθε ελευθερία που είναι απαραίτητη στον άνθρωπο για να ζήσει. Πολύ πριν αρχίσουν τις ομαδικές εκτελέσεις των διημένων και τις καταστροφές των ελληνικών χωριών, οι βάρβαροι κατακτητές, έκαναν ό,τι μπορούσαν εις βάρος των Ελλήνων για να δείξουν πως ήταν κυρίαρχοι τους. Τ' αυτόκινητα κι' οι μοτοσυκλέτες τους έτρεχαν στους πολυσύχναστους δρόμους της Αθήνας λίγιστοι. Δεν τους ενόιαζε για τους διαβάτες και σημειωνόνταν κάθε μέρα πολυάριθμα θύματα. Ο Σταθμός των Πρώτων Βοηθειών δεν προλάβαινε να δέχεται τραυματίες και νεκρούς πολλούς. Στις 23 Αυγούστου 1941, μία γερμανική μοτοσυκλέτα χτύπησε ένα άγαρικό δώδεκα μόλις χρονών, τον Κωστάκη Στεργίου, που περνούσε άμεριμνο την οδό Γ' Σεπτεμβρίου, για να πάει στο σπίτι του, στην οδό «Αριστοτέλους 77». Ο κακότυχος Στεργίου ζούσε ακόμα και μερικοί διαβάτες έτρεξαν για να τον σηκώσουν. Μα ένα γερμανικό καμión που ακολουθούσε σε μικρή απόσταση τη μοτοσυκλέτα, πέρασε πάνω από το παιδί και το αποτέλειωσε. Το κεφάλι του πολτοποιήθηκε και μόνο στο ένα του χέρι, το άμοιρο μικρό, εξακολουθούσε να κρατά σφιχτά, ένα πιστόλι της εποχής εκείνης, μισοδαγκωμένο!...

Λίγες μέρες αργότερα, στις 6 Σεπτεμβρίου, ένα άλλο γερμανικό καμión που περνούσε έξω από το νοσοκομείο «Αρεταίειον» στη λεωφόρο Κηφισίας, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' έναν άνθρωπο, το Βασίλη Καστανάκη, που προχωρούσε με χίλιες δυσκολίες, στηριζόμενος στις πατερίτσες του. Αυτόματα, υπακούοντας στο ύποπτο κίνημά του, ο Γερμανός οδηγός φρέναρε απότομα κι' έτσι δεν άγγιξε σχεδόν τον άνθρωπο. Όταν όμως σκέφτηκε τι έκανε, τον έπιασε λύσσα. Πήδησε τότε από το αυτοκίνητό του κι' άρχισε να βρίζει τον άνθρωπο. «Αρπάξε κατόπιν τη μία πατερίτσα του και του κατάφερε δυο-τρία δυνατά χτυπήματα. Ο τραυματίας κύλησε στο χώμα ανήμπορος ν' αντισταθεί. Στο μεταξύ, αρκετό πλήθος είχε συγκεντρωθεί σε μικρή απόσταση και παρακολουθούσε με αγωνία τον άδικο και σκληρό ξυλοδαρμό. Έξαφνα κάποιος πολίτης δεν κρατήθηκε. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε δίπλα στο Γερμανό στρατιώτη και με μία δυνατή γροθιά στο σαγόνι, τον κύλησε μερικά μέτρα μακριά. Έσκυψε κατόπιν, σήκωσε τον άνθρωπο, και, πιάνοντας τον από το μπράτσο, έτοιμάστηκε να τον απομακρύνει από εκεί. Δεν πρόλαβε όμως να κάνουν ούτε δύο βήματα. Ο Γερμανός τράβηξε το περιστροφικό του και τους πυροβόλησε από πίσω. Το πλήθος διαλύθηκε κραυγάζοντας. Ο άνθρωπος και ο υπερασπιστής του, έπεσαν μπρούμυτα στο χώμα σπαράζοντας. Ένα λεπτό αργότερα έμειναν ακίνητοι. Ήσαν νεκροί!...

Την επομένη, σε όλες σχεδόν τις κατοχικές εφημερίδες των Αθηνών, δημοσιεύτηκε η παρακάτω σκανδαλώδης είδηση, υπό τύπον ανακοινωθέντος των Γερμανών:

«Χθες περί την 11ην πρωινήν ο οδηγός του υπ' αριθ. 13 Μ.Σ.Δ. φορτηγού αυτοκινήτου Πάουλ Κρέμπς, αντιληφθείς δύο άτομα επί της οδού Κηφισίας υπόπτως περιφερόμενα, έσταμάτησαν το αυτοκίνητό του και έζήτησαν να έρευνήσουν εν δέμα το όποιον έφερον μαζί των. Ουτοι όμως επέτειθησαν εναντίον του με καταφανή σκοπόν να τον κακοποιήσουν. Ο Πάουλ Κρέμπς με το ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΟΠΛΙΤΟΥ έπυροβόλησεν δις εναντίον των τραυματίσας αυτούς σοβαρώς. Κατά τας ανακρίσεις απέδειχθη ότι τα έν λόγω άτομα ήσαν ο Βασίλειος Καστανάκης εκ Κρήτης και ο Άντονι Φίλλιπς εκ Μαντσεστερ, υπολαχάγες του αγγλικού στρατού κρυπτόμενος εις την περιφέρειαν Άττικής και διακείμενος υπό των γερμανικών αρχών ως λίαν επικίνδυνος. Είς το δέμα το όποιον έφερον ουτοι, εύρεθη μεγάλη ποσότης εκρηκτικής ύλης. Προτάσει του στρατηγού διοικητού Νοτίου Έλλάδος, ο όπλίτης οδηγός Πάουλ Κρέμπς μετεφέρθη εις τον βαθμόν του λοχίου δια την ανακάλυψιν και την εξόντωσιν των έν λόγω κακοποιών...»

Φυσικά η είδησις αυτή δεν έκανε σε κανένα έντύπωσι γιατί, από στόμα σε στόμα, το πραγματικό γεγονός του φόνου των δύο παλληκαριών, είχε κυκλοφορήσει παντού. Κι' όλοι οι Αθηναίοι σχεδόν ήξεραν τι ακριβώς συνέβη μπροστά στο νοσοκομείο «Αρεταίειον». Το μόνο άγνωστο σημείον ήταν, αν ο άναφερμένος ως Άντονι Φίλλιπς, ήταν πραγματικά Άγγλος. Αυτό βέβαια δεν μπορούσε να εξακριβωθεί τότε, γιατί την αλήθεια την γνωρίζαν πολύ λίγοι. Αργότερα όμως, μετά την απελευθέρωσι, όσοι ενδιαφέρονταν ακόμη για την περιεργή αυτή υπόθεσι, ζήτησαν πληροφορίες και εξακρίβωσαν τα έξης: «Ότι ο ως Φίλλιπς φερόμενος ήταν μόν Άγγλος του πρώτου εκστρατευτικού σώματος που άποχώρησε από την Έλλάδα, αλλά ότι το πραγματικό του όνομα ήταν Τζών Κλέιν και έφερε το βαθμό του λοχαγού. Ο Κλέιν, μένοντας στην Αθήνα μετά την είσοδόν των Γερμανών, κατόπιν έντολης της ύπηρεσίας του, είχε κατορθώσει να δημιουργήσει ένα μικρό δικτυο πληροφοριών — ίσως το πρώτο που δημιουργήθηκε στην

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Θυσίες και ηρωισμοί

την γειο της Μ. Ανατολής. Κι' η δουλειά πήγαινε αλυσίδα, ως την ημέρα που ο Πάουλ Κρέμπς σκότωσε το γενναίο Άγγλο... Υστερ' από το παραπάνω γεγονός, όπως ήταν επόμενο, το δικτυο του Κλέιν έχασε τα νερά του και για λίγο διάστημα είχε σταματήσει τη δράσι του. Κατόπιν όμως οι συνεργάτες του ήρθαν σ' έπαση με άλλες μυστικές οργανώσεις και προσκολλήθηκαν άλλοι στους «Βύρβανες», άλλοι στη «Μπουμπουλίνα» κι' άλλοι στον «Απόλλωνα» για να συνεχίσουν τη δράσι τους. Έπεισθόνα, σαν τα δυο που προαναφέραμε, υπάρχουν άπειρα και χρειάζονται πολλές σελίδες για να περιγραφούν. Παιρνουμε όμως στην τύχη μερικά για ν' αντιληφθώ κανείς το ψυχικό πλάισιο, μέσα στο όποιο έκινετο η αντίστασις του ελληνικού λαού. Στις 21 Ιανουαρίου 1943 ένα αυτοκίνητο του σταθμού Πρώτων Βοηθειών, πήγαινε τρεις άρρώστους από το σπίτι τους στο νοσοκομείο. Δύο Γερμανοί άεροπόροι, με τα περιστρώφα στο χέρι, το σταμάτησαν σε κάποιο δρόμο του Πειραιώς. Είχαν γλεντήσει περισσότερο από ό,τι έπρεπε σε

κάποιο ύποπτο κέντρο του λιμανιού, άρνησαν κι' έπρεπε τώρα να πάνε γρήγορα στο αεροδρόμιό τους, στο Τατόι. Με κάθε τρόπο, ο οδηγός του αυτοκινήτου, ο γιατρός και ο νοσοκόμος που συνόδευαν τους άρρώστους, προσπάθησαν να τους δώσουν να καταλάβουν, ότι τ' αυτοκίνητα του Έρυσθού Σταυρού δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για το σκοπό που ζητούσαν, ότι οι άρρωστοι ήσαν σε επικίνδυνη κατάστασι κι' ότι υπήρχε κίνδυνος να πεθάνουν αν δεν τους πηγαιναν άμέσως στο νοσοκομείο. Μάταιος κόπος. Με την απείλη πάντων των περιστρώφων τους, οι Γερμανοί άεροπόροι άνάγκασαν τον οδηγό του άθεννοσούρα αυτοκινήτου να τους πάει στην ύπηρεσίαν τους. Κάθισαν, λοιπόν, δίπλα στο σωφέρ και το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Δεν πρόλαβαν, όμως, να διανύσουν ούτε

πεντακόσια μέτρα, όταν η μηχανή έπαθε κάποια βλάβη και σταμάτησε στη μέση του δρόμου. Βλαστημώδεις άγρια οι Γερμανοί, άναγκάστηκαν να κατεβούν από τ' αυτοκίνητο και να περιμένουν ως που να διορθωθεί. Η χειμωνιάτικη νύχτα ήταν παγωμένη. Η θάλασσα μουγκρίζει μακριά κι' ένα ψηλό χιονόνερο μαστίγωνε τα πρόσωπά τους. Εκείνη τη στιγμή πλησίασε ο γιατρός τους δύο άεροπόρους, με μία μπουτίλια στα χέρια και τους πρόσφερε κονιάκ.

—Το έχουμε για τους άσθενείς, τους είπε σε καλά γερμανικά, αλλά τώρα έχουμε όλοι μας την άνάγκη του. Ίδιαιτέρως έσεις που είσαστε στρατιώτες και ύπηρετείτε την πατρίδα σας...

Ένθουσιασμένοι οι δύο άξιωματικοί, άνοιξαν τη μπουτίλια και τη ρούφηξαν μονοκοπανιά. Τότε όμως συνέβη κάτι περίεργο: Με μεγάλη ταχύτητα, ο γιατρός τράβηξε ένα περιστροφικό κάτω από την άσπρη μπλούζα του και προτεινόντας το έναντιόν των δύο άεροπόρων, τους είπε επιτακτικά:

—Ψηλά τα χέρια και μη βγάτετε τσιμουδιά! Ο δρόμος είναι έρμος και η νύχτα πολύ σκοτεινή. Κανείς δεν θα πάρη είδησι το θάνατό σας...

Τρέμοντας οι Γερμανοί υπάκουσαν στη διαταγή του γιατρού. Στο μεταξύ είχαν πλησιάσει ο νοσοκόμος και ο οδηγός. Τους άφόπλισαν, τους έδεσαν γερά μ' ένα σχοινί πισώπλατα και τους τράβηξαν στην γωνία μίας μάντρας. Στο στόμα τους, για να μη φωνάξουν, τους έχωσαν μαντήλια. Όλη αυτή η δουλειά δεν κράτησε περισσότερα από πέντε λεπτά. Υστερα οι Έλληνες, μπήκαν στ' αυτοκίνητο και ξεκίνησαν όλοταχώς.

—Παρ' όλίγο να την είχαμε άσχημα! είπε ο γιατρός στους συντρόφους του. Και όσο σκεφτόμουν ότι το καίκι του καπετάν Άνυφαντή θα μας περίμενε μάταια, μου έρχόταν τρέλλα!...

Ο Γερμανός τράβηξε το περιστροφικό του και τους πυροβόλησε από πίσω...

Περ' τίπος όμως έπρόκειτο; Άπλούστατα. Το αυτοκίνητο αυτό με τον κόκκινο σταυρό στα πλάγια, κάθε άλλο παρά των Πρώτων Βοηθειών ήταν. Έπρόκειτο για ένα από τα πολλά «κόλπα» της «Υπηρεσίας Διαφυγής» που τους επέτρεπε να μετακινούνται κάπως ελεύθερα κατά τις ώρες της άπαγορευμένης κυκλοφορίας. Ήταν έμπνευσις του έπισμηνιά Ναστάσιου Σκάλκου, που άνηκε στην ύπηρεσία αυτή, και στέφθηκε άρκετες φορές με έπιτυχία. Το αυτοκίνητο αυτό έκανε σχεδόν άνεχόλητα τη δουλειά του, ως τη χειμωνιάτικη εκείνη νύχτα που τους έτυχε το κακό συνάπάντημα. Παρ' όλα αυτά κατώρθωσαν να φτάσουν εγκαίρως στο σημείο που τους περίμενε ο ηρωικός καπετάν Άνυφαντής και να επιδιδασθούν στο καίκι του. Έκτος από τον οδηγό του αυτοκινήτου, όλοι οι άλλοι, γιατρός, νοσοκόμος και... άσθενείς, έφυγαν την ίδια εκείνη νύχτα για την Κάρυστο, όπ' όπου θα περνούσαν στις Μικρασιατικές άκτες. Ο γιατρός ήταν ο Ναστάσιος Σκάλκος—άρχηγος της άποστολής—ο νοσοκόμος ο Γιάννης Μπραίμης, έφεδρος ανθυπολοχαγός και οι τέσσερες άρρωστοι, Βρετανοί που ήθελαν να δραπέτευσουν από την Έλλάδα. Φυσικά την επομένη, όταν οι Γερμανοί βρήκαν δεμένους και φυμώμενους τους δύο άεροπόρους, άρχισαν άμέσως τις έρευνες για την ανακάλυψιν του αυτοκινήτου των Πρώτων Βοηθειών. Ανεκρίναν γιατρούς, νοσοκόμους και άρρώστους σε όλα σχεδόν τα νοσοκομεία της πρωτεύουσας και του Πειραιώς μά, όπως ήταν επόμενο, δεν βρήκαν άπολύτως τίποτε. Τότε μόνο κατάλαβαν πως όλη αυτή η ύπόθεσις δεν ήταν παρά μονούβρα μυστικών πρακτόρων του έγχροθ. Και για να έκδικηθούν για τον έξευλισμό που έπαθαν, συνέλαβαν πέντε άνίδεους πολίτες στα σπίτια τους—με την κατηγορία ότι αυτοί ήσαν οι ύπεύθυνοι—τους βασάνισαν

άφάνταστα και τέλος τους έστειλαν σ' ένα στρατόπεδο της Γερμανίας όπ' όπου δεν γύρισε κανείς!...

Μέσα σ' αυτή την τραγική άτμόσφαιρα, που έφτανε για να συντρίψη όχι μόνο τη μαχητική διάθεσι, αλλά κι' αυτή τη θέλησι της ζωής όποιοδήποτε άλλου λαού, το κίνημα της έσωτερικής αντίστασεως είχε άρχισει να στερεώνεται, να αναπτύσσεται και ν' αποκτά κάποια σαφέστερη συνείδησι των αντικειμενικών σκοπών και της ύψηλης σημασίας της άποστολής του. Μοκρού από κάθε πολιτική, κομματική ή ταξική παράταξι οι μυστικές οργανώσεις της κατοχής, άποτελούσαν τότε άληθινά πρότυπα έθνικής ένωσης, αλληλεγγύης και ισότητος. Πλουσιόπαιδα και φτωχόπαιδα, νεαροί άξιωματικοί, ύπάλληλοι και εργάτες, ήσαν ένωμένοι όλοι με την πίστι και την άγάπη για την Έλλάδα, άποφασισμένοι να θυσιάσουν με το χαμόγελο στα χείλη για τη δόξα και το μεγαλείο της. Την εποχή εκείνη, το Πανεπιστήμιο Άθηνών είχε γίνει προπύργιο του μυστικού πολέμου. Καθηγητά και φοιτητά, αγωνίζονταν όλοι για τον ίδιο σκοπό. Ο καθηγητής της Βιοχημείας κ. Βλ. Βλασσόπουλος, σε κάθε ευκαιρία που του δινόταν, προσπαθούσε να τονώσει το πατριωτικό φρόνημα των μαθητών του, παραστρώνοντας τους να οργανώσουν ομάδες αντίστασεως έναντι των κατακτητών. Στο μάθημα του κ. Βλασσόπουλου, οι φοιτητά όλων των σχολών του Πανεπιστημίου, έτρεχαν γοητευμένοι, όπ' τη θαυμαστή πατριωτική διδασκαλία του, που τέλειωνε πάντα ως έξης:

—Να είσθε ύπερήφανοι διότι έγεννήθητε Έλληνες. Τρία πρέ-

πει να είναι τα ιδανικά σας: Να γίνετε καλοί έπισημόνες όπ' άγαθώ και των έαυτών σας, των οίκογενειών σας και του έθνους. Να έχετε πίστιν εις τον Θεόν. Το μεγαλύτερον όμως ιδανικόν σας πρέπει να είναι η άγάπη προς την πατρίδα. Η Έλλάς είναι ταύτοσημος με την έννοιαν 'Ελευθερία και η 'Ελευθερία ταύτοσημος με την Έλλάδα. Η πατρίς μας έτάχθη υπό της Θείας Προνοίας ως φρουρός άκοίμητος των μεγαλυτέρων ανθρωπίνων ιδανικών έναντι των βαρβαρότητος. Ένεκα τούτου όλοι οι από αίωνα βάρβαροι, Πέρσαι κλπ. συντρίβησαν επάνω εις την ελληνικήν αντίστασιν. Το ίδιον θα συμβή και με τους σημερινούς κατακτητάς.

Τα ύπερόχα αυτά λόγια άρχισαν να κάνουν τον κύκλο της Άθήνας και από στόμα σε στόμα, έφθασαν και στ' αυτιά των Γερμανών. Όπως ήταν επόμενο, η έγχθρική άντικατασκοπεία άρχισε να παρακολουθή τον κ. Βλασσόπουλο.

Οι Γερμανοί ήσαν βέβαιοι, πως ο τολμηρός καθηγητής, έπαίρει έντολές από 'εξω' και με τη διδασκαλία του προσπαθούσε να βρή τους καταλλήλους συνεργάτες για να συστηματοποιήση τη δράσι του. Μα ο κ. Βλασσόπουλος, παρ' όλο που διαισθνόταν τον άόρατο κίνδυνο που τον τριγύριζε, δεν άλλαξε τον τόνο των μαθημάτων του.

Με τον καιρό όμως τα πράγματα άγρίωσαν. Ο καθηγητής καταλάβαινε πια πως αν εξακολουθούσε να παραμένει στη θέση του, δεν θαχε καλό τέλος. Κι' άποφάσισε να δραπέτευση. Ήταν άρχες Ιουνίου 1944. Οι Γερμανοί όσο έχαναν τον πόλεμο, τόσο και μεταβαλλόνταν σε θηρία. Η τρομοκρατία, οι εκτελέσεις, η πείνα και οι εκτοπισμοί, ήσαν στο καθημερινό πρόγραμμά τους. Ο κ. Βλασσόπουλος κατώρθωσε να έρρη γρήγορα σ' έπαση με μίαν ομάδα διαφυγής. Κανείς τις μέρες, ο αστυνομικός κ. Ιωάννης Τσαμαλούκας, προτείμαζε μίαν άποστολή που θαέυγε για τη Σμύρνη. Άνάμεσα σ' αυτούς που είχαν άποφασίσει να ξεφύγουν τη σκληρία ήσαν ο Τάσος Μαρτάνγκας, ιδιαίτερος σήμερα του πολιτευτού κ. Καλκάνη, ο άδελφός του, ο ταγματάρχης Λέκας, οι λοχαγοί Κρίκας, Γαλασπούλος και Κασδώνης, οι ανθυπολοχαγοί Αρδανίτης και Μπουμπουρας και άρκετοί άλλοι. Σ' αυτή την άποστολή περιελήφθη και ο καθηγητής κ. Βλασσός Βλασσόπουλος.

Το καίκι ξεκίνησε μιά κατασκοπική νύχτα, από τα Λεγρενά, κοντά στο Χαρακί του Σουλίου, αλλά στο δρόμο η υπαλή του χάλασε και αναγκάστηκε να επίστασιν στο σημείο εκκίνσεως. Εκεί έμειναν κρυμμένοι σε μιά σπηλιά, κάπου, μιά βδομάδα. Άλλά δεν κατώρθωσαν να διαρθώσουν τη μηχανή κι' έτσι ήμυρισαν άπογοητευμένοι στην Αθήνα. Δεν πέρασαν όμως ούτε δεκαπέντε μέρες, όταν ειδοποιήθηκαν όλοι τους από τον κ. Τσαμαλούκα ότι το καίκι ήταν έτοιμο γι' αναχώρησι. Οι Έλληνες πατριώτες, συγκεντρώθηκαν πάλι στα Λεγρενά. Και το πλοίο ξεκίνησε αυτή τη φορά χωρίς να του συμβή το παραμικρό. Άλλά στα μέσα του πελάγους, καινούργια βλάβη στη μηχανή, τους άνάγκασε να ποδίσουν για ένα είκοσιτετάωρο, στην Ίκαρία. Η μιά άνατοδιά πάνω στην άλλη!

Ευτυχώς η βλάβη της μηχανής δεν ήταν μεγάλη κι' έτσι κατώρθωσαν να ξεκινήσουν την επομένη. Το ταξίδι τους κράτησε δεκά ολόκληρες μέρες. Έπί τέλους έφθασαν στην Άγυρλια της Τούρκας πεινασμένοι, άρρωστοι, βρώμικοι, μα εύτυχισμένοι γιατί από κει και πέρα ο δρόμος για την Μ. Ανατολή ήταν άνοιχτός.

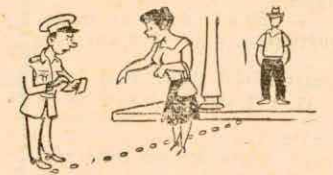
(Η άλληλογραφία όπισθεν)
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Εκίθα της Εποχής

Εύθυμο ενσταντανέ

Δυό μήνες κοντεύουν να περάσουν απ' την ημέρα, που εφορμάζεται αίσθημα το πέ-
ρασμα απ' τὰ καρφιά κι' ὁ-
μως πολλοὶ συμπολίτες εἶνε ἀ-
δύναστο νὰ συνηθίσουν. Ἰδιαι-
τέρως δύστροπες εἶνε οἱ γυ-
ναῖκες.
Ἡ σκηνὴ στὴν δδὸ Τσώρ-
τσιλ κοντὰ στὸ Μετοχικὸ Τα-

μεῖο Μιά κυρία διασχίζει τὴν
ἀσφαλτο σὲ σημεῖο, πού δὲν
ὑπάρχει οὔτε ὑπόνοια καρφίων.
Ὁ ἀστυφύλακας τὴ σταματᾷ:
—Τὴν ταυτότητά σας.
—Γιατί;
—Γιατὶ περάσατε ἔξω απ'
τὰ καρφιά.
—Καὶ πού εἶνε τὰ καρφιά;
—Νὰ ἐκεῖ.
—Καὶ θὰ γυρίσω πίσω... μι-
σὴ ὥρα δρόμο γιὰ νὰ περάσω
ἀπ' τὰ καρφιά; Ὁρισμένως
δὲν εἴμαστε «ἀλά»!

Ἀλλὰ ὁ ἀστυφύλακας ἐπι-
μένει καὶ ἡ γυναῖκα στήνει τρι-
κούδερτο καὶ νὰ καταμεσῇς
τοῦ δρόμου. Ἐν τῇ δυνάμει τῆς
στοιχείας τῆς καὶ δηλώνει:
—Θὰ πληρώσω, πού θὰ πλη-
ρώσω τὸ πρόστιμο. Ὅμως δὲν
θὰ σοῦ περάσῃ κ' ἀστυφύλαξ!
Καὶ διασπνίζει πανηγυρικά
τὴν ἀσφαλτο στὸ ἴδιο μέρος,
δὲν ἀπ' τὰ καρφιά πρὸς μεγί-
στην κατὰ πλην τῶν πάντων
γιὰ τὸ γυναικεῖο πείσμα.

Πέρα-πέρα στὴ φαληρικὴ
ἀκτὴ τρέχει νὰ δροσιστῇ ὁ κό-
σμος καὶ πλῆθος Ἀθηναίων
παίρνει τὸ ὑπάνιο του μακριὰ
ἀπ' τὴς καμπίνες. Ἐκεῖ, ὅμως,
—στὸ ὑπαιθρο— τὸ γόδιμο
τῶν γυναικῶν εἶνε λιγάκι προ-
βληματικὸ καὶ δὲν λείπουν οἱ
μερακλήδες τοῦ «μπανίσμα-
τος», πού καιροφυλακτοῦν. Δὲν

λείπουν, ἐπίσης καὶ τὰ εὐθυμο
ἐπεισόδια.
Ἡ μιὰ κρυστὰ ἕνα σεντό-
νι, δίκην ὑπερπνέτῃ ἢ παραδόν-
για νὰ βάλῃ ἢ κόρη τῆς τὸ
μαγιώ. Σὲ λίγη ἀπόστασι
στέκεται ὁ... φιλοθεάματος.
—Τί θέλεις ἐκεῖ, ἐσύ; Δὲν
τραβᾷς παραπέρα, χριστιανί-
μου; φωνάζει ἡ μιὰ.

—Μπαρόν; Διὴ σου εἶναι
ἡ ἀμμουδιά, μαντάμ;
—Φύγε ἀπὸ κεῖ καὶ πάψε
νὰ κυττάς γιατί θὰ πάρω πέ-
τρα!

—Καὶ δὲν παίρνεις!..
Καταγανακτισμένη ἡ μιὰ
σκυδεῖ νὰ παρῇ πέτρα, ἀλλὰ
ἀποσύρει τὸ παραδόν τῆς ξε-
χασμένη κι' ἀποκαλύπτεται ἡ
κόρη σὲ ὅλη τῇ τὴν αἴγλη, ἐν
εἶδει Εὐας! Ὅποτε δοῦται ὁ
φανατικὸς μπανιστής:

—Φεύγω, μαντάμ, καὶ σ' εὐ-
χαριστῶ θερμῶς καθ' ὅτι εἶ-
δον οἱ ὀφθαλμοί μου καὶ ἐχάρ-
η ἡ ψυχούλα μου!...

Δίνουν καὶ παίρνουν τὰ ἔ-
ξωμα φουστάνια μὲ τίς ὑπερ-
τέλλες, πού πολλὰ θηλυκά φο-
ροῦν—ἐνεκα ἢ ζήτησιν— δίκην
κομπιναιζόν, στοὺς δρόμους.
Καὶ ὅταν μὲν οἱ φέροντες εἶνε
παχουλές τὸ θέαμα εἶνε εὐ-
πρόσδεκτο. Συμβαίνει, ὅμως,
νὰ ἐμφανίζονται μὲ τὸν ἴδιο
τρόπο καὶ πολλὲς γυναῖκες κοκ-
καλιάρες.

Μιά τέτοια κυρία διέσχισε
τὴν δδὸν Πανεπιστημίου μὲ τίς
κοκκάλες τῆς πλάτης καὶ τοῦ
στήθους, πανηγυρικὰ ἐκτεθειμέ-
νες. Κι' ἕνας πιτσιρίκος:
—Τρέξε, Ἀζόρ! Τρέξε ν'
ἀρπάξεις πρῶμα!...

Καὶ οἱ μὲν διαβάτες γέλα-
σαν. Ἡ φέρονσα, ὅμως, τὸ...
κομπιναιζόν κοκκαλιάρικα κυρία
συνέχισε τὸ δρόμο τῆς ἀδιάφο-

ρη, ἀπτόητη καὶ ἀπαθής, σίγου-
ρη ὅτι τὴν λιγυρεῦνται οἱ ἄν-
θρωποι καὶ ὄχι οἱ... Ἀζόρ.

Ἐνα αὐτοκίνητο τρέχει ὁλο-
ταχὺ καὶ περὰ ζυστὰ ἀπὸ
κάποιο διαβάτη που παρὰ λί-
γο νὰ τὸν κόψῃ. Ἀναπνέει ὁ
ἄνθρωπος καὶ στρέφεται ὀργι-
σμένος στὸ σωδρό:

—Γιατὶ δὲν κορνάρεις,
βρέ;

—Ποῦ ζῆς, κύριε; Δὲν ἔ-
χεις πάρει ἀκόμα χαμπάρι ὅτι
ἀπαγορεύεται τὸ κορνόσμου;
Κοιμάσαι;

Ὁ ἄνθρωπος ἐξαλλος προ-
τείνει τὰ πέντε δαχτυλά ἀνοι-
χτά:

—Νά!

Κι' ὁ σφῆρο ἀπαντᾷ μὲ τὴν
ἰδια γοαφικὴ χειρονομία:

—Νά! Καὶ σὺ!...

Κι' ἕνας ἀπ' τοὺς περαστι-
νοὺς, πού παρακολούθησε τὴν
τιχημοσύνη καὶ τὰ φάσκελα:

—Βρέ, νὰ πάρ' ὁ διάολος!
Κύττα τους πού μουντζώνου-
ναι! Ἐ, λοιπόν δὲν θὰ γίνου-
με ποτὲ ἄνθρωποι. Δὲν θὰ ἐκ-
πολιτισθοῦμε.

Καὶ συγχρόνως σηκώνει ἃ
γονακτισμένους καὶ τίς δυὸ πα-
λάμες, σὲ μιὰ αὐθόρμητη χει-
ρονομία:

—Ὅρσε, κόσμε!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 343

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

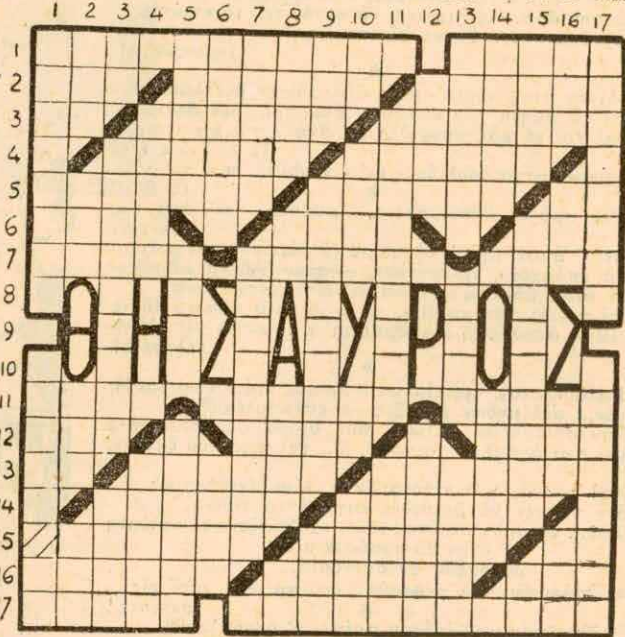
- 1) Ταρταρίας. — Τὸ μικρὸ ὀ-
νομα μίας στάς πού ἀνέδειξε ὁ
Σολῶ.
- 2) Ἀναπνέ. — Καταφύγιον.—
Ἄκρον (δου.)
- 3) Ἐνας δρόμος τῆς Ἀθῆνας
φέρει τὸ ὄνομά του. — Ἀφῶνος
— Γνωστὸς ποιητής.
- 4) Ἀνδρικό ὄνομα (συντομευ-
μένο). — Τὴν ἔχει τὸ «ὑπὸ» μα-

δι εἶνε ἡ μεγαλύτερη πληνὴ τοῦ
νάμου.

- 8) Ὀλόκληρος. — Ἀσθρο. —
Πληγνέει πολλοὺς, ἀκόμα καὶ σὲ
εἰρηκτικὴ περίοδο. — Βυζαντινὴ
νότα.

- 9) Νησί τῶν Κυκλάδων. — Γί-
νεται ἀπὸ τὰ τραῖνα στοὺς
σταθμούς. — Σενερίσας πρῶτος
τὸν ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου.

- 10) Ὑπάρχει. — Τὸ ἔξ Ἀμε-

δὲν τὴν ἔχει ὁ «ἀπὸ».

- 5) Ἐγὼν τῶν ἡλεκτρολόγων.
— Φροντῖς. — Βυζαντινὴ νότα.
- 6) Τὸ μικρὸ ὄνομα ἑνὸς δυνα-
μικοῦ ἀστέρος. — Τὸ κάνουν
στοὺς ἀνίους. — Παπαδόπουλος
τοῦ Ροδανού.

- 7) Πάνκος καταστήματος
(ἀν.) — Ποῖον τῆς Αἰγίνης.
— Ποσειδῶν στοὺς Ρώσους.

- 11) Γκέμια. — Τὸν φοροῦν οἱ
λακατῆδες. — Γάλλος φιλόσο-
φος καὶ συγγραφεὺς.

- 12) Πόθος καὶ ἄσθρο
(πληθ.) — ὕαρος. — Τὴν ἀ-
νάπνεα καὶ αὐτὴν ὁ Ζεὺς.

- 13) Ἀνώνυμος ἐταιρεία. —
Ἀνέστητος (ἀν.) — Ὑπάρχει
στὴν Β Πόλη.

- 14) Σκαμπαδία. — Χουστὴ ἀ-
λυσίδα.

- 15) Ἀπόδομα γιὰ ἐνοχασία.
— Ἀνὴν πρῶν. — Πολύτι-
μο μέταλλο (γαλλ.).

- 16) Τοὺς ἐπαινοῦν οἱ Γερμα-
νοί. — Εὐπνεῖς ζωγράφος καὶ
γλύπτης. — Πόθος καὶ ἄσθρο
(δου.)

- 17) Ἐδωξ' ἡ ὄνομά του σὲ
ἐλληνικό κόλπο. — Ἀποσκλη-
τος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Μικροδουλειές. — Ἀναπ-
μένης σὰς σύντομος.

- 2) Χορηγισμὸς πρὸς τὴν αἰ-
σθησάν. — Δὲν τῆς λείπει τί-
ποτα. — Τὸ ἔχει ἡ ντὲ Γκῶλ —
Χορηγικὴ ἐπίσημη.

- 3) Σίμφοιον. — Ἀναίσθησις
— Κόλη.

- 4) Ἐκεῖ κηρύττει τὸ σιτάσι.
— Ἀφαιρᾷ ἀπὸ κατὶ τὴν ἰσὺν
του.

- 5) Χαοτὶ τῆς τράπουλας. —
Ἐπιφάνεια (ἔξ.) — Δὲν ἔχει
ταῖρι (αὐθ.).

- 6) Χορηγικὴ ἐπίσημη. — Δι-
λαβή.

- 7) Πόλις τοῦ νομοῦ Μεσσηνί-
ας. — Ἀν πιστεύουμε τὸ τραγού-
δι.

οικὴς εὐπρόσδεκτον. — Πόθος
(ἀν.). — Ποσειδῶν τῆς Αἰγίνης.
— Ἐκεῖ γεννιήθηκε ὁ Χριστὸς.

- 11) Αὐλικὸς στὸ Βυζάντιο. —
Ἐκεῖ γεννιήθηκε ὁ Χριστὸς.

- 12) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία
(θελ.). — Εὐκόλος.

- 13) Ἀγωνίζομαι. — Σύνυος.
— Ἀφίξις στὸν κόσμον ἑνὸς νέ-
ου ἀνθρώπου.

- 14) Ὅσοι μένουν κοντὰ τους
ἀκούνε μουσικὴ δωρὲν. — Ὑπὸ-
ξ' ὥρα καὶ ἀσπιν.

- 15) Εὐρίζει. — Μηνάνημα. πού
δὲν κατασβῆκε μὲνὸ σήμερον ἡ
κατασκευὴ του (πληθ.). — Ἀ-
ριθμὸς με γράμματα.

- 16) Συμβουλεύει ἐρωτευμένους.
— Πατέρας καὶ νυῖα ὑπῆσαν
διάσημοι ὁπότες τοῦ ἀγγλικοῦ
κοινοβουλίου. — Χορηγισμὸς
τῆς φωνῆς μου (καθ.). — Γεο-
μασικὸ ἀνδρικό ὄνομα.

- 17) Διδάσκω Ἱταλὸς ζωγρά-
φος. — Δεῖλος.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ
Η λύσις τοῦ 342ου
στὴ σελ. 62

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΝΤΙΔΙΩΤΙΚΟ

Ὁ Ρώσος ἐπιστήμων καθηγη-
τῆς Χάου ἀνακάλυψε ἕνα νέο ἀν-
τιδιωτικό, πού ἀπεκάλεσε ἀλκο-
μικτὴν. Τὸ νέο φάρμακο δὲν ἔχει
καμμία τοξικότητα καὶ παρουσι-
άζει τὸ πλεονέκτημα ἀπέναντι
τῆς πενικιλίνης ὅτι παραμένει
πιο σπασμένο νόμο μὲς στὸν ὁρ-
γανισμό, πράγμα, πού ἐπιτρέπει
νὰ γίνονται οἱ ἐνέσεις αὐτὸ κατ'
ἀνάγκη νοσηρικὰ διαστήματα.

Ἡ ἀλκομικτὴν ἐνδείκνυται ἰ-
διαίτερος στὰ παιδιά. Χορηγιο-
ποιεῖται σὲ περιπτώσεις πνευμο-
νίας ὀξείας δυσεντερίας καὶ ὠ-
τίτιδος ὀφειλουμένης σὲ σταφυλο-
κόκκους. Στὶς γυναικὲς παθήσεις
εἶνε καλὸ νὰ συνδυάζεται μὲ ἄλ-
λα ἀντιδιωτικά.

ΤΙΣ μονομαχίες τοῦ περασμένου αἰῶνος, πού ὡς ἀ-
φορμὴ τους εἶχαν τὸν περίφημο χορὸ τοῦ Κοτιγιόν
(τὸν λεγόμενο «ἐγκυκλο»), περιλαμβάνεται κι' ἐκείνη πού
ἔγινε στὶς ἀρχὲς τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1890, μεταξὺ τοῦ
τότε ἀνθυπάρχου καὶ ἀργότερα στρατηγοῦ Περικ. Πι-
ερράκου Μαυρομικχάλη καὶ τοῦ Γεωργίου Μελά, πρώτο-
Μελά.

Ὁ χορὸς τοῦ Κοτιγιόν γι-
νόταν συχνὰ τότε ἡ πέτρα
τοῦ σκανδάλου καὶ ἐξ αἰτίας
του πολλοὶ δανδῆδες καὶ
δαινοὶ χορευταὶ τῆς παλιάς
Ἀθῆνας ἀπὸ τ' ἀριστοκρα-
τικὰ σαλόνια πού ἔδρεπαν
δάφνες ἐρωτικῆς ὡς καθάλ-
λιέροι, μετέφεραν τὴν δρᾶσι
τοὺς σὲ κάποια ἐξοχὴ τῶν
Ἀθηνῶν, ὅπου ἀντιμετωπίζονταν μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέ-
ρι, ἀποφασισμένοι νὰ λύσουν ἐκεῖ τίς διαφορὰς τους,
σὰν γνήσιοι ἵπποτες.

Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα πού εἶχαν ἐ-
πικρατήσει τότε, στὶς χοροεσπερίδες
Ἀθῆνας, οἱ χοροὶ διακόπτονταν, κατὰ
τὰ μεσάνυχτα, γιὰ νὰ προσφερθῇ σου-
πέ. Στὸ μεταξὺ γίνονταν οἱ ἀπαραίτη-
τες προετοιμασίες γιὰ τὸ χορὸ τοῦ κο-
τιγιόν. Ὁ εἰδικὸς κύριος πού ἀναλάμ-
βανε συνήθως, κατόπιν προσκλήσεως
τῆς οἰκοδέσποινας, τὴ διευθύνει τοῦ
μαχητικοῦ αὐτοῦ χοροῦ, πού ὅλοι πε-
ρίμεναν μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία, βο-
νθούμενος ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς κυρίες ἢ
δεσποινίδες, ἐπωμιζόταν καὶ
ὅλες τίς σχετικὲς εὐθύνες.
Παρ' ὅλη τὴν ἐπισποδιακὴ
διεξαγωγή του, ὁ χορὸς τοῦ
κοτιγιόν πού εἶχε λανσαρι-
σθῇ στὴ Γαλλία ἀπὸ τὴν ἐ-
ποχὴ τοῦ Ναπολέοντα Γ',
ἦταν δημοφιλέστατος καὶ
περιζήτητος, γιὰ τὴν ποικι-
λία σὲ φιγούρες καὶ γιὰ τὰ
δῶρα πού προσφέρονταν κα-
τὰ τὴ διάρκεια του.

Ἐκτός, δηλοδῇ, ἀπὸ τὰ
διάφορα μικροαντικείμενα πού πρόσφεραν
στὶς χορευτρίδες οἱ καθαλλιέροι τους, μερι-
κὲς φορές, ὅταν οἱ οἰκοδεσπότες ἦταν πολὺ
πλούσιοι, μοίραζαν κι' αὐτοὶ πράγματα ἀ-
ξίας.

Πρὸ τοῦ σουπέ ἔπρεπε νὰ τοποθετηθοῦν
ὕπὸ τὴν ἐπίδλεψη τοῦ κυρίου πού διάλεξε ἡ οἰκοδέσποι-
να γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ τῶν βοηθῶν του, γύρω στὴν
αἶθουσα οἱ καρέκλες τῶν ζευγαριῶν, δυὸ-δυὸ μαζί, δεμέ-
νες μὲ τὰ μεταξὺ μαντηλάκια τῶν καθαλλιέρων. Κι'
ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀρχίζει τὸ δράμα. Γιατὶ μετὰ τὸ
«σουπέ» κάθε καθαλλιέρος γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ περισ-
σότερο τὴ νύμφη του, φρόντιζε νὰ τοποθετήσῃ σὲ καλὴ
λίτερη θέσι τὴν καρέκλα του καὶ τὴν καρέκλα τῆς ἑξ
αἰτίας τῶν μετακινήσεων αὐτῶν ἐδημιουργοῦντο σοβα-
ρὰ ἐπεισόδια, πού κατέληγαν μερικές φορές, ὅπως εἴ-
παμε, σὲ μονομαχία.

Παρόμοιο, λοιπόν, ἐπεισόδιο συνέβη μιὰ νύχτα τοῦ
Φεβρουαρίου τοῦ 1890, μεταξὺ τοῦ τότε ἀνθυπάρχου
Π. Πιερράκου Μαυρομικχάλη καὶ τοῦ Γεωργίου Μ. Μελά.
Μεγάλη χοροεσπερίδα, δινόταν στὸ σπίτι τῆς κυρ-
ας Γ. Ψύχα, ὅπου ἦταν καλεσμένοι καὶ οἱ παραπάνω
δύο κοσμικοὶ κύριοι τῆς ἐποχῆς, γνωστοὶ μεταξὺ τῶν
ἄλλων καὶ σὰν δαινοὶ ξιφομάχοι.

Ἐπρόκειτο, μετὰ τὸ σουπέ νὰ γίνη ὁ περίφημος χο-
ρὸς τοῦ κοτιγιόν, ὅταν σ' ἕνα σημεῖο τῆς μεγάλης αἰ-
θουσας τοῦ μεγάρου Ψύχα (μέγαρο, σήμερον τῆς αἰγυ-
πτιᾶς πρεσβείας), ἄναψε καυγὰς τρικοβέροτος μετα-
ξὺ τῶν δύο προαναφερθέντων κυριῶν. Ἀφορμὴ τοῦ καυ-
γὰ ἦταν ἡ διεκδίκησης μεταξὺ τῶν ἐνὸς ζευγαριοῦ κα-
θισμάτων, πού ἦσαν δεμένα μὲ μεταξωτὸ μαντηλάκι καὶ
βρισκόνταν σὲ καλὴ θέσι.

Κατὰ μοιραία σύμπτωση, τ' ἄσπρα μαντηλάκια καὶ

τῶν δυὸ καθαλλιέρων δὲν εἶχαν μάρκα ἢ κανένα ἄλλο ἰ-
διαίτερο γνώρισμα. Ἐπομένως ἡ ἐπίμονη διεκδίκηση τῶν
καθισμάτων ἐκείνων κατὰλήξε σὲ αμοιβαῖες ἀπειλές.
—Νὰ προσέχετε πῶς μιλάτε!
—Δὲν εἶνε τρόπος αὐτός!

—Θὰ μοῦ δώσετε λόγο!
—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

Τὸ ἐπεισόδιο περιορίστη-
κε βέβαια στὴν ἀνταλλαγὴ
ἀπειλητικῶν καὶ προσβλητι-
κῶν ἐκφράσεων ἐμπρὸς στὶς
κυρίες. Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέ-
ρα εἶνε πρὸ σοβαρῆς συνέ-
χεια. Οἱ δυὸ κοσμικοὶ κύρι-
οι ἀποφασίσαν νὰ λύσουν τὴ
διαφορὰ τους στὸ πεδῖον τῆς
τιμῆς κι' ἔστειλαν αμοιβαί-
ως τοὺς μάρτυράς των.

Ἀπὸ τὸν Πιερράκο Μαυ-
ρομικχάλη ὠρίστηκαν ὡς μάρ-
τυρες ὁ τότε ἀνθυπάρχου
Παμίκος Ζυμβρακάκης κι'
ἕνας ἄλλος συναδέλφος του
καὶ ἀπὸ τὸ Γεώργιο Μελά,
ὁ Νικόλαος Ροῖδης καὶ ὁ Ἀ-
ναστάσιος Κούπας.

Μπήκαν, τότε, στὴ μέση
πολλοὶ φίλοι τῶν δυὸ ἀντι-
πάλων γιὰ ν' ἀποτρέψουν
τὴν ἐνοπλὴ συνάντησί των.
Ἀλλὰ καὶ οἱ τέσσερες
μάρτυρες, προτοῦ συσκε-
φθοῦν προσπάθησαν νὰ πεί-
σουν τοὺς δυὸ ἀντιπάλους
πῶς δὲν ὑπῆρχε σπουδαία
διαφορὰ μεταξὺ τους γιὰ νὰ
καταλήξουν στὴ μονομαχία.
Καθένας, ὅμως, ἀπὸ τοὺς
ἀντιπάλους ἐπέμενε ν' ἀνα-
καλέσῃ ὁ ἄλλος τὰ λόγια
πού εἶχε εἰπῇ τὴ στιγμή τοῦ
ἐπεισοδίου κι' ἔτσι, παρὰ
τίς ἐπίμονες προσπάθειες
τῶν κοινῶν φίλων καὶ τῶν
μαρτύρων, ματαιώθηκε ἡ
συμβιβαστικὴ λύσις.

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ μάρτυ-
ρες προχώρησαν στὴν ἐκτέ-
λεσι τῆς ἐντολῆς πού πῆ-
ραν ἀπὸ τοὺς πελάτες των.

Καθώρισαν τοὺς ὅρους
τῆς μονομαχίας πού θὰ γινόταν μὲ σπαθί, σύμφωνα
μὲ τὴν προτίμησι καὶ τῶν δυὸ ἀντιπάλων πού ἦταν, ὅ-
πως γράψαμε, ἀριστοὶ ξιφομάχοι. Ἐστῆσαν ἔτσι καὶ
ὑπογράψαν τὸ σχετικὸ πρωτόκολλο καὶ ἡ ἐνοπλὴ συ-
νάντησι στὸ πεδῖο τῆς τιμῆς πραγματοποιήθηκε τὴν ἄλ-
λη μέρα τὸ πρωτὶ. Παρόντες ἦσαν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ
γιατροὶ τῶν δυὸ ἀντιπάλων.

Μὲ τὸ πρόταγμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συναντήσεως
Παμίκου Ζυμβρακάκη ἀρχίσε ἡ μονομαχία ζωηρῇ, πει-
σματώδῃ. Καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀγωνίστηκαν μὲ με-
γάλη πείρα κι' ἐπιδεικνύονταν. Πραγματοποιήθηκαν δια-
δοχικά, τέσσερες συμβολαὶ καὶ πέρασε μισὴ ὥρα. Ἀλ-
λὰ καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἤρθαν ἐκπαισμένοι. Τέλος, στὴ
τελευταίαν συμβολὴ τραυματίσθηκαν κι' οἱ δυὸ πολὺ ἐ-
λαφρὰ εὐτυχῶς: ὁ Μαυρομικχάλης στὸ δεξιὺν ὑπέρστο καὶ
ὁ Μελάς στὸ δεξιὸ χέρι.

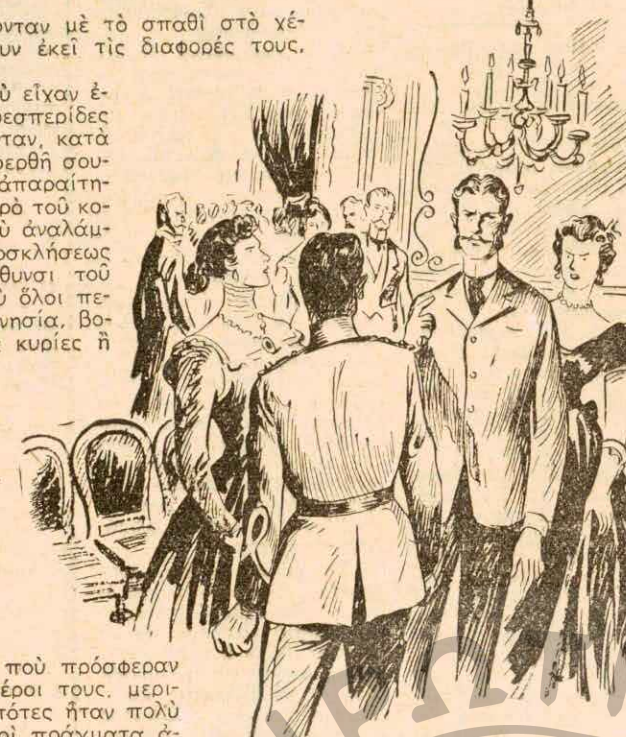
Οἱ μάρτυρες, τότε, ἐπενέβησαν καὶ κατέφεραν ὅχι
μόνον νὰ τεματισθῇ ἡ μονομαχία, πού, ἀν ἐξακολου-
θοῦσε, μπορούσε νὰ γίνε ἀνεπανόρθωτος συνέπεια, ἀλλὰ
καὶ νὰ συμφιλιώσουν τοὺς δυὸ ἀντιπάλους, ὕστερα ἀπὸ
τὴν ἐπίδειξι τῶν τραυμάτων τους.

Ἡ ὅλη ὑπόθεσι ἐκλείσε τὸ ἄλλο βράδυ μ' ἕνα κοινὸ
πλούσιο τραπέζι, στὸ ἐστιατόριο τῆς πλατείας Συντά-
γματος «Εὐρύστη» ὅπου σήμερον τὸ ὑπουργεῖο Σιγγο-
νοῦνίας. Κι' ἐκεῖ μεσὰ σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς κι'
εὐθυμίας τὸ λυτὸν ἐπεισόδιο, ἐξετάσθηκε καὶ ὁλοκλη-
ρώθηκε ἡ συμφιλίωσι τῶν δυὸ ἀντιπάλων.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ διασημότεροι Ἕλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Μετά τὸ χορὸ σιὸ πεδῖον τῆς τιμῆς

—Νὰ προσέχετε πῶς μιλάτε!..

Με το ραδιολογικό πόλεμο οι στρατιώτες της έχθρικής χώρας μπορεί να εξαναγκασθούν να εγκαταλείψουν μια στρατηγική ζώνη. Με τον ίδιο τρόπο εξαναγκάζονται και οι εργάτες να εγκαταλείψουν τα βιομηχανικά κέντρα...

Ο «ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ»

Μπροστά στο τρομερό δίλημμα: υποουλωθεί ή θάνατος:

Στις 5.40' της 13ης Αυγούστου, άρχισαν να πέφτουν πάνω από την πόλη Α χιλιάδες μικρών φύλλων χαρτί. Πού είχαν τό σπῆμα και τις διαστάσεις των συνήθων φέγ-βολάν. Οι κάτοικοι της πόλεως διάβασαν έντονοι πάνω σ' αυτά τα ξέχα:

«ΕΠΕΙΓΟΝ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΚΙΝΔΥΝΟΣ!»

Αυτό το χαρτάκι θα μπορούσε να ήταν μία βούβα. Είνε, αντίθετα, μία άθωα προειδοποίηση, γιατί δεν επιθυμούμε να σας κάμωμε κακό. Διαβάστε την με προσοχή. Η ζωή σας εξασφαλίζεται από εκείνο που θα κάμει κατά τις προσεχείς σαρανταοκτώ ώρες.

Σήμερα το πρωί, από τις 5 — 5.30' τα αεροπλάνα μας άπλωσαν πάνω σ' ολόκληρη την πόλη σας ένα τεχνητό νεφος. Αυτό το νεφος είχε ραδιενεργό. Βρίσκεται κιόλας στους δρόμους, στα σπίτια σας, στα παρκα σας, παντού και σε κάθε δευτερόλεπτο που περνάει, σκορπίζει γύρω του χιλιάδες ραδιενεργών άκτινων. Μην προσπαθήτε να τις ιδείτε. Είνε άδραστες. Μην προσπαθήτε να τις άσφρανήτε. Είνε άσυσες. Αλλά βρίσκονται κιόλας ολόγυρά σας. Ρωτήστε τους έπιστήμονές σας. Θά διαπιστώσουν χωρίς δυσκολία την παρουσία τους με μερικούς μετρητάς Γκείνκερ.

Μην τρομάζετε! Δεν θά πάθετε απόλυτως τίποτε ΑΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΖΩΝΗ ΜΕΣΑ ΣΕ 48 ΩΡΕΣ. Αν δεν τό κάμειτε, νά τί θά σας συμβή:

«Σήμερα (Δευτέρα): Τίποτε.

«Τρίτη: Θ' άρχίσετε να χάνετε την όρεξή σας και νά μην έχετε κέφι.

«Τετάρτη: Θ' άρχίσετε νά αισθάνεσθε μεγάλη κόπωση και ναυτία.

«Πέμπτη: Θά κυριευθήτε από μεγάλη νευρικότητα. Έυετοί

«Παρασκευή: Θά χάσετε τό χρώμα σας και δέν θά μπορούτε νά κάμειτε ένα βήμα χωρίς νά ζαλισθήτε. Η παλαική έπαφή, θά προ-

καλή σπασμούς σ' όλο σας τό σώμα.

«Σάββατο: Θ' ανακαλύψετε σταγόνες αίματος πάνω στη βούρσα των δοντιών σας. Πάνω στό δέμα σας θά σχηματισθούν γαλάσιες κηλίδες και δοθίγγες. Τό πιο μικρό γρατζουνισμα, θά προκαλή άκατάσχετη αίμορραγία.

«Αν μείνετε περισσότερο από τό Σάββατο, είσαστε καταδικασμένοι. Τό σώμα σας θά έχη άπορροφήσει τόσο μεγάλη ποσότητα ακτινοβολίας, ώστε θά πεθάνετε έπειτα από 2—6 εβδομάδες. Έξη έως όχτώ ημέρες μετά τό Σάββατο, θ' άρχίσουν νά πέφτουν τά μαλλιά σας. Συγγράνως οι έγκυες γυναίκες θά άποβά-λουν, κι' οι άντρες θά χάσουν τις άναπαραγωγικές των ίκανότητες. Στο τέλος της όης εβδομάδας, κανείς από σας δέν θά βρίσκεται στη ζωή!

«Αλλά — τό ξανατονίζουμε! — αν φύγετε κατά τις προσεχείς 48 ώρες, δέν θά πάθετε τίποτε.

«ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΣΑΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΤΙΣ ΚΑΤΩΤΕΡΩ ΟΔΗΓΙΕΣ.

«Βάλτε στό πρόσωπό σας ένα βρεγμένο πανί. Θά άναπνεύετε μέσα απ' αυτό.

«Νερό: Μην πίνετε νερό πού βρίσκεται έκτεθειμένο στόν άνοικτόν άέρα. Έχει καταστή ραδιενεργό και είνε εξαιρετικά επικίνδυνο.

«Τροφές: Μην φάτε τίποτε πού νά έμεινε στό ύπαιθρο κατά την περσινή νύχτα.

«Ενδύματα: Μην φορήτε ρούχα πού έμειναν στό ύπαιθρο κατά την περσινή νύχτα.

«Αυτοκίνητα: Έφ' όσον έμειναν στό ύπαιθρο κατά την περσινή νύχτα πρέπει νά τά πλύνετε μέσα και έξω μ' ένα σωλήνα πού νά έκκινάσση τό νερό με μεγάλη δυνάμη Προηγούμενως δέν πρέπει νά έγγίσιτε τίποτε Προσοχή! Τό νερό πού χρησιμοποιήσατε γι' αυτό τό σκοπό, κατέστη ραδιενεργό και είνε συνεχώς επικίνδυνο.

«Και τώρα, φύγετε! Μην

χάνετε ούτε λεπτό!».

Είνε εύκολο νά φαντασθή κανείς τό τί έπικολούθησε. Οι άόρες του κακού άγώνισθηκαν νά συγκρατήσουν τον πανικόβλητο πληθυσμό. Το άλλο πρωί ή πόλις είνε έγκαταλειφθή.

Και τό ίδιο έγινε ταυτόχρονα στις κυριότερες πόλεις της έχθρικής χώρας. Έπειτα από μερικές ημέρες ή Κυβέρνησις της πού είνε άποτραβηχθή σε κάποιο χωριό, άναγκάσθηκε νά συνθηκολογήσῃ. Έτσι ο πόλεμος τελείωσε, χωρίς νά νυχή ούτε σταγόνά αίματος.

Η άνωτέρω περιγραφή είνε, βέβαια, φανταστική. Όλ' αυτά τά κακά όμως, μπορούν νά συμβούν σ' έναν ασύριστο πόλεμο.

Οι Άμερικανοί άποκαλούν αυτό τον πόλεμο ραδιολογικό. Κι' άποτελεί κοινό μυστικό, ότι κατέχουν τό άπαραίτητο γι' αυτόν όπλα. Αλλά φαίνεται, ότι και οι Ρώσοι δέν ύστερούν σ' αυτό τό κεφάλαιο. Ο πόλεμος αυτός έχει άποκληθῇ επίσης «εύσπλαχνικός», γιατί δέν δημιουργεί θύματα.

Ο πόλεμος αυτός, όμως, μπορεί νά διεξαχθή και σε πιο περιορισμένη κλίμακα. Με μερικά τέτοια φέγ-βολάν, οι στρατιώτες της έχθρικής χώρας, μπορούν νά εξαναγκασθούν νά εγκαταλείψουν μία στρατηγική ζώνη. Με τον ίδιο τρόπο, μπορούν νά εξαναγκασθούν έπίσης οι εργάτες νά εγκαταλείψουν τά μεγάλα βιομηχανικά κέντρα...

Τό μανιφέστο πού άναφέραμε, δίνει στους κατοίκους της έχθρικής πόλεως προθεσμία 48 ώρων γιά νά φύγουν. Αυτή ή προθεσμία, όμως, μπορεί νά περιορισθῇ μόνον σε ελάχιστες ώρες. Μπορεί επίσης ο θάνατος νά εξαπολυθῇ από τον ύδρανό, χωρίς καμιά προειδοποίηση (Αυτό π. χ. θά μπορούσε νά γίνη με την εξαπόλυσι νεφών με άκτίνες βήτα ή γάμμα).

Κατά τους ύπολογισμούς των ειδικών ένας Άμερικανός άπορροφά, κατά τη διάρκεια της ζωής του 10-15 «ρ» (τό «ρ» (Ράιντγκεν) είνε ή μονάς μετρήσεως της ραδιενεργείας), πού προέρχονται από τά έργοστάσια παραγωγής άτομικής ενεργείας από τά ηλεκτρικά έργοστάσια από τις κοσμικές άκτίνες, πού φθάνουν ως τη γή κλπ.

Οι ειδικοί ύπολογίζουν, έξέ άλλου, ότι ισχυρές άκτινοβολίες, δυνάμεις 800 «ρ» πού άπορροφώνται σε διάστημα 1-2 ώρων μπορούν νά σκοτώσουν τό σύνολο των κατοίκων μίας μεγάλης πόλεως. Άκτινοβολίες δυνάμεις 600 «ρ» θά προκαλέσουν τό θάνατο των 75 % των κατοίκων σε διάστημα δύο εβδομάδων. Αν ή δύναμις των είνε μόνον 400 «ρ» θά σκοτώσουν σε διάστημα 2-12 εβδομάδων, τά 50 % των κατοίκων και θά καταστήσουν άναπήρους τους ύπολοίπους.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ήταν τό ουμπί

Ο μύω ψόδοντογίατρος, (μετά την «έξαγωγή»): 'Υποθέτω, άγαπητέ κύριε, ότι δέν πονέσατε...
Ο πέλ ατ ης: Καθόλου. 'Αλλ' αυτό πού βγάλατε είνε τό κουμπι από τό πονκάμισό μου!

Ο δικαστής: Και γιατί δέν έπευθήκατε όταν ο γείτονάς σας έδερνε την γυναίκα σας;
Ο σύζυγος: Είδα πώς δέν είνε άνάγκη από βοήθεια...

Η πελάτισσα: Τό μυθιστόρημα πού μού πούλησατε προχθές είνε άπαίσιο! Δεν βρίσκω λέξεις γιά νά τό χαρακτηρίσω!
Ο βιβλιοπώλης: Μην στενοχωρησθε, κυρία! Θά σας δώσω σε πολύ φθηνή τιμή ένα λεξικό, πού περιέχει όλες τις λέξεις πού σας χρειάζονται.

Στό δικαστήριο:
Γιατί έκλεψες αυτό τό πορτοφόλι, κατηγορούμενε;
Γιατί είχα πη και δέν ήξερα τί έκανα.

Τότε λοιπόν γιατί, την άλλη μέρα πού δέν ήσουν πιά μεθυμένος, έόδεψες όλο τό περιεχόμενο του στην ταβέρνα, άντι νά τό επιστρέψης στον ιδιοκτήτη του;
Ηθελα νά πιώ, κύριε πρόεδρε, γιά νά ξεχάσω την κακή μου πράξη!

Και δέν κουράζεσαι νά μην κάνης τίποτε;
Καμιά φορά...
Και τί κάνεις τότε;
Πέφτω και κοιμάμαι γιά... νά ξεκουραστώ!...

Ο άστυνόμος (στόν κακοποιό πού έχει πιάσει): Όλο τη νύχτα μού κάνεις τις δουλειές σου...
Ο κακοποιός: Ντρέπομαι, ξερετε, την ημέρα...

Τό άντρούγγο γυρίζει από τό θέατρο:
Η σύζυγος: Κύνταξε!... Η πόρτα ντε άνοιχτή... Θά μπήκαν κλέφτες σ'ό σπίτι!
Ο σύζυγος: Πάλι καλά! Ξέρεις, είχα ξεχάσει τό κλειδί...

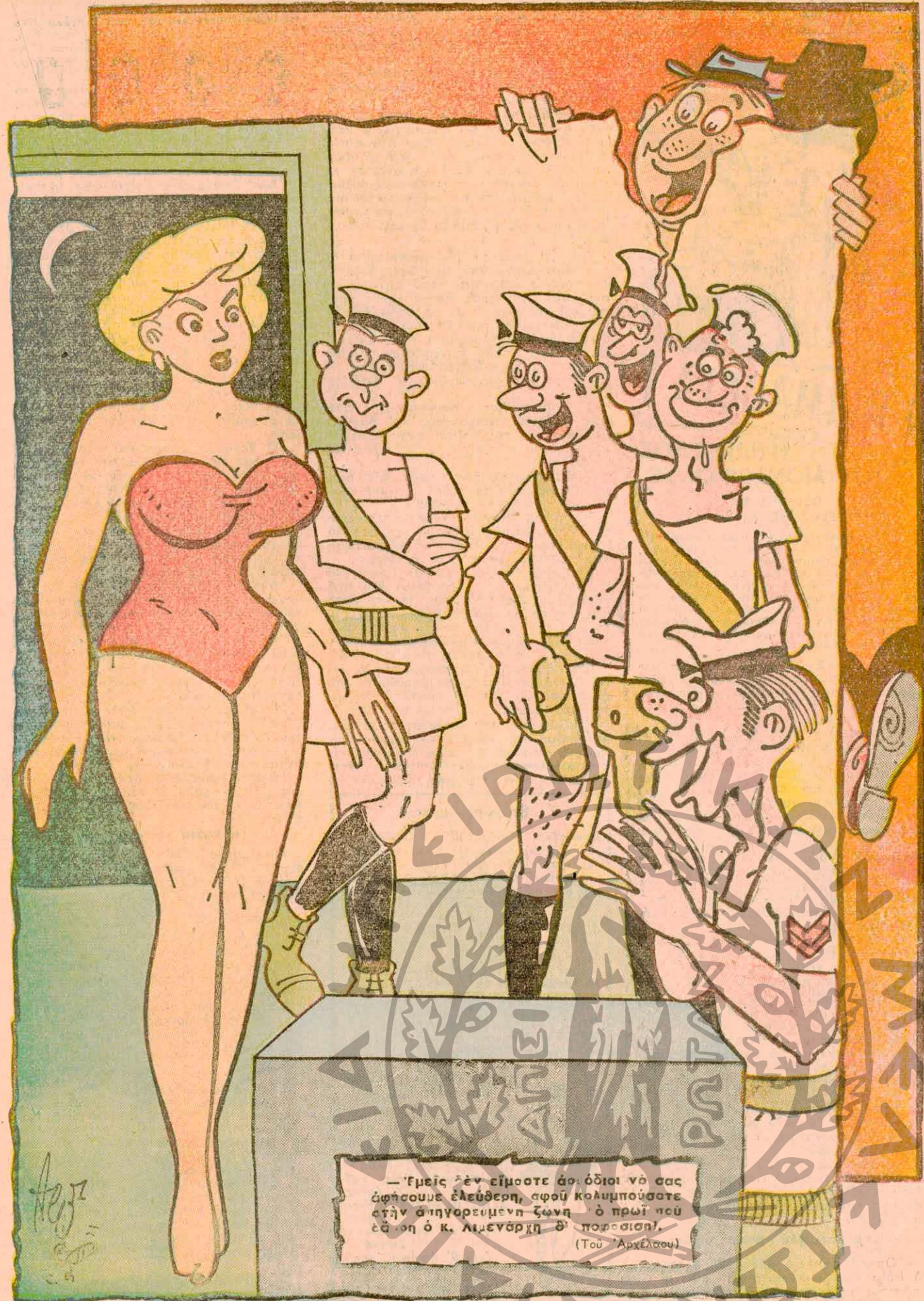
Είσαι εύχαριστημένος, Λεωνίδα, πού παντρεύτηκες;
Εύχαριστημένος; Με τό παραπάνω... Δεν πρόκειται νά την ξαναπάθω!

Ο μικρός Τοτός θέλει πάντα εξηγήσεις γιά τό κάθε τι και ζαλίζει τη μητέρα του με συνεχείς ερωτήσεις.
Α, μά φτάνει πιά! τού λέει εκείνη έννευρισμένη. Πάψε τις ερωτήσεις. Νά ξέρης ότι τελειώνουν στο εξής τά αιώνια σου «γιατί!»

Μιά χάρι, μαμάκα!... Μιά μόνον ερώτησι ακόμη, την τελευταία...
Εμπρός, άς την άκούσουμε.
Γιατί νά τελειώσουν τά «γιατί»;

Ρωτάνε ένα κοριτσάκι:
Πόσων χρονών είν' ή μαμά σου, μικρή μου;
Δέν ξέρω... Κάθε χρόνο, γίνεται ένα έτος μικρότερη. Στο τέλος, μού φαίνεται πώς θά γίνω εγώ... μαμά της!

Ξέρεις πού είνε τό άκρον άωτον της λαιμαργίας;
Νά μασάη κανείς τά λόγια του.

— Γρείς νέν είμαστε άσ' όδοιοι νά σας άφήσουμε έλεύθερη, αφού κολυμπούσατε στην σιτηγορευμένη ζωνή — ο πρωί πού έάση ο κ. Λιμενάρχη δ' πορτοσίσι.
(Του Άρχέλαου)

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λουκρητία Βοργία χρησιμοποιεί την Πριμαβέρα για να τρομοκρατήσει τον Πάπα, προκαλώντας υπερφυσικές, δήθεν, εμφανίσεις. Μια νύχτα η Λουκρητία επισκέπτεται τον άμνηστο θησαυρό που κρυμμένο στο νησί, και από μια μοιραία σύμπτωση, μαθαίνει το μυστικό του θησαυρού αυτού και ο άδελφός της, Καρόλο, δίνει στη Λουκρητία την επιστολή του αδελφού της Καίσαρος.

— Στο μεταξύ, συνέχισε η Λουκρητία, ως κανονίζουμε την ειδική υπόθεσι που σας έφερε εδώ. Πάρετε αυτό το κάθισμα κι' ελάτε να καθήσετε κοντά μου...

Η συνομιλία τους, που έγινε ψιθυριστά σχεδόν, κράτησε δυο περίπου ώρες.

Κατά το μεσημέρι, η Λουκρητία πήγε στο δωμάτιο του πατέρα της. Την ώρα αυτή, τον επισκεπτόταν πάντα, από τότε που ζήτησε καταφύγιο στον πύργο της, για να τον συντροφεύει στο φαγητό του. Έκείνη την ημέρα, ο Πάπας ήταν πιο σκυθρωπός από άλλους. Η Λουκρητία τον ρώτησε για την υγεία του, αλλά' απόφυγε να του μιλήσει για τον τρόπο που είχε δοκιμάσει την προηγούμενη νύχτα.

— Πατέρα μου, είπε σε μια στιγμή, σας επιφυλάσσω μια έκπληξι...

— Ποιόν; ρώτησε ο Πάπας μ' ανήσυχο ύφος, γιατί από καιρό τώρα δεν περιμένετε τίποτε καλό.

— Σκέφτηκα πως δεν έχετε κανένα για να σας διαβάσει τους αγαπημένους σας συγγαφείς, είπε η Λουκρητία.

— Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Πάπας. Μήπως μου βοηθές κανένα καλόν αναγνώστη;... Γιατί να μη σκεφθώ να πάρω μαζί μου τον άδελφό 'Αγγελο; 'Αρχίζω να αισθάνομαι την έλλειψί του...

— Έκαμα κάτι καλλίτερο από ό,τι φαντάζεσθε, είπε η Λουκρητία. Είδοποίησα τον άδελφό 'Αγγελο να έρθει εδώ...

— Τά συγγαρητήριά μου, κόρη μου. Και πότε θα έρθει;

— Είπε εδώ, πατέρα.

Την ίδια στιγμή, η Λουκρητία χτύπησε ένα κουδούνι. Ο άδελφός 'Αγγελος μπήκε άμέσως και πήγε να γονατίσει μπροστά στον Πάπα.

Ένα μάτι που κατασκοπεύει

Όπως είδαμε ο άδελφός 'Αγγελος κι' η Ρόζα Βανόζο, είχαν αποβιβασθή σ' απώτασι μιάς περίπου λεύγας από τον πύργο της Λουκρητίας Πήραν άμέσως το

δρόμο που προχωρούσε παράλληλα στην ακτή κι' έφθασαν σε λίγο στις καλύβες των ψαράδων. Η μάγισσα σταμάτησε μπροστά σε μια απ' αυτές.

— Έδώ θα με ζητήσετε όταν θα είναι καιρός, είπε στον άδελφό. Συνεχίστε το δρόμο σας.

Ο άδελφός πρόσεξε πως αυτή η καλύβα ήταν η τρίτη από εκεί που άρχιζε ο δρόμος. Χάθηκε κατόπιν, μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας. 'Αλλά' αυτή να προχωρήσει πάνω στο δρόμο, προτίμησε να πάρει ένα μονοπάτι, που περνούσε ανάμεσα στα βράχια και μια στενή λωρίδα αμμουδιάς που απλωνόταν κάτω απ' αυτά. Έκεί μπορούσε να βαδίσει με μεγαλύτερη άνεσι.

Δεν είχε τώρα τον ίδιο ενθουσιασμό όπως όταν έφυγε από τη Ρώμη. Σκεφτόταν πως ο άνθρωπος που πήγαινε να σκοτώσει, είχε φερθή πάντα καλός μαζί του και του είχε δείξει με πολλούς τρόπους την ευνοία του. Οι τύψεις άρχισαν σιγά-σιγά να πλημμυρίζουν την ψυχή του, θα γινόταν, λοιπόν, εγκληματίας, για να ικανοποιήσει τα φιλόδοξα όνειρά του; Η συνείδησί του εξεγειρόταν σ' αυτή τη σκέψι.

Σε μια στιγμή, αποκαμωμένος από τους θλιβερούς στοχασμούς που βασάνιζαν το μυαλό του, κάθισε στην προεξοχή ενός βράχου κι' έπιασε με τὰ χέρια το κεφάλι του.

Αλλά, ξαφνικά, ανατρίχισε. Είχε διακρίνει κάτω από τα πόδια του μια λάμψη, που μετεκινείτο συνεχώς.

Ο άδελφός 'Αγγελος τράωαζε στην φρυγή. 'Αλλά' ξαναβρήκε πολύ γρήγορα το θάρρος του και θέλησε να εξεκριβώσει από πού προερχόταν αυτή η λάμψη.

Και τότε πρόσεξε πως, στη βάση του βράχου σηματοδοτούνταν μια μικρή όπη που σκεπαζόταν από χορτάρι. Η όπη αυτή προχωρούσε σε άσκητο βάθος και κατέληγε σε μια μεγάλη υπόγειη σπηλιά. Κάποιος, λοιπόν, που κρατούσε στο χέρι του, ένα φανάρι, περπατούσε μέσα σ' αυτήν.

Ο άνθρωπος αυτός σταμάτησε σε λίγο. Ο άδελφός έπεσε τότε μπροστά του στο χώμα και κόλλησε το πρόσωπό του σ' αυτή την τρύπα.

Ο άνθρωπος που κρατούσε το φανάρι είχε σταματήσει τώρα σ' ένα σημείο. Ήταν μια γυναίκα. Κι' αυτή η γυναίκα εί-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Επανόρθωσις

Λύσσαξες, Φρόσω, με τη υδ—
και τις μοντέρνες τις κομμά—
μες στο υναλό σου έχεις
και συνεχώς, θεο αλήτη—
στα κεντοικά τα κομμάτι—
σαν σπουδαία τρέχεις!

Δίχως να λυπηθής σταλιά
στα μακρόν σου τα μαλλιά
επέρασες wallidi
και με νανία τσοκαρή
το έκοψες από τη ρί—
ε' ώρα σου κοιτάδι.

Ρέ, η γυνή που κανατά!
Με τα μαλλιά σου τα κοντά
μου φαίνονται αλλαγήνη.
Μα δεν το ξέρεις, οέ Φροσί,
οτι έγινες κι' εσύ
σαν... γίδα κοινομένη!

Μα το μαλλάκι το μα—
(κρυ—
—να η αλήθεια η—
(κρυ—
—τις κάνει όλες κού—
(κρυ—
Κι' αφού εσύ τα έχεις
(κρυ—
για να διορθώσω το
(κακό—
εγώ θ' αφήσω... υπού—
(κρυ—

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

χε ακουμπήσει το χέρι της πάνω στο βράχο, που χωρίστηκε άμέσως στα δύο, φανερώοντας μια μεγάλη ντουλάπα. 'Ανοίξε κατόπιν αυτή τη ντουλάπα που ήταν γεμάτη με σιδερένια κιβώτια...

Όταν ο άδελφός 'Αγγελος αντίκρυσε το περιεχόμενό τους νόμισε πως ώνειρευόταν. Ποτέ άλλοτε δεν είχε ιδη τόσα πολύτιμα πετράδια και τόσο χρυσάφι.

Απολάμβανε τώρα απ' αυτή τη θέσι τουε θησαυρούς της Λουκρητίας, φροντίζοντας να μη κάνει τον παραμικρό θόρυβο. 'Αλλά' έπειτα από άσκητο ώρα, μετακινήθηκε έλσφρα και τότε μερικά χαλκία έπεσαν μέσα στη σπηλιά.

Η γυναίκα που βρισκόταν μπροστά στα κιβώτια με τους θησαυρούς, τρώαζε ακούγοντας αυτό το θορύβο και, πιανοντας το φανάρι στα χέρια της, έριξε το φως του δεξιά κι' αριστερά. 'Αλλά' δεν διακρίνε τίποτε. Κατόπιν έκλεισε την ντουλάπα, πιάσε κάποιο ελατήριο που έκαμε το κρομμάτι του βράχου που είχε μετακινηθή προητέρω, να ξαναγυρίσει στη θέση του κι' έπειτα έφυγε βιαστικά.

Ο άδελφός ανέπνευσε. Γιατί είχε αναγνωρίσει τη Λουκρητία κι' έτρεμε από το φόβο του μήπως τον διη. Στην περίπτωση αυτή, ήξερε καλά πως καμιά δύναμις δεν θα μπορούσε να τον γλυτώσει από το θάνατο.

Ο θησαυρός αυτός του είχε ξαναδώσει τώρα την αίσιοδωξία και το θάρρος του. Γιατί ταχα θα διάταζε να σκοτώσει τον Πάπα; Μήπως κι' ο 'Αλέξανδρος Βοργίας δεν είχε βουτήξει τόσες φορές το χέρι του μέσα στο αίμα;

'Αλλά' δεν θα περιοριζόταν μόνο σ' αυτό το έγκλημα. Θα σκότωνε επίσης και τη Λουκρητία και κατόπιν θα πιαρνε στην κατοχή του τους θησαυρούς της.

Από τη στιγμή εκείνη, η ζωή θα του νωμογελούσε. Και πού δεν θα φανανε, έγοντας αυτούς τους θησαυρούς στη διάθεσί του!

Όχι, δεν δίσταζε καθόλου τώρα. Θα έκτελούσε και τα δυο αυτά έγκλήματα, με την πρώτη ευκαιρία που θα του δινόταν. Έχοντας τον πλούτο θα καταχτούσε κατόπιν και τη δόξα!

Ο άδελφός σκώθηκε από τη θέσι του κι' αφού σημείωσε καλά μέσα στο μυαλό του τη θέσι του βράχου, όπου είχε καθίσει, άρχισε να προχωρή με γρήγορα βήματα προς το μέρος του πύργου.

Όταν έφτασε εκεί, ήταν τελείως ήρεμος. Ήξερε τώρα το ούλο του. Και θα φρόντιζε να τον παίξει όσο καλλίτερα μπορούσε.

Τα λόγια της μάγισσας

Μέσα στην καλύβα του ψαρά, όπου οι δυο φίλοι μας είχαν βρή καταφύγιο, ο 2 παντοκράτης είχε προσεξει πως η γρη που καθόταν κοντά στο τζάκι, ήταν εκείνη πού ταξίδευε μαζί τους με η 'Στελλος' κι' ο Ραγκαστέν είχε αναγνωρίσει σ' αυτήν τη θετή μητέρα της Ρόζιτας.

Η μάγισσα έμεινε άπαθής, βλέποντάς τους να μπαίνουν μέσα στην καλύβα. Κι' ωστόσο, είχε αναγνωρίσει άμέσως το Ραγκαστέν. 'Αλλά' όλη της η σκέψις ήταν συγκεντρωμένη τώρα στο μίσος που ένιωθε έναντιον του Ροδρίγου Βοργία. Είχε ζήσει άλλοτε με την αγάπη του. Και τώρα δεν ποθούσε τίποτε περισσότερο από το θανάτο του.

Ο ψαράς εξέτασε για μερικές στιγμές ο Ραγκαστέν. Έπειτα του είπε:

— Θα έχετε φυσικά, λόγους να μην έλεγε να σας ιδη κανείς στο νησί. Δεν ίν' έτσι;

— Ναί, απάντησε ο Ιππότης, που δεν πιασε να κυττάζει τη Ρόζα Βανόζο για ά προκαλέσει την προσοχή της.

— Έδώ δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο, συνέχισε ο ψαράς. Θα σας δώσω ένα ωμάτιο όπου κανείς δεν πρόκειται να σας ίρη ποτέ, όσο κι' αν πάει. Θέλω η Τζιάζο να μείνει ευχαριστημένος και να καταλάβει πως είμαι άξιος της έμπιστοσύνης του.

— Ο Τζιάζο, είπε ο Ιππότης, δεν θ' άργησει να έρθει εδώ. Ξεκινάμε ταυτόχρονα, σχεδόν από τη Ρώμη.

Η Ρόζα Βανόζο σήκωσε το κεφάλι της, ακούγοντας αυτά τα λόγια.

— Ο Τζιάζο, θάρρη εδώ; ρώτησε.

— Ναί, κυρία, απάντησε ο Ιππότης. Προχώρησε ένα βήμα προς το μέρος της.

— Με αναγνωρίζετε; ρώτησε.

— Ναί, απάντησε η μάγισσα.

Δεν μπορούσε να ξεχάσει πως ήταν ο άνθρωπος που είχε σώσει την αγαπημένη της Ρόζιτα.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής.

Έπειτα η Ρόζα είπε, μιλώντας στον Ιππότη:

— Δεν είσαστε, λοιπόν, εύτυχισμένος;

— Τι σας κάνει να το υποθέσετε; ρώτησε ο Ραγκαστέν.

— Το κατάλαβα άμέσως εκεί κάτω... στη σπηλιά του 'Ανιο. απάντησε η μάγισσα. Σας ευχήθηκα τότε να εύτυχησετε... Βλέπω, όμως, ότι η εύχή μου δεν πραγματοποιήθηκε.

Ο Ραγκαστέν κατέβασε το κεφάλι.

— Υπέφερα και τότε, είπε, αλλά' ο σημερινός πόνος μου δεν είναι ο ίδιος με κείνον που ένιωθα άλλοτε...

— Ναί, απάντησε η μάγισσα. Υποφέρατε τότε, γιατί νομίζατε πως δεν μπορούσατε ν' αγαπηθήτε. Τώρα ξέρετε πως σας αγαπούν, αλλά' κάποιοι σας έκλεψε τη γυναίκα που λατρεύετε...

— Πώς το ξέρετε;

— Σείς μου το είπατε.

— Εγώ;...

— Όχι, βέβαια, με τα λόγια σας. 'Αλλά' οι κινήσεις, το ύφος σας, το γεγονός ότι ήρθατε κυρτά εδώ, όλα το φανερώουν... 'Αγαπάτε την κόρη του κόμητος 'Αλμα... Δεν μου το είπατε, αλλά' το μάντευα... Έμαθα κατόπιν από το Τζιάζο όλα όσα κάματε στο Μοντεφόρτε... Και τώρα, πείτε μου, ήρθατε εδώ, ζητώντας την όμορφη Βεατρίκη;

— Ναί, κυρία, απάντησε ο Ιππότης. Έμαθα, ότι η Λουκρητία την μετέφερε εδώ κι' ήρθε με την άποφασί η να την άπελευθερώσω, η να πεθάνω! Φοβάμαι μόνον μήπως έφθασα αργά...

Η Λουκρητία έχει σκοτώσει ίσως την αγαπημένη μου...

— Όχι, είπε η Ρόζα, μ' έντονο ύφος. Μπορείτε να είσαστε ήσυχος κι' αυτό...

— Ας ήταν να λέγατε αλήθεια! φώναξε ο Ραγκαστέν. 'Αλλά, πείτε μου, τί ξέρετε γι' αυτό το ζήτημα;

— Δεν ξέρω τίποτε, απάντησε η Ρόζα. Έξετάζω τα γεγονότα και βγάζω τα συμπεράσματά μου. Αυτό είναι όλο!... Πέστε μου τώρα: Συνδεθήκατε ποτέ έρωτικά με τη Λουκρητία;

— 'Αλλοίμονο, ναί, απάντησε ο Ιππότης. Για μια νύχτα μόνον...

— Η Λουκρητία, είπε η Ρόζα, σκότωσε το δούκα της Μπιαζίας, τον άντρα της, που ήταν, ωστόσο, ένα άκακο όν και δεν την ένοχλούσε ούτε στους έρωτές της, ούτε στις φιλοδοξίες της. Μόνον ένα βιαίο έρωτικό πάθος μπορούσε να την σπρώξει σ' αυτό το έγκλημα... Μήπως η Λουκρητία σας αγαπούσε;

— Πιθανόν, απάντησε ο Ραγκαστέν.

— Καταλαβαίνω τα πάντα τώρα, είπε η Ρόζα. 'Αποκρούσατε την αγάπη της και γι' αυτό σκέφθηκε να σας εκδικηθή... 'Αλλά την έρω καλά!... Θέλησε να σας σώσει να υποφέρειτε και ποιάς ξέρει τί σαιανικά μαρτύρια έπενεούσε...

— Με τρομάζετε, κυρία, είπε διακόπτοντάς την ο Ραγκαστέν. πού είχε γίνει κατάλευκος σαν το πανί.

— Ο θάνατος, συνέχισε η Ρόζα, δεν άποτελεί εκδίκησι στα μάτια της. Σκοτώνει μόνον όταν θέλει να βγάλη ένα έμπίδιο από το δρόμο της. 'Αλλά' όταν θέλει να εκδικηθή, η Λουκρητία φοβάται μήπως ο θάνατος της άποσπάσει το θυμά της. Θα σκότωσε την αγαπημένη σας, αν δεν προφθάσατε να την σώσετε, αλλά με τρόπο άργό. Θα συντρίψει προηγουμένως στην καρδιά της, θα κληιδώσει την τιμή της και κατόπιν ίσως σας την παραδώσει άτιμασμένη κι' άξιοβρήνητη, για ν' άπολαύσει την άπεληψία και των δυο σας...

— Σταματήστε! φώναξε ο Ραγκαστέν. Μου ξεσχίζετε την καρδιά!... Η γυναίκα

αυτή είναι, λοιπόν, ένοσρκωσις του Σατανά;

Είχε πιάσει το χέρι της.

— 'Αλλά πώς γίνεται, συνέχισε, να την ξέρετε τόσο καλά;... Είσαστε και σεις μήπως ένα από τα θυμάτά της;... Κι' ήρθατε εδώ με σκοπό να εκδικηθήτε;

Η μάγισσα αναστέναξε.

— Την ξέρω τόσο καλά, απάντησε, γιατί είναι κόρη μου.

— Κόρη σας;

— Ναί, απάντησε η Ρόζα. Είναι κόρη μου! Σας φαίνεται παράξενο ίσως ν' άκούτε μια μητέρα να μιλάει για την κόρη της, όπως έκαμα εγώ για τη Λουκρητία. Πρέπει, στ' αλήθεια, να ήμουν καταραμένη, για να φέρω στον κόσμο αυτά τα δυο τέρατα, που λέγονται Λουκρητία και Καίσαρ!

Η μάγισσα έκρυψε το πρόσωπο με τα χέρια της κι' ένας λυγμός φούσκωσε το στήθος της.

Ο Ραγκαστέν ξέχασε για μια στιγμή τη λύπη του και την κύταξε με συμπόνια.

Η μάγισσα ήρέμισε σε λίγο.

— Με λυπόσαστε! είπε στον Ιππότη. Κι' όμως δεν ξέρετε παρά μια πτυχή μόνον από το μεγάλο δράμα της ζωής μου...

Σας το ξαναλέω: μη φοβόσαστε ότι μπορεί η Λουκρητία να σκότωσε την αγαπημένη σας.

— Τί πρέπει, λοιπόν, να φοβάμαι; ρώτησε ο Ραγκαστέν με βραχνή φωνή.

— Η Λουκρητία έγραψε στον Καίσαρα, απάντησε η μάγισσα. Το πληροφορήθηκα με τον τρόπο μου. Κι' είναι πολύ πιθανόν, ότι, τη στιγμή που μιλούμε, ο Καίσαρ πλείει προς την Καπρέρα...

Ο Ραγκαστέν είχε μείνει σαν άπολιθωμένος. Ποτέ το μυαλό του δεν θα μπορούσε να υποθέσει όσα είχε μάθει από τη μάγισσα. Κι' αυτά που είχε μάθει, έκαναν την καρδιά του να σπαράσσεται από τον πόνο...

Ζωήν αντί ζωής

Ο άδελφός 'Αγγελος είχε έγκρασταθή από μερικές μέρες στον πύργο της Καπρέας.

'Αλλά τίποτε το άξιοσημείωτο δεν έγινε κατά το διάστημα αυτό. Γιατί η Λουκρητία περιέμενε την άφιξη του αδελφού της. Μόνον έπειτα απ' αυτήν τα πράγματα βάπαιρναν το μοιραίο δρόμο τους.

Ο νεαρός κληρικός είχε έκθεσι το σχέδιό του στην κόρη του Πάπα. Θα έφερον τη μάγισσα μέσα στον πύργο. Αυτή θα εκανόνιζε κατόπιν τα πάντα.

Τί είχε αυτή η σκιά;

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΛΕΥΚΟΜΑ.

Η έπιτύχη αυτή ήικονοειάκή φωτάνησε, πώθηκε στον κήπο της θεινής διαμονής της διαδόχου του αγγλικού θρόνου, στο Κλάρενς Χάουζ. Στη φωτογραφία διακρίνεται ο δούκ του 'Εδιουόρου με τη σύζυγόν του και τών δυο παιδιών τους. Ο μικρός ποίγκνυ Κάρλοσ γεννήθηκε στις 4 Νοεμβρίου 1948 και η μικούλα ποίγκνυ Άννα στις 15 Αυγούστου 1950.

— Μη φοβάσθε, απάντησε ο "Άγγελος. Δεν είναι τίποτα...

Η σκιά πλησίαζε. Ήταν μία γυναίκα ντυμένη στα μαύρα. Ο άδβας "Άγγελος είχε αναγνωρίσει τη μάγισσα.

Πριν από μία στιγμή, ήταν έτοιμος να φωνάξει τους φρουρούς του Πάπα. Τώρα σώπασε, βέβαιος ότι είχε φθάσει η τελευταία ώρα του 'Αλεξάνδρου Βοργιά.

— Είπε περιττό να φωνάξωμε τους φρουρούς, είπε σιγά στο αυτί του Πάπα. Την έχω ήδη κι' άλλοτε αυτή τη γυναίκα. Είπε μία φτώχη, που μένει σε κάποια καλύβα κοντά στην ακτή.

— Άλλα τα λόγια αυτά δεν καθυστέρησαν το Βοργιά. Κιτάζε τρομαγμένος ολόγυρα, σαν η γη να επρόκειτο ν' ανοίξει μπροστά στα πόδια του, για να τον καταπιεί κι' η άνοπτη έδρανε λαχανιασμένη από το στόμα του.

Η Ρόζα Βανόζο είχε πλησιάσει, στο μεταξύ και σταμάτησε μπροστά στον Πάπα. Μία μαύρη σάρπα έκρυβε το μεγαλύτερο μέρος του πρωτύπου της.

— Τι θέλετε; ρώτησε ο Πάπας με φωνή, που προσαρμόθηκε να κάμη σταθερή.

— Να μιλήσω μόνη στο Ροδρίγο Βοργιά, απάντησε η γρή ταυτό σιγά, που μόνον ο Πάπας την άκουσε.

Και πρόσθεσε ακόμη πιό σιγά: — "Ενα έγκλημα προπαρσκευάζεται. Η ζωή σας απειλείται. Αν μ' ακούσετε, θα σωθείτε. Αν όχι, θα πεθάνετε... Διαλέγετε...

Αυτή η φωνή έκανε τον Πάπα ν' ανατριχιάσει. Πού, λοιπόν, την είχε ξανακούσει... Και βέβαια αυτή η γυναίκα έλεγε την αλήθεια!... Τό ήξερε πως μία τρομερή απειλή κρεμόταν πάνω από το κεφάλι του. Τα προσιοημένα του δεν τον άπατούσαν. — Λέτε ότι μπορείτε να με σώσετε; ψιθύρισε ο Πάπας.

— Ναί, και μόνον εγώ μπορώ να το κάμω! Πέστε σ' αυτό τον άνθρωπο ν' απομακρυνθεί.

Ο γέρο Βοργιάς δίστασε για μία στιγμή... "Αν αυτή η γυναίκα έλεγε ψέματα;... "Αν ήθελε να τον παρασύρει σε παγίδα;... "Αλλ' αν, από τ' άλλο μέρος, έλεγε αλήθεια;... "Αν, πραγματικά, μπορούσε να τον σώσει;

— "Άγγελε, φώναξε, έπειτα από μικρή σκέψη, πήγαινε λίγο πιο πέρα, τέκνον μου.

— Τό μόνο, που θέλω, είπε η γρή, είναι να μην μάς ακούει. Μπορεί, όμως, να μάς βλέπει και να μάς παρακολουθεί.

Ο άδβας υπάκουσε και απομακρύνθηκε καμμία είκοσαριά βήματα.

— Σέ άκούω, καλή μου γυναίκα, είπε ο Πάπας.

Η Ρόζα Βανόζο τράβηξε τότε τη σάρπα, που σκέπαζε το πρόσωπό της.

— Με αναγνωρίζετε αθένητα; ρώτησε.

— Η μάγισσα! φώναξε ο Πάπας. Πώς, λοιπόν, μ' ανακάλυψες εδώ;... Και πώς τομάς να εμφανίζεσαι μπροστά μου έπειτα από ό,τι συνέβη στο Τίβολι; Δεν κινδυνεύει η δική μου ζωή αυτή τη στιγμή, αλλ' η δική σου!

— Μπορείτε να διατάξετε να με πιάσουν, είπε η Ρόζα. Σας προειδοποιώ, όμως, ότι θα πεθάνετε, αν δεν σταθώ στο πλευρό σας για να σας σώσω.

Ο φόβος χύθηκε και πάλι μέσα στην ψυχή του γέροντος Βοργιά.

— Μίλησε, λοιπόν! Ξαναείπε με άγωνία.

— Πρέπει ναχτε απόλυτη εμπιστοσύνη σε μένα, άρχισε η μάγισσα. "Ησαστε, άλλοτε, πολύ άρρωστος και μόνον εγώ κατόρθωσα να σας σώσω. Είπε αλήθεια;

— Ναί, απάντησε με βραχνή φωνή ο Πάπας.

— Σέ μιάν άλλη περίπτωση, οι έχθροί σας δεν σας άφηναν να ήσυχάσετε. Σας παρασκευάσα τότε ένα δηλητήριο, που το χρησιμοποίησα τόσο πολύ, ώστε κανείς πιά δεν τόλμυε να σηκώσει το κεφάλι του. Είπε αλήθεια;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

Εκδόσεις

Κυκλοφόρησαν τα περιοδικά «Μοντέρνο» και «Καινούριο Τσανούδι» του συνναφέως Κώστα Μάση. με όλα τα επίκαιρα ρασιονούδια των θεάτων, των δίσκων του ραδιοφώνου και άλλων καλλιτεχνικών ύλην.

... "Εντρομος είδα δυο σκιές να κινούνται μέσα στο δωμάτιο...

Νυκτερινή συνάντησις ΜΕ «ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ»...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συναργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τό έφετεινό φεστιβάλ των Δελφών φέρνει στην επικαιρότητα τις πρώτες Δελφικές εορτές του 1927, που ώργάνωσε ο μακαρίτης "Άγγελος Σικελιανός και η "Αμερικανίδα σύζυγός του Εύα. "Οπως θα θυμούνται οι κάποιες παλαιότεροι, οι εορτές εκείνες είχαν προκαλέσει το παγκόσμιο ενδιαφέρον και δεν έμεινε πνευματική διασημότητα — από παντού — που να μην παρευρεθεί στους Δελφούς. Οι διασημότεροι συγγραφείς και ποιητές είχαν δεχθεί την πρόσκληση του ζεύγους Σικελιανού και όλοι τους έγραψαν ένθουσιώδη άρθρα και βιβλία, εξάιροντας την ανιδίωσι του αρχαίου πνεύματος.

Δέκα περίπου ημέρες πριν από την επίσημη έναρξη των εορτών είχαν άρχισει να συγκεντρώνονται επί τόπου οι επισκέπτες. Η οργανωτική επιτροπή είχε λάβει όλα τα μέτρα ώστε να μη μείνη κανείς χωρίς στέγη. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημα. Έπεστρεφθησαν γι' αυτό όλα τα δωμάτια των σπιτιών των Δελφών, της "Ιτέας και του Γαλαξιδίου. Και πάλι όμως αποδείχθηκαν ανεπαρκή προκειμένου να ίκανοποιήσουν τις ανάγκες διπλάσιου κόσμου από ό,τι προβλέπετο. "Ετσι, πλην των πολύ σημανόντων, στους οποίους δόθηκαν ξεχωριστά δωμάτια, οι άλλοι εξοικονομήθηκαν ανά δύο ή και τρεις. Πάσης φύσεως αυτοκίνητα — από φορτηγά μέχρι κοούρες υπερπολυτελείας τους μετέφεραν πρώτ-βράδυ από την "Ιτέα στους Δελφούς και αντίθετως.

"Εφθασα στους Δελφούς, ως άπεσταλμένος της εφημερίδας μου, τέσσερες ημέρες προ της έναρξεως. Είχα μαζί μου την πρόσκληση και ένα σωρό σφραγισμένα χαρτάκια που έδιναν δικαίωμα στα γεύματα, στις παραστάσεις, στο Στάδιο, στα αυτοκίνητα. "Ενα χαρτί προσδιώριζε τη στέγη μου. "Ηταν ένα σπίτι της "Ιτέας, μικρό αλλά καθαρότατο, του οποίου οι ένοικοι έγκατέλειψαν για χατήρι μας τό μοναχικό τους δωμάτιο κι' έγκαταστάθηκαν στην αυλή.

Τό δωμάτιο ήταν καθ' όλα εν τάξει ως δωμάτιο φτωχικού σπιτιού. Τό ό,τι έπρεπε να κοιμηθώ στρωματσάδα δεν είχε μεγάλη σημασία. Σημάσια είχε ότι δίπλα στο στρώμα μου ήταν ένα άλλο στρώμα, διπλό αυτό, σκεπασμένο με πεντακάθαρες πολύχρωμες κουβέρτες. "Αρα δεν θα ήμουν μόνος και πολύ φοβόμουν μήπως εγκατασταθή δίπλα μου κανένας θορυβώδης ροχαλίζων. Πέρασαν όμως οι τέσσερες νύχτες χωρίς να εμφανισθί κανείς. Πέρασε και η πρώτη νύχτα της επίσημου έναρξεως των εορτών, χωρίς να εμφανισθί πάλι ο σύντοικός μου. Είχα πεισθί πλέον ότι θα έμενα μόνος, και αυτό ήταν μεγάλη τύχη.

Τό βράδυ της δεύτερης ημέρας του εορτασμού αφού έφαγα και ήπια δεόντως σ' ένα από τα ειδικά για τους επισκέπτες πρόχειρα εστιατόρια των Δελφών, επέστρεψα στην "Ιτέα χαρούμενος και σχεδόν εύτυχης για τόν λαμπρό και αδιατάρακτο ύπνο που μου εξασφάλισε η καλή μου τύχη. Μπήκα στο δωμάτιό μου, είδα ότι τό διπλανό μου στρώμα εξακολουθούσε να μένη ανέπαφο, σκέφθηκα ότι ήταν άνοησία μου να κοιμάμαι στο μόνον ενώ μπορούσα να άπλωσω ελεύθερα τις άριδες μου στο διπλό, γδύθηκα και ξάπλωσα — στο διπλό, φυσικά. Σε δυο λεπτά έβλεπα τό πρώτο όνειρο...

Θά ήταν περίπου μεσάνυχτα όταν με ξύπνησε μία λάμψη. "Ηταν τόσο βαρύ τό κεφάλι μου, ώστε ξανακοιμήθηκα άθωρε. "Αργότερα μισοξύπνησα πάλι υπό την επίδρασι κάποιου φωτός που άναβε κι' έσδυε μέσα στο δωμάτιο. "Εντρομος είδα δυο σκιές να κινούνται με χίλιες προφυλάξεις. Τό περιοδικό άναμμα ενός κλεφτοφάνηρου τους διηκόλυε στις κινήσεις τους. Δεν είμαι καθόλου γενναίος και έν πάση περιπτώσει δεν θα τόλμούσα ούτε να βάλω στο νού μου να μπλέξω με δυο κακοποιούς. Τρέμοντας σκέφθηκα ότι τό καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να τους άφίσω να κλέψουν τα όλγια εκατοντάδραχμα που άποτελούσαν την περιουσία μου, προσποχιόμενος ότι κοιμώμαι μακαρίως. Για μία στιγμή με άνησύχησε έλαφρώς η σκέψις μήπως κλέψουν και τό μοναδικό κοστούμι μου και με υποχρεώσουν να περιφέρωμαι σαν άρχαίος ανάμεσα στα υποβλητικά έρείπια των Δελφών.

"Αρχισα λοιπόν να ψευτοροχαλίζω με γλυκύτατον ρυθμό, για να τους δώσω να καταλάβουν ότι μπορούσαν να τελειώσουν ελεύθερα τη δουλεία τους. Δεν τόλμυσα να άνοίξω τα μάτια μου να δώ, αλλά από ό,τι καταλάβαινα, οι δυο έγκριτοι λωποδύτες δεν βιαζόντουσαν. Πηγαίνονταν στα σκοτεινά, στη νύχτα των ποδιών τους — φαίνεται ότι αφού καταποτίσθηκαν στη διαρρύθμισι του δωματίου έκριναν σκόπιμο να μη ξαναάψουν τό κλεφτοφάνηρο — και κατόπιν ξάπλωσαν στο διπλανό στρώμα!

Αυτό πιά ήταν από τα άγραφα! Δεν τό χωρούσε τό μυαλό μου!...

Τόση θρασύτητα δεν την περίμενα. "Εμεινα άγρυπνος ως τό πρωί, αν και είχα πεισθί ότι δεν επρόκειτο περί λωποδυτών. Για μία στιγμή όμως μου δόθηκε η άφορη να υποθέσω ότι επρόκειτο περί τρελλών. Σηκώθηκα, πήγαν με τα σώροχά τους στο παράθυρο, γονάτισαν, άκούμπησαν τό κεφάλια τους στο πάτωμα κι' άρχισαν να προσεύχονται για ν' άπαγγέλλουν κάτι λόγια άκαταλασίττωτα. Σίγουρα τρελλοί θα ήσαν. Συμφορά μου!

Τώρα περίμενα να ακολουθήσουν, μετά την άλλόκοτη προσευχή τους, τραγικά γεγονότα: "Θά σηκώσουν — σκεφτόμουν, και πάγανε τό αίμα μου — άριχτούν επάνω μου, θα με πιάσουν άπ' τό λαιμό και θα με πνίξουν, άψε-σβύσε, προσφέροντάς με θυθία στο θεό που πιστεύουν, κάποια τρομερή και τερατώδη θεότητα των τρελλών, των μανιακών και παντός φρενοβλαβούς του κόσμου τούτου!...

Μισή ώρα άργότερα διεπίστωσα ότι ούτε τρελλοί, ούτε λωποδύτες ήσαν οι άνθρωποι. "Ησαν ο Γραμματέας της λαπωνικής πρεσβείας κι' ο γυιός του. Μία σοβαρή υπόθεσις τους είχε έμποδίσει να έλθουν ένωρίτερα. "Εφτασαν της δεύτερης μέρας των εορτών και μου έκοψαν τη χολή. "Ας τους συγχωρήση ο Βούδας, αν ζούν άκόμη...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κ αί μόνο τη λέξη «μύτη» όταν άκούγε ο Συρανό ντε Μπερζεράκ, άναβε στο λεπτό και ξιφουλκούσε. Είχε τόση εύαισθησία σ' ό,τι άφορούσε τό δυσανάλογα προτεταμένο όσφρητικό του όργανο, ώστε έμεινε θρυλικός, τόσο για τις διαστάσεις του όργάνου αυτού, όσο και για την ευθιξία του.

Στου κρεμασμένου τό σπίτι δεν μιλάνε για σκίιν. Και στών μυταράδων τις παρές, δεν άναφέρουν ποτέ τίποτα για ύστες. Οι Γάλλοι μυτολόγοι, λένε, ότι «ποτέ μία μακρύα μύτη δεν χαλά ένα ώραίο πρόσωπο». "Αλλά υπάρχουν, φαίνεται, και "Άγγλοι μυτολόγοι, που διαφωνούν. Πάντως, τό γεγονός είναι ότι όλοι οι μυταράδες και μυταρούδες, είναι εύθιγκοι, όπως άκριδώς κι' ο θρυλικός Συρανό ντε Μπερζεράκ, κι' αν δεν ξιφουλκούν, όπως εκείνος, στο άκουσμα της λέξεως «μύτη», όμως, πικραίνονται και θίγονται βαθύτατα. Δεν ξέρω αν μία μύτη μπορεί ν' αλλάξει την ιστορία της ανθρωπότητας, όπως η περίφημη μύτη της Κλεοπάτρας — για την όποιαν είπον ότι, αν ήταν λίγο μακρότερη, θα άλλαζε τόν ρούν της "Ιστορίας. "Οπωςδήποτε, όμως, μία πολύ μεγάλη ή πολύ μικρή ή λίγο στραβή μύτη, παίζει βασικό ρόλο στη ζωή ενός ανθρώπου. Γι' αυτό σήμερα η αίσθητική χειρουργική άπατεί την ψαλίδα και, κόβοντας τις μεγάλες μύτες, αλλάζει τη ζωή πολλών ανθρώπων, κυρίως γυναικών.

"Από τό Παρίσι γύρισε τελευταία η άδέρσας κ. Λουλού Χάνου, η έπιλεγμένη «μυταρόλα». Τό επίθετο αυτό άπέφερε άπ' τό άτελείωτο όσφρητικό της όργανο, που άρχισε κανονικά άπ' τη χαράδρα των φρυδιών της, σχηματίζε άπότομα μία όξεια γωνία κι' ύστερα κατακυλούσε άπότομα στο κενό, σαν τό άκρατήριο του "Αδω. "Ηταν τόσο έπιδητική κι' άπόκρμηνη η μύτη της, ώστε σκέπαζε τα πάντα της — μύρφωσι, προτερήματα, σιλουέττα, πλούτο — άκόμα και τό όνομά της —

— "Η κ. Μυταρόλα!...

— "Ετσι ήταν γνωστή. Κι' αν τύχαιε κανένας ν' άναφέρει τ' όνομά της, έπρεπε άπαραίτητως να προσθέσει και τό παρατσούκλι, για να δώσει στους άλλους να καταλάβουν ποιάν έννοούσε. "Η μύτη της, δηλαδή, ήταν τό σημείο προσανατολισμού όλων των γνωστών και φίλων της, ο «πηλαγής φάρος» που έφώτιζε τό πλήθος των κακεντρέφων και κακογλώσσων ανθρώπων.

— "Όμως, να πού, γυρίζοντας άπ' τό Παρίσι, η θαυμασία αυτή γυναίκα έφερε μαζί της μία μύτη καινούργια, λιανισμένη, ψαλλισμένη, κομμένη, πεποιημένη, συμμετρική, που σίγουρα θα την ζήλευε ακόμα και η "Αφροδίτη της Μήλου. Δύσκολα την άναγνώρισαν όλοι οι γνωστοί και φίλοι της και, μόλις τους έδινε γνωριμία, σταματούσαν και τα μάτια τους τριγυρίζαν έρευνητικά στο σημείο εκείνο όπου άλλοτε ύπήρχε τό άκρατήριο του "Αδω και τώρα ένα κομψότε- νημμα.

— "Η κ. Λουλού: — Μα ναί!... — "Ωί!...

Κι' αφού οι περίεργες ματιές φτερούγιζαν έρευνητικά γύρω άπ' την καινούργια μύτη της, άκούγοντουσαν κουβέντες έγκαρδιότητας:

— Καλέ, πως όμορφήνατε, κ. Λουλού; Σας ώφέλησε ο...άρας του Παρίσιου. Καλώς ώρίσατε. Φτού να μη βασκαθήτε!...

Περί μύτης, όμως, κανένας φυσικά, δεν έλεγε κουβέντα. Τί να της πούν, άλλωστε; Πόθεν έρχε την καινούργια μύτη; Πού την έλάνισε; Δεν επρόκειτο, βέβαια, να ξιφουλκήση, σαν τόν Συρα.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Η μύτη της κ. Λουλούς

νό, ή καλή αυτή γυναίκα, αλλά τό στοιχειώδες τάκτ άπαιτούσε ν' άποφεύγωνται τέτοιες κουβέντες.

Ο διάβολος όμως, όχι μονάχα χώνει τη μύτη του παντού, αλλά χώνεται και στις μύτες των ανθρώπων. Κι' αυτή τη φορά, διάλεξε για όργανό του τόν άθώωτερο, τόν γλυκύτερο, τόν άφελέστερο, τόν αγαθέτερο άνθρωπο του κόσμου — τόν φίλατό μου "Αγηςίλαο — για τούς σκοπούς του. Στο τράμ. "Ορθιος στεκόταν ο άνθρωπός μας. Σκεφτικός, Ρεμβαστικός. "Από καιρού σε καιρό, σιγομουρμούριζε καμμία παλιά καντάδα ή κανένα τροπάριο — δύσκολο να καθορισθί. "Ας άφασ, σε — μία στάσι, μπαίνει η κ. Λουλού Χάνου, τόν βλέπει και τόν χαϊρετά, με πολλά γλυκύτατα και μελιστάλακτα μειδιάματα:

— Καλημέρα σας, άγαπητέ μου, κ. "Αγηςίλαε! Πώς είστε; Τί κάνετε; Τί γίνεται η κ. "Ιουλία;

Ο φίλατός μου "Αγηςίλαος στάθηκε για μία στιγμή άπορημένος. Γύρισε, κύτταξε την όμορφη κυρία με τό άόριστο ύφος που κυττάς έναν άγνωστο άν-

— "Ασφαλώς είσθε ή κ. Λουλού. "Αλλά πού είναι η μύτη σας;...

θωπο, πίεσε τη μνήμη του να θυμηθί ποιά είναι, δεν τό κατάφερε και άπάντησε με όλη την ευπρέπεια του άψογου νοσκήτρου του:

— Καλημέρα σας, κυρία μου. "Αλλά, συγγνώμη... Φαίνεται, ότι τα χρόνια άδυνατίσαν τη μνήμη μου έπικινδύνως. Διά να γνωρίζετε και την "Ιουλίαν μου, προφανώς είσθε πολύ ιδική μας.

Και πάλιν συγγνώμη, αλλά... ποιά είσθε;

Η γυναίκα βρέθηκε σε λίγο δύσκολη θέσι. "Υστερα χαμογέλασε και είπε: — "Ω, κ. "Αγηςίλαε! Λείπω μονάχα τρεις μήνες στο Παρίσι και γύρισα την περασμένη βδομάδα. Δεν μ' αναγνωρίζετε;

— Έξυσε τό κεφάλι του ο "Αγηςίλαος, την ξανακούταζε καλά-καλά, κι' ύστερα κούνησε τό κεφάλι του άρνητικά:

— "Οχι, είπε — Δεν είμαι ή κ. Λουλού; — Λουλού; — "Η κ. Λουλού Χάνου;

Με τόν αθρομητισμό και την άγίαν άφέλεια, που χαρακτηρίζει όλες τις σκέψεις και τό λόγια του καλού εκείνου ανθρώπου, άκούστηκε ένα επίφωνημα:

— "Ωωωω! — "Υστερα δεύτερο: — "Απίστευτον!...

Κατόπιν:

— Κύριε έλέησον!

Κι' ενώ έκανε έτσι ο φίλατός μου "Αγηςίλαος, καθάριζε τα γυαλιά του για να δή καλλίτερα τη γυναίκα που τού μιλούσε. Κι' όταν τα καθάρισε και τα ξανάβαλε, την ξανακύτταξε και έέσπασε, έμβρόντης:

— "Ω, ναί! "Ασφαλώς, είσθε ή κ. Λουλού. "Αλλά "Υψιστε! Πού είναι ή... μύτη σας; "Απ' ό,τι βλέπω, άφάρτε τό μεγαλύτερόν της μέρος εις Παρίσιους και έφάρτε μαζί σας μόνον τό...υπόλοιπον!

Έέσπασαν σε γέλιο οι επίβατες που παρακολουθούσαν τη σκηνή κι' ή κ. Λουλού προσάφησε, κατακόκκινη άπ' την άμηχανία, να τό ρίξη στο άστέιο:

— Την έκοψα λιγάκι, κ. "Αγηςίλαε. "Αλλά ο "Αγηςίλαος τό βιολί του:

— Λιγάκι; Τί λιγάκι, κυρία Λουλού;

— Έεσις την έκλαδέματε προφανώς κατά τα δύο τρίτα. Μα είναι θαυμάσιον! Τα συστατηρία μου! "Αποκτήσατε μίαν σπουδαίαν μύτην. "Υψιστε Κύριε! Ποι-ας προόδους έχει έπιτελέσει η έπιστήμη εις τας ημέρας μας!

Ο κόσμος γελούσε με την καρδιά του και κάποιος άπ' τούς επίβατες, άρχισε την καζούρα:

— Τί λέτε, κύριε! Κι' ή γυναίκα μου έχει μεγάλη μύτη. "Ηταν πολύ μεγάλη ή μύτη της κυρίας;

— Τριπλάσια της ιδικής μου!

Και, γυρίζοντας στη γυναίκα:

— "Ε, κυρία Λουλού; "Ητο μία πελώρια μύτη. Δεν ήτο; Νά! Ο κύριος ένδιαφέρεται δια μίαν παρούσαν περίπτωσιν. Πόσο στοιχίζει τό κόσμημα της μύτης;

— Η κυρία Λουλού σιωπά, κρυφοράζει από τό θυμό της, φυσά, φλογίζεται, ασθμαίνει, πνιγεται στον ιδρώτα.

— Δεν άπαντάτε, κ. Λουλού; "Εμείνατε άπάληκτος;... άπορεί ο παμφίλατος κ. "Αγηςίλαος. Μα τί σας συμβαίνει, λοιπόν; Διά την μύτην σας σας όμιλώ.

Περιστόν να λεχθί, ότι ή κ. Λουλού έσπευσε να κατεβή και παρ' όλίγο να γκρεμισασκί-στη από τη βία της. Κι' ο φίλατός μου "Αγηςίλαος, βλέποντάς την να εξαφανίζεται χωρίς καν να τόν αποχαιρετήση, έέφασε ελικρινά την άπορία του:

— Μα γιατί έφυγε; Λέτε να έπικράθη;

Κι' οι επίβατες ακόμα γελούν με την άγίαν και έξοτατικήν άφέλειαν του φίλατό μου "Αγηςίλαου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Η νέα μέθοδος της «σπογγιοβίωσης»

Η γ.ν. εγκρίθη και εύκολη διάγνωση του καρκίνου

Όλοι οι γιατροί, που ασχολούνται με τον αγώνα κατά του καρκίνου, δεν κοιράζονται να επαναλαμβάνουν την τεραστιά σημασία που έχει η εγκρίση διαγνωστικής αυτής της α-σθενείας. Γι' αυτόν, ότι 75% των καρκίνων της μήτρας μπορεί να θεραπευθούν, αν ανακαλυφθούν ενόψει, ενώ άλλως το ποσοστό των θεραπευμένων καταβαίνει σε 15%. Ότι σε περιπτώσεις καρκίνου του δέρματος, υπάρχουν πιθανότητες θεραπείας 95%, αν γίνη ενόψει η διάγνωση, και 25% αν καθυστερήσει. Ότι οι θεραπείες των καρκίνων του άπληθυσμένου είναι πενταπλασικές, αν ανακαλυφθεί εγκαίρως η πάθηση...

Και όμως οι ίδιοι γιατροί καθυστερούν συχνά την επιβεβαίωση αυτής της διαγνωστικής, γιατί, έχοντας ότι, κατά μεγάλη πλειονότητα, οι όγκοι είναι καλοήθεις, διατάζουν να υποβάλουν τους ασθενείς στα εξεβα και τις κακουχίες μιας «βίωσης».

Η βίωση είναι η μέθοδος που χρησιμοποιείται από 40 χρόνια για την εξακρίβωση της φύσεως ενός όγκου. Ο γιατρός κάνει μια βαθεία τομή στο μέρος αυτό και παίρνει ένα δείγμα του ύποπτου ιστού, για να το εξετάσει με το μικροσκόπιο και να εξακριβώσει αν τα κύτταρα του είναι καρκινώδη. Η επέμβαση όμως αυτή αποτελεί μια μικρή έγχειση που γίνεται με τοπική αναισθησία, απαιτεί χειρουργική εμπειρία και αφήνει ούλες, που δεν είναι καθόλου ευχάριστες, ιδίως προκειμένου για το πρόσωπο ή το λαιμό.

Έχοντας αυτά υπ' όψη του, ο δόκτωρ Σιόνι Γκλάντστον, παθολόγος της Πολυκλινικής της Ν. Υόρκης, κατέβαλε προσπάθειες επί 3 χρόνια, για να βρη άλλο τρόπο διαγνωστικής του καρκίνου, εύκολο, γρήγορο και ασφαλές.

Στο μεταξύ, είχε αρχίσει να εφαρμόζεται, για ώριμους μορφές καρκίνου — στην αρχή της μήτρας, κατόπιν δε και των πνευμόνων και του στομάχου — η νέα διαγνωστική μέθοδος Παπανικολάου, για την οποία έχουν γράψει άλλοτε. Πρόκειται περί της μικροσκοπικής εξέτασης των εκκρίσεων του βλεννογόνου. Οι οποίες περιέχουν καρκινώδη κύτταρα, αν υπάρχει καρκίνος στο μέρος εκείνο. Η τεχνική όμως αυτή, παρουσιάζει όχι λίγες δυσκολίες. Η έγκριση απαιτεί ειδική προετοιμασία, για να εξετασθή με το μικροσκόπιο. Ο γιατρός που θα κάνει την εξέταση, πρέπει να έχει εξασκηθεί επί ένα έτος το λιγώτερο. Συχνά, η έκκριση περιέχει λίγα μόνο κύτταρα καρκινώδη, κι' η ανεύρεσή τους μέσα σε τόσο ποσότητα βλεννώδους υ-

λης, απαιτεί 2 ολόκληρες ώρες.

Ο δόκτωρ Γκλάντστον σκέφθηκε, λοιπόν, να μεταχειρισθή ένα ειδικό «σπόγγιο», πολύ απορροφητικό, που να απορροφάει με τους χυμούς των ιστών, και με τα κύτταρα μαζί. Έπειτα από πολλές δοκιμές, βρήκε δυο ειδών σπόγγους, κατάλληλους γι' αυτό το σκοπό, τον ένα από ζελατίνη και τον άλλο από κυτταρίνη. Και οι δυο αυτοί, αποτελούνται από προϊόντα συνθετικού ιστού, ο πρώτος ζωικού κι' ο δεύτερος φυτικού. Μπορεί, λοιπόν, ο γιατρός να τους μεταχειρισθή σαν ιστούς και να τους υποβάλει σ' όλη την απαιτούμενη προετοιμασία για τη μικροσκοπική εξέταση χωρίς να πάθουν τίποτε.

Χορησιμοποιώντας μια ειδική μικρή λαβίδα, ο δόκτωρ Γκλάντστον, έπιασε τον σπόγγο και τον έφθονε πάνω στο ύποπτο μέρος. Αφού απορροφούσε τα υγρά των ιστών, τον βουτούσε σε φορμαλδεΐδη για «στερέωση». ύστερα σε παραφίνη, για να σχηματισθή γύρω του ένα λεπτό προστατευτικό στρώμα, τον έκοβε σε λεπτά φύλλα, χρωμάτιζε τα κύτταρα με κατάλληλες χρωστικές διαλύσεις κι' εξέταζε τα δείγματα αυτά στο μικροσκόπιο.

Μ' αυτό τον τρόπο, φαίνονταν καθαρά, στην επιφάνεια και στα διάκενα του σπόγγου, τα καρκινώδη κύτταρα καθώς και μικρά κομμάτια ιστού του καρκινώματος.

Η νέα μέθοδος της «σπογγιοβίωσης» πρωτοδοκιμάσθηκε το 1948 στο Πολυτεχνικό Νοσοκομείο από 12 γιατρούς, σε 280 περιπτώσεις. Από τότε, έχει εφαρμοσθή σε περισσότερα από 2.000 άτομα. Έχουν ανακαλυφθή, έτσι δεκάδες καρκίνων στην αρχή τους κι' έχουν σωθή τόσες ανθρωπίνες ζωές. Έξ' άλλου πολλοί άλλοι, που δεν είχαν πραγματικά καρκίνο, μολονότι τα συμπτώματά τους γεννούσαν αυτή την υπόνοια απέφυγαν τα έξοδα, τις έγχειρήσεις κλπ.

Σημειωτέον ότι σε πολλές περιπτώσεις, η μέθοδος αυτή απέδειξε ακριβέστερη απ' την κοινή βίωση. Πράγματι, κατά τις στατιστικές, με τη βίωση δεν ανακαλύπτονται εγκαίρως οι μισοί τουλάχιστον καρκίνοι της μήτρας.

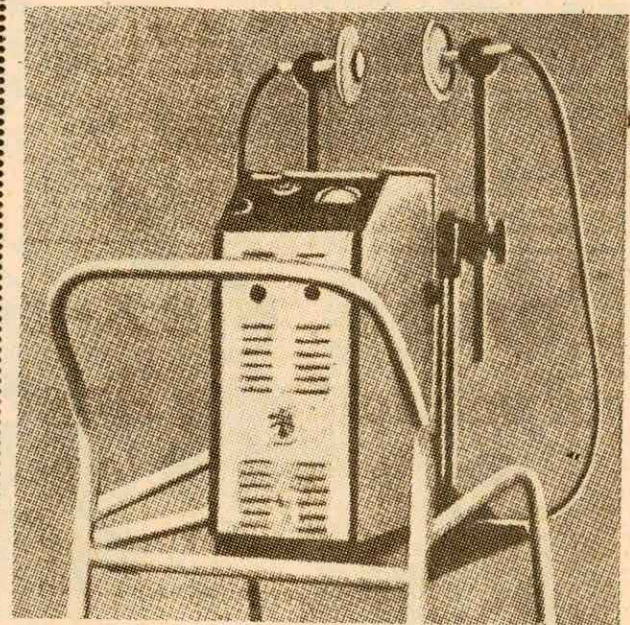
Η «σπογγιοβίωση» εφαρμόζεται ήδη μ' επιτυχία σε αρκετά αμερικανικά νοσοκομεία καθώς και στην Αγγλία και την Ιταλία. Συνιστάται, προκειμένου για καρκίνους της μήτρας, του δέρματος, του άπληθυσμένου, του στομάχου και του λαιμού, μορφές δηλαδή που προκαλούν όχι λίγους

θανάτους. Είναι τελείως ανώδυνη και ανώδυνη. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη εξέταση, ούτε και πολύπλοκα εργαλεία. Είναι ανέσθη και μπορεί να εφαρμοσθή από οποιονδήποτε γιατρό, στο ιατρείο του, σε 2 λεπτά της ώρας.

Τώρα φαίνεται, ότι θα επέκταθη και σε καρκίνους των πνευμόνων και του στομάχου. Στην πρώτη περίπτωση, ο σπόγγος θα εισάγεται με το «σπογγιοσκόπιο», ένα εργαλείο που χρησιμοποιούν οι γιατροί για την εσωτερική εξέταση των βρόγχων και των πνευμόνων. Στη δεύτερη ο ασθενής θα καταπίνει ένα μικρό σπόγγο δεμένο σε μια μακριά μεταξωτή κλωστή, για να τον ξανα-ποδηθή έξω κατόπιν ο γιατρός.

Με τη μέθοδο της «σπογγιοβίωσης», αποκαλύφθηκε, ότι έπασχε από καρκίνο της μήτρας μια γυναίκα που υπέφερε από άοριστες μόνον ενόχλησεις, δίχως κανένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα. Άλλοτε πάλι, ένας οδοντίατρος, πρόσθεσε στο βάθος του στόματος ενός πελάτη του μια μικρή πληγή, διαμέτρου μισού πόντου μόλις. Την έτριψε ελαφρά μ' ένα σπόγγο, κι' η εξέταση απέδειξε καρκίνο, που αφαιρέθηκε εύκολα, γιατί βρισκόταν ακόμη στην αρχή του.

Η «σπογγιοβίωση» πρέπει να εφαρμόζεται οσάκις γεννιέται υπόνοια καρκίνου του παχέος εντέρου, της μήτρας ή του στόματος. Αν συμπεριληφθή σε μια τακτική ετήσια γυναικολογική εξέταση όλων των γυναικών άνω των 35 ετών, η θνησιμότητα από καρκίνο της μήτρας θα ελαττωθή σχεδόν στο μηδέν.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΙΟΥΡΓΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Άγγλοι επιστήμονες κατασκεύασαν ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον μηχανήμα που επαναφέρει στη ζωή τα παιδιά που γεννιούνται νεκρά. Χάρη στην πολυτιμή αυτή συσκευή, που βασίζεται στο νοσοκομείο της Αγίας Μαρίας του Λονδίνου σώθηκαν μέχρι στιγμής 50 μωρά! Το μηχανήμα βασίζεται στην «Διενέση» του φρενικού νεύρου και εκ πρώτης όψεως φαίνεται απλούστατο. Ο αντίκτασθησ εκτός των άλλων και το ελάττωμα αποτελεσματικό «Φιλί της ζωής» που χορηγούν οι υγειονομικοί υαυτήτες οι οποίοι ως γνωστόν προσκολλούν τα νείλη τους στα νείλη του νεκρού βρέφους και αναπνέουν βαθεία για να επαναφέρουν την κανονική λειτουργία του αναπνευστικού του συστήματος.

Η σελήνη και οι δερματοπάθειες

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του Ιταλού δόκτορος Μασσίνι, το «γέμισμα» της σελήνης προκαλεί επιδείνωση των δερματοπαθειών. Φαίνεται επίσης ότι κατά το ίδιο διάστημα οι τσίρες του σώματος μεγαλώνουν ταχύτερα και γίνονται πιο γερές.

Σύμφωνα με μια άλλη παρατήρηση του Αμερικανού δόκτορος Στιούαρτ, οι δερματοπάθειες στα παιδιά — έκζεμα, λειχήνες κλπ. — συμπίπτουν σε μεγάλο αριθμό περιπτώσεων με την ύπαρξη έκβλαστησών στη μήτηρ. Η εξαφάνιση αυτής της αιτίας επιφέρει πάντοτε ανεξάντηλη και τη θεραπεία της δερματικής πάθησης.

Βλάστησις έπειτα από 500 αιώνες!

Ο Αμερικανός βοτανολόγος δόκτωρ Οσάιους Βέστερ έκαμε δυο σπόρους λωτού, που σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του Ιάπωνος συναδέλφου του δόκτορος Σείντο Έντο είναι ηλικίας 50.000 ετών, να βλαστήσουν. Οι σπόροι αυτοί είχαν βρεθή στη νότιο Μαντζουρία σε μεγάλο βάθος κάτω από τη γη.

Τα μαγειρεμένα λίπη προκαλούν καρκίνο;

Η αντίληψη αυτή επικρατούσε από καιρό στην επιστήμη, αλλά δεν υπήρχαν επαρκή στοιχεία για την απόδειξή της. Τελούτα, όμως ο Γάλλος επιστήμον δόκτωρ Λαν κι' οι συνεργάτες του έκαναν μεγάλο αριθμό πειραμάτων πάνω σε ζώα, που υπέβαλαν σε δίαιτα, πλούσια σε μαγειρεμένα λίπη. Τα πειρασμένα απ' αυτά παρουσίασαν έπειτα από ώριμους διαστήματα κακοήθεις όγκους στο στομάχι, τον έντερο και άλλα όργανα.

Ο δόκτωρ Λαν υποστηρίζει ότι τα μαγειρεμένα λίπη περιέχουν ένα στοιχείο, άγνωστο ακόμη, που υπό ώριμους ποσότητες προκαλεί το σηματοποιημένο καρκίνο του πεπτικού συστήματος.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ στόν οργανισμό μας

Ο προορισμός του θυρεοειδούς αδένος

Χίλια πεντακόσια χρόνια π. Χ. οι Κινέζοι γιατροί συνιστούσαν στους ασθενείς που έπασχαν από εξωφθαλμία βρογχοκήλη να τρώνε θαλάσσια φυτά. Κατά το 13ο αιώνα, έξ' άλλου, ο περίφημος γιατρός και αλχημίστης Άρνολντ Βίλλενες συνιστούσε στους χοιραδικούς να δίνουν σφογγάρι, να μουσκεύουν και να πίνουν το νερό τους.

Ο λόγος αυτών των συστάσεων ήταν ότι τα φυτά και τα σφογγάρια περιέχουν σημαντικές αναλογίες ιωδίου.

Ο πρώτος που απομόνωσε το ιώδιο ήταν ο Κουρτούα, το 1811. Το άνομασε έτσι από την ελληνική λέξη ιόν, έπειδη, διαλυόμε- νο, έπαιρνε χρώμα βιολέτι.

Έσπερε σήμερα ότι το ιώδιο είναι το ίδιο απαραίτητο στόν οργανισμό μας, όσο και το ασβέστιο, ο φωσφόρος, ο σίδηρος ή το κάλιο. Εξαιρετικά διαδεδομένο στη φύση, το σώμα αυτό βρίσκεται και στα τρία βασίλεια, το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό, αλλά σε ελάχιστες ποσότητες.

Το ορυκτό θαλάσσιο άλας, τα άλατα των άλκων, τα μεταλλικά ύδατα ώριμμένων πηγών κτλ. περιέχουν ίχνη ιωδίου. Ο θαλάσσιος αέρας, έξ' άλλου, περιέχει παρόμοια ίχνη, που, με την αναπνοή, εισέρχονται στόν οργανισμό μας.

Ιώδιο περιέχουν επίσης όλα τα θαλάσσια φυτά, ιδίως τα φύκια, καθώς και ώριμμένα φυτά των γλυκών υδάτων. Η περιεκτικότης των πρώτων σε ιώδιο είναι εξαιρετικά σημαντική. Ένα κιλό από φύκια π. χ. περιέχει όχι λιγώτερα από 10 γραμμάρια ιωδίου.

Πηγάς ιωδίου είναι, έξ' άλλου, τα θαλασσινά (στρείδια, μύδια, κτλ.), όλα τα ψάρια και ιδίως οι ρέγγες, το μουρουνέλιο κτλ. Τα ψάρια των ποταμών και των λιμνών περιέχουν επίσης ιώδιο, αλλά σε πολύ μικρές ποσότητες.

Οι ποσότητες ιωδίου που χρειάζεται ο οργανισμός μας είναι ελάχιστες. Αρκεί 1110 του χιλιοστογράμμου ημερησίως. Η ποσότης αυτή πρέπει να αυξηθή, όμως, σε περιπτώσεις βαρείας εργασίας, είτε σωματικής, είτε διανοητικής, που προκαλεί μεγάλη σπατάλη ενέργειας.

Άλλες φυσιολογικές καταστάσεις, που απαιτούν την παρουσία μεγαλύτερης ποσότητας ιωδίου στόν οργανισμό είναι:

1. Η έμμησος ροή, ιδίως η περίοδος που προηγείται άμεσα απ' αυτήν. Σε πολλές γυναίκες παρατηρείται τότε μια ελαφρά διαταραχή της λειτουργίας του θυρεοειδούς αδένος.

2. Η εγκυμοσύνη. Η έγκυος, εκτός από τον εαυτό της, πρέπει να θρέψη επίσης και το έμβρυο. Χρειάζεται, λοιπόν, μεγαλύτερη ποσότητα ιωδίου.

3. Η εφηβική ηλικία έχει ανάγκη από την παρουσία μεγαλύτερης ποσότητας ιωδίου στόν οργανισμό.

4. Οι διάφορες παθήσεις του θυρεοειδούς αδένος. Άλλες απ' αυτές, όπως η ασθένεια του Μπάρεντφ εξαντλούν τα αποθέματα του οργανισμού σε ιώδιο. Άλλες, όπως το μυξόδημα, οφείλονται στην έλλειψη επαρκούς ποσότητας ιωδίου στόν οργανισμό, λόγω κακής διατροφής και χαρακτηρίζονται από ατελή ανάπτυξη των οστών και σημαντική επιβράδυνση των διαφόρων ανταλλαγών.

Η έλλειψη του ιωδίου στόν οργανισμό μας ελάττνει το θυρεοειδούς αδένος, που είναι όχι μόνον η

ποθήκη, αλλά και το εργαστήριο συνθέσεως της θυρεοειδούς ορμόνης. Ο θυρεοειδής αδέν περιέχει περισσότερη από τη μισή ποσότητα ιωδίου που βρίσκεται στο σώμα μας.

Το ιώδιο που βρίσκεται σ' αυτό τον αδέν χρησιμοποιείται για την παρασκευή της θυροξίνης, που είναι η ειδική ορμόνη του θυρεοειδούς και που παίζει σημαντικότατο ρόλο στίς ανταλλαγές της ύλης. Εκτός αυτού, το ιώδιο διευκολύνει τις καύσεις του οργανισμού μας.

Η περιεκτικότης μερικών από τις πιο συνήθεις τροφές σε ιώδιο είναι η ακόλουθη:

Ρέγγες ...	0,10 του χ(στ) γρ.
Άσπας ...	0,18 » »
Στρείδι ...	0,13 » »
Καβούρας ...	0,04 » »
Μητρ. γάλα ...	0,05 » »
Άγελ. γάλα ...	0,09 » »
Αυγό κατά το καλοκαίρι ...	0,04 » »
Αυγό κατά το χειμώνα ...	0,006 » »
Βούτυρο κα- τ' το καλοκ. ...	0,03 » »
Βούτυρο κα- τ' το χειμ. ...	0,006 » »
Φασόλια ...	0,03 » »
Μπιζέλια ...	0,08 » »
Μαρούλι κα- τ' την άνοιξ. ...	0,018 » »
Μαρούλι κα- τ' το χειμ. ...	0,0009 » »
Καρτότο ...	0,01 » »
Τομάτα ...	0,02 » »
Μπανάνα ...	0,03 » »
Σταφύλια ...	0,02 » »
Ανανάς ...	0,03 » »
Μπύρα ...	0,02 » »

Το σκούρο άλατι της θαλάσσης και των άλκων περιέχει ιώδιο και μαγνήσιο. Το λευκό άλατι δεν περιέχει ούτε ιώδιο ούτε μαγνήσιο.

Κατά κανόνα, οι τροφές που χρησιμοποιούμε περιέχουν αρκετή ποσότητα ιωδίου για να καλύψουν τις ανάγκες του οργανισμού μας.

Εκτός από τις παθήσεις του θυρεοειδούς, το ιώδιο χρησιμεύει επίσης εναντίον ώριμμένων μορφών αρθριτισμού και ρευματισμών, των σκληρύνσεων, των διαταραχών της κυκλοφορίας κτλ.

Τα ιωδιούχα παρασκευάσματα πρέπει να χρησιμοποιούνται μόνον κατόπιν ειδικής εντολής του θεράποντος ιατρού και υπό την συνεχή παρακολούθησή του. Γιατί η κατάχρησης ιωδίου προκαλεί τα φαινόμενα του ιωδισμού: βήχα, έρεθισμο των αναπνευστικών οργάνων, διάφορες δερματοπάθειες, αιμοπτύση (όταν υπάρχει φυματική επεξεργασία), διαταραχές του θυρεοειδούς αδένος και του νευρικού συστήματος κλ.

Το θάλασσο ελαττώνει το άλατι

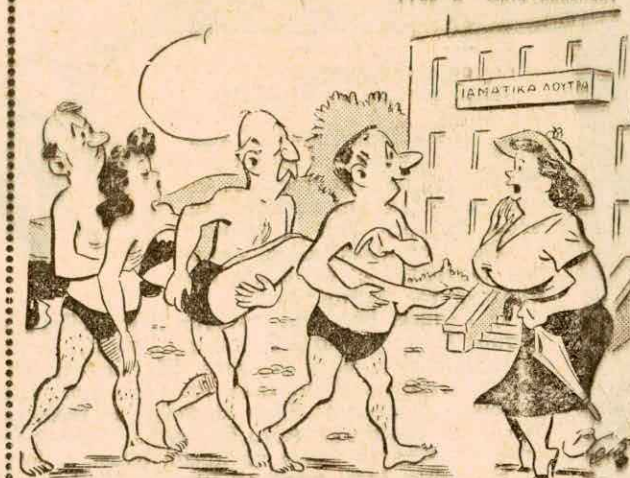
Όσοι πάσχουν από «πίεση», καρδιακές ή νεφρικές παθήσεις, καταδικάζονται συνήθως σε μια άνοστη διαίτα με ανάλατες τροφές, γιατί το άλατι βλάπτει στην περίπτωση τους. Πρέπει λοιπόν να τρώνε ελάχιστα — ή καθόλου — κρέας, αυγά, τυρί, ψάρια κι' άλλα πρ- που περιέχουν εκ φύσεως ά- άλατι.

Τώρα λοιπ. ένας γιατρός τους προσφέρει ένα τρόπο να τρώνε ά- κινδύνως σχεδόν ό,τι τους άρε- σει. Το άλατι μπορεί ν' αφαιρεθή απ' τις απαγορευμένες τροφές με επανειλημμένο θάλασσο — λέει ο Νεοϋρκέζος δόκτωρ Τζορτζ Όρνσταϊν — χωρίς να χάσουν καθόλου τη νοστιμιά τους ή τη θρεπτική αξία τους.

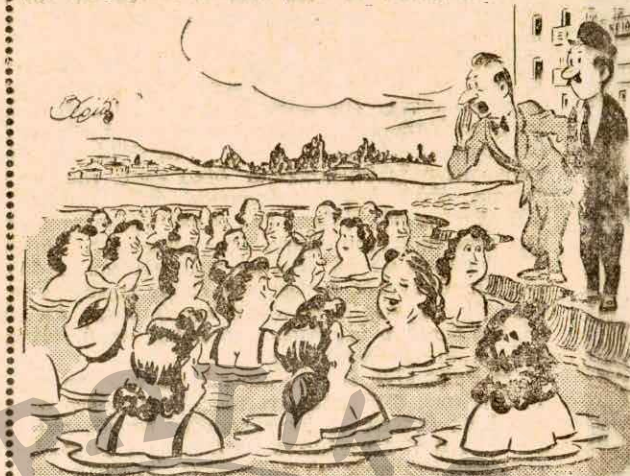
Κατά τη μέθοδο του, πρέπει να θάλασσουν αυτές οι τροφές τρεις φορές, τη μια επί μισή ώρα και τις άλλες δυο μόνον ώ- σπου να πάρη βάρος το νερό. Κά- θε φορά, το νερό πρέπει ν' αντι- καθίσταται με καινούργιο. Έτσι, ελαττώνεται σημαντικά το φυσι- κό άλατι των τροφών.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

—Του είπε ο γιατρός, Εὐθαλία μου, το κορίτσι, νά μην κοιράζεται καθόλου μετά το λουτρό!...

—Η δέξια νεφρίτις, μετά χολοκυστίτιδος και ισχιαλ γίας, νά περάση εδώ!... Την ζητάει ο άντρας της!.

—Ασθενείς και οδοιπόροι!...

Διαδηματικό διήγημα

Ο συμβολαιογράφος Γκαρνιέ ήταν σαρανταπέντε χρόνων, κοντός, φαλακρός, με γένεια και φαινόταν πιδ γέρος απ' ό,τι ήταν. Είχε πάντα ένα ύφος κουρασμένο, ντυνόταν, ωστόσο, μ' επιμέλεια και πρόσεχε τον έαυτό του.

Ο Γκαρνιέ δεν ήταν ευτυχισμένος. "Ήξερε καλά πως ο κόσμος έλεγε πολλά για λογαριασμό της γυναίκας του κι' ένοιωθε μεγάλη λύπη γι' αυτό. Είχε παντρευτεί εδώ και δέκα οχτώ χρόνια. Η γυναίκα του ήταν πολύ όμορφη και δεν ένοιωσε να γεράσει. Έξακολουθούσε να βάφεται και να ντύνεται σαν κοριτσάκι. Αυτό δεν θα τον ένοιαζε ίσως αν η Ειρήνη δεν είχε τη μανία να άρεση στους άντρες.

Η Ειρήνη ήταν σαράντα χρόνων. Έπέμενε όμως με κάθε μέσον να φαίνεται τριάντα, με το έντονο βάψιμό της με την περιμαννάν των μαλλιών της, που τάβαφε κι' αυτά με τα φανταχτερά φορέματα που φορούσε και τα κοσμήματα που έλαμπαν πάνω της.

Κάθε μέρα, κατά τις πέντε, έβγαине για περίπατο κι' ο άντρας της δεν την έμπόδιζε, υποχωρώντας μπρος στις ιδιοτροπίες της. Την παρηγοριά της ζωής, το καταφύγιο στον πόνο του, την δρεξί για δουλειά, την δρεξί να ζή, τάδρισκε όλα στην άναπημένη του κόρη, τη Ρόζα. Η Ρόζα ήταν μια χαριτωμένη ξανθή κοπέλλα, δέκα έφτα χρόνων. Πήγαινε στο Λυκείο, αλλά άνακατευόταν και στις δουλειές του σπιτιού σαν είχε καιρό. Ήξερε ένα σωρό πράγματα για τη μητέρα της που την είχαν πληγώσει κατάκαρδα. Ωστόσο σώπαινε. Τ' μπορούσε να πη; Την κύτταζε μονάχα με όδυν κι' αν και νέα μισούσε τους άντρες και ζούσε σχεδόν σαν αγόρι. Ήξερε ακόμα πως ο πατέρας της υπόφερε απ' όλ' αυτά. Η Ειρήνη ωστόσο δεν ήταν στο βάθος κακή. Ήταν απλώς φιλόδοξη κι' ελαφρόμυαλη.

Η Ρόζα είχε δη τον καινούργιο νοίκιο που είχε πιάσει το απέναντι απ' το σπίτι τους επιπλωμένο διαμέρισμα. Ήταν ένας άντρας τριάντα χρόνων, ξανθός και ντυμένος κομψά. Συχνά τ' άπογεματά καθόταν στο μπαλκόνι του και κύτταζε επίμονα προς το σπίτι τους. Η Ρόζα καταλάβαινε πως το ενδιαφέρον του δεν ήταν γι' αυτή. Αυτή δεν άρεσε στους άντρες, μ' όλη τη χάρι της, γιατί το ύφος της, το κάπως πανερό, τους έδιωχνε. Αυτός φλεσάριζε τη μητέρα της, που από μακριά φαινόταν νέα και πολύ ωραία. Συχνά καθόταν κι' αυτή στο μπαλκόνι της, ντυμένη με κοκεταρία, και καπνίζοντας. Ήθελε να φαίνεται σά μια γυναίκα μοιασία σαν «Βάμπι». Η Ρόζα, πίσω από μια κουρτίνα, τους παρακολουθούσε και υπόφερε τρομερά. Ήθελε να μιλήσει στη μητέρα της, να την έμποδισή απ' αυτή τη τρέλλα. Ίσως κι' ο πατέρας να το καταλάβαινε και τότε τί θα γινόταν; Μισούσε αυτό το «Δόν Ζουάν», μ'α δεν κατάφερνε να μισήσει και τη μητέρα της. Ήθελε να τη σώσει απ' το σφάλμα, αλλά με τί τρόπο; Αποφάσισε τέλος να την παρακολουθή.

Εν' άπογεμα, κατά τις πέντε, η Ρόζα γύριζε σπίτι της και ήταν ανήσυχη. Όταν έφτασε, έτρεξε στην κάμαρα της μητέρας της, μ'α η Ειρήνη δεν ήταν εκεί. Η τουαλέτα ήταν άνω κάτω, όπως και το ντουλάπι με τα φορέματά της.

Η Ρόζα βγήκε γρήγορα απ' το σπίτι κι' έτρεξε στο ά πέναντι. Ανέβηκε δίχως να το καταλάβει στο τρίτο πάτωμα. Η καρδιά της χτυπούσε, το μυαλό της είχε θολώσει. Χτύπησε το κουδούνι αποφασισμένη για όλα. Τί θάλεγε; Ούτε το ήξερε. Ήξερε πως η μητέρα της ήταν μαζί με το νε- λαι, εκείνον άντρα, στο σπίτι του.

Σε λίγο ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε αούτός. Τούρριξε έ να βλέμμα γεμάτο μίσος, τον έσπρωξε και μπήκε σ' ένα

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

σαλονάκι. Έκεί βοήκε τη γέ-
ρα της να κάθεται.

—Μαμά, φώναξε μ' άγρια,
έλα γρήγορα σέ παρακαλώ γο-
γορα..

—Μά κοριτσάκι μου, αν-
τησε η Ειρήνη δίχως να κινί-
ση τί σούρθε; Έτσι μπουν
στα σπύτια των ανθρώπων
δεν γνώριζαν. Έίδοθα να λή-
σω με τον κύριο γιά...

—Μαμά, σέ ίκετεύω, έλα
γρήγορα μαζί μου.
Ο νέος είχε υπή κι' τος
στο σαλόνι. παρακολού-
τας περίεργος τη σκηνή-
νας και κόρη.

—Μητέρα είπε η Ρόζα-
τακτικά, πάμε δεν θέλω να μείν-
ω εδώ, δεν θέλω!

Η Ειρήνη ήταν έτοιμη ν' άπαντήσει, μ'α ξαφνικά τλό-
για της πνίγηκαν στο λαιμό της. Τα μάτια της μεγάλαν
από τρόμο: στο κατώφλι του σαλονιού άκίνητος, γλός,
τρομερός, στεκόταν ο άντρας της!

—Ατιμη! της φώναξε, φανταζόσουν πως δεν ύπα-
ζόμουν τίποτα; Μά φάνει πιά! Όε εδώ ήταν... Εσε
σκοτώσω, θα σέ πνίξω!... Δεν άντέχω πιά!..

Η Ρόζα είδε τον πατέρα της να ψάχνη στην τσέπη.
Κατάλαβε πως ήταν όπλισμένος και φώναξε:

—Όχι, πατέρα, όχι, δεν είν αλήθεια δεν είν' αλη!.
Η μητέρα δεν έκανε τίποτα, ποτέ της δεν έκανε τίτα.

Ο πατέρας της την κύτταξε άγρια

—Τί ξέρεις έσύ απ' αυτά; φώναξε σαν τρελλός, ατί
βοίσκεσαι εδώ; Νοίζεις πως ενώ είμαι στοαβός ή θλι-
η Ρόζα ήταν κατ'άχλωμη.

—Όχι, πατέρα... Ξανάπε με άπελιτισμένη προσήα...
όχι, ή μαμά ήρθε δώ για να με πάρη...

—Πώς; Τί είπες; φώναξε ο πατέρας της που τόναν
νίνε πελιδνός. Τί είπες; Έσύ!..

—Ναί, πατέρα, ναί εγώ... εγώ είχα έρθει στο σπίτι,
Δεν είνε ή πρώτη φορά. Και ή μητέρα που έμαθε τίς σεις
μου, ήρθε να με πάρη... να με μαλώση... να με...

Ο πατέρας της, σαν τρελλός άσπαξε τη Ρόζα άπρος
ώμους και την ρούνησε δυνατά. Λυγμοί τον έπνιναν

—Μά τί κακό έκανα; ψέλλισε ή Ρόζα..

—Τί έκανες; είπε βίαια ο πατέρας της, Έσύ... Ό...
ή έρωμένη αούτου του ανθρώπου; Έσύ, το καρίτσι μου...

Η όονή τον τύφλωσε. Τα χέρια του έσφιγγαν τη ζα
με δύναμη. Λίγο ακόμα και θα την έπνιγε. Η Ειρήνη ρος
σ' αυτή τη σκηνή, σά να ξύπνησε. Άρπαξε την κόρη
απ' τα χέρια του άντρός της και την έκλεισε στην άγία
της κλαίοντας. Ήταν ένα κλάμμα μετανοιωμένης γυνας
και μητέρας. Πόσο ένοιωθε τώρα τον έαυτό της άθλι-
γαμένο. Με τα δάκρυά της είχαν αναλύσει οι μπνιγιά
βαψίματα. Ήταν γελοία κι' άξιολύπητη. Μισούσε τον-
τό της. Ήξερε πως όλη ή υπόλοιπη ζωή της δεν θάβαγια
να σβύση απ' την ψυχή της κόρης της το κακό που τήνε
κάνει. Υπόφερε τώρα σκληρά. Θα γονάτιζε στα πόδια
των δυό, της κόρης της και του άντρός της ζητώντας-
νώμη, μ'α δεν είχε τη δύναμη να το κάνει. Δεν κατάφερν
άρθρωση λέει. Ήθελε να φωνάξη πως είχε θεραπευθί-
την παλιά την άνόνη τρέλλα της. Μ'α έξακολουθούνα
κλαίη μ' άναφυλλητά, σφίγγοντας πάνω της την κόρη.

Ο νεαρός είχε έξαφανιστή. Ο Γκαρνιέ τίς κύτταζε κίς
δυό. Είπε πέζει σέ μια πολυθόνα, έξουθενωμένος. Δε-
ταλάβαινε τίποτα απ' όσα είχαν γίνει μ'α ή διαίσι
τούλεγε πως από αύριο ή ζωή και των τριών θ' άλλαζα
πάντα...
ΜΑΞ ΦΑΛΟ

Η Βαβίλις του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Από τις πρώτες έρευνες της αστυνομίας, προκύπτει, ότι δολοφόνος της Τερέζας είναι ο Ροβέρτος. Και σκοπός η κλοπή του πασού που της έστειλε ο σύζυγός της. Καταζητούν το νέο, αλλά δεν τον βρίσκουν πουθενά, αφού, ως γνωστόν, έφυγε για το Λονδίνο. Οι ανακρίσεις ανατίθενται στον ανακριτή Μωρίς ντε Κουδρεμόν, τον υπάλληλο σύζυγο της Τερέζας, σύμφωνα με την επιθυμία της Ναδίνης. Μάλιστα ο Μωρίς αντικρίζει την Τερέζα, που δεν έπαψε να αγαπά, σιωπαστικά κάτω λιποθυμίας.

18^{ον} Ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσβέλ ήταν καλύτερα. Όπως είχε προβλέψει ο γιατρός Ντεζορμιά, ο καθαρός αέρας της Νορμανδίας του έδωσε καινούργιες δυνάμεις κι έτσι το μοιραίο ανέβηκε για λίγους καιρούς τουλάχιστον.

Η κόμισσα Ναδίν φαίνονταν πως υπέφερε τις τελευταίες ημέρες πολύ. Κανένας δεν την είχε δει, γιατί είχε κλειστεί στο διαμέριμά της κι ως τη στιγμή εκείνη δεν είχε ξαναδύει.

Η Φράγκα όμως και η μίς Σίμπυλ λίγο σκοτεινιάζοντας από την κόμηση κι είτε καλά ήταν, είτε άρρωστη, ούτε πήγαιναν να την επισκεφθούν. ούτε έστελναν να ρωτήσουν γι' αυτή.

Ενώ, λοιπόν, η Φράγκα κι η Σίμπυλ βρισκόταναν στο σαλονάκι, μπήκε μέσα ένας υπηρέτης φέρνοντας το ταχυδρομείο της ημέρας. Υπήρχαν διάφορες εφημερίδες και μία επιστολή.

Η Φράγκα άρπαξε την επιστολή κι άναγνωρίζοντας σ' αυτή τον γραφικό χαρακτήρα της Βαρόνης Γιάκομπεν, την άνοιξε άμέσως και τη διάβασε βιαστικά.

Αλλά πριν φτάσει στο τέλος έβγαλε μια δυνατή κραυγή χαράς.

«Ω, Σίμπυλ, φώναξε. Η νουνα μας γράφει μια θαυμάσια ειδησί!... Ο Άντρέας τα κατάφερε περίφημα!... Και της το ανήγγειλε όχι με λόγια αυτή τη φορά αλλά με έργα. Έστειλε κιόλας πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα στη νουνα κι' άλλα τόσα στην Τερέζα.

—Περιέργω! Έκανε ξαφνισμένη η μίς Σίμπυλ. Και πως δεν μας έγραψε η Τερέζα τίποτε;

—Καλά λέει, είπε η Φράγκα, που άρσε άμέσως ν' ανησυχί. Πώς γίνεται να μη μας γράφει καθόλου αφού είχε να μας ανακοινώσει μια τόσο σπουδαία ειδησί; Θεέ μου! Σίγουρα θ' άρρωστος παλι...

Η Σίμπυλ φοβήθηκε βλέποντας τη Φράγκα να χλωμιάζει τρομερά και με προσπάθεια γαλήνη της είπε:

—Ω και σί! Η Τερέζα θα παρααλιστική τις έγνοιες που της δημιουργήσαν τόσα χρήματα και δεν της περισσεύει καιρός για να μας γράψει.

—Τό λες αυτό για να με καθησυχάσεις; Σίμπυλ, είπε η Φράγκα. Ξέρεις όμως καλά ότι η Τερέζα δεν παραλείπει ποτέ να μας γράφει, ενώ τώρα είμαστε τρεις ημέρες χωρίς ειδήσεις της και χωρίς ειδήσεις του Ροβέρτου. Δεν είναι καθόλου φυσικό αυτή η σιωπή... Κάτι θα συμβαίνει.

Και σηκώθηκε.

—Πού πάει; τη ρώτησε η μίς Σίμπυλ.

—Πηγαίνω στο γειτονικό χωριό για να τηλεγραφήσω. Δεν ξέρω... Κάτι μου λέει μέσα μου ότι ο Ροβέρτος ή η Τερέζα ή κι' οι δυο διατρέχουν κάποιο μεγάλο κίνδυνο. Έλα μαζί μου. Σίμπυλ.

Φόρεσε βιαστικά το πλατύγυρο καπέλο της κι η Φράγκα κι' έτρεξε προς την έξοδο. Η Σίμπυλ με μεγάλη δυσκολία κατάρωσε να την ακολουθήσει.

Αφού απομακρύνθηκαν λίγο από τη Βίλλα, η μίς Σίμπυλ είπε:

—Φράγκα, σε παρακαλώ! Δεν είναι σωστό να κυριεύεται από μια τέτοια ανησυχία μόνο και μόνο επειδή δε λάβαμε σήμερα γράμμα της Τερέζας.

—Σου λέω ότι συνέβη κάτι τρομερό,

αποκρίθηκε η Φράγκα με σφιγμένα τα δόντια. Όσο περνάει η ώρα, τόσο το πράγμα μου φαίνεται πιο βεβαίο...

—Και δεν θα το ξέρουμε; Μήπως οι κακές ειδήσεις δεν φτάνουν γρηγορώτερα απ' τις καλές;

Η Φράγκα έτρεχε σχεδόν κι' έτσι δεν άργησαν να φτάσουν στο χωριό.

Στην είσοδο του χωριού ένας μικρός εφημεριδοπώλης τις πλάσσε και τους είπε:

—Δεν αγοράζετε, κυρίες, την εφημερίδα της επαρχίας μας; Έχει λεπτομέρειες για το δράμα της οδού Κλινιακού, στο Παρίσι.

Η Φράγκα μόλις άκουσε αυτά τα λόγια λίγο έλειψε να σωριαστεί κάτω. Ευτυχώς, η μίς Σίμπυλ έσπευσε να τη συγκρατήσει. Έπειτα αφού αγόρασε μια εφημερίδα, παρέσυρε τη νέα σ' ένα γειτονικό σινεμά.

—Πάμε από δω, της είπε. Δεν είναι ανάγκη να γίνουμε θέαμα στον κόσμο...

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ

Στο τεράστιο ένυδριον της Φλωρίδας μπορεί κανείς να δει όλα τα γνωστά είδη ψαριών και να παρακολουθήσει τον τρόπο της ζωής τους. Η φωτανοσία αυτή παράθηκε την ώρα του νυμματος. Ένας φύλακας με σκάφανδρο κατεβαίνει μέσα στο ένυδριον και... σερβίρει το φαί στους σιωπηλούς ένοικους που μερικές φορές το παίρνουν μόνι τους μέσα απ' το κιβώτιό του!...

Όταν έφτασαν κάτω από τα δέντρα, έδωσαν την εφημερίδα στη Φράγκα.

Εκείνη την άνοιξε με χέρι που έτρεμαν σπασμωδικά. Τα μάτια της με δυσκολία ξεχώριζαν τους τίτλους. Ώστόσο μπόρεσε να διαβάσει τα εξής:

«ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ ΑΠΑΙΣΙΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ— Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ Κας ΤΕΡΕΖΑΣ ΑΝΤΡΕ».

Μια κραυγή σπαραχτική βγήκε απ' το στήθος της Φράγκας.

—Ω! Σίμπυλ! φώναξε. Δεν σου το έλεγα; Πέθανε η Τερέζα!...

Η μίς Σίμπυλ, κατάχλωμη κι' αυτή, θέλησε να πάρει την εφημερίδα για να διαβάσει λεπτομέρειες. Μα η Φράγκα δεν της έδωσε καιρό. Παρ' όλη την απελτίσια που την έκανε ανεβούν τρελλή, μία άλλη σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό της:

«Κι' ο Ροβέρτος; Ο Ροβέρτος τί έγινε; Μήπως τον ακότισαν κι' αυτόν...»

Η αγωνία της ήταν τόσο, που δεν μπόρεσε ν' αντέξει περισσότερο... Τα γόνατά της λύγισαν και σωριάστηκε πάνω στη χλόη.

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραύλιζε. Μου φαίνεται πως θα τρελλαθώ!... Και όμως θέλω να τα μάθω όλα... Όλες τις λεπτομέρειες...

Άνοιξε πάλι την εφημερίδα και διάβασε δυο φορές την περιγραφή του εγκλήματος. Μα φαινόταν σαν να μη καταλάβαινε καθόλου τί διάβαζε.

Σκώθηκε τέλος έξαλλη, τρομερή στην όψη.

—Σίμπυλ, είπε, το πράγμα είναι πολύ πιο φοβερό απ' ό,τι φανταζόμουν... Όχι μόνο δολοφονήθηκε η Τερέζα αλλά και κατηγορούν το Ροβέρτο για δολοφόνος της!

Η Σίμπυλ, συντριμμένη κι' αυτή έκανε θερμά δάκρυα απελτίσιας.

—Θεέ μου! ψιθύρισε. Είμαστε λοιπόν όλοι καταραμένοι; Τι είναι αυτά τα τρομερά πράγματα που μας συμβαίνουν;

Σιγά-σιγά, η Φράγκα ξαναβρήκε τη φυσική της ενεργητικότητα και φώναξε:

—Δεν είναι καιρός για κλάμματα. Άς πάμε...

—Πού να πάμε;

—Στο Παρίσι. Να προσπαθήσουμε να μάθουμε την αλήθεια. Κι' αν έπιασαν τον Ροβέρτο να τον ελευθερώσουμε.

Η Σίμπυλ δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Το πράγμα της φάνηκε πολύ σωστό. Όπως η Φράγκα, έτσι κι' αυτή δεν μπορούσε να παραδεχτεί ότι ήταν δυνατόν να είναι ένοχος ο Ροβέρτος.

Οι δυο γυναίκες ξαναγύρισαν στην Ήπαυλι όσο μπορούσαν γρηγορώτερα. Η πρώτη άμαξοστοιχία θα περνούσε στις εννιά απ' το γειτονικό σταθμό, επομένως είχαν καιρό να ετοιμαστούν.

—Μπορεί και να μην πέθανε η Τερέζα, έλεγε η Φράγκα. Τι πρώτες στιγμές παρουσιάζουν υπ' όψιν τα πράγματα. Πώς μπορεί να πεθάνει η αδελφή μου τώρα που θα έαυγε η Αντρέα, τώρα που θα ζήσουν όλα ευτυχισμένοι; Δεν είναι δυνατόν αυτό... Θα ήταν πολύ σκληρό...

Όσο για το Ροβέρτο, είναι καθαρή τρέλλα να τον θεωρούν για ένοχο... Έμεις θα διαφωτίσουμε την έξουσία, πληροφορώντας την ότι είναι μυστήρι μου και πόσο αγαπούσε την Τερέζα.

Η ώρα σήμανε οκτώ.

—Να φύγουμε με τα πόδια για το σταθμό και χωρίς άρρακευές, είπε η Φράγκα. Υπάρχει στο σπίτι μας στο Παρίσι ό,τι κι' αν χρειαζόμαστε.

Πήραν μαζί τους χρήματα κι' έναν ταξιδιωτικό σάκκο.

Καθώς περνούσαν απ' το χώλλ για την έξοδο, διασταυρώθηκαν με τη Ναδίν. Η κόμηση, βλέποντας την ταραχή που ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, τις ρώτησε:

—Πού πηγαίνετε τέτοια ώρα, μ' αυτό το σάκκο στα χέρια σας;

Η Φράγκα κάρφωσε επάνω της το βλέμμα της. Κι' άμέσως της φάνηκε ότι η κόμηση ανατριχίλασε κάτω απ' την τρομερή εξέταστική της ματιά.

—Η αδελφή μου, κυρία, της απάντησε ξερά, δολοφονήθηκε! Πηγαίνω στο Παρίσι για να μάθω αν είν' αλήθεια αυτό και για να προσπαθήσω μόνη μου ν' ανακαλύψω το δολοφόνο.

Η Ναδίν έριξε ένα και μόνο βλέμμα στη Φράγκα. Μα η νέα θα θυμόταν σ' όλη της τη ζωή τη φοιχτή ανησυχία και την απεριόριστη ταραχή που ζωγραφίζονταν στο βλέμμα εκείνο.

Η Ναδίν θέλησε να φωνάξει, να ρωτήσει, να ζητήσει πληροφορίες μά της στάθηκε αδύνατο. Η φωνή της δε μπορούσε να βγεί απ' το στόμα της.

Πισμένη από μια πόρτα, φαινόταν σαν έψυχο άγαλμα του μεγαλύτερου φόβου.

Όταν άρχισε να συνέρχεται κάπως, η Φράγκα κι' η μίς Σίμπυλ βρισκόντουσαν κιόλας μακριά.

Η άμαξοστοιχία έφτασε στο Παρίσι στις 6 το πρωί. Άμέσως η Φράγκα κι' η Σίμπυλ μπήκαν σ' ένα αμάξι και τράβηξαν για την οδό Κλινιακού.

Στο διαστήμα αυτό ο κ. Ζερβαί, προσπαθώντας να διαφωτίσει το εγκλήμα, έξέταζε ένα-ένα τα χειρόγραφα του Ροβέρτου, για να μπορέσει να σχηματίσει έτσι μια σωστή αντίληψη για τον χαρακτήρα του και την ήθική του.

Ο κ. ντε Κουδρεμόν άμα συνήρθε απ' τη λιποθυμία του, στάθηκε για πολλή ώρα ακίνητος κοντά στο κρεβάτι. Έπειτα άρχισε να ζητά απ' τον κ. Ζερβαί και τον αστυνόμο πληροφορίες για το κάθε τί.

Με πυρετώδη δραστηριότητα ρωτούσε ακόμα όποιον μπορούσε να του πει έστω και την ελάχιστη λεπτομέρεια σχετικά με το θέμα και μ' αυτόν που θεωρούσαν για δολοφόνο.

Όταν νύχτωσε ο κ. Ζερβαί του είπε: —Δεν νομίζετε, κύριε ανακριτή, ότι πρέπει να μεταφερθεί το πτώμα στο νεκροτομείο για να γίνει εκεί η αυτοψία όπως ορίζει ο νόμος;

Ο κ. ντε Κουδρεμόν ανατριχίλασε όλοκληρος, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά.

Πραγματικά, σύμφωνα με το νόμο, η νεκρή έπρεπε να βρίσκεται κιόλας στο νεκροτομείο της Μόργκ. Αλλά ο ανακριτής άναγκάστηκε με την ιδέα ότι η μόνη γυναίκα που είχε αγαπήσει στη ζωή του θα εκτίθετο εκεί. Αυτό του φαινόταν σαν βεβήλωσι για το σώμα της Τερέζας.

Έχενε δίκιο, απάντησε στον αρχηγό της Δημοσίας Ασφαλείας. Έτσι γίνεται συνήθως. Εγώ όμως γνωρίζω, πολύ μάλιστα, το θέμα. Ειδοποίησα κιόλας τη μητέρα της, που θα φτάσει εδώ αύριο το πρωί. Δεν θα ήθελα, λοιπόν, να βρῆ την κόρη της στη Μόργκ.

—Θα γίνω, τι θέλετε σεις, είπε ο αρχηγός της Ασφαλείας.

Και σε λίγο πρόσθεσε:

—Αν θέλετε, θα διατάξω να μείνουν και ν' αγρυπνήσουν κοντά στο πτώμα δυο αστυφύλακες. Αύριο δε το πρωί θα ξαναβρω κι' εγώ χωρίς έδω, ώστε όταν φτάσει η μητέρα του θύματος να μη βρῆ μονάχο το πτώμα της κόρης της.

Ευχαριστώ, απάντησε ο κ. ντε Κουδρεμόν, που τον έπληνε η συγκίνηση. Ευχαριστώ για τη λεπτή σας φροντίδα. Μπορείτε όμως να μην κουράσετε τους αστυφύλακες. Σκοπεύω να μείνω εγώ όλη τη νύχτα κοντά στη νεκρή, αναπληρώνοντας την οικογένειά της που λείπει. Έξέ άλλοι περιμένω την απάντησή της μητέρας της στο τηλεγράφημά μου, για να μάθω αν σκοπεύει να έρθει κατευθείαν εδώ ή στο σπίτι μου ώστε να ξέρω πού πρέπει να την περιμένω.

—Υποθέτω ότι δεν θα μείνετε νηστικός; είπε ο κ. Ζερβαί.

—Θα φάω αργότερα αν πεινάσω, το απάντησε ο ανακριτής. Τώρα δεν πεινώ.

Ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας δεν επέμενε περισσότερο. Φεύγοντας, ωστόσο, πρόσθεσε:

—Επειδή μπορεί να χρειαστείτε τίπο-

τα, θα διατάξω να μείνουν κάτω δυο αστυφύλακες.

Ο Μωρίς τον ευχαρίστησε με μια κίνηση του κεφαλιού του και έμεινε μόνος κοντά στο πτώμα της Τερέζας.

Κατά τις εννιά έφτασε ο καμαριέρης του Κουδρεμόν και του έφερε ένα τηλεγράφημα που περιείχε τα εξής:

«Είμαι τρελλή σχεδόν απ' την απελτίσια μου. Θα φτάσω το πρωί. Θα είμαι στο σπίτι σας στις έξι».

ΝΑΔΙΝΑ ΝΤΕ ΡΟΣΒΕΛ».

Ο Μωρίς, αφού διάβασε το τηλεγράφημα έδωσε τον υπηρέτη του και κάθισε σε μια καρέκλα κοντά στο πτώμα.

Εκεί πέρασε όλη τη νύχτα του.

Όταν, κατά τα χαράματα, έφτασε ο κ. Ζερβαί, έφυγε για να πάει να υποδεχθεί τη Ναδίν.

—Θα ξαναγύρισω σε μία ώρα το πολύ, του είπε. Ός τότε να μη μη κανείς στο δωμάτιό της νεκρής.

Απ' το προηγούμενο βράδυ είχε γράσει κατά είκοσι χρόνια. Ο Ζερβαί, βλέποντας τον τόσο αλλοχημένο, δεν μπόρεσε να βρῆ ούτε μία λέξη να του πει.

Άμέσως μετά την αναχώρησή του κ. ντε Κουδρεμόν, ο Ζερβαί κλείδωσε την πόρτα, πήρε μαζί του το κλειδί κι' ανέβηκε στο ατελιέ του Ροβέρτου, όπου εξακολουθούσε τις έρευνές του, κάνοντας τα πάντα άνω-κάτω.

Έξαφνα τον ειδοποίησαν ότι δυο κυρίες της άριστοκρατίας, όπως φαινόταναν απ' τους τρόπους τους, ζητούσαν να του μιλήσουν. Άμέσως ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας κατέβηκε κάτω.

Η Φράγκα — γιατί αυτή ήταν μαζί με τη μίς Σίμπυλ — μόλις τον είδε να πλησιάζει ανασήκωσε το λεπτό της βέλο.

Ο κ. Ζερβαί ανατριχίλασε. Είδε ότι είχε μπροστά του τη νέα που χρυσίμεινε για μοντέλλο στις προτομές, που υπήρχαν στο ατελιέ του Ροβέρτου.

Κύριε, του είπε η Φράγκα με φωνή που μόλις άκουγόταν, αν και προσπαθούσε να μιλήσει καθαρά, είμαι η αδελφή της κυρίας Άντρέ. Πού είναι; Θέλω να την δω.

Παρ' όλη τη γενναιοδωρία της η Φράγκα ένοιωσε τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν. Η Σίμπυλ στεκόταν λίγο πιο πίσω κι' έκλαιγε απαρηγόρητα.

«Αν κι' ο ανακριτής τον είχε παρακαλέσει για το αντίθετο, ο κ. Ζερβαί δεν δίστασε ούτε στιγμή.

—Ευαρεστηθήτε να με ακολουθήσετε, είπε ανοίγοντας την πόρτα του διαμερίσματος της Τερέζας.

Η Φράγκα ώρμησε άμέσως μέσα σαν τρελλή. Δύο λαμπάδες, τις οποίες είχε φροντίσει ν' ανάψει εύλαβικά ο κ. ντε Κουδρεμόν, έκαιγαν δεξιά κι' αριστερά στο κρεβάτι. Η κόκκινη φλόγα τους, μέσα στο πρωινό φως, είχε κάτι το απαίσιο.

Η Φράγκα ρίχτηκε στο κρεβάτι της αδελφής της:

—«Ω! Τερέζα!... Τερέζα μου! φώναξε. Μ' άκου, αγαπημένη μου αδελφούλα; Έπειτα την αγκάλιασε, την ανασήκωσε και, ματωμένη καθώς ήταν, την καταφιλούσε και την έβρεχε με τα δάκρυά της.

—Ω! Τερέζα μου! Ω! Τερέζα! Έλεγε και ξανάλεγε ανάμεσα απ' τους λυγμούς που την έπληγαν. Δεν πέθανες!... Δεν είναι δυνατόν να πέθανες!... Θα ήταν φοβερό αυτό για μένα... για τον Άντρέα που θα ξαναγύρισε σε λίγο!... Ασφαλώς έχουνε κάνει λάθος... Γελάστηκαν. Έχεις λιποθυμήσει. Δεν πέτυχε το σκοπό του ο δολοφόνος σου. Θα συνέρθεις...

«Ω! Τερέζα! Τερέζα! Για χάρη του Άντρέα, αν θέλεις να μην πεθάνω απ' τη λύπη του... για χάρη του Ροβέρτου που τον κατηγορούμε για δολοφόνο σου... Ξύπνα! Αναστήσου!... Αναστήσου αν είσαι πεθάνει... και μίλα αν είσαι ζωντανή!... Και λαχανιασμένη την έσφιγγε στην αγκαλιά της δόξα και πιο πολύ.

Έξαφνα έβγαλε μια δυνατή κραυγή και γυρίζοντας προς τη Σίμπυλ, φώναξε:

—Ω! Σίμπυλ!... Ζή!... Ζή!... Καλά το έλεγα!... Ζή!...

Η μίς Άντριου και ο Ζερβαί την πλησίασαν βιαστικά. Φοβήθηκαν μήπως είχε τρελλαθεί.

—Δεσποινίς, της είπε ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας, σάς παρακαλώ, συνέλθετε λίγο, ησυχάστε...

Η Φράγκα κατάλαβε τι σκεφτόταν ο κ. Ζερβαί και του απάντησε:

—Νομίζετε βέβαια ότι τρελλάθηκα, κύριε... Ναι, είναι θαύμα πως αντέχει ακόμα το μυαλό μου... Άλλα μη φοβάστε... Είμαι εντελώς στα καλά μου. Δεν παρμιλώ. Η Τερέζα φαινομενικά μόνο είναι νεκρή!... Την ένοιωσα ν' ανατριχιάζει μέσα στην αγκαλιά μου... Είμαι υπερδύναμη γι' αυτό...

Τόση απόλυτη πεποίθησι έλαμπε στα ωραία μάτια της νέας, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, ώστε η διαβεβαίωσή της ότι η Τερέζα ζή έκανε μεγάλη εντύπωση στο Ζερβαί.

Τόσος έσπευσε να της πει, για να μη γεννηθούν μάταιες ελπίδες στην φτωχή καρδιά της:

—«Ω! δεσποινίς, πως σάς πέρασε αυτή η ιδέα; Η αδελφή σας είναι έτσι όπως τη βλέπετε περισσότερο από τριάντα ώρες. Γίνεται ολοένα πιο ψυχρή, πιο πλιδή, ανδίνει όσημ πτώματος...

Η Φράγκα όμως δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε.

—«Η άσχημη μυρωδιά που υπάρχει μέσα στο δωμάτιό του απάντησε, δεν προέρχεται απ' το πτώμα της αδελφής μου, αλλά από το αίμα της που είναι χυμένο κάτω στο πάτωμα. Με τη ζέση που κάνει δεν είναι καθόλου παρόμοιο, αν το αίμα αυτό άρχισε να μυρίζει αβρότητα. Όσο για την αδελφή μου σας βεβαιώνω ότι δεν είναι καν παγωμένη... Έπίσης το σώ-

μα, θα διατάξω να μείνουν κάτω δυο αστυφύλακες.

Ο Μωρίς τον ευχαρίστησε με μια κίνηση του κεφαλιού του και έμεινε μόνος κοντά στο πτώμα της Τερέζας.

Κατά τις εννιά έφτασε ο καμαριέρης του Κουδρεμόν και του έφερε ένα τηλεγράφημα που περιείχε τα εξής:

«Είμαι τρελλή σχεδόν απ' την απελτίσια μου. Θα φτάσω το πρωί. Θα είμαι στο σπίτι σας στις έξι».

ΝΑΔΙΝΑ ΝΤΕ ΡΟΣΒΕΛ».

Ο Μωρίς, αφού διάβασε το τηλεγράφημα έδωσε τον υπηρέτη του και κάθισε σε μια καρέκλα κοντά στο πτώμα.

Εκεί πέρασε όλη τη νύχτα του.

Όταν, κατά τα χαράματα, έφτασε ο κ. Ζερβαί, έφυγε για να πάει να υποδεχθεί τη Ναδίν.

—Θα ξαναγύρισω σε μία ώρα το πολύ, του είπε. Ός τότε να μη μη κανείς στο δωμάτιό της νεκρής.

Απ' το προηγούμενο βράδυ είχε γράσει κατά είκοσι χρόνια. Ο Ζερβαί, βλέποντας τον τόσο αλλοχημένο, δεν μπόρεσε να βρῆ ούτε μία λέξη να του πει.

Άμέσως μετά την αναχώρησή του κ. ντε Κουδρεμόν, ο Ζερβαί κλείδωσε την πόρτα, πήρε μαζί του το κλειδί κι' ανέβηκε στο ατελιέ του Ροβέρτου, όπου εξακολουθούσε τις έρευνές του, κάνοντας τα πάντα άνω-κάτω.

Έξαφνα τον ειδοποίησαν ότι δυο κυρίες της άριστοκρατίας, όπως φαινόταναν απ' τους τρόπους τους, ζητούσαν να του μιλήσουν. Άμέσως ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας κατέβηκε κάτω.

Η Φράγκα — γιατί αυτή ήταν μαζί με τη μίς Σίμπυλ — μόλις τον είδε να πλησιάζει ανασήκωσε το λεπτό της βέλο.

Ο κ. Ζερβαί ανατριχίλασε. Είδε ότι είχε μπροστά του τη νέα που χρυσίμεινε για μοντέλλο στις προτομές, που υπήρχαν στο ατελιέ του Ροβέρτου.

Κύριε, του είπε η Φράγκα με φωνή που μόλις άκουγόταν, αν και προσπαθούσε να μιλήσει καθαρά, είμαι η αδελφή της κυρίας Άντρέ. Πού είναι; Θέλω να την δω.

Παρ' όλη τη γενναιοδωρία της η Φράγκα ένοιωσε τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν. Η Σίμπυλ στεκόταν λίγο πιο πίσω κι' έκλαιγε απαρηγόρητα.

«Αν κι' ο ανακριτής τον είχε παρακαλέσει για το αντίθετο, ο κ. Ζερβαί δεν δίστασε ούτε στιγμή.

—Ευαρεστηθήτε να με ακολουθήσετε, είπε ανοίγοντας την πόρτα του διαμερίσματος της Τερέζας.

Η Φράγκα ώρμησε άμέσως μέσα σαν τρελλή. Δύο λαμπάδες, τις οποίες είχε φροντίσει ν' ανάψει εύλαβικά ο κ. ντε Κουδρεμόν, έκαιγαν δεξιά κι' αριστερά στο κρεβάτι. Η κόκκινη φλόγα τους, μέσα στο πρωινό φως, είχε κάτι το απαίσιο.

Η Φράγκα ρίχτηκε στο κρεβάτι της αδελφής της:

—«Ω! Τερέζα!... Τερέζα μου! φώναξε. Μ' άκου, αγαπημένη μου αδελφούλα; Έπειτα την αγκάλιασε, την ανασήκωσε και, ματωμένη καθώς ήταν, την καταφιλούσε και την έβρεχε με τα δάκρυά της.

—Ω! Τερέζα μου! Ω! Τερέζα! Έλεγε και ξανάλεγε ανάμεσα απ' τους λυγμούς που την έπληγαν. Δεν πέθανες!... Δεν είναι δυνατόν να πέθανες!... Θα ήταν φοβερό αυτό για μένα... για τον Άντρέα που θα ξαναγύρισε σε λίγο!... Ασφαλώς έχουνε κάνει λάθος... Γελάστηκαν. Έχεις λιποθυμήσει. Δεν πέτυχε το σκοπό του ο δολοφόνος σου. Θα συνέρθεις...

«Ω! Τερέζα! Τερέζα! Για χάρη του Άντρέα, αν θέλεις να μην πεθάνω απ' τη λύπη του... για χάρη του Ροβέρτου που τον κατηγορούμε για δολοφόνο σου... Ξύπνα! Αναστήσου!... Αναστήσου αν είσαι πεθάνει... και μίλα αν είσαι ζωντανή!... Και λαχανιασμένη την έσφιγγε στην αγκαλιά της δόξα και πιο πολύ.

Έξαφνα έβγαλε μια δυνατή κραυγή και γυρίζοντας προς τη Σίμπυλ, φώναξε:

μα της δεν παρουσιάζει την άκαμψία του θανάτου. Δέστε και μόνοι σας!

Και παίρνοντας το χέρι της Τερέζας, το έβαλε μέσα στο χέρι του Ζερβάι.

—Πολύ παράδοξο! είπε ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας. Πρέπει να παραδεχτούμε, πραγματικά, ότι η ψυχρότης του σώματος λιγόστεψε από χτες το βράδυ κι' η άκαμψία έλειψε εντελώς.

Δεν πρόφτασαν να πουν περισσότερα γιατί άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο κ. ντε Κομβρεμόν, που κρατούσε απ' το μπράτσο την κόρησα ντε Ροσβέλ.

—Κόρη μου!... φώναξε η Ναδίνα. Κόρη μου!... Ω, Θεέ μου!... Τι ήταν αυτό! Τι δυστυχία!...

Και σαν τρέλλη από τη θλίψη, σκοντάφτοντας σε ό,τι εύρισκε μπροστά της, πήγε και ρίχτηκε μπροστά στα πόδια του κρεβατιού της Τερέζας.

—Αμέσως κάθε ίχνος συγκίνησης έσβυσε στο πρόσωπο της Φράγκας. Κρατούσε πάντα μέσα στα χέρια της το χέρι της Τερέζας και με μάτια που πετούσαν αστραπές κτύπαε την κόρησα.

—Ο κ. ντε Κομβρεμόν είχε σταθή μπροστά στην πόρτα χλωμός σαν νεκρός. Έκει τον πλησίασε ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας και του ψιθύρισε στο αυτί:

—Η δεσποινίς ντε Ροσβέλ βεβαιώνει ότι η άδελφός της δεν είχε πεθάνει.

—Ο άνακριτης τινάχτηκε σαν ηλεκτρισμένος.

Μα και η Ναδίνα φάνηκε ν' άκουσε α λόγια αυτά, γιατί φώναξε άμέσως:

—Είμαι ζωντανή!... Ζωντανή!... Δεν πέθανε η Τερέζα!... Ω, Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Το πρόσωπό της είχε πάρει το χρώμα του κεριού, τα μάτια της είχαν βαρυνθεί, είχε γίνει τρομακτική.

Η Φράγκα έμεινε άμυλητη. Φαινόταν σαν να είχε μεταμορφωθεί σε άγαλμα. Ωστόσο κτύπαε πάντα με μάτια γεμάτα φλόγα τη Ναδίνα.

—Αυτό βεβαιώνει η δεσποινίς, ξαναείπε ο κ. Ζερβάι. Το βεβαιώνει μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε κι' εγώ έχω χάσει πια ν' αμφιβάλλω αν είναι νεκρή ή όχι.

—Ω! τραύισε η κόρησα. Η Φράγκα το λέει!...

—Και ο γιατρός τί λέει στην έκθεσή του; ρώτησε ο κ. ντε Κομβρεμόν. Την είδα, μα δεν θυμάμαι πειά...

—Κατά το γιατρό, η Τερέζα είναι νεκρή, πραγματικά νεκρή. Το χτύπημα πού, κατά τη γνώμη του, της προκάλεσε το θάνατο, είναι αυτό που της κατάφεραν στο κεφάλι.

Η Ναδίνα ξέσπασε πάλι σε λυγμούς. —Ω! δυστυχισμένη μου Τερέζα!... φώναξε. Ω! χρυσή μου κόρη!... Έλπινα για μία στιγμή ότι θα σε χαρώ και πάλι... Άλλα σ' έχασα... σ' έχασα!... Τι τρομερή αλήθεια!... Ω! αν μ' άκουγες... αν άκουγες τις συμβουλές μου πόσες θλίψεις πόσες συμφορές θ' αποφεύγαμε!...

Οι λυγμοί της γινότουσαν όλοένα και πειό σπασμωδικό.

—Ο κ. ντε Κομβρεμόν που κρατούσε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια, φαινόταν βυθισμένος σε ζοφερές σκέψεις.

—Εξαφνα άκουστηκε η φωνή της Φράγκας.

—Μην άνησυχήτε, κυρία, είπε στη Ναδίνα, τονίζοντας τις λέξεις της. Μην κλαίτε με τόση άπελπισία για το θάνατο της άδελφής μου. Η Τερέζα ζή! Το βεβαιώνω και πάλι! Ορκίζομαι ότι ζή.

Η Ναδίνα κτύπαε το θύμα με μεγαλύτερη προσοχή και, ενώ άσθονα δάκρυα κυλούσαν στα χλωμά της μάγουλα είπε:

—Θέλω να σε πιστέψω, Φράγκα... Μά, αλλοίμονο, δεν είναι δυνατόν αυτό που λές. Η Φράγκα δεν της απάντησε.

—Ω, Τερέζα μου!... έκραυλλούσε εκείνη πνιγμένη στους λυγμούς. Ω! Τερέζα μου, κόρη μου πολυαγαπημένη!... Με πόση ευχαρίστηση θα θυσίαζα και την ίδια μου τη ζωή, αν μπορούσα να σ' αναστήσω!...

—Ωστόσο η μεγάλη αυτή άπελπισία της φαινόταν κάπως παράδοξη. Η θλίψη της έμοιαζε με έπιδειξη. Καθώς η Φράγκα την κτύπαε πάντοτε κατάματα, φαινόταν σαν να κλονιζόταν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέγεια.

Τό μουβείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Τό «κόλπο» του δολοφόνου!...

—Βασίλη, δεν ξέρεις γράμματα!...

—Η παρατηρησία αυτή έγινε στον Β. Ηλιάδη από τον Α. Μάγκο, την ώρα που έπιναν κρασί σ' ένα μαγαζάκι, στο χωριό Άγιος Γερμανός, που βρίσκεται στην περιφέρεια της Φλωρίνης.

—Και πού το ξέρεις εσύ αυτό το πράγμα; Ξέρω και παραξέρω, μάλιστα, απάντησε, χωρίς να πειραχτεί ο Ηλιάδης.

—Αν ξέρεις, δεν έχουμε παρά να δοκιμάσουμε. Αν γράφεις με μελάνι καλά ό,τι σου υπαγορεύω από την εφημερίδα, θα κεράσω μισή όκα κρασί, κι' αν χάσεις το στοιχείο, θα πληρώσεις εσύ.

—Συμφωνώ, απάντησε ο Ηλιάδης και διάταξε να φέρουν καλαμάρι, χαρτί και πένα.

—Γράψε, του είπε ο Μάγκος, κυττάζοντας στην τελευταία σελίδα μιας εφημερίδας που άνέγραφε την αυτοκτονία κάποιου δυστυχισμένου. Γράψε το γράμμα π' άφησε αυτός ο μακαρίτης: «Αυτοκτονώ επειδή η ζωή είναι πια για μένα βαρετή. Κανείς δεν φταίει. Γεια σας».

—Ο Ηλιάδης το ύπόγραψε.

—Υπόγραψέ το κιόλας, να ίδούμε και την ύπογραφή σου, του πρότεινε ο Μάγκος.

—Ο Ηλιάδης, δίχως να διατάσει, το ύπόγραψε.

—Γιασα! είπε ο Μάγκος. Έγώ θα πληρώσω τη μισή όκα. Ξέρεις να γράφεις!...

—Ύστερα πήρε το σημείωμα, το τσαλάκωσε και το πέταξε κάτω από το τραπέζι.

—Η παρία συνέχισε να πίνει άρετη ώρα. «Όταν άργα τη νύχτα, σηκώθηκαν να φύγουν, κανείς δεν πρόσεξε, ότι ο Μάγκος έσκυψε, έπηρε από κάτω το σημείωμα που είχε γράψει ο Ηλιάδης και το έκρυψε στην τσέπη του.

Αυτά συνέβαιναν στις αρχές Ιουλίου 1940. Στις 25 Ιουλίου του ίδιου χρόνου, ο Β. Ηλιάδης, χάθηκε μυστηριωδώς από το χωριό. Την εξαφανισία του την κατάγγειλαν στις αρχές οι στενοί συγγενείς του. Οι μόνοι που δεν είχαν άνησυχήσει, ήταν η γυναίκα του κι' η πεθερά του. Κι' όταν τις κάλεσαν στο σταθμό της χωροφυλακής, για να τις ρωτήσουν σχετικά, είπαν πως είχε πάει για ξύλα, μα δεν είχε γυρίσει. Είχαν την εντύπωση πως είχε μπλέξει σε κανένα γειτονικό χωριό με τίποτε φίλους του και το είχε στρώσει στο κρασί, ξεκινώντας να γυρίσει. Μα οι μέρες περνούσαν, χωρίς να φαίνεται πουνόνα ο Ηλιάδης. Τέλος, μία μέρα, μερικοί χωρικοί, καθώς περνούσαν από την άκρη μιας χαράδρας έβλεψαν από το χωριό, είδαν κορμάκι, ένα δολοφόνο κοπάδι, να φτεροκοπούν από πάνω.

—Επίσης μία φοβερή δυσσομία τους έπνιξε. Πρόσεξαν καλλίτερα κι' είδαν από βάθος της χαράδρας ένα πτώμα. Είδοποιήσαν άμέσως τη χωροφυλακή. Το πτώμα δέθηκε, σιώθηκε με σχοινιά επάνω και τότε διαπιστώθηκε, ότι ήταν το έλαφανισθένος Β. Ηλιάδης. Μόλις το ξάπλωσαν καταγής, στην τσέπη του νελέκου του, είδαν ένα σημείωμα. Το άνοιξαν και διάβασαν: «Αυτοκτονώ επειδή η

ζωή είναι πια για μένα βαρετή. Κανείς δεν φταίει. Γεια σας». Κι' από κάτω η ύπογραφή του.

Δεν ύπρχε, λοιπόν, καμιά άμφιβολία, ότι ο Β. Ηλιάδης είχε πέσει στη χαράδρα για ν' αυτοκτονήσει. Μα η εξέταση του πτώματος του από έναν προσεκτικό άνωματικό της χωροφυλακής, απέδειξε πως έφερε στο κεφάλι ένα γερό χτύπημα, που ασφαλώς δεν είχε γίνει από τις πέτρες και τα βράχια. Έκλεθη άμέσως ιατροδικαστής, έγινε η σχετική νεκροψία και δεν άργησε να διαπιστωθεί, ότι ο Β. Ηλιάδης δεν είχε αυτοκτονήσει, αλλά είχε πέσει θύμα έγκληματος.

Κάποιος τον είχε σκοτώσει μ' ένα δυνατό χτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού κι' έπειτα τον είχε ρίξει στη χαράδρα. Ύστερα από αυτή την άνακαλυψη, έγιναν συστηματικές άνακρίσεις. Κι' έτσι άρχισε σιγά-σιγά ν' άποκαλύπτεται το δράμα του ανθρώπου αυτού: Η γυναίκα του, που τη λάτρευε, έκανε ό,τι περνούσε από το τρελλό μυαλό της. Βοηθός της στις τρέλλες της, ήταν η μητέρα της. Αυτή ήξερε όλα να τα τακτοποιή, για να μην παίρνη είδησι ο δυστυχής Ηλιάδης.

Πολλοί χωρικοί κατέβησαν, εξ' άλλου, πώς ο Μάγκος ήταν ένας από τους οικογενειακούς φίλους του δολοφονηθέντος.

—Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν στην άνακρίσι, παρουσιάστηκε κι' ένας ταβερνιάρης.

—Βρέ παιδιά, είπε στους χωροφύλακες, έχω μία στενοχωρία και ήμερες τώρα δεν μπορώ να κοιμηθώ. Το μυαλό μου διαρκώς γυρίζει. Για δώστε μου, μωρέ παιδιά, να ιδώ το σημείωμα που βρήκαν στο πτώμα.

—Άκουσα ότι άναφέρει για μία αυτοκτονία... Οι χωροφύλακες, παραενεμένοι, του έδωσαν να διαβάσει το χαρτί. Έκείνος το διάβασε προσεκτικά, κι' ύστερα στάθηκε συλλογισμένος.

Και, ξαφνικά, θυμήθηκε. Του ήρθε στο μυαλό η σκηνή του στοιχήματος του Μάγκο και του Ηλιάδη και, φυσικά, την έξιστόρησε στον άνακριτή.

—Έγώ του πήγα, είπε, την πένα και το καλαμάρι, για να γράψω αυτά τα λόγια. Φαίνεται πως κάποιος πήρε ύστερα το χαρτί αυτό και το έβαλε στην τσέπη, αφού τον σκότωσε!...

Τα λόγια του ταβερνιάρη ήταν μία άκτινα φωτός στο σκοτεινό μυστήριο του δολοφονίας του Ηλιάδη. Οι χωροφύλακες έτρεξαν να βρουν τον Μάγκο και τον συνέλαβαν. Τον υπέβαλαν σε άυστηρή άνακρίσι κι' ο Μάγκος, βλέποντας ότι η άνακρίσι είχε βρή πια τον κανονικό δρόμο της, κατάλαβε, ότι ήταν μάταιο να ύποκρίνεται και όμολόγησε την αλήθεια.

—Από καιρό, είπε, ήμουν φίλος της γυναίκας του Ηλιάδη, της Όλγας. Στην αρχή φυλαγομάστε πολύ, μήπως μάς πήρη κανείς είδησι. Μα όταν μάς πέτυχε η μάννα της κι' είδαμε, ότι το εύρισκε σωστό να... διασκεδάξω λιγάκι το παιδί της κι' έκανε μάλιστα τα στραβά μάτια, άφησα με πιά τα προσχήματα.

—Ο Ηλιάδης, ωστόσο, με την έμπιστοσύνη που μάς είχε και την καλωσύνη του, μάς έδινε στα νεύρα. Και σκεφθήκαμε να τον βγάλουμε από τη μέση. Έγώ ανέλαβα να ξεκαθαρίσω τη δουλειά. Κι' αποφάσισα να σκηνοθετήσω μία αυτοκτονία Γι' αυτό, τον κατάφερα να γράψω το σημείωμα, ότι «αυτοκτονεί» κλπ. και να το ύπογράψω. Το σημείωμα αυτό το έπηρε κρυφά. Ύστερα άφησα να περάση άρκετός καιρός και μία νύχτα, στις 25 Ιουλίου 1940, του πρότεινα, μα κι' ήμαστε φίλοι, να με βοηθήσει να κόψω μερικά ξύλα. Πήγαμε πραγματικά στο δάσος με συντροφιά τη γυναίκα του.

—Ο Ηλιάδης προχωρούσε μπροστά. Ήταν εύθυμος και τραγουδούσε άνυποπτος. Μέσα στο σκοτάδι, η Όλγα μου έσφιγγε κάπου-κάπου το χέρι, για να μου δίνη θάρρος.

Τέλος φτάσαμε κοντά στο γκεμό. Εκεί είχαμε αποφασίσει να τον σκοτώσουμε. Σε μία στιγμή, τάχυνα το βήμα μου, τον πλησίασα γρήγορα και τον χτύπησα με όλη τη δύναμή μου, πίσω στο κεφάλι, με το ξύλο του τσεκουριού μου. Ο Ηλιάδης δεν πρόλαβε να είπεί ούτε μία λέξη. Έπεσε καταγής σαν κεραυνόληκτος. Στο διάστημα αυτό, πλησίασε κι' η γυναίκα του. Του βάλαμε το σημείωμα στην τσέπη του νιλέκου του κι' ύστερα, πιάνοντας τον από τους ώμους και τα πόδια, τον πετάξαμε στο γκεμό. Κατόπιν, γυρίσαμε στη μάννα της και της είπαμε το νέο για να χαρή κι' αυτή που τον ξεκαθάρισε!...

—Ο κακοήγος Μάγκος δικτάθηκε άσόντηρ και καθ'ήκιστα σε ισοδία δαμό, ή φίλη του Όλγα Ηλιάδη, σε είκοσι γούνι κι' ή Σοφία Τσαγκαρά, ή μάννα της, σε 15 μήνες φυλάκισι.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Δεσποινίδες, κύριε.

—Άργότερα θα σας μιλήσω, για τις μεγάλες θύελλες της συζυγικής ζωής. Στα δύο προσεχή μαθήματα, έπιθυμώ να σας δείξω μερικές μικροσυγκρούσεις, που ώστόσο, ή αίσία λύσι τους δεν είναι άσημαντη για την εύτυχία του άντρώγου.

Το πρώτο μας σημερινό σκετς βάζη για τίτλο: 'Ακρίβεια. Ο Φίλιππος, όπως το έπιθυμούσε από καιρό, έφυγε απ' την Τράπεζα και μπήκε στην Έπιτροπή του Σχεδίου. Απόψε, για πρώτη φορά, ο διευθυντής του, ο κ. Ντυφτί-Ρουμπισόν, τον κάλεσε σε δείπνο μαζί με τη γυναίκα του.

Είπε ή ώρα έφτα το βράδυ. Οι δύο ήρωές μας βρίσκονται στο μικροσκοπικό τους διαμέρισμα, στο Παρίσι. Άκούστε τους...

Ακρίβεια

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Έχεις όλα τα προτερήματα, κούκλα μου, έκτος από ένα... Δεν είσαι άκριβή!

ΜΑΡΙΖ: Δεν έχεις κανένα ελάττωμα, χρυσέ μου, εκτός από ένα... Παραείσαι άκριβής!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πώς τα καταφέρνεις, Μαριζ, να καθυστερής πάντ' α; Και να τόθελαι, δεν θα το κατάφερα.

ΜΑΡΙΖ: Πώς τα καταφέρνεις, Φίλιππε, ώστε νασαι πάντα έτοιμος πριν απ' την ώρα σου; Όταν φτάνεις ένωρίς-ένωρίς στο σιδηροδρομικό σταθμό, μοιάζεις με άνθρωπο, που έχασε το προηγούμενο τρένο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ίσως, αλλά αν δεν σ' έσπρωχνα, εσύ θάπρεπε να περιμένεις το έπόμενο τρένο... Και πάλι σε ρωτώ, πώς τα καταφέρνεις; Κι' όμως δεν είναι και τόσο δύσκολο πράμα ή άκριβεία. Παράδειγμα: ξέρεις πως άπόψε θα φάμε στο σπίτι του διευθυντού μου, στις όχτώ και μισή. Πρέπει να είσαι έτοιμη στις όχτώ... Πόση ώρα θέλεις για να χτενιστής και να ντυθής;

ΜΑΡΙΖ: Μισή ώρα, αν δέ μ' έμποδισή τίποτα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Όραία!... Βάλε άκόμα κι' ένα τέταρτο για την περιπτωσι, που κάτι θα σ' έμποδισή. Κι' άρχισε απ' τις έφτα και τέταρτο. Έτσι θάσαι έτοιμη στην ώρα σου. Δεν είναι δά και τόσο δύσκολο.

ΜΑΡΙΖ: Δεν είναι δύσκολο; Τί λές, άγάπη μου;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τέλος πάντων. Βιάσου. Προτιμώ να περιμένω παρά να με περιμένουν.

ΜΑΡΙΖ: Αυτό δείχνει την ευγενική σου φύσι και τον άλτρουισμό σου... Έγώ, προτιμώ να με περιμένουν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Έστω... Δεν θα φτάσουμε σ' άποτέλεσμα, αν συζητούμε όλοένα... Άπόψε όμως, άγάπη μου, επειδή είναι μία έξαιρητική περίπτωση, σε έκετεύω να είσαι άκριβής. Θα δείψουμε σπουδ. Ντυφτί-Ρουμπισόν. Είναι ή πρώτη φορά, που με καλεί ο διευθυντής μου. Η έννοια αυτή είναι και το άσυνήθιστο όλη μου ή καριέρα εξαρτάται απ' αυτή τη βραδιά. Παίξε καλά το παιχνίδι σου, κούκλα μου. Είναι δικό σου και δικό μου συμφέρον.

ΜΑΡΙΖ (μεγαλόψυχα): Πολύ καλά. Άναλαμβάνω, άπόψε, να κάνω θαύματα. Μ' έναν όρο όμως... Να μη μπαίνεις κάθε πέντε λεφτά για να με παρακολουθής. Αυτό μ' έκνευρίζει, μ' έμποδίζει και ή άργοπορία μου μεγαλώνει αντί να ελαττώνεται... Μου το ύπόσχεσαι;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Στο ύπόσχομαι. Μονάχα πήγαμε να έτοιμαστής. Είτε το θέλεις, είτε όχι, κάτι μου λέει πως είναι τώρα έστά και τέταρτο.

ΜΑΡΙΖ: Όχι δά;... Δεν είναι δυνατόν... Μα βέβαια! Το ρολόι μου συμφωνεί με τη διαίσθησή σου. Λοιπόν, πηγαίνω. Σε λίγο, τύραννέ μου.

(Ο Φίλιππος, μένει μόνος του, παίρνει ένα βιβλίο, το παρτάει, το ξαναπαίρνει. Τό έκκρεμες χτυπάει έφτάμισι. Ο Φίλιππος πηγαινόεχεται με όλοένα μεγαλύτερη άνυπομονησία. Ξανακάθεται και προσπαθεί να διαβάση. Μάταια όμως. Τό έκκρεμες χτυπάει όχτώ).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (μονολογεί): Όχτώ ή ώρα!... Αυτή ή γυναίκα θα με πεάνη!... Άπό τώρα βλέπω τα μούτρα του διευθυντού μου αν φτάσουμε τελευταίοι... Αυτός είναι πάντα σ' όλη του άκριβής. Ωστόσο άπόψε, άρχισε να ντύνεται στην ώρα της... Πρέπει να πάω να δώ τί κάνει... Ναι, μα της όρκίστηκα να μην πάω... Όχι, της ύποσχεθήκα να μην πηγαίνω κάθε πέντε λεφτά. Πάνε κιόλας τρία τέταρτα, που είναι κλεισμένη

στην κάμαρά της... Τόσο το χειρότερο. (Χτυπάει την πόρτα της).

ΜΑΡΙΖ: Τί τρέχει; ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Έγώ είμαι, ο Φίλιππος! ΜΑΡΙΖ: Τί θέλεις; ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τί θέλω; Είσαι σπουδαία! Θέλω νάρθης και μάλιστα άμέσως. Οι όχτώ χτύπησαν από ώρα (Μισανόγει την πόρτα). Πώς; Δεν ντύθηκες άκόμα Μαριζ; Είσαι με την κομπιναιζόν;

ΜΑΡΙΖ: Μάλιστα. Κι' έπειτα; Μήπως δεν σ' άρέσει άπείδη είμαι γυνή;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: *Ω! άκου δώ, άγάπη μου, με σκοτώνεις!... Τί έκανες έδώ και μία ώρα;

ΜΑΡΙΖ: Χτενίστηκα. Άλλά... ξα το δερνίκι τών ντυχών μου, που δεν ήταν «έπίσημο» κι' έτοιμαζόμουν να ντυθώ όταν τηλεφώνησε ή Σαντάλ... Μά κράτησε είκοσι λεφτά στο τηλέφωνο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Έπρεπε να της της πώς άπόψε είσαι καλεσμένη σ' ένα γεύμα έξαιρετικής σημασίας.

ΜΑΡΙΖ: Της το ξέγνησα. Αυτό άκριβώς μου πήρε την ώρα μου... Έπειτα μου διηγήθηκα μία καταπληκτική ιστορία για την Άγγελα. Φαντάσου πως ό άντρας της βρήκε τα γράμματα του έραστου της!...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: ΆΑ! φτάνει πιά!... Δεν θα μου διηγήθης τώρα τις ιστορίες της Σαντάλ, της Άγγελας, της Κρίνας, τη στιγμή, που σου λέω ότι παίζεται ή καριέρα μου... Ο διευθυντής μου δας περιμένει.

ΜΑΡΙΖ: Μη δραματοποιής τα πράγματα, χρυσέ μου... Είμαι χτενισμένη! Ξαναμακιγιαρίστηκα, τα νύχια μου στέγνωσαν... Δεν έχω παρά να βάλω το φόρεμά μου. Δέ θ' άργήσω. Πήγαμε στο σαλόνι. (Άναμνη. Ο Φίλιππος άνατενάζει, σφυρίζει, μονολογεί, ύστερα βλαστήματι... Τό έκκρεμες χτυπάει το τέταρτο κι' αυτός την πόρτα της).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μαριζ!... εν' όχτώ και τέταρτο! Είναι ή μεγαλύτερη καταστροφή της ζωής μου... Τί κάνεις; ΜΑΡΙΖ: Τό βλέπεις πολύ καλά. Προσπαθώ να κλείσω το «έκλαϊρ» του φορέματός μου. Βοήθησέ με.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Στάσου!... Μα μην κουνίσεις σά σθούρα!...

ΜΑΡΙΖ (με χαδάρικο παράπονο): Δεν μ' αγαπάς πιά, Φίλιππε... Βλέπεις την πλάτη μου γυμνή κι' όμως είναι ή πρώτη φορά, που δεν την φιλάς.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (με φωνή που μοιάζει με κεραυνό): Μην κουνίσεις, διαβολέ και σάπα!... Στάσου, μοιζώ πως θα τα καταφέρω... (Τέλος ανέδθηκε το «έκλαϊρ»). [Επί τέλους! Τα κατάφερα! Όχτώμισι ή ώρα! Άς φύγω!]

ΜΑΡΙΖ (άφώνοντας μία μεγάλη κραυγή): Άχ! Θεέ μου! Μία τρύπα στην κάλτσα μου!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Λυπάμαι πολύ, αλλά έλα, άς πηγαίνουμε!

ΜΑΡΙΖ: Τρελλάθηκες;... Μπορώ να πάω σ' έπίσημο γεύμα με τρυπία κάλτσα; Πρέπει να βάλω έν άλλο ζευγάρι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (ξαφνικά πολύ ήρεμος, μ' όλη την άπελπισία του): Βάλε έν άλλο ζευγάρι, κούκλα μου... Κι' αν το φορέμα σου δεν σ' άρέσει, άλλαξε και φόρεμα... Κι' αν το μακιγιαρίσμα σου δεν πηγαίνει, άρχίνα απ' την άρχή... Κι' αν το «μίζ-αν-πλι» τών μαλλιών σου δε σε ικανοποιεί, τρέχα στο κομμωτήριο... Θα περιμένω πουνηπτικά και ποιος ξέρει;... σε πέντε-έξη μέρες, ή πέντε-έξη μηνες, θα φτάσουμε στο γεύμα!...

ΜΑΡΙΖ: Δεν είσαι καθόλου ευγενικός, Φίλιππε.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Φεύγουν. Φτάνουν στο σπίτι του διευθυντού, μα δεν είναι κανείς στο μεγάλο σαλόνι...

Ο ΜΑΙΤΡ-ΝΤ' ΟΤΕΛ: Ο κύριος διευθυντής σας ζητεί συγγνώμη... Τηλεφώνησε απ' το γραφείο λέγοντας πως έχει μία «είγουσα δουλειά και θα είναι σπίτι σε μία ώρα... Η κυρία ντετα και δε θ' άργήσει να σας ύποδεχτή.

ΜΑΡΙΖ (στον Φίλιππο): Πάντα περιμένεις το προηγούμενο τρένο, καυμένο μου Φίλιππε. Άχ! αυτή ή άκριβεία!...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Στο έπόμενο, θα σας δώσω έν άλλο παράδειγμα μιας μικροσυγκρούσεως.

Μεταφρ. Γ. ΠΡΑΤΣΙΚΑ

Μαθήματα ΣΥΝΕΙΣΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Α' - Μικροσυγκρούσεις

Φίλιππος: Πώς; Δεν ντύθηκες, άκόμη, Μαριζ;...

ΜΑΡΙΖ: Πώς; Κι' αν το μακιγιαρίσμα σου δεν πηγαίνει, άρχίνα απ' την άρχή... Κι' αν το «μίζ-αν-πλι» τών μαλλιών σου δε σε ικανοποιεί, τρέχα στο κομμωτήριο... Θα περιμένω πουνηπτικά και ποιος ξέρει;... σε πέντε-έξη μέρες, ή πέντε-έξη μηνες, θα φτάσουμε στο γεύμα!...

ΜΑΡΙΖ: Δεν είσαι καθόλου ευγενικός, Φίλιππε.

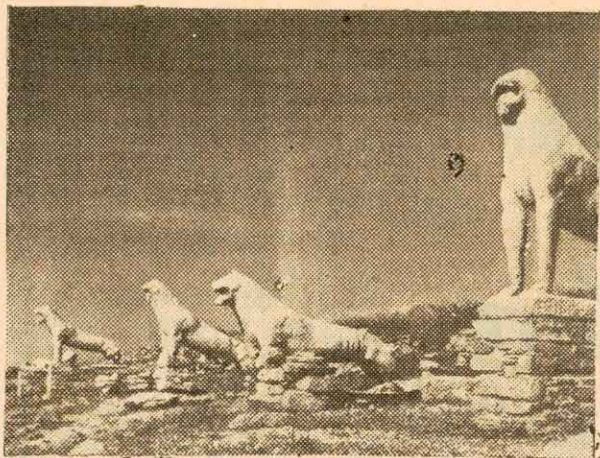
Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Φεύγουν. Φτάνουν στο σπίτι του διευθυντού, μα δεν είναι κανείς στο μεγάλο σαλόνι...

Ο ΜΑΙΤΡ-ΝΤ' ΟΤΕΛ: Ο κύριος διευθυντής σας ζητεί συγγνώμη... Τηλεφώνησε απ' το γραφείο λέγοντας πως έχει μία «είγουσα δουλειά και θα είναι σπίτι σε μία ώρα... Η κυρία ντετα και δε θ' άργήσει να σας ύποδεχτή.

ΜΑΡΙΖ (στον Φίλιππο): Πάντα περιμένεις το προηγούμενο τρένο, καυμένο μου Φίλιππε. Άχ! αυτή ή άκριβεία!...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Στο έπόμενο, θα σας δώσω έν άλλο παράδειγμα μιας μικροσυγκρούσεως.

Μεταφρ. Γ. ΠΡΑΤΣΙΚΑ

Οι λέοντες της Δήλου
Η ΔΗΛΟΣ

Για να γνωρίσουμε την Ελλάδα

Στις έρωτικές κατακτήσεις που είχε ο Πάρις των θεών του Όλυμπου, ο Ζεύς, περιλαμβάνεται και μία με την κόρη του Τιτάων, την Λητώ. Κατάκτηση ενός θεού που είχε όμως δυσάρεστες συνέπειες. Έτσι, μία μέρα, η Λητώ ένοιωσε πως θα γινόταν μητέρα...

Όταν το έμαθε αυτό η νόμιμη γυναίκα του Δία — η Ήρα — ζηλότυπη, όπως όλες οι γυναίκες, ξαπόλυσε θεούς και δαίμονες για να καταστρέψουν την αντίζηλο της. Συγχρόνως έκανε μια σοβαρή δήλωση: ότι θ' άφάνιζε το μέρος που θα έδινε άσυλο στη Λητώ για να γεννήσει.

Καμιά χώρα δεν τολμούσε να παρακούσει τις προστάγες της Ήρας. Και η δυστυχισμένη η Λητώ, γυρίζοντας από τόπο σε τόπο, ζέσπεε κάποτε και σ' ένα ξερονήσι του Αιγαίου, τη Δήλο. Αυτό, λοιπόν, το άγονο νησί, αποτελώντας εξαιρετική στα άλλα πλούσια νησιά των Κυκλάδων, που είχαν άρνηση να δεχτούν την έτοιμόγεννη, προσφέρθηκε να της δώσει το άσυλο που ζητούσε. Και κάτω από ένα φοινίκι — το μοναδικό δέντρο που υπήρχε σ' όλο το νησί — γεννήθηκε ο Απόλλων, κατά τη μυθολογική παράδοση, μόλις ήλθε στον κόσμο, «έσπασε τα μωρουδιά» και σηκώθηκε γεμάτος ρώμη, περιλάμπρος, θεός του φωτός. Η μυθολογία μας πληροφορεί ακόμα πως... μία ημέρα πριν από τον Απόλλωνα, γεννήθηκε από τη Λητώ η Άρτεμις, που βοήθησε μάλιστα την μητέρα της στον τοκετό!

Κατόπιν αυτού, αρχίζει στη Δήλο η λατρεία του Απόλλωνος και το ξερονήσι αυτό, μεταβάλλεται σε μια πλουσιώτατη πολιτεία. Από μετριώτατο άγροδοκίμο, που θα κατέφυγαν ίσως μόνον οι πειραταί, γίνεται ένα από τα μεγαλύτερα εμπορικά λιμάνια της Μεσογείου, που υποδέχεται να συναγωνιστεί αποτελεσματικά όλα τα άλλα νησιά του Αιγαίου, επί πεντακσία και πλέον χρόνια.

Σε πολλά μέρη της αρχαίας Ελλάδας ελάτρευαν τον Απόλλωνα και είχαν χτίσει ιερά προς τιμήν του. Από όλα όμως τα ιερά, η Δήλος ήταν, όχι μόνο το ελαττωστότερο, αλλά και ο απαξιωμένος τόπος του θεού,

στον οποίο, όπως πίστευαν οι αρχαίοι, περνούσε τους ανοιξιατικούς μήνες.

Έτσι, οι θρησκευτικές γιορτές, που έγιναντο κάθε χρόνο στη Δήλο προς τιμήν του θεού, πήραν γενικότερο χαρακτήρα. Συμμετείχαν σ' αυτές προσκυνηταί από όλα τα μέρη της Ελλάδας και της Μεσογείου και οι μεγάλες πόλεις στέλναν πλούσια αφιερώματα στο ιερό του νησιού. Εκτός από τις πολιτείες, βασιλείς, στρατηγοί, πλούσιοι και φτωχοί ιδιώτες, φέρναν τα τάματα τους στον Απόλλωνα, την Άρτέμιδα και τη Λητώ, γιατί και οι τρεις θεοί ελάτρευαν στη Δήλο. Σεφάνια και βαζα από χρυσάφι και άσημι, πολύτιμα κοσμήματα, αγγεία από χρυσάφι και ασημί, προϊόντα κάθε λογής και άφθονο χρήμα ήταν οι εφόδοι.

Σε ειδικές αΐθουσες, στο ιερό του Απόλλωνος, είχαν ταξινομήσει το πολυτίμητο αυτό υλικό και το έδειχναν στους ξένους. Για λόγους ρεκλάμας, μερικά αφιερώματα, τα ανέβαζαν σε μυθολογικούς χρόνους. Έδειχναν σφηνές ένα περιδέραιο και έλεγαν πως το είχε φτιάξει ο θεός Ήραςιος!

Ένα μεγάλο μέρος από τα αφιερώματα, πουλιόταν κάθε χρόνο προς όφελος του ιερού. Πολλά από τα αντικείμενα των δημοπρασιών αυτών, ήταν περιζήτητα από τους πλούσιους συλλέκτες της εποχής εκείνης. Για να αυξάνουν μάλιστα την αξία τους οι επιστάτες του ναού, κατέφευγαν σε διάφορα τεχνάσματα. Συχνά άλλαζαν τις αφιερώσεις. Ένα κοινότατο βραχιόλι, που το είχε χαρίσει μία άγνωστη γυναίκα, το πούλησαν σε μεγάλη τιμή, ως προερχόμενο απευθείας από το Δάτι, τον αρχηγό του περσικού στόλου, που έστρατεύεταν εναντίον της Ελλάδας.

Μαζί με τους προσκυνητάς, έφταναν στη Δήλο και διάφοροι έμποροι και μεταπράτες που εγκαθίσταντο μόνιμα στο νησί για να εξυπηρετήσουν τον αναρίθμητο κόσμο των ευσεβών. Αρχίζει έτσι να δημιουργείται η πρώτη εμπορική κίνηση, που με τον καιρό, ιδίως στα χρόνια των διαδόχων του Μεγάλου Αλεξάνδρου και των Ρωμαίων, θα μεταβάλλει τη Δήλο στο κυριότερο εμπορικό λιμάνι της Μεσογείου. Ο πληθυσμός της παίρνει συγχρό-

νως έναν κοσμοπολιτικό χαρακτήρα. Τα πλέον ανόμοια στοιχεία σε φυλετική καταγωγή και σε επάγγελμα, εγκαθίστανται στην «ιεράν πόλιν». Φτωχοί εργάτες για το λιμάνι, πραγματευτάδες, τεχνίτες, τυχοδιώκτες, πλούσιοι έμποροι, εφοπλισταί και τραπεζίτες, καταφθάνουν από την Ελλάδα, τις ρωμαϊκές επαρχίες, την Αίγυπτο, ακόμα και από τα ενδοτερα της Ανατολής. Η επικρατούσα γλώσσα είναι η ελληνική, αλλά οι Έλληνες οι εγκατεστημένοι στη Δήλο, ξεφεύγουν σιγά-σιγά από τις εθνικές τους παραδόσεις.

Κάθε ημέρα, όπως είπαμε, καράβια από όλα τα λιμάνια της Μεσογείου, φέρναν στη Δήλο τους εμπορεύματα και τους προσκυνητάς. Όλος αυτός ο κόσμος, έδινε μία εξαιρετική κίνηση και ζωρότητα στην πόλη. Τα αρχαία κείμενα μας πληροφορούν, ότι δεν υπήρχε ούτε μία στιγμή ησυχίας. Όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας, ακουγε κανείς τους ρυθμικούς ήχους από τους θρησκευτικούς χορούς των προσκυνητών, τα τραγούδια, και τις φωνές των ναυτικών που γλένταγαν με τις ίριες της Αφροδίτης και τις συζητήσεις γύρω από τις αγοραπωλησίες που έγιναντο στην αγορά. Ο Στράβων αναφέρει πως την ίδια μέρα πουλιόταν δεκάδες χιλιάδες δούλοι στην αγορά της Δήλου.

Όπως όλες οι μεγάλες πολιτείες του αρχαίου κόσμου, και η Δήλος ακολουθούσε το νόμο της φθοράς. Στην πτώση της συνετέλεσαν οι πόλεμοι και οι πειραταί που έλυναντο στη Μεσόγειο στα χρόνια της παρακμής της Ρώμης. Από τον 1ον αιώνα μ. Χ., το νησί είχε χάσει το ενδιαφέρον του ως εμπορικό κέντρο. Έξακολουθούσε να είναι κέντρο θρησκευτικό. Αλλά και οι λιγοί πιστοί που έρχοντοσαν στο ιερό του Απόλλωνος, εξαφανίστηκαν και αυτοί σιγά-σιγά, και η Δήλος έσβυσε μαζί με τον αρχαίο κόσμο.

Οι ανασκαφές που γίναν προ έτών, αποκάλυψαν το μεγαλύτερο μέρος από τη φημισμένη αυτή αρχαία πόλη. Αναστήλουν πολλές, από τις οικοδομές της κι έτσι έχουμε σήμερα ζωντανή την εικόνα της αρχαίας πολιτείας.

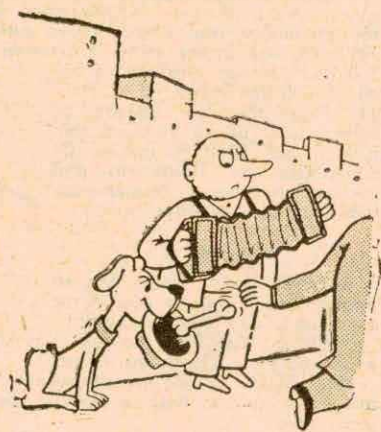
Διαβάζοντας κανείς τους στενούς λιθόστρωτους δρόμους των συνοικιών, μπαίνοντας στα έρειπώματα σπιτιών, σε μερικά από τα οποία βλέπει ακόμα τα ίχνη των ανθρώπων που τα κατοικούσαν, ακολουθώντας το δρόμο που περνούσε η θρησκευτική πομπή, όταν εορταζόντο τα Δήλια ή τα Απολλωνία, θάβονταν στην πλατεία της αγοράς, που γίνονταν οι μεγάλες αγοραπωλησίες των δούλων, ξαναζητήν την εποχή που η Δήλος, με τη διπλή της δοξα, την εμπορική και τη θρησκευτική, είχε επικρατήσει όλα τα λιμάνια της Μεσογείου.

Είπε ζήτημα αν άλλος τόπος μας φέρνει τόσο κοντά στην αρχαία Ελλάδα όσο η Δήλος!

Το ταξίδι, άλλωστε, είναι εύκολο ως εκεί. Γίνεται σημερινό μέσω της Μυκόνου, από την οποία απέχει ελάχιστα. Έτσι ο ταξιδιώτης που θα πάει στη Δήλο, θα έχει την ευκαιρία να γνωρίσει και τη Μυκόνου, το όραμα «άσπρου νησιού» του Αιγαίου.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

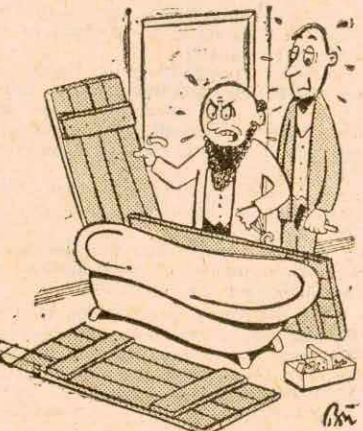
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Το δώρο του ζωοφίλου...

—Τι θα πη ή μαμά σου όταν σε δει μ' αυτό το μαγιώ;
—Θα με μαλώσει ασφαλώς, επειδή της το πήρα!...

—Α! Τέτοια απάτη δεν την έχω ξαναδεί!... Στη ρεκλάμα είχατε και μια ώραία κοπέλλα μέσα στη μπανιέρα!...

Να πως δροσίζεται Η ΑΝΘΡΩΠΟΓΗΣ

Το δημοφιλέστερο καλοκαιρινό αναψυκτικό

Ο πάγος αποτελεί ένα απ' τα χαρακτηριστικά της εποχής μας. Ο σημερινός κοινός θνητός διαθέτει άφθονο και φθηνό πάγο, οποιαδήποτε στιγμή θελήσει — μία απόλαυση που δεν την είχαν ο βασιλεύς Σολομών, ο Ιούλιος Καίσαρ ή ο Ναπολέον, στις μεγαλύτερες δόξες τους...

Λέμε πολλές φορές ότι δεν θα υπήρχε πολιτισμός, δίχως την ανακάλυψη της φωτιάς. Πρέπει να προσέθετουμε όμως ότι δεν θα υπήρχε, όχι μόνο πολιτισμός, αλλά ούτε καν ζωή πάνω στον πλανήτη μας, αν ο πάγος δεν είχε την εξαιρετική ιδιότητα να επιπλέει στο νερό. Λέμε «εξαιρετική», γιατί η ιδιότητα αυτή οφείλεται στο ότι το νερό διαστέλλεται όταν γίνεται πάγος (κι' έτσι αποκτά μεγαλύτερο όγκο και επιπλέει, ενώ όλα τα άλλα σώματα συστέλλονται με την ψύξη). Ποιος μπορεί λοιπόν να μη σκεφθεί ότι πρόκειται για ένα μέτρο προνοίας της Φύσεως, για τη διατήρησι του ζωικού βασιλείου;

Πραγματικά, αν ο πάγος βούλιαζε και έμενε στο βυθό του νερού, θα είχαν παγώσει σιγά-σιγά όλοι οι ωκεανοί, οι λίμνες, τα ποτάμια, και θα είχαν εξαφανισθεί όχι μόνο τα ψάρια, αλλά και τα χερσαία ζώα. Εύτυχώς, όμως, επιπλέει, κι' έτσι μας επιτρέπει, έπειτα από ένα σχετικά ήπιο χειμώνα, να φτάσουμε στο ζεστό κι' ηλιόλουστο καλοκαίρι... και ν' αντιμετωπίσουμε τη ζέση με τα παγωμένα αναψυκτικά.

Τα περισσότερα και τα καλύτερα απ' τα ποτά αυτά προέρχονται —όπως είναι φυσικό— απ' τις θερμές χώρες. Τα κύρια συστατικά τους είναι γλυκοί φρούτων, είτε νωποί είτε οινόπνευματοποιημένοι. Η ευνή συνήθως γεύσι τους τα κάνει να φαίνονται ακόμη δροσιστικότερα (για τον ίδιο αυτό λόγο, οι Πέρσαι συνηθίζουν να προσθέτουν εύδι σε ζυμωμένο γάλα καμήλας και πίνουν μ' απόλαυση το ποτό αυτό, τ' καλοκαίρι).

Απλό αναψυκτικό συνηθισμένο σ' όλα τα μέρη της Ευρώπης, είναι ένα μίγμα κρασιού με νερό Σέλες (αυτό που λέμε κοινώς «οσδά»), σε ίσες ποσότητες. Φυσικά, περιέχει και μικρά κομμάτια πάγου. Καταληπτότερο γι' αυτό το ποτό είναι ένα κρασί ανοιχτοκόκκινο, τόσο για τη γεύση του όσο και για το χρώμα του, που εύχαιρείται το μάτι. Μπορείτε να προσθέσετε, αν θέλετε, και λίγη ζάχαρη για να γλυκάνει. Είναι όμως πιο δροσιστικό δίχως αυτήν.

Πολλές συμπάθειες συγκεντρώνει επίσης μια παγωμένη λεμονάδα που παρασκευάζεται σαν τη συνηθισμένη, με λεμόνι και ζάχαρη, αλλά με έλαφο κοκκινωπό κρασί στη θέση του νερού.

Τα αεριούχα ποτά γενικώς δροσίζουν περισσότερο. Αυτό φαίνεται ότι οφείλεται στο ότι το ανθρακικό οξύ που περιέχουν, διεγείρει πιο πολύ τη δίψα, κι' έτσι πίνουν πιο εύκολιστα.

Στη Γαλλία, προτιμούν... τα πολύποκα φαγητά και τα απλά ποτά. Δροσίζονται λοιπόν το καλοκαίρι με σαμπάνιες—οι πλούσιοι—ή με γκαζιές—οι φτωχοί. Αντίθετα στη Γερμανία έχουν επινοήσει διάφορα μίγματα αναψυκτικών, το άπλοστερο απ' αυτά είναι το «Σπρίτσο», αποτελούμενο από ίσες ποσότητες κρασιού και νερού Σέλες. Το πίνουν ιδίως στο Ρήνο. Γιατί

οι κάτοικοι των όχθων του ποταμού αυτού λατρεύουν το κρασί, τόχουν μέσα στο αίμα τους και στα τραγούδια τους. Πιστεύουν δε ότι η ομοιότης των λέξεων «Ρήνος» και «κρασί» (Ράιν και βάιν) δεν είναι τυχαία συμπτώσεις, αλλά οφείλεται σε υπόδειξι του θεού Βαχχού!

Οι Γερμανοί φοιτηταί τρελαίνονται για ένα ποτό που το λένε «σκαντζόχοιρο» και που το φτιάχνουν ως εξής: Παίρνουν ένα ώριμο ροδάκινο, το σκουπίζουν καλά με μία πετσέτα και το τρυπάνουν κοντά-κοντά μ' ένα πηρούνι ή μ' ένα μυτερό μαχαίρακι. Η παράδοσις επιβάλλει να του ανοίξουν ακριβώς 99 τρύπες! Ύστερα το ρίχνουν μέσα σ' ένα ψηλό ποτήρι, που το απογεμίζουν με παγωμένη σαμπάνια ή με άλλο αφρώδες κρασί και το πίνουν.

Ένα άλλο θαυμάσιο γερμανικό αναψυκτικό γίνεται με φράουλες. Λιώνουν μισό κιλό φρέσκες και ώριμες φράουλες (δίχως κοτσάνια, φυσικά, μαζί με μία-δυο κουταλιές της σούπας ζάχαρη. Προσθέτουν μία μπιλιλία άσπρο κρασί του Ρήνου και τ' αφήνουν μία νύχτα στο ψυγείο. Ύστερα ρίχνουν μέσα ένα μεγάλο κομμάτι πάγο, και προσθέτουν άλλες δυο μπιλιλιές κρασί και μισό κιλό φράουλες ολοκληρές. Όταν το σερίβουν, φροντίζουν να επιπλέει μία φράουλα μέσα σε κάθε ποτήρι.

Μερικοί παγώνουν χωριστά το κρασί, για να μη χρειαστεί να προσθέσουν πάγο μέσα στα λεπτά αυτά ποτά. Το ίδιο αναψυκτικό γίνεται και με ροδάκινα, τα μισά λωμένα και τ' άλλα μισά κομένα σε φέτες.

Οι Άγγλοι κι' οι Αμερικανοί πίνουν με μεγάλη ευχαρίστησι το «φίτζ», μίγμα τζίν, γυμού λεμονιάς και ζάχαρης (ή σιροπιού). Αφού τ' ανακατέψουν καλά όλα αυτά, όπως χτυπούν τα κοκταίρη, προσθέτουν ύστερα νερό Σέλες.

Διάφορες παραλλαγές του ποτού αυτού περιέχουν γάλα ή κρέμα ή ασπράδι αυγού, ή κροκά.

Το σιρόπι για το «φίτζ» γίνεται ως εξής: Διαλύουν τρία φλυτζάνια ζάχαρη σ' ένα φλυτζάνι ζεστό νερό, κι' αφού κρυώσει το φυλάει σε μία καλά κλειστή μπουκάλια. Έτσι έχουν έτοιμο το σιρόπι την ώρα που θα το χρειαστούν.

Πρέπει ν' αναφέρουμε ακόμη και το περίφημο «τζιουλέπ» των Άγγλων, αμερικανών. Νά η συνταγή του: Παίρνετε ένα ψηλό ειδικό κυπελλάκι, που να χωράει περί τα 150 δοξιά ύγρο (οι αμερικανίδες το προτιμούν άσημενο). Βάζετε μέσα 3—4 τρυφερά φύλλα μέντας. Τα πιέζετε ελαφρά μ' ένα κουτάλι, ώστε να βγάλουν το άρωμά τους, χωρίς όμως να λιώσουν. Προσθέτετε μία κουταλιά της σούπας σιρόπι. Γεμίζετε το φλυτζάνι με πάγο ψιλοκομμένο. Προσθέτετε ένα ποτηράκι ούισκυ, ανακατεύετε λίγο και σ' έχετε μέσα κι' άλλο πάγο μαζί με μία σουτζαρέσκα φύλλα μέντας. Αφίετε ένα-δυο λεπτά της ώρας να παγώσει το μίγμα και το σουδάρε ύστερα με καλαμάκι.

Με παρσό ομή

Στην «Μικρή Ιστορία» προσηγορεύουν τον νεύρο σ' ένα χαριτωμένο ανέκδοτο ο έγκριτος πολιτευτής και διηγητής κ. Αβραάμ παρσοσιάνος. Από πολλού εγκαταλείπει την μάταιν υψών κόσμον.

Μοιραία παραδουλή του συντάκτη της Ιστορίας! Ο ίδιος κ. Αβραάμ σε μία γαρομένη επιστολή που μας έστειλε, υπογράφει ότι εξακολουθεί να νοιώθει και στη ζωή ακούσιος όπως πάντοτε πισιόδορος και αποφασιάζει να ζήσει πλήρως τις ημέρες που του άρισσε ο Θεός.

Τού το εύχαστε ένκαρδιως.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΗ ΘΟΥΡΥΒΟ

Μία όψη που διευεύνθη κατ' επανάληψιν κυκλοφορεί και πάλιν σήμερα στο Λονδίνο: Η δούκισσα του Κεντ πρόκειται να παντρευτεί τον συγγασφά —ή βοποιό Νόελ, Κόουσαντ. Η ποιγκήπισσα Μαρίνα της Ελλάδας, νύφη του δούκα του Κεντ, που σκοτώθηκε σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα κατά τα τέλη του πολέμου, είναι μία από τις πιο κομψές γυναίκες της Αγγλίας.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ

Στο παρισινό «Πρε-Κατελόν» έγινε ποσ ημέρών μία παρουσίασις δερματινών ειδών με τον σκοπό να επιδεινθή η συμβολή του δερμάτος στην κομψή γυναίκα εμφάνισι. Στη φωτογραφία μας, μερικά από τα πιο ωραία μανίκια της γαλλικής πομπειούσης επιδεικνύουν παρουσίασι νύμφης. Ζώνες τσάντες ακόμα και καπέλλα όλα δερμάτινα, και κατασκευασμένα από τους πιο ικανούς τεχνίτες της Γαλλίας. Όλα λοιπόν για ναί της γυναίκας.

ΝΕΟ ΡΕΚΟΡ ΣΤΟ ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΥΨΟΣ

Η Άνγκλις ορειοβακτηλογράφος Σέιλα Λέαβιλ, που έγινε γνωστή και μία από τις καλύτερες αθλήτριες της χώρας της, κατέοισε την προετοιμασμένη εβδομάδα το πανκρόπια ρεκόρ στο άλμα εις υψος (καθηνοσία γυναικών). Η Σέιλα πέρασε κατά 1 εκατοστόμετρο την προκάτοχο του ρεκόρ πηδώντας 1 μέτρο και 77/2 εκατοστά.

Θρύλοι και παραδόσεις

Μέσα στην αϊθουσα με τους ψηλούς θόλους, κάτω απ' το άδύνατο φως των λυχναριών, ξεκουραζόταν η Βρουγγίλδη, η «Παρθένος του πολέμου», κόρη του θεού Βοτάν. Είχε βγάλει το θώρακα και την περικεφαλαία της. Κι' έμενε ακίνητη, συλλογισμένη. Τα μάτια της ά-

— Σίγκφριδ, άξιε Ιππότη μου, άρραβωνισαίικέ της Κριμύλδης μου. Ξέλω να ζητήσω το χέρι της Βρουγγίλδης, είπε

έξηγήση ποιά υπερφυσική δύναμη τον βοήθησε... ενώ φαινόταν πολύ πιο αδύνατος απ' τους τόσοι άλλους Ιππότες πουχε νικήσει το σπαθί της!

Μόνη με το Γκούντερ, στην άπέραντη κρεβατοκάμαρα, η Βρουγγίλδη, άσπάζει ξαφνικά το σπαθί της και τινάζεται όρθια.

— Ξέλω να δοκιμάσω άλλη μια φορά την άξια σου, πριν να γίνω δική σου! του λέει.

Και δεν άργει τώρα να τον σωριάσει κάτω. Τον κρατάει ακίνητο με τα σιδερένια μπράτσα της. Τον δένει πισθάγκωνα και τον κραυάζει σ' ένα γάντζο.

— Τό ήξερα πως θα σε νι-

“Έξαφνα μιά σπαθια κανει τη Βρουγγίλδη να λυγισει και να γειρη στο πλάι...”

στραφταν κάθε τόσο, καθώς άκουγε ένα τροβαδούρο να έ- ξυμνή την όμορφή μιάς άλλης, της κωραϊότερης του κόσμου, της αδελφής του βασι- ληά Γκούντερ.

Βασιλιάδες και πρίγκηπες, Ιππότες και ήρωες, είχαν λυώ- σει από έρωτα για την πανώ- ρχη Κριμύλδη. Ο αδελφός της είχε διακηρύξει πως θα την έ- δινε στον πιο άξιο, σ' εκείνον που θα νικούσε όλους τους άν- τιπάλους του στις μονομαχίες.

— Πάψε, ανόητε! φώναξε ξαφνικά η Βρουγγίλδη, έκνευ- ρισμένη. Είδες ποτέ αυτή την κοπέλλα; Είναι όμορφη όπως την περιγράφεις; Ξέρει να χρη- σιμοποιή το σπαθί και τη λόγ- χη, ξέρει Ιππασία και μονο- μαχία;

— Δεν ξέρει τίποτ' απ' δλ' αυτά, άρχόντισσά μου, ά- πάντωση ταπεινά ο τροβαδού- ρος. Μά έχει τόσο χρυσά μαλ- λιά, τέτοια γαλανά μάτια, τό- σο άρμονικό κι' εύλύγιστο κορ- μί, ώστε έχουν ξετρελαθεί μ' αυτήν οι μεγαλύτεροι άρχον- τες και πολεμισταί!

— Και θα την πάρη, επί τέλους, ο πιο άρσας ή ο πιο πλούσιος απ' αυτούς... “Εγώ όμως θα γίνω γυναίκα του πιο δυνατού, εκείνου που θα κά- τερθώση να με νικήση... Πρό- σους υπομήφους έχει ξεπλώ- σει ως τώρα στο χάρμα το σπα- θί μου!... Πές μου, δεν είμαι κι' εγώ άρσας σαν την Κρι- μύλδη;

— Δεν ξέρω... Είσαι δυνα- τή, μεγαλοπρεπής άνίκητη. Η Κριμύλδη είναι μόνο γυναίκα. Η Βρουγγίλδη σώπασε, ενώ δ τραγουδιστής άρχισε έ- ναν άλλο σκοπό, με τη συνο- δεία του λαούτου του...

Η παρθένος του πολέμου

άναστενάζοντας ο Γκούντερ. Φεβάμει όμως μη με νικήση στη μονομαχία που προτείνει σ' όσους θέλουν να την άπο- χτήσουν!

— “Εννοια σου, θα σε βοη- θήσω εγώ, άπάντωση χαμογε- λώντας ο ξανθός Ιππότης. Βλέ- πεις αυτή την περικεφαλαία; “Όταν τη φορώ, γίνομαι άόρα- τος. Θα μωρεώω έτσι να βρι- σκωμαι δίπλα σου, την ώρα της μονομαχίας, και να σε ύ- ποστηρίξω με το μαγικό αυτό σποθί μου! Η Βρουγγίλδη θα νικήθω... Δεν θα μάθω ποτέ την αλήθεια, θα γίνω γυναίκα σου και θα εύτυχήσω.

Στην κλειστή αϋλή του πύ- ρου, βρίσκονται τώρα, ο ένας άντίκρου στον άλλον, ο βασι- λης Γκούντερ της Βουργουν- δίας κι' η «Παρθένος του πο- λέμου».

“Η μονομαχία τους διαρκεί πολύ, με πείσμα κι' άδεδαιό- τητα. “Έξαφνα όμως, μιά σπα- θιά, κάνει τη Βρουγγίλδη να λυγιση, να γειρη στο πλάι. Το ίδιο ξαναγίνεται δύο, τρεις φο- ρές... ώσπου όμολογει την ήτ- τα της. Είπε χλωμή και θυμω- μένη, όταν απλώνη το χέρι της, για να της φορέση ο εύτυχι- σμένος νικητής το δαχτυλίδι των άρραβώνων. Δεν μπορεί να

κήσω, του φωνάζει σαρκαστικά. “Εδωλα ποσο αόξια χρησι- μοποιήσες το σπαθί σου, ση- μερα το παθί... Κάποια κατα- χθονία μαγεία σου χάρισε τη νίκη... Γιατί τώρα δεν μωρε- σες ν' άμυνθής; Μου προκα- λείς άπόδια, άνάξιε σύζυγέ μου!

“Υστερα τον λύνει και τον πετάει έξω από την πόρτα του πύργου.

— Θα μου το πληρώσης, περήφανη Βασιλίσσα! μουγκρί- ζει εκείνος, φεύγοντας ταπει- νωμένος.

Την άλλη μέρα, μονομαχεί και πάλι μαζί της και βγαί- νει νικητής, με τα χτυπήματα του άόρατου σπαθιού. “Όταν σηκώνεται η Βρουγγίλδη, στο τέλος της μονομαχίας αντί- λαμβάνεται πως έχασε την πο- λυτιμη ζώνη της και το δαχτυ- λίδι της...

Τό έπόμενο πρωί, βλέπει να τα φορή και τα δυο ή Κριμύλ- δη στους γάμους της με το Σίγκφριδ. Τότε μόνον έξηγει τό μυστήριο: Καταλαβαίνει πως ο νικητής της ήταν ο Σ γκφριδ και διώσει έκδικη- σή για την άπάτη και την ταπει- νωσή της.

“Η ζωή δεν της προσφέρει πιά κομμά εύχαρίστησι. Μι-

σει τον άντρα της, το Γκούν- τερ. Κι' άγαπάει κρυφά το Σίγκφριδ... “Ενας τέτοιος γεν- ναίος σύζυγος της χρειαζόταν. Μαζί του θα θάμπωνε τον κό- σμο με τα κατορθώματά της...

“Η Κριμύλδη κι' ο Σίγκφριδ ζούν εύτυχισμένοι στη μακρινή τους χώρα, ώραιοι, νέοι, πλού- σιοι.

— Προσκάλεσε τους, Γκούν- τερ, λέει συχνά η Βρουγγίλδη στον άντρα της. Μας έχουν ύ- ποσχεθί, άλλωστε, από τόσον καιρό, νάρθούν να μας δούν... “Ο Σίγκφριδ θα βρη άφθονο κυνήγι στα δάση μας...

—Θά γίνη το θέλημά σου, της άποκρίνεται ο Γκούντερ. Θα τους καλώ να ροούν να τους φιλοξενήσουμε λίγον καιρό.

Και κρατάει την ύπόσχεσί του. Καλεί το ταριαστό ζευ- γάρι.

—Σε λίγες μέρες θα είναι έδώ, λέει στη γυναίκα του. ...Πραγματικά, ο ξανθός Ιππότης και το ταίρι του, έπι- σκεπτονται τους φίλους τους, που τους υποδέχονται με χα- ρά. Στα μάτια της Βρουγγίλ- δης λάμπει ή δίψα της έκδική- σεως...

Τό ίδιο βράδυ κάθονται σ' ένα πλούσιο συμπόσιο. “Αφθo- νο τρέχει τό κόκκινο γλυκό κρασί, πρόσχαρα άντηχούν τα τραγούδια.

—Αύριο θα βγούμε στο κυ- νήγι, λέει ο Γκούντερ.

Και διατάζει να όργανώ- σουν για την άλλη μέρα ένα μεγάλο κυνήγι άγριμωών.

Πρωί-πρωί την άλλη μέρα είναι όλα έτοιμα. Σημαίνουν τα βούκινα και ξεκινούν για τό δασος, τό πυκνό, τό νεαύτο θηρία.

Τό μεγάλο κυνήγι άρχίζει, “Ο Σίγκφριδ, καθάλλα σ' ά- λογό του, χάνεται μέσα στο μαύρο δάσος. Τον ακολουθούν τα σκυλιά...

Γαυγίσματα κι' άγριοις κρουγές άντηχούν.

“Η Βρουγγίλδη άφουγκράζε- ται με άνυπομονησία. Κάτι πε- ριμένει. Τα μάτια της λάμ- πουν αλλόκοτα, τό πρόσωπό της έχει μιά έκφραση που προ- ξενοι φοίκη. Σφίγγει τις γρο- θιές της και ψιθυρίζει λόγια ά- κατάληπτα...

Ξάφνου, άκούγεται ένα μα- κουρό εύρηλισμα... κι' ύστερα τίποτε πιά!

“Η άγνας νερμίζει τις ψυ- χές...

Τί συνέβη άρα γε; —“Ο Σίγκφριδ! “Ο άγα πνεύνος μου άφέντης, χτυπή- θηκε!... φωνάζει μ' άγωνία ή Κριμύλδη.

Ξαπλωμένος καταγής, ο ξαν- θος ήρωας σφίγγει με τό χέ- ρι του την καρδιά του, σαν να θέλει να συγκρατήσει τό αίμα του που φεύγει...

Τον σκότωσε ύπουλά κά- ποιος άνθρωπος της Βουργ- γίλδης.

“Η Κριμύλδη πέφτει πάνω στο άμυχρ σώμα, θρηνώντας με σπαραγμό. Δίπλα της ή Βρουγγίλδη χαμογελάει παγω- μένα.

Τί γλυκειά πού ε! ή έκδι- κησι!...

P ΤΙΜΠΟΥΡΝ

ΑΝ θέλετε να διατηρήσετε την υγεία σας και την ευεξία σας όταν ο υδράργυρος του θερμο- μέτρου ανεβαίνει στα ύψη, μιμηθείτε τους Άραβες και τους Ίνδους: Φοράτε δηλαδή ρούχα εύρύχω- ρα και άνοιχτού χρώματος. Προστα- τεύετε το κεφάλι σας μ' ένα καπέλ- λο, με μπόρο άρκετά φαρδειά ώστε να σκιάζουν και το λαιμό σας. Μην πίνε- τε οινόπνευματώδη, αλλά ούτε και με- γάλες ποσότητες παγωμένων ποτών, που βασανίζουν το στομάχι και φέ- ρουν χρόνιες πεπτικές διαταραχές.

Δύο είναι οι παθήσεις που προκα- λούνται απ' τον ήλιο και τη ζέστη του καλοκαιριού: ή ήλιασις και ή θερμο- πληξία. Διαφέρουν πολύ μεταξύ τους, στα συμπτώματα κι' ή θεραπεία που συνιστάται για την καθεμία είναι τελεί- ως άκατάλληλη για την άλλη.

“Η ήλιασις εκδηλώνεται τόσο από- τομα, ώστε φέρνει αϊφνίδιο θάνατο. Εί- νε—άγνωστον γιατί—κοινότερη στους άντρες παρά στις γυναίκες. “Αν ώστό- σο το θύμα δεν πεθάνη, παθαίνει δυ- νατό πυρετό, τό πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο, τό δέρμα του ζεστό και στεγνό. “Έχει δυνατούς πονοκεφάλους,

Ηλίασις και Θερμοπληξία

Οι δυο άσθενειες του καλοκαιριού ναυτία. Χάνει συχνά τις αισθήσεις του. “Η άνα- πνοή του είναι στην άρχή θορυβώδης κι' ο σφυγμός του ταχύς. Οι κόρες των ματιών του διαστέλλονται. Μπορεί να πάθη σπασμούς.

“Όσο χειροτερεύει ή κατάστα- σί του, ο σφυγμός μένει ταχύς, άδυνατίει όμως και γίνεται ά- κανόνιστος. “Η άναπνοή γίνεται όλοένα πιο άδύνατη.

Στη θερμοπληξία (που προ- καλείται απ' την πολλή θερμό- τητα) τό πρόσωπο του πάσχον- τος είναι χλωμό, τό δέρμα του ψυχρό, ιδρώνει πολύ και σπανίως χάνει τις αισθήσεις του.

“Η θερμοπληξία φαίνεται ότι έρχεται ξαφνικά, στην πραγματικότητα όμως έχει προετοιμαστικά συμπτώ- ματα: πονοκέφαλο, τάσι προς ύστερία, δυσκοιλιότητα και μυϊκή άτονία. “Όταν πιά εκδηλωθή, φέρνει ίλιγγους και υπερβολική κόπωση, ρίγη, συρίζουσα άναπνοή, ύ- πνηλία, «κράμπες» στα χέρια και στα πόδια ή στην κοιλιά. Πέφτει ή πίεσις του αίματος, ή θερμοκρασία στο στόμα είναι λίγο άνωτερη ή λίγο κατώτερη απ' την κα- νονική, στο δέ άπνησμένο είναι πάντα αυξημένη (38o έως 38o,5 συνήθως).

“Αν λοιπόν άρρωστήση κάποιος δικός σας απ' τη ζέστη, καλέσετε άμέσως το γιατρό, στο μεταξύ δέ έ- ξακριδώςτε αν πρόκειται περι ήλιασεως ή θερμοπλη- ξίας. Στην πρώτη περίπτωση, μεταφέρετε το θύμα σε μέρος δροσερό και σκιερό. Βγάλτε τα έξωτερικά ρού- χα του και ξεπλώστε τον άνάσκελα, με τό κεφάλι και τους ώμους του άνασηκωμένα. Βάζετε πάνω στο κεφάλι του πάγο ή κούες κομπρέσες και περνάτε τό σώμα του μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε κρύο νερό. Του δίνετε να πιή νερό κρύο, αλλά όχι παγωμένο.

“Αν ή κατάσταση του είναι σοβαρή, ο γιατρός μπο- ρεί να μεταχειρισθί δραστικώτερα μέσα: παγωμένο νε- ρό, κρύα ραντίσματα και κλύσματα με νερό παγωμένο για την ελάττωση της θερμοκρασίας του σώματος. “Ολ' αυτά μπορεί να εφαρμοσθούν μόνον από γιατρό, με την

“Η μένετε πολύ στον ήλιο τό καλοκαίρι και μην κάνετε κουραστικές δουλειές στον κήπο σας...

έπιστημονική του έμπειρία. Συγγρό- ως παρακολουθείται ή λειτουργία της καρδιάς, και αν ύπάρχη ένδει- ξις πνευμονικής συμφορήσεως γίνε- ται φλεβοτομία.

“Η θερμοπληξία οφείλεται σε με- γάλη ελάττωσι των χλωριούχων ά- λάτων του αίματος εξ αίτίας της ζέστης. Προκαλεί μιά κατάστασι καταπληγίας (σόκ) και χρειάζεται συνεπώς την άνάλογη θεραπεία. “Αφού καλέσετε το γιατρό, ξεπλώ- νετε άνάσκελα τό θύμα σ' ένα κρύο μέρος, ξεσφίγγετε τα ρούχα του και τον σκεπάετε για ν' άποφύγη- τή ρίγη. Τό κεφάλι του πρέπει να- νε χαμηλά. Του δίνετε να πιή ζε- στά — τσάι, καφέ, κλπ. — κι' όχι παγωμένο νερό.

“Ο γιατρός θ' άποφανθί αν χρει- άζονται κρύα σφουγγάρια ή ζεστό λουτρό, για την άποκατάστασι της κανονικής θερμοκρασίας του σώμα- τος. Θα κάμη επίσης ένεσεις άλα- τούχους, αν τό επιβάλλη ή κατά- στασι του άσθενούς.

“Έχετε πάντα ύπ' όψη σας, σε τέ- τοιες περιπτώσεις, τον έξης γενικό κανόνα: “Αν τό θύμα είναι ζεστό χρειάζεται ψύξι, αν είναι κρύο χρει- αζεται θέρμανσι.

Τόσο ή ήλιασις όσο και ή θερμοπληξία άφί- νουν συχνά συνέπειες της έπιδράσεως τους στο νευρικό σύστημα: εύαισθησία στη θερ- μότητα, ελάττωσι της μνήμης, δυνα-

“Αν άρρωστήση κανείς δικός σας από τη ζέστη, μεταξύ άλλων, περνάτε όλο τό σώμα του μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε κρύο νερό...

τους πονοκεφάλους, επίληπτικές κρίσεις, άλλαγή χα- ρακτήρος, κλπ.

Μη μένετε πολύ στον ήλιο, τό καλοκαίρι, και μην κάνετε κουραστικές δουλειές στο ύπαιθρο ή στον κήπο σας, τις πολύ θερμές ήμέρες. Μην περπατάτε βιαστι- κά στο δρόμο. Πίνετε άφθονα ύγρα, όχι παγωμένα. Μη θυμώνετε με τό παρακινό, άποφεύγετε την άγωνία, την υπερκόπωση και τα πολύ σφιχτά ρούχα, γιατί δλ' αυτά προδιδάθουν στην ήλιασι και στην θερμοπληξία.

Τό σώμα δεν πρέπει, γενικά, να υποβάλλεται σε ξα- φνικές και μεγάλες μεταβολές θερμοκρασίας. Γι' αυτό, μην αφήνετε τα παιδιά σας να «πλατσουρίζουν» κάτω απ' τη βούση, όταν τό σώμα τους είναι πολύ ζεστό, για- τί ή έπαφή του κρύου νερού μπορεί να τους προκαλέση ρίγη και «κράμπες». Είναι επίσης ένδεχόμενον να πά- θουν σοβαρά κρυολογήματα. Τέλος, προδιατίθεται ο όρ- γανισμός τους στην προσβολή διαφορών καλοκαιρινών ιών. Για τον ίδιο λόγο, δεν είναι ωφέλιμα τα παγωμένα ντους. “Αλλωστε, δεν έξυπηρετούν τό σκοπό τους, δεν μάς δροσίζουν δηλαδή. Γιατί τό πολύ κρύο νερό διε- γείρει την κυκλοφορία του αίματος, κι' έτσι, λίγα λε- πτά μετά τό παγωμένο ντους, νοιώθουμε τό σώμα μας πιο ζεστό από ποίν.

Ενα αινιγματικό χαμογέλο μισάνοιξε τα χείλη της Χίλντας, της όμορφης συζύγου του αστυνομικού Τζόρνταν Μπέλ, καθώς άκουσε τους εφημερίδο-πώλες, που ούρλιαζαν κάτω από τα παραθύρα της:

— 'Η δραπέτευσις του Τζίμ

«Ο Χάμλεν τιμωρεί. Κλείσε το στόμα σου, αν θέλεις το κεφάλι σου».

— Όταν, την άλλη μέρα, τον ξαναπήγαν στο γραφείο του Τόμψων, ο νεαρός γκαγκστερ του έδειξε αυτό το χαρτί.

— Ασφαλίστε πρώτα τη ζωή

κείνη την ώρα. Όταν έφτασε στο τυμπά, έπειτα από κάμπο-σα λεπτά, οι συνάδελφοί του τον υποδέχτηκαν με ειρωνικά σχόλια και τον άφησαν στις λεπτομέρειες της αποδράσεως.

— Ο αστυνομικός πήρε τότε ένα χαρτί, έγραψε μερικές λέξεις και πήγε να το δώσει στον Τόμψων.

— Είπε η παραίτησίς μου, του έδωσε.

— Ο επιθεωρητής έδωσε εκείνη τη στιγμή μερικές επείγουσες διαταγές με το τηλέφωνο. Ο Τόμψων τελείωσε, έριξε μια ματιά

σε, φυσικά, γύρω της. Έτσι ο Τζίμ μπόρε την ευκαιρία να μη σ' ένα ταξί και να φύγει...

— Κι ωστόσο, δυο από τους πρακτορές μας, μπόρεσαν να τον παρακολουθήσουν, συνεχίσε. Κι' έτσι ο Χάμλεν και τρεις από τους συντρόφους του, βρίσκονται αυτή τη στιγμή στα χέρια μας... Τρεις άλλοι σκοτώθηκαν...

— Κι' ο Τζίμ; ρώτησε η Χίλντα, που έχασε, ξαφνικά, το χρώμα της.

— Βλέπω, ότι ενδιαφέρεστε πολύ για το Τζίμ, είπε ο επιθεωρητής.

— Σας εξορκίζω, πέστε μου τι άποψιν έχετε για το Τζίμ; φώναξε η Χίλντα, ενώ τον παρακλήτικα τα χέρια της.

— Ο Τζίμ δεν έπαθε τίποτε και θα τον περιμένω αύριο στο γραφείο μου, απάντησε ο Τόμψων. Νομίζω πως δεν είναι κακός και πως δεν θα είναι δύσκολο να τον κάμωμε να ξαναγυρίσει στον ίδιο δρόμο...

— Ο Τζόρνταν Μπέλ κτύπησε αστασίμως τότε τον επιθεωρητή και τότε τη γυναίκα του. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε απ' αυτή τη συγχύση.

— Η Χίλντα έκλαιγε τώρα με λυγμούς.

— Ξερετε, λοιπόν... ρώτησε σε μια στιγμή τον επιθεωρητή.

— Αγαπητή μου, απάντησε ο Τόμψων, σε σας χρυσόμαστε τη συλλογή του Χάμλεν και των συντρόφων του...

— Άλλα πως μάθατε... το σχέδιό μου;

— Πως το μάθαμε... Σεις μας το είπατε...

— Εγώ;

— Σεις, φυσικά. Πρέπει να ξέρετε πως τα κλειδιά της αστυνομίας, μ' όλα που μοιάζουν σαν τα άλλα, έχουν κάποια μικρή λεπτομέρεια, που τα κάνει να ξεχωρίζουν.

— Ο κλειδαράς που τον πήγατε τα αποτυπώματα του κλειδιού του θαλάμου του Τζίμ, δεν άγγουσε αυτό το μυστικό κι' έτρεξε να μας ειδοποιήσει.

— Από κείνη τη στιγμή, ξέραμε πια τι έπρεπε να κάμουμε. Ο κλειδαράς σας παρέδωσε το αντίκλειδο και σεις πήγατε μια μέρα να επισκεφθίτε τον άντρα σας την ώρα που ξερατε πως θα συνωδευε το Τζίμ στον περιπάτο του. Βρήκατε έτσι την ευκαιρία να ρίξετε το αντίκλειδο μέσα στην τσέπη του φυλακισμένου...

— Ο Τζόρνταν Μπέλ τινάχτηκε από τη βέη του.

— Ο Τζίμ Μπάρρου ήταν, λοιπόν, έραστής σου! φώναξε με αποτροπή στη γυναίκα του. Γι' αυτό, τον βοηθήσε να δραπέτευση!

— Όχι, δεν ήταν έραστής μου, απάντησε η Χίλντα.

— Κι' εγώ αυτό υπέθεσα στην πόλη, είπε ο Τόμψων. Άλλαζε τη γνώμη που είχα για τη γυναίκα σου, όταν έμαθα πως ο Τζίμ ήταν αδελφός της...

— Η Χίλντα ένωσε παρακλητικά τα χέρια.

— Συχωρέσε με, Τζόρνταν, είπε. Αγαπάω τόσο πολύ το Τζίμ!... Δεν ξέρω πως πήρε τον κακό δρόμο. Εκείνο που φοβόμουν γι' αυτόν, ήταν μήπως τον σκοτώνει ο Χάμλεν... Δεν αξίζει πια για να είμαι γυναίκα σου.

— Ο Τζίμ είχε οκτώ χρόνια μικρότερός μου... Όταν πέθανε η μητέρα μας, ήμουν δεκατριών χρονών... Σταθήκα, λοιπόν, σαν δεύτερη μητέρα κοντά του κι' η σκέψις ότι μπορούσε να πεθάνει...

— Όλα θα διορθωνόταν, έλεγε ο Τόμψων. Θ' αναφέρε στην έκθεσή μου πως η δραπέτευσις του Τζίμ ήταν εικονική και πως την είχαμε σχεδιάσει μαζί για να μη προκαλέσουμε τη δυοστία του Χάμλεν. Όσα για την παραιτήσή σου, πρόσθεσε, χτυπώντας το Τζόρνταν στον ώμο, την έσχεσα μόλις έφυγα από το γραφείο μου.

ΟΥ'ΛΙΑΜ ΜΠΡΑΝΤΟΝ

Το αντικείμενο

Μπάρρου από τα κρατητήρια της αστυνομίας!

Οι εφημερίδες γίνονταν ανάρπαστες από τον κόσμο. Ο Τζιν Μπάρρου δεν ήταν, ωστόσο, καμμία μεγάλη προσωπικότητα ανώμασε στον κόσμο του εγκλήματος. Οι συντρόφοί του δεν τον πολυλογιάριζαν, κι' η αστυνομία δεν πολυσκοτιζόταν γι' αυτόν. Ής την ημέρα τουλάχιστον, που έγινε συνδεσμός μεταξύ του Χάμλεν και των συντρόφων του.

Γιατί ο Χάμλεν ήταν ο βασιλεύς των γκαγκστερ της Νέας Υόρκης. Κάτι από την αίγλη των αιματηρών κατόρθωμάτων του περνούσε και σε κείνους που τον πλησίαζαν. Κι' αυτό είχε γίνει τώρα και με τον Τζιν Μπάρρου. Είχε εξελιχθεί κι' αυτός σε προσωπικότητα.

— Ένα βράδυ, τέλος, έπεσε στα χέρια της αστυνομίας. Είχε επιχειρήσει, μαζί με δυο άλλους γκαγκστερ, να ληστέψουν το περιεχόμενο του χρηματοκιβωτίου ενός μπαρ. Άλλ' οι αστυνομικοί τους πρόλαβαν προτού τελειώσουν τη «δουλειά».

Οι δυο σύντροφοί του, που ήταν πιο επιτηδεδικοί και σβέλτοι απ' αυτόν, κατέφεραν, ωστόσο, να ξεγλιστρήσουν. Ο Τζιν όμως, δεν στάθηκε τυχερός.

Την άλλη μέρα, τον ωθήσαν στο γραφείο του επιθεωρητή Τόμψων.

— Πόσων χρόνων είσαι, νεαρέ; τον ρώτησε αυτός.

— Δεκαεννέα.

— Δεκαεννέα και πέντε μάς κάνουν είκοσιτέσσερα, είπε ο αστυνομικός. Θα πρέπει να είσαι πολύ τυχερός, αν την γλυτώσες μόνο με πέντε χρόνια. Ας υποθέσουμε, όμως, ότι θα καταδικαστής σε πέντε έτη φυλάκιση.

— Όταν ξαναβρίθ την ελευθερία σου, θα είσαι είκοσιτεσσάρων. Διλαδή, ούτε πολύ νέος, ούτε πολύ γέρος... Πως... Χλώμιασε,...

— Τι είναι πέντε χρόνια για ένα γκαγκστερ με μέλλον; Κλάισε... Δεν σε νομίζα τόσο πολύ ευαίσθητο.

— Θάβελαι να μην είχα αρχίσει, τραυλίζει ο Τζιν, ανάμεσα στους λυγμούς του. Άλλα τώρα είναι πια αργά!

— Ο Τόμψων άναψε ένα τσιγάρο κι' έδωσε άλλο ένα στο Τζιν.

— Τι θα έλεγες για ξή μη-νες μόνο; τον ρώτησε ξαφνικά. Τα μάτια του Τζιν έλαμψαν.

— Και τί πρέπει να κάμω; ρώτησε.

— Το μόνο που πρέπει να κάνεις, απάντησε ο Τόμψων, είναι να μας βοηθήσεις να βγάλωμε ένα επίνδυνο φίδι από την τρύπα του.

— Μου προτείνετε να σας προδώσω το Χάμλεν;

— Άφησε τις μεγάλες λέξεις, μικρό μου, είπε ο επιθεωρητής. Σου προτείνω να ξαναγίνεις τιμώ ανθρωπος και να μου πης πού και πώς μπορείς να ανακαλύψω έναν άλλον που δεν είναι.

— Θα σκεφτώ, απάντησε ο Τζιν.

— Όταν τον ξαναπήγαν στο κελλί του, βρήκε πάνω στο κρεβάτι του ένα χαρτί που περιείχε τα εξής:

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μου κι' έπειτα θα σκεφτώ για όλα τα άλλα, του είπε.

Τον μετέφεραν τότε σ' έναν άλλο θαλάμο, που ήταν πιο ασφαλής. «Ενας αστυνομικός, ο Τζόρνταν Μπέλ, είχε το κλειδί αυτού του θαλάμου και συνωδευε το Τζιν κάθε φορά που έβγαίνε στην αυλή των κρατητηρίων για να κάμει τον περίπατο του.

Ο επιθεωρητής Τόμψων δεν έδειχνε καμμία ανημπροσσία. Έπισκεφτόταν κάπου-κάπου τον Τζιν και κουβεντιάζε μαζί του. Άλλα δεν του ξανάκανε λόγο για την πρότασή του. Γιατί η ξέρε πως ο γκαγκστερ θα του μιλούσε μόνος του, όταν έπαυε την απόφασή του.

— Έτσι πέρασε ένας μήνας κι' έπειτα δεύτερος.

Μια μέρα, τέλος, ο Τζιν Μπάρρου, κατέφερε να δραπέτευση από τα κρατητήρια της αστυνομίας, ανοίγοντας την πόρτα του κελιού του μ' ένα αντικείμενο.

Ο Τζόρνταν Μπέλ απουσίαζε

— Αγαπητή μου, της είπε ο Τόμψων σε τας νουστάμει τη συλλογή του Χάμλεν και των συντρόφων του...

στο χαρτί που είχε βάλει πάνω στο τραπέζι του ο Τζόρνταν Μπέλ και του απάντησε με ήχο τόνο:

— Καλά. Θα μιλήσουμε γι' αυτό το ζήτημα αργότερα... Ιρεπεί τώρα να φύγω... Περιμένε με εδώ ως που να γυρίσω.

Ο επιθεωρητής ξαναγύρισε έπειτα από τρεις περίπου ώρες. Φαινόταν πολύ χαρούμενος. Φώναζε άμασε τον Τζόρνταν Μπέλ στο γραφείο του και του είπε με καλοκάγαθο ύφος:

— Σ' όλους μας, φίλε μου, συμβαίνουν αναποδιές στη ζωή. Και, ξέρεις, συλλογίζομαι πιο πολύ την καυμένη τη γυναίκα σου... Πως θα της φανή, όταν μάθι πως έφυγες από την αστυνομία;... Α, να μια ιδέα!... Πάμε να την ιδούμε μαζί...

Βρήκαν τη Χίλντα να κλαίει με λυγμούς.

— Είμαι μια ανάξια! φώναξε στον άντρα της, μόλις τον είδε. Το μόνο που σου μένει να κάμεις, είναι να με διώξεις και να ζητήσεις διαζύγιο... Εγώ φταίω για όλα! Γιατί εγώ σε καθυστέρησα σήμερα στο πρωί κι' έτσι ο Τζιν Μπάρρου βρήκε την ευκαιρία να δραπέτευση...

— Μπα! είπε ο επιθεωρητής χαμογελώντας. Έτσι η αλλοίως θα δραπέτευε, από τη στιγμή που είχε το αντικείμενο στην τσέπη του. Άλλα δεν ξέρετε, βέβαια, τις λεπτομέρειες αυτής της αποδράσεως, ούτε τί έγινε κατόπιν... Ο Τζιν Μπάρρου άνοιξε, λοιπόν, την πόρτα του κελιού του μ' ένα αντικείμενο που είχε. Βγήκε από μια πλάγια πόρτα, κι' έταξε στη γειτονική πλατεία του Χριστοφόρου Κολούμβου, όπου σταβιόνταν πάντα πολλά ταξί... Μια γυναίκα τον γέμιε εκεί. Μόλις τον είδε να πλησιάζει, προσποιήθηκε πως λιποθύμησε και σωπίστηκε στο πεζοδρόμιο. Ο κόσμος μαζεύτη-

ΤΙΤΣΕΚ την έλεγαν στη μακρινή πατρίδα της, μια περιοχή ανά τον Καύκασο, και ήταν κόρη του αρχηγού των Χαζάρων, λαού τουρκικής καταγωγής.

Τίτσεκ θα πή λουλούδι. Και ήταν αληθινά ώραία σαν ξωτικό λουλούδι η χαζαρούλα αυτή με το άγρο πρόσωπο και τα σχιστά μάτια. Ίσως να μην ήταν τόσο «εύγενής εκ προγόνων». Το περιβάλλον όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε — το τουβλίνο παλάτι του πατέρα της και οι άχυροσκέπαστες καλύβες των αυλικών, που είχαν άρκυδοτόμαρα αντί παραθύρα και πόρτες — δεν ξχωρίζε για τον πολιτισμό του.

Η Τίτσεκ, όμως, είχε την εμφυτη ευγένεια ενός άδρου πλάσματος. Και την εξυπνάδα της γυναίκας, που ξέρε να προσαρμόζεται σε μια νέα κατάσταση. Και τα δυο αυτά προτερήματα, της επέτρεψαν ν' αναδειχθεί σύντομα σε μια αψηχλή και απαιτητική στα ζητήματα της καλής συμπεριφοράς και της καλής εμφάνισης.

Από ειρωνεία της τύχης ίσως, ήταν γραφτό, η κόρη αυτή με το τόσο ποιητικό όνομα, να πάρει έναν άνδρα με παρωνύμιο κάθε άλλο παρά ευδές.

Πολύ ακατάλληλη στιγμή είχε διαλέξει ασφαλώς ο Κωνσταντίνος ο Ε', γιος του Λεόντος του Γ' (717—741), για να κάνει μια μικρή του ανάγκη, τη μέρα που τον βαφτίζανε με την πρέπουσα επισημότητα.

Ενώ ο πατριάρχης τον κρατούσε με τα δυο του χέρια μέσα στην κολυμβήθρα, κι' ενώ ετοιμαζόνταν να τον χρίσουν με το άγιο μύρον, οι παριστάμενοι άντε-ληφθησαν ξαφνικά, ότι το νερό δεν ήταν τόσο καθαρό όσο έπρεπε και υποχρέωθηκαν να το αλλάξουν... Μαρό ήταν, βέβαια, ο Κωνσταντίνος, και δεν ήξερε τι έκανε. Οπωσδήποτε, έμεινε στην ιστορία με το ειρωνικό παρατσούκλι του «Καβαλλίνου» ή «Κοτρωμένου».

Αυτό δεν τον εμπόδιζε όμως ν' αναδειχθεί ίκανός βασιλεύς, καλλίτερος κι' απ' τον πατέρα του, σοφός οικονομολόγος, άριστος στρατηγός κι' επιδεξιός διπλωμάτης. Όταν κατάλαβε πως ήταν συμφέρον για το Βυζάντιο να εξασφαλίσει την ουδετερότητα των Χαζάρων — που έκαναν ανχνές επιδρομές, μαγνητιζόμενοι απ' τα πλούτη του — δεν εδίστασε να ζητήσει σε γάμο την κόρη του αρχηγού των.

Πριν ακόμα γίνουν οι γάμοι, μόλις πάτησε το πόδι της στη Θεοφύλακτο (749), η Τίτσεκ βαφτίστηκε Χριστιανή κι' έλαβε τ' όνομα Ειρήνη.

Δεν της στοιχίσε πολύ η απομάκρυνσίς της απ' την πατρίδα της και τους δικούς της, γιατί, απ' την πρώτη στιγμή, βρέθηκε κοντά σε συμπατριώτες της. Όταν μηκέ, δηλαδή, στη Χαλκή πύλη — ένα πραγματικό ανάκτορο, που χρειαζόμυε ως είσοδο στο Ίερον Παλάτιον — δοκίμασε έντονη συγκίνηση, βλέποντας παρατεταμένους δεξιά κι' αριστερά χαζάρους, με το τόσο στο χέρι, που αποτελούσαν τη στρατιωτική φρουρά.

Εξ άλλου, ο βασιλεύς και ο πατέρας της Τίτσεκ είχαν κάνει συμφωνία να εγκατασταθούν πολλοί χαζάροι στην πρωτεύουσα, που είχε σχεδόν ερημωθεί την εποχή εκείνη από ένα φοβερό λοιμό.

Η Ειρήνη, λοιπόν, δεν άργησε να εγκατασταθεί. Πριν περάσει καιρός, είχε μάθει στην εντέλεια τη γλώσσα του τόπου και την αυλική εθιμοτυπία.

Σαν βασίλισσα που ήταν, έπρεπε να την ενδιαφέρουν οι υποθέσεις του κράτους. Την εποχή εκείνη, δεν υπήρχε πιο σοβαρό ζήτημα από των άγιων εικόνων. Από τότε που ο Λεών ο Γ' απαγόρευσε μ' ένα διάταγμα τη λατρεία των εικονισμάτων (726), ο κατατρεγμένος των μοναχών είχε πάρει άγρια μορφή.

Αυτό το ζήτημα άσασχολούσε, άνδρες και γυναίκες, και τους κληρικούς που είχαν χωρισθεί σε δυο στρατόπεδα.

Και τότε, συνέβη κάτι το άπιστευτο και απροσδόκητο. Ενώ είχε σύζυγο εικονομάχο, ενώ ζούσε σε περιβάλλον φανατικών εικονομάχων, ενώ μέχρι πρό ολίγου δεν ήξερε καλά-καλά τι θα πη όρθοδοξία, ενώ θα ήταν λογικό να υποστή χωρίς ζητήματα την επιδρομή των άλλων, η ειδωλολάτρισσα αυτή, η νεοφωτιστή αυτή χριστιανή, η ώραία Τίτσεκ κηρύχθηκε υπέρ της λατρείας των εικόνων με σθένος, με πείσμα, με ηρωισμό.

Είπε άπορίας άξιο πως ο Κωνσταντίνος δεν επέχειρησε να τη σαφρονισθή κόβοντας τη γλώσσα της, ή τον αλαδαστρινα λαιμό της. Ίσως να την άγαπούσε. Ίσως και να ένοιωθε γι' αυτήν σεβασμό, επειδή του είχε χαρίσει πέντε γιους και μια κόρη. Οπωσδήποτε, η Ειρήνη εξεδιέλλεσε φανερά την άφοσίωσή της στα εικονισμάτα. Την ίδια χριστιανική ανατροφή έδωσε και στην κόρη της την Άνθουσα. Και το αποτέλεσμα ήταν ν' απαρνηθή η γενορή πριγκίπισσα τα έγκόσμια. Δεν βέλησε να παντρευτεί και μετά το θάνατο του πατέρα της (775), διέθεσε την ατομική της πειουσία για να χτίση μοναστήρια, ν' απελευθερώσει αιχμαλώ-

τους, να βοηθήσει «δεομένους» (φτωχούς). Ίδρυσε κι' ένα δρ-φανοτροφείο για τ' άπορα παιδιά, που το διήυθενη στην αρχή η ίδια. Ώπου, μια μέρα, έκοψε τα μαλλιά της και άπευδρή στη μονή της Όμοιόνας. Εκεί πέθανε, άγνωστο πότε ακριβώς, η κόρη του Κωνσταντίνου του εικονομάχου.

Όσο περνούσε ο καιρός, το μίσος του αυτοκράτορος κατά των εικόνων και των μοναχών έπαιρνε διαστάσεις μανίας, παρρησιόσης.

Μια μέρα, έδωσε στον Ίπποδρομο μια παράστασι που θα μείνη ιστορική. Παρουσιάστηκαν στο στίβο οι άγωνιζόμενοι στη διεκυστινδα, κρατώντας ο καθένας απ' το χέρι και μια μοναχή. Και δεν είναι δύσκολο να φαντασθι κανείς τί έγινε σε λίγο όταν οι μοναχές που μπερδεύονταν στα μακρύα τους ράσα, κυλιόντανε χαμώ, ανάλογα με τη φορά του σχοινιού, κι' ο μαινόμενος όλος πηδούσε απ' τα έδωλά του κι' έτρεχε να τις φύση κτλ.κτλ.

Ο αυτοκράτορας παρακολουθούσε, σκασμένος στα γέλια, το διασκεδαστικό αυτό θέαμα και ζεστόιζε τις χειρότερες βρισιές εναντίον των ιερών εικονισμάτων.

(Όλα αυτά δεν εμπόδιζαν τον ίδιο λαό, — τον εύμεταβολο λαό του Βυζάντιου — να βγάλι ύστερ' από λίγα χρόνια, όταν άποκατεστάθη η λατρεία των εικόνων, τα όσα του Κωνσταντίνου απ' τη λαράναά του, να τα μεταφέρει στον Ίπποδρομο και να τα κυλάει με κλαίει-ες και με καυχασμούς πάνω στην άμμο του στίβου!)

Η Ειρήνη έπληροφορείτο με θλίψη τα κατορθώματα του συζύγου της. Είχε, όμως, και άλλη άφορμή, ως γυναίκα πιά, να είναι λυπημένη. Ο Κωνσταντίνος την άπατούσε.

Ζούσε τότε κάποιος πατρίκιος, Πέτρος όνόματι, που είχε μια κόρη, την Άγαθι. Ήραία όπως ήταν, πλούσια και από καλή οικογένεια, θα μπορούσε να κάνει λαμπρό γάμο. Εκείνη, όμως, είχε άποφασίσει από μικρή να άφοσιωθεί στη λατρεία του Κυρίου. Για κακή της τύχη, όμως, σχετίστηκε με το βασιλέα. Κι' εκείνος, είτε επειδή την έρωτεύθηκε πραγματικά, είτε επειδή το έβαλε πείσμα να ματαιώσει το εύλαδές σχέδιό της, κατώρθε να την ξεμαλίσσει με πλούσια δώρα και να την κάνει έρωμένη του.

Η Άγαθι ήταν τότε κάπως περασμένη στα χρόνια, μα δεν είχε χάσει τίποτα απ' την παλιά της καλλονή. Τα κακά στομάτα όμως την άποκαλούσαν Γραγάθι. Και μια μέρα, δημιουρήθηκε στον Ίπποδρομο ένα τρομερό σκάνδαλο εξ αίτίας της.

Ο αυτοκράτορας είχε καθήσει στο θρόνο του και περίμεναν όλοι ν' αρχίσουν οι άσμετοδρομίες, όταν ξαφνικά ο λαός άρχισε να φωνάζει, χωρίς τον παραμικρό σεβασμό στο πρόσωπό του:

«Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!...»

Ο ύμνος αυτός σαρκασμός έκανε τον Κωνσταντίνο να συνέρθι και να διακόψει άμέσως, κάθε σχέση με τη φίλη του. Άλλα κι' εκείνη συναισθάνθηκε ξαφνικά το παράπτωμά της. Και για να εξιλεωθεί άπέναντί του Θεού, διέθεσε όλη την πειουσία της για την ίδρυσι ενός γηροκομείου.

Όστόσο, η καλή της αυτή πράξις δεν την έξευμνισε στη συνείδησή του λαού. Το φιλανθρωπικό της κτίσμα έμεινε γνωστό με την ειρωνική όνομασία της «Γραγάθισ».

Όλα αυτά ήταν έπόμενο να πικράνουν την Ειρήνη. Δεν την έκαναν, όμως, να παραμελή τα καθήκοντά της ως συζύγου, ως μητέρας και ως βασίλισσας. Ώς τη μέρα που έμαθε ότι οι πατριώτες της, που είχαν εγκατασταθή στην πρωτεύουσα διέτρεχαν τον κίνδυνο να σφαγούν, από έκδικη, επειδή ο χαγιάος των χαζάρων κηρύζε άναίτια πόλεμο κατά του Βυζαντίου. Παράδειν λιποψυχία κατέλαβε τότε τη γυναίκα αυτή, που είχε δώσει τόσα δείγματα ισχυρού χαρακτήρος. Φοβήθηκε και για τη δική της τη ζωή. Εγκατέλειψε, λοιπόν το Παλάτιον και πήγε να κλεισθή σ' ένα μοναστήρι, — άσυλον άπαραδίαστον.

Αν και πολύ νέα και ώραία δεν βέλησε ποτέ να εγκαταλείψι το άσυλό της αυτό. Μέσα στα ειρηνικά κελιά, τους σκεπρούς διαδρομους και τους χλοερους και ήσυχους κήπους του καταφυγίου αυτού βρήκε τη γαλήνη της ψυχής της. Δεν ποδούσε πλέον την πολυθορυβή και όλοαμνη ζωή του Παλατίου.

Στο μοναστήρι αυτό πέθανε η ώραία Ειρήνη-Τίτσεκ σε ηλικία 28 μόνον ετών, στα 758, πάνω στην ακμή της, μα με την άπογοητευσή στην ψυχή και με τη νοσταλγία της μακρινής γραφικής πατρίδας της, απ' όπου έφυγε μια μέρα για να εύτυχισι, χωρίς να δι το όνειρό της να πραγματοποιηθεί.

Βυζαντινές Πριγκιπισσες

Ειρήνη - Τίτσεκ

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Η Άγαθι έγήρασε, συ δε αυτήν άνανέωσες!... άνοιξε να φωνάξει ξαφνικά ο λαός.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και ο Ντυφρέν μπήκε μέσα στο καμαρίνι...

Οι δύο νίκες του Πιρόν

Μιά θεατρική περιπέτεια του με τη δεσποινίδα Κινώ

Έχει μείνει ιστορικό το επίταφιο επίγραμμα, που ο Πιρόν συνέταξε για τον εαυτό του και που έχει ως εξής:

«Ενθάδε κείται ο Πιρόν, που δεν υπήρξε τίποτε.

— Ούτε καν ακαδημαϊκός».

Ήταν, ωστόσο, ένας από τους καλλίτερους σατυρικούς της εποχής του και γνώρισε θεατρικές δόξες που επισκιάζουν κατά πολύ εκείνες του μεγάλου του αντιπάλου, του Βολταίρου.

Ο Άλκιβης Πιρόν είχε γεννηθεί στη Ντιζόν, τον Ιούλιο του 1689, κι ήταν γιός ενός φαρμακοποιού, που «εθεράπευε» επίσης τις Μούσες, κατά τις ώρες της σχολής του.

Ο Πιρόν γιός, έφτασε από πολύ νωρίς στη διασημότητα, αλλά μία θλιβερή διασημότητα, έπειτα από μια «Ωδή στον Πρίσιπο», που έγραψε κατά τη διάρκεια μιας οργανιστικής διασκεδάσεως. Αυτό το ποίημα, με τους ακλόνητους και σκανδαλώδεις στίχους του, βάρυνε σ' όλη του τη ζωή. Όταν, έπειτα από μερικά χρόνια, υπέβαλε αίτηση για να γίνει δεκτός στην Ακαδημία, οι αντιπαλοί του φρόντισαν να περιέλθουν ένα αντίγραφο του στα χέρια του Λουδοβίκου 14ου, που, από τότε, δεν θέλησε ν' ακούσει ούτε λέξη για τον ποιητή. Τον θεωρούσε βωμολόχο, βλάσφημο και αναίδη.

Έπειτα απ' αυτό το ποίημα, ο Πιρόν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Ντιζόν και κατέφυγε στο Παρίσι, αναζητώντας τύχη.

Αλλά, γι' αρκετό διάστημα, δεν συνάντησε τίποτε άλλο εκτός από την αδιαφορία, αν όχι την περιφρόνηση. Είχε, τέλος, την καλή τύχη να βρη στο δρόμο του την «δεσποινίδα» Κινώ, που εξακολουθούσε ν' αποκαλείται έτσι, μ' όλο που είχε παντρευτεί τον ήθοποιό Ντυφρέν.

Η Ζαν-Μαρί Ντυπρέ, όπως ήταν το οικογενειακό όνομά της, βρισκόταν τότε στη σκηνή της Γαλλικής Κωμωδίας. Απαράμιλλη ερμηνεύτρια των δραματικών ρόλων, ήταν επίσης μία πολύ όμορφη γυναίκα και σκόρπιζε γύρω της ακαταγώνιστη γοητεία. Η φυσική, άλλωστε, την είχε προικίσει με πολύ θερμή ιδιοσυγκρασία, που την παρότρυνε πολύ συχνά σε άπιστες εις βάρος του Ντυφρέν.

Ο Πιρόν δεν είχε καταρθώσει ακόμη να εξασφαλίσει μία θέση κάτω από τον ήλιο του Παρισιού. Είχε αποκτήσει, αντίθετα, μία κάποια φήμη στα παρασκήνια των θεάτρων, χωρίς στα σύφολογμάτα και τα καυστικά πειράγματά του.

Αλλά ήταν ακόμη άσημος κι άφανος και το κυριότερο, δεν είχε χρήματα ή, τουλάχιστον, δεν είχε τόσα όσα του χρειαζόταν για να ζήσει αξιοπρεπώς. Όλα αυτά όμως, δεν τον εμπόδισαν ν' αγαπήσει τη «δεσποινίδα» Κινώ.

Ήταν, ωστόσο, άλλο πράγμα τὸ νὰ τὴν ἀγαπᾷ κι' ἄλλο τὸ νὰ τὴν κατακτήσῃ. Γιὰ τὴν κατακτήσῃ τῆς «δεσποινίδος» Κινώ ἦταν κάτι τὸ δύσκολο.

Αὐτὸ πὸν Πιρόν δὲν ἔλειπε οὐτε τὸ θάρρος, οὐτε οἱ ἐπινοήσεις. Σκέφτηκε, λοιπόν, νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ γιὰ νὰ ὑποβάλῃ στὴν κρίσι τῆς μιά πεντάπρακτῃ κωμωδία του, μὲ τὸν τίτλο «Τὰ ἀχάριστα παιδιὰ». Καὶ κολακεύονταν νὰ πιστεῖ, ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἴσως ἐκποθεθῶσε δυο φρουρία ταυτόχρονα: τὸ θέατρο καὶ τὴν καρδιά τῆς καλλιτέχνιδος.

Ἀπλυσμένος, λοιπόν, μ' ὅλο τὸ θάρρος του, καὶ μὲ τὰ χειρόγραφα τῆς κωμωδίας του κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη, χτύπησε ἕνα βράδυ τὴν πόρτα τοῦ καμαρινοῦ τῆς ἡθοποιού, στὴ «Γαλλικὴ Κωμωδία».

Ἡ δεσποινὶς Κινώ τοῦ ἀνοίξε μὲν τῆς.

— ὦ, κύριε Πιρόν, τί ἐκπληξίς! τοῦ εἶπε, δίνοντάς του τὸ χέρι. Περάστε... Ὅπως βλέπετε, εἰμαι ἔτοιμη καὶ μοῦ μένει ἀκόμη ἕνα τέταρτο ὥσπου νὰ βγῶ στὴ σκηνή... Μποροῦμε νὰ φλυαρήσουμε...

Ο Πιρόν πέρασε μέσα στὸ καμαρίνι καὶ κάθισε σ' ἕνα μικρὸ σκαμνάκι, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Κινώ πήρε θέσι σ' ἕνα καναπέ ἀπέναντί του.

— Σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας; ρώτησε ἡ ἡθοποιὸς μὲ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

Ο Πιρόν σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὰ χειρόγραφα του.

— Ἐλάτε νὰ καθήσετε κοντά μου, τοῦ πρότεινε ἡ δεσποινὶς Κινώ. Ἐλάτε πιὸ κοντά.

Ο Πιρόν ἔνοιωθε τώρα μιά περίεργη συγκίνηση. Τὸ ἔργο του δὲν τὸν ἐνδιέφερε πιά. Τὸ κυριώτερο ἦταν πῶς βρισκόταν κοντά, πολὺ κοντά, στὸ ἰνδαλμα τῆς ἀγάπης του. Τὰ μαλλιά τῆς ἡθοποιού, καθὼς ἔσκυβε γιὰ νὰ ξεφυλλίσῃ τὰ χειρόγραφα, ἀγγίζαν τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ ἀρώμα τῆς τὸν μεθύσε.

— «Τὰ ἀχάριστα παιδιὰ»; εἶπε σὲ μιά στιγμή ἡ δεσποινὶς Κινώ. Ὑπάρχει ἕνας ρόλος γιὰ μένα σ' αὐτὸ τὸ ἔργο;

— Ἀσφαλῶς, ἀπάντησε ὁ Πιρόν. Ἕνας ρόλος φτιαγμένος πάνω στὰ μέτρα τοῦ μεγάλου σας ταλέντου...

Αὐτὴ ἡ συγκίνηση τοῦ Πιρόν εἶχε μεταδοθῇ καὶ στὴν ἡθοποιό. Ὁ συγγραφεὺς, πού τὸ κατάλαβε, δὲν θέλησε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία. Ἐπείσε ἀμέσως στὰ πόδια τῆς καὶ τῆς ἐκμυστηρεύθηκε τὴν ἀγάπη, πού ἔνοιωθε ἀπὸ καιρὸ μέσα στὴν καρδιά του γι' αὐτήν.

— ὦ, θεέ μου, εἶπε ἡ δεσποινὶς Κινώ, γιατί ἀργήσατε τόσο πολὺ νὰ μοῦ μιλήσετε;

Καὶ τοῦ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά της... τὴν τόσο δὴν δὲν ἐσκλή.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, μιά φωνὴ ἀκούστηκε σὲ διάδρομο:

— Εἶνε ἡ σειρά σου, ἀγαπητή μου. Εἶσαι ἔτοιμη;

— Ὁ ἄντρας μου! εἶπε ἡ ἡθοποιός. Προσπάθησαν νὰ τακτοποιήσουν διαιτητικὰ τὴν περιβολή τους, πού οἱ θερμὲς πεποιττεύσεις τους εἶχαν ἀναστατώσει ὀνὶ λίγο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀνοίξε ἡ πόρτα κι' ὁ Ντυφρέν μπήκε ἀνύποπτος μέσα στὸ καμαρίνι.

— Ἄ, φίλε μου, τοῦ εἶπε ἡ ἡθοποιός, ἀν' ἤξερες πόσο ὥραιο εἶνε τὸ ἔργο, πού μοῦ διόხσε ὁ κύριος Πιρόν...

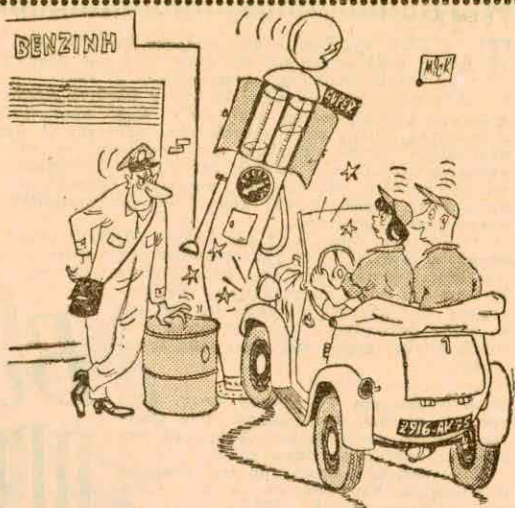
Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως, ρίχνοντας ἕνα τρυφερὸ βλέμμα στὸ συγγραφέα:

— Διάβασα μόνο τὴν πρώτη πράξι, ἀλλά κατάλαβα ἀπ' αὐτὴ πῶς κι' οἱ ἐπομένους πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἴδιο καλές...

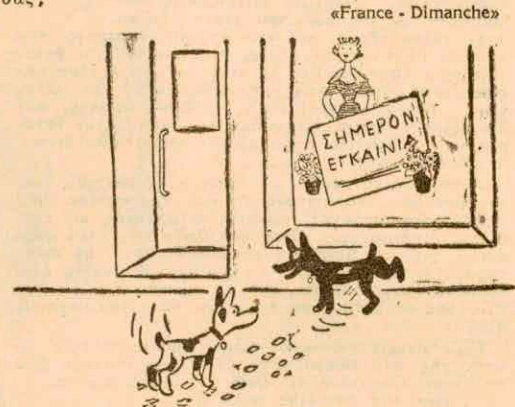
Ἐπειτα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες, «Τὰ ἀχάριστα παιδιὰ» ἀνέβαιναν στὴ σκηνή τῆς «Γαλλικῆς κωμωδίας», μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν δεσποινίδα Κινώ καὶ τὸν ἄντρα της...

Ο Πιρόν εἶχε ἐκποθήσῃ καὶ τὸ δεύτερο φρουρία: Τὸ θέατρο. Κι' εἶχε βρῇ μιά θερμὴ υποστηρίκτρια, πού ἦταν ταυτόχρονα καὶ μιά τρυφερὴ φίλη.

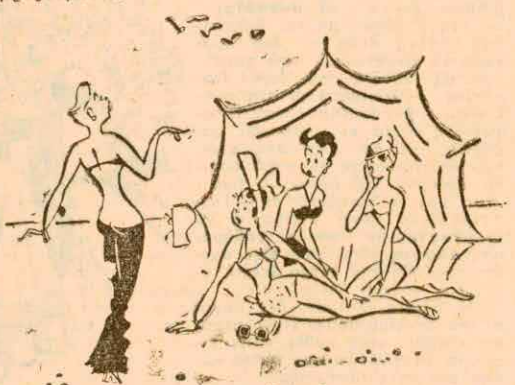
Ο Ντυφρέν δὲν ὑποπετεύθηκε τίποτε ποτέ. Ὅσο γιὰ τὸν Πιρόν, προχώρησε μὲ μεγάλα βήματα στὸν καινούργιο δρόμο, πού εἶχε ἀνοίχῃ μπροστά του. Δὲν κατάφερε, ὥστόσο, νὰ μὴ ποτὲ στὴν Ακαδημία τὸν ἀθανάτων. Κι' αὐτὸ στάθηκε πάντα τὸ μεγάλο σάρακι τῆς ζωῆς του.

— Βενζίνη θέλετε ἢ ἐπιδιόρθωσι τῶν φρένων σας;

— Εἶνε καινούργιο τὸ μαγαζί, πρέπει νὰ τὸ... βρέξουμε!...

— Κατ' εἰδήσεις ἀπ' τὸ Παρίσι, οἱ φουστὰς θὰ φορεθοῦν ἐφέτος πολὺ μακρυνές!...

— Δαμπρό!... Ἐπαυαν νὰ εἶνε σκληροὶ οἱ μῦς μου, ἀλλά τώρα δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω!...

ΥΠΗΡΞΕ

ὁ «Ἀλῆ - Μπαμπᾶς»;

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ (οὐν) σεν τρωγοδύτες

Τὸ περίφημο παραμῦθι τοῦ «Ἀλῆ Μπαμπᾶ» μὲ τοὺς Σαράντα Κλέφτες, πού διασκέδασε τότες γενεές παιδιῶν, φαίνεται πῶς δὲν εἶνε ὁλωςδιόλου φανταστικό, ἀλλὰ στηρίζεται σὲ πραγματικὰ γεγονότα. Αὐτὸ τοῦλάχιστον πιστεύουν ὠρισμένοι ἱστοριοῦχοι τῆς Αἰγύπτου, πού ἔχουν ἀσχοληθῇ μὲ μιά μικρὴ ὁμάδα τρωγοδύτων, ἐγκατεστημένων στὶς σπηλιές τῶν λόφων Μοκατάρ, ἔξω ἀπ' τὸ Κάιρο.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, 14 ἢ 15 μόνον, καὶ ὅλοι ἡλικιωμένοι, εἶνε τὰ ὑπολείμματα μιάς ξένης φυλῆς, ὅχι αἰγυπτιακῆς, πού ἐζούσε στὴν περιοχή αὐτὴ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Κανεὶς δὲν ξέρει μὲ βεβαιότητα τὴν προέλευσί της, τὸ πιθανώτερο ὅμως εἶνε, ὅτι μεταναστεύσε ἀπ' τὴν Περσία, στὴν ἐσχάτῃ τῆς κατακτήσεως τῆς Αἰγύπτου ἀπ' τοὺς Μουσουλμάνους, δηλαδὴ τὸν 7ον αἰῶνα μ. Χ. Ὅπως παραδέχονται δὲ οἱ ἱστορικοὶ πού ἀναφέραμε, «πατριάρχης» τῆς φυλῆς αὐτῆς ἦταν ὁ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ».

Θυμάσθε τὸ παραμῦθι τοῦ; Ἀς σὰς τὸ ὑπενθυμίσουμε, μὲ λίγες λέξεις:

Μιά φορὰ ζοῦσε ἕνας φτωχὸς ἐυλοκόπος, πού πάσχιζε γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του. Μιά μέρα, λοιπόν, εἶδε 40 κλέφτες νὰ μπαίνουν σὲ μιά κορυφὴ σπηλιάς, χρησιμοποιοῦντας δύο μαγικὲς φράσεις γιὰ ν' ἀνοῖξουν καὶ γιὰ νὰ ἐναρκεύουν τὴν πόρτα της. Ἀφροῦ ἐφυγαν ἐκεῖνοι, δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν, μπήκε κι' αὐτὸς στὴ σπηλιά καὶ τὴ βρήκε γεμάτη θησαυρούς. Φόρτωσε, λοιπόν, στὰ τρία μουλάρια τοῦ ὅσο χρυσάφι μποροῦσαν νὰ μεταφέρουν, καὶ πῆγε νὰ τὸ θάψῃ στὴν αὐλή του. Οἱ κλέφτες ὅμως ἀνακαλύψαν τὸν θησαυρὸ τοῦ θησαυροῦ τὸν καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν δολοφονήσουν.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μεταμφιέσθηκε μὲ λαδέντορα καὶ φόρτωσε σὲ 19 μουλάρια, 38 μεγάλα πιθάρια. Ἐνὰ μόνο πιθάρι περιείχε λάδι, ἐνῶ στὰ ὑπόλοιπα, ἦσαν κρυμμένοι οἱ κλέφτες. Ὁ ψευτοέμπορος ζήτησε φιλοξενία στὸ σπίτι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Τὰ πιθάρια ἔμειναν στὴν αὐλή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ βγῶν τὴ νύχτα οἱ κλέφτες καὶ νὰ σφάξουν τὸν «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» κι' ὅλους τοὺς δικούς του. Μιά σκλάβδα ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε ἐγκαίρως καὶ τοὺς ζεμάτισε ὅλους μὲ κατὸ λάδι. Γλύττωσε μόνον ὁ ἀρχηγός, κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μεταμφιέσθηκε μὲ λαδέντορα καὶ φόρτωσε σὲ 19 μουλάρια, 38 μεγάλα πιθάρια. Ἐνὰ μόνο πιθάρι περιείχε λάδι, ἐνῶ στὰ ὑπόλοιπα, ἦσαν κρυμμένοι οἱ κλέφτες. Ὁ ψευτοέμπορος ζήτησε φιλοξενία στὸ σπίτι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Τὰ πιθάρια ἔμειναν στὴν αὐλή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ βγῶν τὴ νύχτα οἱ κλέφτες καὶ νὰ σφάξουν τὸν «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» κι' ὅλους τοὺς δικούς του. Μιά σκλάβδα ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε ἐγκαίρως καὶ τοὺς ζεμάτισε ὅλους μὲ κατὸ λάδι. Γλύττωσε μόνον ὁ ἀρχηγός, κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μεταμφιέσθηκε μὲ λαδέντορα καὶ φόρτωσε σὲ 19 μουλάρια, 38 μεγάλα πιθάρια. Ἐνὰ μόνο πιθάρι περιείχε λάδι, ἐνῶ στὰ ὑπόλοιπα, ἦσαν κρυμμένοι οἱ κλέφτες. Ὁ ψευτοέμπορος ζήτησε φιλοξενία στὸ σπίτι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Τὰ πιθάρια ἔμειναν στὴν αὐλή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ βγῶν τὴ νύχτα οἱ κλέφτες καὶ νὰ σφάξουν τὸν «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» κι' ὅλους τοὺς δικούς του. Μιά σκλάβδα ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε ἐγκαίρως καὶ τοὺς ζεμάτισε ὅλους μὲ κατὸ λάδι. Γλύττωσε μόνον ὁ ἀρχηγός, κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μεταμφιέσθηκε μὲ λαδέντορα καὶ φόρτωσε σὲ 19 μουλάρια, 38 μεγάλα πιθάρια. Ἐνὰ μόνο πιθάρι περιείχε λάδι, ἐνῶ στὰ ὑπόλοιπα, ἦσαν κρυμμένοι οἱ κλέφτες. Ὁ ψευτοέμπορος ζήτησε φιλοξενία στὸ σπίτι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Τὰ πιθάρια ἔμειναν στὴν αὐλή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ βγῶν τὴ νύχτα οἱ κλέφτες καὶ νὰ σφάξουν τὸν «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» κι' ὅλους τοὺς δικούς του. Μιά σκλάβδα ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε ἐγκαίρως καὶ τοὺς ζεμάτισε ὅλους μὲ κατὸ λάδι. Γλύττωσε μόνον ὁ ἀρχηγός, κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μεταμφιέσθηκε μὲ λαδέντορα καὶ φόρτωσε σὲ 19 μουλάρια, 38 μεγάλα πιθάρια. Ἐνὰ μόνο πιθάρι περιείχε λάδι, ἐνῶ στὰ ὑπόλοιπα, ἦσαν κρυμμένοι οἱ κλέφτες. Ὁ ψευτοέμπορος ζήτησε φιλοξενία στὸ σπίτι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Τὰ πιθάρια ἔμειναν στὴν αὐλή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ βγῶν τὴ νύχτα οἱ κλέφτες καὶ νὰ σφάξουν τὸν «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» κι' ὅλους τοὺς δικούς του. Μιά σκλάβδα ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε ἐγκαίρως καὶ τοὺς ζεμάτισε ὅλους μὲ κατὸ λάδι. Γλύττωσε μόνον ὁ ἀρχηγός, κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μεταμφιέσθηκε μὲ λαδέντορα καὶ φόρτωσε σὲ 19 μουλάρια, 38 μεγάλα πιθάρια. Ἐνὰ μόνο πιθάρι περιείχε λάδι, ἐνῶ στὰ ὑπόλοιπα, ἦσαν κρυμμένοι οἱ κλέφτες. Ὁ ψευτοέμπορος ζήτησε φιλοξενία στὸ σπίτι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Τὰ πιθάρια ἔμειναν στὴν αὐλή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ βγῶν τὴ νύχτα οἱ κλέφτες καὶ νὰ σφάξουν τὸν «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» κι' ὅλους τοὺς δικούς του. Μιά σκλάβδα ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε ἐγκαίρως καὶ τοὺς ζεμάτισε ὅλους μὲ κατὸ λάδι. Γλύττωσε μόνον ὁ ἀρχηγός, κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μεταμφιέσθηκε μὲ λαδέντορα καὶ φόρτωσε σὲ 19 μουλάρια, 38 μεγάλα πιθάρια. Ἐνὰ μόνο πιθάρι περιείχε λάδι, ἐνῶ στὰ ὑπόλοιπα, ἦσαν κρυμμένοι οἱ κλέφτες. Ὁ ψευτοέμπορος ζήτησε φιλοξενία στὸ σπίτι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Τὰ πιθάρια ἔμειναν στὴν αὐλή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ βγῶν τὴ νύχτα οἱ κλέφτες καὶ νὰ σφάξουν τὸν «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» κι' ὅλους τοὺς δικούς του. Μιά σκλάβδα ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε ἐγκαίρως καὶ τοὺς ζεμάτισε ὅλους μὲ κατὸ λάδι. Γλύττωσε μόνον ὁ ἀρχηγός, κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μεταμφιέσθηκε μὲ λαδέντορα καὶ φόρτωσε σὲ 19 μουλάρια, 38 μεγάλα πιθάρια. Ἐνὰ μόνο πιθάρι περιείχε λάδι, ἐνῶ στὰ ὑπόλοιπα, ἦσαν κρυμμένοι οἱ κλέφτες. Ὁ ψευτοέμπορος ζήτησε φιλοξενία στὸ σπίτι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Τὰ πιθάρια ἔμειναν στὴν αὐλή. Τὸ σχέδιο πρόβλεπε νὰ βγῶν τὴ νύχτα οἱ κλέφτες καὶ νὰ σφάξουν τὸν «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» κι' ὅλους τοὺς δικούς του. Μιά σκλάβδα ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε ἐγκαίρως καὶ τοὺς ζεμάτισε ὅλους μὲ κατὸ λάδι. Γλύττωσε μόνον ὁ ἀρχηγός, κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Διασπασμένος ὥστόσο γιὰ ἐκδίκησι, κατέστρωσε ἕνα ἄλλο σχέδιο. Μεταμφιέστηκε σὲ ἑμπορὸ μεταξωτῶν καὶ χαλιῶν καὶ κατόφερε νὰ γίνῃ φίλος τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ». Ἐκεῖνος τὸν κάλεσε νὰ φάῃ σπῆτι τοῦ.

— Θὰ σὰς βάλω σὲ μπελά, ἀπάντησε ὁ κλέφτης, γιὰ τὴν ὁλὴν τὰ φαγητὰ χωρὶς ἄλατι.

Ὁ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» διέταξε τὴ σκλάβδα του νὰ μαγειρέψῃ ἄνδρα λατὰ τὰ φαγητὰ. Αὐτὸ ὅμως τῆς ἐκίνησε τὴς ὑποψίες, γιὰ τὴ σκέψη ὅτι — σύμφωνα μ' ἕνα παλὸ ἐθῆμο — δὲν ἔτρωγε κανεὶς ἄλατι μαζί μὲ ἄνθρωπους πού σκόπευε νὰ τοὺς σκοτώσῃ... Πρόσεξε, λοιπόν, τὸ ληστὴ κι' ἀναγνώρισε τὰ χαρακτηριστικά του. Διέκρινε συγχρόνως, ἕνα μαχαίρι, κρυμμένο κάτω ἀπ' τὰ ρούχα του, καὶ μάντεψε τοὺς σκοπούς του. Καί, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, βόηκε τὴν εὐκαιρία νὰ βυθισθῇ ἐξονικῶς ἕνα στίλετο στὴν καρδιά του. Ὁ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» τὴν ἀντήμειψε ἔπειτα, δίνοντάς τὴν γυναῖκα σὸ γιό τοῦ. Κι' ἔζησαν πλούσιοι κι' εὐτυχισμένοι οἱ δύο τους, τὰ παιδιά τους καὶ τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν τους...

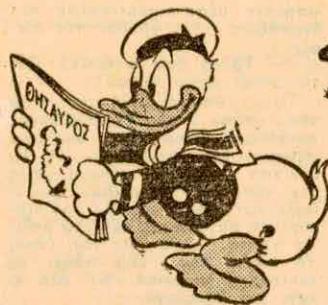
Αὐτὰ λέει τὸ παραμῦθι — ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ τῆς Χαλιμάς. Τὰ παραμῦθια αὐτὰ, μετεφράσθησαν γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ ἀραβικὰ χειρόγραφα, τὸν 18ον αἰῶνα, ἀπ' τὸν Γάλλο Ἀντουάν Γκαλλάν, μὲ τὸν τίτλο «Χίλιες καὶ μὴ νύχτες». Ὁ μεταφραστὴς πρόσθεσε καὶ πολλὰ ἐπεισόδια, βγαλμένα ἀπ' τὴ φαντασία του.

Τὰ ἀρχικὰ χειρόγραφα προέρχονταν ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, φαίνεται δὲ ὅτι ἀποτελοῦσαν μιά συλλογὴ παραμυθιῶν, πού εἶχε γράψῃ κάποιος μεγάλος, ἀλλά ἀγνωστος σήμερα Αἰγύπτιος μυθολογὸς τοῦ 15ου αἰῶνος καὶ πού τὰ διηγόντο ἀργότερα οἱ «παραμυθολογὸι» στὰ λαϊκὰ καφενεῖα, διαθιζόμενα μὲ καινούργιες λεπτομέρειες.

Φαίνεται, λοιπόν, πιθανώτατον, ὅτι ὑπῆρξε πραγματικὰ ἕνας κάποιος «Ἀλῆ-Μπαμπᾶς», ἕνας φτωχὸς Πέρσης, πού εἶχε μεταναστεύσει στὴν Αἴγυπτο μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ἐκεῖ, βόηκε μιά σπηλιά, ὅπου ἐκρύβε τὴ λεία της μιά συμμορία ἀπὸ κλέφτες, κι' ἐστὶ ἐννεύει πλούσιος. Τὰ περὶ μαγικῶν φράσεων κλπ., ἀποτελοῦν τὴ «γαρονιούρα», γιὰ νὰ γίνῃ περιεργότερη ἡ ἱστορία.

Ὅσο γιὰ τὸ κρύψισμα τῶν ληστῶν μέσα στὰ πιθάρια, προσετέθη στὸ παραμῦθι, ἐνῶ πραγματικῶς συνέβη σὲ ἄλλη ἐποχὴ καὶ ὑπὸ συνθήκες ἐντελῶς διαφορετικῆς: Ἦταν δηλαδὴ τὸ τέχνασμα πού μεταχειρίσθηκε ὁ ἀρχαῖος Αἰγύπτιος στρατηγὸς Τουτί, τὸν 15ον αἰῶνα π. Χ., γιὰ νὰ εἰσαγάγῃ κάμποσους στρατιώτες τοῦ μέσας στὴν πολιορκημένη πόλιν τῆς Ἰόππης καὶ νὰ τὴν κυριεύσῃ μὲ δόλο, ὅπως ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν Τροία.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ «Ἀλῆ-Μπαμπᾶ» ἔζησαν στὴν περιοχή τῶν λόφων Μοκατάρ. Ἐχουν ἀπομεινῇ δὲ ἀπ' αὐτοὺς μόνον μερικοὶ γέροι, πού δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἐκλείψουν μὲ τὸν καιρὸ, ὅταν τοὺς καλέσῃ ὁ θάνατος κοντὰ του.

«Πᾶμε γιὰ μπάνιο»;

Ὁ Τάκης καὶ ἡ Ἐλενίτσα γνωρίστηκαν κάτω ἀπὸ πολὺ ρομαντικὲς συνθήκες. Μιά Κυριακὴ ἀπόγευμα δηλαδὴ βρεθήκανε σ' ἕναν κινηματογράφον. Μπροστὰ ἡ Ἐλενίτσα κι' ἀκριβῶς στὸ πίσω κάθισμα ὁ Τάκης, πού περίμενε καρτερικὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ προβολή, μασσοῦλῶντας πασσατέμπο.

Αὐτὰ ἕνα φλοῦδι ξέφυγε ἀπὸ τὸν προορισμὸ του καὶ σκόλωσε στὰ μαλλιά τῆς Ἐλενίτσας, πού τρώμαξε ἀφάνταστα γιὰ τὴν ἀρχὴ πέρασε τὸ φλοῦδι γιὰ «ἱπταμένη» κατσαρίδα. Ὅταν ὁ μῶμος κατάλαβε τὸ λάθος της, ὁ τρόμος τῆς ἐγένε ἀγανάκτησις.

— Δὲν προσέχετε λιγάκι, κύριε; γύρισε καὶ τοῦ φώναξε, ἔξω φρενῶν. Τὶ κατὰστασις εἶν' αὐτὴ νὰ περιδρομιάζετε κοκοροποσοῦς καὶ νὰ φτύνετε τὰ σόφλια στὰ κεφάλια τοῦ κόσμου;...

Ἐστὶ ρομαντικὰ ἄρχισε τὸ εἰδύλλιο τους. Ὁ Τάκης, συντετριμμένος, ζήτησε εὐγενέστατα συγγνώμην, ἡ Ἐλενίτσα ἐξέτιμωσε τὴ συντριβὴν του καὶ τὴν εὐγένειά του, ἐκείνος προσεφέρθη νὰ ἐπανορθώσῃ μ' ὅποιονδήποτε τρόπο τὸ σφάλμα του, ἐκείνη δέχτηκε μιά γκαζόλα καὶ κατὰ ἀπὸ δῶ, κατὰ ἀπὸ κεί, βγήκανε ἀγκαλὰ ἀπὸ τὸν κινηματογράφον.

Ὁ Τάκης τὴν συνόδευσε ἱποτικῶτα ὡς τὸ σπίτι της, δηλαδὴ ὅχι ἀκριβῶς στὸ σπίτι της, ἀλλὰ τρία-τέσσερα στενὰ πιὸ κάτω. Καὶ τὴ στιγμή πού χωρίζανε, ἔκανε δειλὰ-δειλὰ τὴν πρότασί του ὁ Τάκης:

— Πᾶμε αὐριο γιὰ μπάνιο; Τὸ μπάνιο γιὰ τὸν Τάκη, ἀποτελοῦσε τὸ ἰδανικότερον ἐκίνημα καθεῖς ἐρωτικῆς ἱστορίας. Μ' ὅποια κοπέλλα κι' ἂν γνωρίζανε, τὸ βιβλὶ βιάλακι του.

— Πᾶμε γιὰ μπάνιο; Ἄλλες δέχοντοῦσαν, ἄλλες ὄχι. Μία ἀπὸ τὶς δεύτερες ἦταν κα

συγκαταβατικά ή 'Ελενίτσα. 'Αλλά έχε υπ' όφει σου, ότι, αν μάς δη ο αδελφός μου, έγω δεν προκειται να ξαναγυρίσω στίτι μου.

— Καί ποθ θα πάς δηλαδ; — Ξέρω κι' εγώ; Μαζί σου, όπου νάνε. Πάντως κάπου μακριά, για να υή μάς ανακαλύψη και μίας σκοτώση.

— 'Εννοια σου και δεν πρόκειται να μάς δη εκεί που θα πάμε.

— Πού θα πάμε; — Στην Κινέττα. Καί κόβω το κεφάλι μου, ότι αποκλείεται να μάς ανακαλύψη ο αδελφός σου.

— 'Από το στόμα σου και στου Θεού τ' άφτι, Τάκη μου!

★

Ο φουκαράς ο Τάκης κατέστρωσε ολοκληρω έπιτελικό σχέδιο για να ξεφύγουν από τα μάτια του φοβερού αδελφού. Περιμενε την 'Ελενίτσα μέσα σ' ένα ταξί στο τέρας 'Αμπελοκήπων. 'Από κει τραβήσανε στην Καλλιθέα, όπου πησαν άλλο ταξί για ν' αποφυγουν ενδεχόμενη παρακολούθησι και τράβηξαν στο Παγκράτι. 'Εκει άλλαζανε πάλι ταξί και βάσανε πλήρη για το Κολιάτσου, όπου τους περίμενε ένας έμπιστος σωφέρ του Τάκη, με το αυτόκίνητο του οποίου ξεκίνησαν — επί τέλους! — για την Κινέττα, βέβαια πιά ότι ο αίμοδότης αδελφός δεν τους είχε πάρει μυρωδιά.

Ύστερα από μία θαυμασία και ξένοιαστη διαδρομή, φτάσαν στον προσωρινό έρωτικό τους παράδεισο. Σέ πέντε λεπτά, άκουστηκαν δύο διαδοχικά «μπλουμ» και το ευτυχισμένο ζευγαράκι βρέθηκε στην αγκαλιά της θαλάσσης.

Επακολούθησαν γέλια, ξεφωνητά, χαρές, παιχνίδια ποικίλου τυπου και σε λίγο πανευδαίμων ο Τάκης και αμέριμνη ή 'Ελενίτσα βγήκαν να στεγνώσουν. Ξάπλωσαν πλάι-πλάι στην υπέροχη άμμουδιά κι' άρσησαν τα μάτια τους να πλανηθούν στο ολόγαλανο άπειρο.

Κι' όλα θα πήγαιναν μία χαρά, αν σε μία στιγμή, δεν πεταγόταν έξαλλη και κατακίτρινη ή 'Ελενίτσα.

— Ο αδελφός μου! κατάρθασε να ψελλίσω.

— Πούτος; τή ρώτησε άνησυχος ο Τάκης.

— Νάτος! του άπάντησε και τού έδειξε ένα θηριώδη μαντρόχαλο, με διαστάσεις. Πρίμο Καρνέρα, που προχωρούσε γρήγορα και άπειλητικά προς τ' άπάνω τους.

— Καί τώρα; μουρμούρισε ο Τάκης, έτοιμος και προθυμότητα. — Τρέχα! του είπε ή 'Ελενίτσα.

Ντύθηκαν όπως-όπως και το βάλανε στα πόδια. Φτάσανε καταλαχανιασμένοι στο αυτόκίνητο,

SAVON
INOTYOL
Προλαμβάνει τας δερματικές παθήσεις. Απαλύνει το δέρμα. Έξαιρετο σαπούνι τουαλέτας.
Πωλείται εις τας Φαρμακεία.
ΔΕΚΟ.

ΑΘΗΝΑΙ-ΑΙΔΗΨΟΣ
ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΕΛΛΗΝ. ΚΡΑΤΟΥΣ-Α)Π «ΙΤΕΑ»
Αναχωρήσεις ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ. Διάρκεια ταξιδίου ώραι πέντε. Ίδιότητα υπηρεσία δι' άποσκευάς. Πληροφορία και εισιτήρια μίκτα Τραίνου — Πλοίου με θέσεις ήριθμηνέας εις τας Γραφεία Ταξιδίων Αθηνών και Σιδ. Σταθμούς Σ.Ε.Κ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Βά λ ι α. Λάρισα: Οι διευθύνσεις, που μας ζητάτε είναι: Μίμνη Φωτόπουλου, θέατρον Βεμπο, όδός Κασόλου 18. Αθήναι: Καί Σαροούλα Γιούλη, θέατρον Σαμουράι, όδός Κασόλου 1. Αθήναι. Σ τ έ ρ ο υ ι ο ν Π λ α τ ο ν ι ώ τ η ν. Ροζά: 'Η άφηνή σας είναι πολύ άγνη. Άλλωστε δεν δημοσιεύουμε συνηθισμένα άναγνώστην. Λ ε ω ν ι δ α ν Γ ε ω ρ ο δ η ν. Ξενοία: 'Η διευθυνσις, που μας ζητάτε είναι ή ακόλουθη: S. E. Sendra Dona Maria Eva Duarte de Peron, Residencia, Presidencial, Casa Rosada, Buenos Aires, Republica Argentina. Μ π α λ α λ α ι κ α. Θεσλονίκην: Στείλτε το γράμμα σας στο: Σωματείο 'Ελλήνων 'Ηθοποιών, Σατωβαίνδου 52Α. Αθήνας. Σ υ ν δ ο ρ ο υ η τ η ν Κ. Χ. Χ. 'Η καλλιτέχνισ Ζη. άλλα άγνωστούς της διευθυνσις της. Χ α μ έ ν ο τ α λ έ ν τ ο. Βόλον: Σας εύχαριστούμε για τα καλώς ήλθον. που περιέχει το Σορέλιντο γράμμα σας. Δυστυχώς δεν έξομε ακόμα ποιοι θα είναι οι πρωταγωνιστάι του κινηματογραφικού αυτού έργου. Θα σας δώσουμε όμως τα ονόματά τους από της στήλης αυτής μόλις τα πληροφορηθούμε. Α ρ γ υ ρ ο υ ν Π α π α δ ο π ο υ λ ο ν. Κ.Ε.Ν. Καλαμών. Σ.Τ.Γ. 909Δ: 'Η διευθυνσις του Εποϊ Flynn είναι: 7740 Mulholland Drive, Hollywood, Calif. U. S. A. Μπορείτε να του ζητήσετε μία φωτογραφία του με άφιέρωσι. το γράμμα σας. Όμως πρέπει να το συντάξετε στην άγγλική ή γαλλική γλώσσα. Ν. Κ.: Ο Γιώργος Μουζάκης κάνει μαζί με την Μάνια Μελάνια και τον Τζήνη Μακούλη μία καλλιτεχνική περιοδεία. Μ ί ν α Σ τ α μ α τ ί ο υ. Ένταυθα: 'Ατεννο το ποιήμα σας. Τίς άτέλειές του, όμως τίς δικαιολογεί άπόλυτα ή νεοσύ σας ηλικία. Α. Τ σ α ρ ρ ο υ λ ο υ λ ο ν. Δοάνα: Παραδώσαμε το γράμμα σας στο γιστό του περιοδικού μας, ο οποίος και θα σας άπαντήσει από της στήλης του. 'Α π ό ν τ α σ τ ο π ρ ο σ κ λ η τ ή ρ ι ο: 'Οχι τόσον έπιτυχή τα δύο σας ποιήματα. Ίδου ένα τετράστιχο από το «Δειλινό»:

Ματωμένος, λές ο ήλιος, άγονόγρονε
για της μέρας τον άθελτο γαυό
κι' αντίκου του έγώ, στο λόφο περιμένω
το δικό σου άναπνευσμένο έργο!

Το «Ίσως ποτέ» κάπως καλύτερο. Ίδως το πρώτο του τετράστιχο. Μ α ρ ι κ α Τ ο υ ο σ η — Μ π ό ν α λ η. Άδελτοσχοί: 'Ατεννοι οι στίγοι σας. Ίδου το τελευταίο τοίστιχο από το κλωνί της μυνδαλίας:

Μά έθυνες κι' ή άνοιξις που μουφερεις μαζί σου ενάθηκε
κι' έγω νειώνω και γινώσκω και νιόνα
και σβύνω και γλωμαίνω σαν το κλωνί της μυνδαλίας
(που έυσάθηκε).

Ν ι κ ο λ α ο ν Κ α ν ά σ ο ν. Κλιμάκιον Hell-Divers, Α.Β.Α. Σ.Τ.Γ. 925. Χορήστον Κοσμελίν. 565 Τ. Π. Σ.Τ.Γ. 916Β. Σ τ υ λ ι α ν ό ν Κ ο ρ α μ έ τ α ν. Α.Υ.Β. Χ. Μερ. Σ.Τ.Γ. 916: Δεν θα υποθέσουμε δυστυχώς να σας εύνοιστήσουμε γιατί δεν δημοσιεύουμε άγγελίες αυτού του είδους. Σ ό φ η κ α ι Β ί κ η. Ένταυθα: 'Η διευθυνσις του Farley Granger είναι: R. K. O. Radio Pictures Inc, 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Δεν ένομε δυστυχώς της διευθυνσις του στίτιχου του ούτε και τους τίτλους των έργων του. Β α σ ί λ ε ι ο ν Ψ ά λ τ η ν. Κιλκίς: Παρά τα άθονα μαύρα τετραγωνίδια δεν λείπουν από το σταυρολέξο σας οι παρασυρόμενες (από άνοχογοραφίες) και οι άνυπαρκτές λέξεις. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Σ τ ο ά ν τ ζ α λ η ν: Καλό το σταυρολέξο σας. Οά δημοσιεύη σε προσεγές τεύχος μας. Μ ι γ α λ ά κ η ν Ρ α σ τ ο μ ι ζ η ν. Λευκωσία-Κυπρου: Δυστυχώς και το νέο σας σταυρολέξο δεν είναι καλύτερο απ' το πρώτο. Οι λέξεις ΑΝΕΦΟΣ, ΑΛΠΙ, ΜΕΡΙΝΟ, ΣΑΝΙΔΟΜΕΝΟΝ κ. ά. παρουσιάζει, το καταστροφικό. Περιμένουμε κανένα καλύτερο. 'Α ν δ ρ έ α ν Λ ο υ κ α ι δ η ν. Τ.Τ. 185: Πολύ ποινειοφθισμένη και τα δύο σας σταυρολέξα. 'Ενομε στους φακέλλους μας άσυνκοίτως καλύτερα, που περιμένουν ύπνες τώρα τη σειρά τους για να δημοσιευθούν. 'Α ν δ ρ ο γ ι ά ν η ν. Β α γ γ ε λ α τ ο ν. Ένταυθα: Σας εύνοιστούμε για τα τόσο καλακευτικά λόγια σας. Το σταυρολέξο σας είναι εξαιρετικό και θα δημοσιεύη συντόμως. Γ. Ο ρ ο φ α ν ι δ η ν. Κιλκίς: Τα σταυρολέξα, που δημοσιεύουμε ποτέ ή άπαραιτήτως να έχουν άπόλυτα συμμετοικό σχήμα. 'Ερεϊς φτιάδετε άονικά ένα κανονικό σχέδιο, άλλα κατόπιν ναυσιόσατε όσα τετραγωνίδια σας εονόταν βολικά να συμπληρώσετε με λέξεις. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Γ ε ω ρ γ α κ ό π ο υ λ ο ν. Καλλιθέα: 'Ατεννο το ποιήμα σας «Χωρισμός». Δεν δημοσιεύουμε συντομογραφία άναγνώστην. Μεταφέρομε έδώ μόνο το δεύτερο τετράστιχο:

Το σαντεβού το τελευταίο μας αυτό
θα μείνη για πολύ στη θύμησι του
για να θυμάσαι το όνειρό μας το γλυκό
που ζήσαμε μαζί ω σ'υ καλή μου.

Κ ω ν ν τ ι ν ο ν Μ ά ζ ο ν. 'Αθόνια Νευέας-Κορινθί-ας: Δεν ύπάρχουν στα γραφεία μας, προς πόλιν. τούτοι παραμένουν έτών. Κανένα από τα μυθιστορήματά μας δεν εκκλωφόρησε σε βιβλίο. Όσο για το βιβλίο, που ζητάτε, ίσως να το βρείτε σε κανένα παλαιοβιβλιοπωλείο. 'Α θ α ν α σ ι ο ν Β έ κ ι ο ν. 227 Τ. Π. Β.Σ.Τ. 900: Σας εύνοιστούμε για τα ευγενικά σας και καλακευτικά σας λόγια. 'Ι ω ά ν ν α Ζ ω τ ή δ ο υ: 'Η διευθυνσις της Esther Williams είναι: Metro-Goldwyn Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A. Θα την δοίμε έφέτος στο φίλμ. το «Έξωτικό έρωτικό ταγναυδύ», δεν αποκλείεται όμως να δοίμε κι' αυτό, που γυρίζει τώρα. 'Η διευθυνσις της Betty Grable είναι: 1800 Coldwater Canyon Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Κι' αυτήν θα την δοίμε σ' ένα μονάχα φίλμ. την «Λεωφόρο του ν'εντιού». Τα γράμματά σας θα το συντάξετε στη γαλλική ή άγγλική γλώσσα, άλλως δεν προκειται να διαβαστούν. Κ ω ν σ τ. Σ α λ α π ά τ α ν. Θεσλονίκην: Είναι τελείως άδικαιολόγητο το παράπονο σας ότι δημοσιεύουμε κατά προτίμηση σταυρολέξα και παιχνίδια ποινειοφθιστών. Δημοσιεύουμε άπλως ό,τι καλύτερο μάς στέλνουν. χωρίς καμμία διάκρισι ονομάτων ή προελεύσεως. Το «Γεωγραφικό Ψαρόκοκ-καλος» λόγω του σήματός του, ακατάλληλο για το περιοδικό μας. Το εικονογραφημένο σταυρολέξο καλό. Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ο ν 'Α σ η μ α κ ό π ο υ λ ο ν. Αγρόνιος: Το σταυρολέξο σας για την 15ην Αυγούστου ήθε κάπως άονά. Το κλισιακόλεξο θα δημοσιεύη.

Τό έγκλημα ενός έρωτευμένου

Τ ο γλέντι έδινε και έπαυσε στο σπίτι των Χόγκ, στο Μπίσποτ 'Οκλαντ της Άγγλίας, τη νύχτα εκείνη του 1943. 'Όταν έφτασε εκεί ο Τζόννυ Μπέινμπριτζ, μαζί με την καινούργια φιλενάδα του—που της είχε περάσει κι' όλας στο

Δολοφόνος 3
ΛΙΡΕΣ

δάχτυλο ένα δαχτυλίδι άρραδώνος—όλοι του υποδεχθηκαν με φωνές χαρές. Κατά τις 3.30 μετά τα μεσάνυχτα, άρχισαν να παίζουν διάφορα παιχνίδια συναναστροφών, με κωμικές τιμαρίες για τους χαμένους. 'Ο Τζόννυ έχασε κι' αυτός, κι' υποχρεώθηκε να βγάλη, σκασμένος στα γέλια, το σακκάκι του και το πουκάμισό του. 'Ισως να πρόσεξαν τότε μερικοί κάτι μικρές κηλίδες αίματος, στα μανίκια του σακκακιού αυτού και του πουκάμισου, δεν έδωσαν όμως σημασία...

'Επείτα έπειτα τη «δολοφονία», ένα παιχνίδι με τράπουλα, 'Η 'Ελεν, ή μνηστή του Τζόννυ, μοίρασε τα χαρτιά...και τού έδωσε τον άσσο σπαθί, που συμβόλιζε το «δολοφόνο». 'Εκείνος δεν έδειξε καμμία συγκίνησι... Ποιος θα μπορούσε να φαντασθή ότι ένας πραγματικός έγκληματίας, με τα χέρια του βουτηγμένα μόλις πρό όλιγου στο αίμα, δεν θα τα-ραζόταν καθόλου από μία τέτοια σύμπτωσι;

—Πού βρισκόσαστε την ώρα του έγκλήματος; τον ρώτησε ο «δικαστής» του παιχνιδιού.

—'Επείτα φυσαρμόνικα στη σκόλα, άπάντησε γελώντας εκείνος.

'Αστεϊεύονταν... κι' όμως θάπρεπε ακόμη να βλέπη μπροστά του, ολόζωντανη, την εικόνα ενός γέρου, με το κεφάλι του τσακισμένο με μία τσιμπίδα, με το λαιμό του κομμένο μ' ένα σουγιά, κοντά στον τοίχο της κόμαρας που είχε πιτσιλιστή με αίμα!

Το άλλο πρωί, στις 11, ή 'Ελεν είδε με χαρά να μπαίνει ο άρραβωνιστικός της στο μπάνο όπου έργαζόταν ως σερόβιόρα. 'Ο Τζόννυ ζήτησε μία μπιτλία μύρα... 'Εκει τον βρήκαν έπειτα από λίγο οι άστυνομικοί που τον άναζητούσαν.

—Νωρίς-νωρίς πιάσατε δουλειά σήμερα! τους είπε γελώντας.

'Ηταν ήσυχος, γιατί πίστευε πως δεν μπορούσαν να τον ένοχοποιήσουν για το στυγερό έγκλημά του. Πραγματικά, τον θεωρούσε όλη ή γειτονιά σαν ένα νέο καθώς πρέπει. 'Εργαζόταν επί 2—3 χρόνια ως υπάλληλος συμβολαιογραφείου με προϊστάμενο του τον καλοκάγαθο και άσπρομάλλη 'Εντγασ Χέρντμαν. Οι οικογενειές τους συνδέονταν με παλιά φίλια, κι' ο γέρος έκανε ό,τι μπορούσε, σε κάθε περίπτωση, για να βοηθήση το Μπέινμπριτζ.

Ύστερα ο Τζόννυ είχε καταταχθή έθελοντής στο στρατό, και περίμενε τώρα προδιδασμό και αύξηση του μισθού του σε 3 λίρες τη βδομάδα. Είχαν συμφωνήσει με την 'Ελεν να παντρευτούν. 'Ο Τζόννυ είχε άγοράσει με δόσεις ένα δαχτυλίδι άρραδώνων, άξια 5 λιρών. 'Επειδή όμως δεν ταίριαζε καλά στο δάχτυλο της 'Ελεν, το πήγε πίσω στο χρυσόχο για να το διορθώση.

Άλλά εκείνος είχε πληροφόρηση στο μεταξύ ότι έπρόκειτο για μετατέθη, κι' άρνήθηκε να του παραδώση το δαχτυλίδι, αν δεν το έξοφλούσε τελείως.

'Επρόκειτο για 3 λίρες μόνο. Κι' όμως για ένα τόσο μικρό ποσό, χάθηκε μία ανθρώπινη ζωή!

Αυτό τόνισε ο εισαγγελεύς, όταν ύπαστήριζε στο κακούργιο δικαιο του ένοχου του Μπέινμπριτζ για τη δολοφονία του 'Εντγασ Χέρντμαν. 'Ο κατηγορούμενος είχε παραδεχθή ότι το πρωί είχε μόνο 8—9 σελίνια στην τσέπη του. Κι' όμως στις 10 το βράδυ, είχε έξοφλήσει το δαχτυλίδι και το είχε προσφέρει στη μνηστή του κι' είχε ακόμη άγοράσει μία υποκάλια έλεκτικό ούτσκι κι' ένα μικρό κουτί πύρα. Είχε δηλαδή έδωσει περί τις 5 λίρες. Πού τις είχε βρή;

—Μου τις δάνεισε κάποιον πρόσωπο, είπε ο Τζόννυ.

'Αρνήθηκε όμως να πη ποιά ήταν το πρόσωπο αυτό. 'Ο συνήγορος του ύπαστήριζε την έκδοχή ότι έπρόκειτο για κάποια γυναίκα, παντρεμένη, που δεν ήθελε να την έκθέση.

—'Από ποιών δανείσθηκες αυτά τα χρήματα, κατηγορούμενε; έπέμεινε αύστηρά ο πρόεδρος του δικαστηρίου.

—'Αρνούμαι ν' άπαντήσω, είπε και πάλι ο νέος.

'Ενώ συνεχιζόταν ή δική, άρχισαν να φτάνουν στο δικαστήριο άκώλυτα γράμματα, το ένα μετά το άλλο. Σχεδόν ό-

λα προέρχονταν από γυναίκες, που βεβαίωσαν: «'Εγώ είμαι ή άγνωστη, που δεν θέλει ν' άποκαλύψη ο Τζόννυ Μπέινμπριτζ». Πώς ήταν δυνατόν όμως να τους δώσουν σημασία οι δικαστάι; Καί πως μπορούσαν ποτέ να πιστέψουν ότι ή μυστηριώδης γυναίκα—αν ύπήρχε πραγματικά—δεν θα παρούσιάζονταν άυτοπροσώπως, έφθονο κινδύνους ή ζωή ενός ανθρώπου;...

Οι άστυνομικοί, που είχαν διαπιστώσει πρώτοι το έγκλημα, διηγήθηκαν στο δικαστήριο όλες τις λεπτομέρειες. Τους είχε τηλεφωνήσει ή κόρη του θύματος, κατά τις 8.15. Είχε βρή τον πατέρα της νεκρό, με το κεφάλι του συντρίμενο και το πρόσωπό του παραμορφωμένο από άγρια χτυπήματα. 'Ολα έδειχναν ότι είχε ζαρώσει σε μία γωνία, ζητώντας ν' άμυνθη κατά του δολοφόνου, που είχε όπλισθ με μία βαρεία τσιμπίδα. Τέλος, είχε χάσει πιά τις αισθήσεις του. Κι' ο κακούργος τον είχε άποτελειώσει, κόδοντάς του το λαιμό μ' ένα σουγιά...

Ο σουγιάς αυτός βρέθηκε πεταγμένος μέσα σε μία λίμνη αίματος. Κι' εξακριβώθηκε πως άνηκε στον Μπέινμπριτζ.

Σ' ένα συντάρι βρέθηκαν 150 λίρες. 'Ο δολοφόνος είχε περιορισθή να πάρη μόνο τα χρήματα που είχε στην τσέπη του το θύμα.

Ο Μπέινμπριτζ ύποστηριζε ένα άλλο: Τού είχε πη ή μητέρα του ότι τον ζητούσε έπειγόντως ο Χέρντμαν, για να τού δώση οδηγίες για τη σύνταξη μίας διαθήκης. Είχε πάει λοιπόν στο σπίτι του, στις 7.30. Κι' είχε φύγει από κει στις 7.50, μαζί με την κόρη του Χέρντμαν, που πήγαινε να ψωνισή.

«'Η μητέρα μου μπορεί να βεβαιώσει ότι γύρισα άμέσως σπίτι μας — πρόσθεσε. Την είδα, της μίλησα, της ζήτησα τσιγάρα... Κι' έμεινα εκεί ως τις 8.30».

'Επείτα — όπως κατέθεσαν οι μάρτυρες—πήγε να πάρη το δαχτυλίδι, συνάντησε τη μνηστή του και πήγαν μαζί στο πάτω, όπου διασκέδασε ξεγνοιαστα, χωρίς να φάινεται καθόλου ταραγμένος.

Δυστυχώς για το Μπέινμπριτζ, δεν παρουσιάσθηκε στο δικαστήριο ή μητέρα του, για να έπιβεβαιώσει το άλλοθι του. Σίγουρα, φοβόταν να ψευδορκήση γιατί ήταν γυναίκα θεοφοβούμενη.

Κατά το τέλος της δίκης, άποκαλύφθηκε κι' ένα ακόμη στοιχείο ένοχής του κατηγορούμενου: Για να μη βρουν άπάνω του 35 λίρες που είχε πάρει απ' το θύμα του, της είχε στείλει ταχυδρομικά σ' ένα φίλο του, μέσα σ' ένα φακέλλο δίχως άλλο περιεχόμενο, κι' είχε γράψει πάνω τη διευθυνσι με το ίδιο του το χέρι, όπως πιστοποιήσαν οι γραφολόγοι.

Η άπόφασις του δικαστηρίου έστειλε στην άγχον τον άνθρωπο που είχε γίνει δολοφόνος για ένα δαχτυλίδι άρραδώνων. Πριν ανέβη στην άγχον ή κακούργος τον έπισκέφθηκε ή μητέρα του.

—Παίδι μου, τού είπε, δυστυχισμένο μου παιδί, γιατί το έκανες αυτό;

—Είμαι άθώος, μητέρα! της άπάντησε ο μελλοθάνατος.

Η δυστυχισμένη γυναίκα τον κύτταξε βαθεία στα μάτια και ψιθύρισε:

—Μακάρι να είνσ αλήθεια αυτό που λές. Μά... ό,τι κι' αν συνέβη ο πολυεστπλαγής Θεός να σε λυπηθή και να σε συγχωρήσει...

Μπροστά στην άγχον ή κακούργος έχασε το κουράγιο του κι' άρχισε να κλαίει.

Όστόσο, ούτε κατά τις τελευταίες του στιγμές δεν άπολόγησε την πράξι του. Με τη θηλεία στο λαιμό τραυλίζει:

—Πεθαίνω άδικα... άδικα!

Τον πρόδωσε ή κορμένη ρύη του

Ο δράστης μίας διαορήσεως ενός καταστήματος, σε μία πόλη της Γερμανίας, είχε την άτυχία να χτυπήση άσχημα μέσα στο σκατόδι, έτσι ώστε κόπηκε ή άκρη της μύτης του. Ψάχνοντας άργότερα οι άστυνομικοί στον τόπο της διαορήσεως, βρήκαν το κομμάτι. Το μάζεψαν άμέσως και το φύλαξαν σε οινόπνευμα. 'Επείτα από τριών ημερών έρευνες, άνακάλυψαν κάποιον ύποπτο, με τη μύτη δεμένη. Μάτεψαν άμέσως πως ήταν ο άνδρας που ζητούσαν, τον συνέλαβαν και τον άνάγκασαν να άπολογήση την πράξι του.

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Εορτασισμένη: Σας εύχομαι να είστε πάντα ευτυγισμένη, αγαπητή μου, και σας εύχοιστώ που μ' έσπευθε στην ευτυχία σας. Αφ' ότου με δώσε να πω στις αναγνώστρες μου τί σας συνέβη για να ξεδύνατε μερικές, που απελπίζονται εύκολα ότι γίνονται και σ' όν κακό μας θαύματα. Λοιπόν, α-τή που υπογράφεται σήμερα «Ευτυγισμένη» πούν από 5—6 μήνες μόνε γάμει ένα απελπισμένο γάμμα, λέγοντάς μου πως

τη ζωή. Την είνα συμβουλευεί ν' αποταθή σε κάποιο ενοχότατο, γυροδούλο δουλειά και η συμβουλή του έφερε θαύματα αποτελέσματα.

Ο ενοχότατος της έδωσε δουλειά και την εξετίμησε τόσο, που σε δυό μήνες της έδωσε σύζυγο το νυίό του. Τώρα η απελπισμένη κοπελίτσα, που έλεγε ν' αυτοκτονήσει, είναι μια ευτυγισμένη σύζυγος και ζή μια παρρησιόβια ζωή. Να λοιπόν, που γίνονται και σ' όν αιώνα μας θαύματα.

Η μέθο

Τό πλάτος, που έχουν μερικά φουστάνια εναθύνει τα παλιά μισοφόρια, που φορούσαν οι γιαγιάδες μας, την έπον, που δεν

πότε με πιέτες, τοποθετημένες σε άσπια διαστήματα, πότε με πανύ πότε με λώδες κλπ.

Ο υπούτος είναι μικρός και εφομοστός. Η μέση ύψους από μικρές απόπειρες να τοποθετηθεί πιδ ψηλά γυρίσε στην κανονική της θέσι και υπονομιείται κάποτε με μία στενή ζώνη δευατήν στο ίδιο γράμα του φορέματος. Μπορεί όμως να γίνει και από το ύψους του φορέματος.

Πολλά γανυοίματα από μεγάλους φιδόνους γιακαδάκια ή σια μανίκια με πολλές λεπτομέρειες. Τα ύψαματα που φορούνται είναι σαντόν, λινά τυσό, ιεταζωά, πολλά ευποίμε λιγώτερα ριγέ και άλλα με μοντέρνες ονομασίες.

Για γούματα συνθίζονται δ-λοι οι τόνοι του πράσινου, του υπλέ και πολλά κίτρινα, εκτός από τα λευκά και τα μαύρα, που είναι πάντα πολύ στη μόδα.

Και τώρα μερικά μοντέλα απ' αυτά που παρουσίασαν οι παρισινές συλλογές:

—Από μονόχρωμο λινό, φορεματάκι σταυρωτό, κουμπωμένο με μία σειρά κουμπιά στο πλάι, Μανίκια κοντά, ζωνίτσα στενή, μεγάλη τσέπη στο αριστερό πλάι της φούστας και ιτεκολτέ ορθογώνιο πολύ κατεβαστό, που κορτιέται στο λαιμό με ένα φιδόν από το ίδιο ύψαμα.

—Από μινερίνα βρουκονκιά ευποίμε με πλατιά φουστίτσα άν φδο και σουρωτό

ποιώντας τα καταλλήλως να κά-νωμε διάφορα ποάνυατα.

Ακούστε μερικές ιδέες, που θα σας δώσουν: Με 1 1/2 πίνυ μεταξωτό κάνετε μία πλούσια εσάρτα, που φοριέται στο λαιμό, αλλά έχει διπλό ποροοισμό, γιατί υποοεί να φορεθί και γύρω στην τάλια.

Με 1 1/2 επίσης πίνυ βελούδο κάνετε ένα υπρόφο, που θα σας προσφέρει πολυτίμες ύπνοσεις.

Με 1 π, και 318 φτιάχνετε μία ζαποναι μπλουζίτσα ναοιτωμένη, που φοριέται με πλαστοναόκι και κλείνει στο λαιμό με φινγκάκι.

Τέλος με ένα μάκρος υποοείτε ν' αποντήσετε μία πολύ γοήτιη και κομψή φουστίτσα, που φοριέται με δ.τι βέλετε και θα σας έλπιηρητή σε κάθε περίσταση.

Για το νοικοκυριό σας

Εκτός από τις δύο σανίδες, που αναοόουμε σε προηγούμενο άρθρο μας σχετικά με το σιδερώμα, πρέπει να έχετε και μία ειδική σανίδα για τα μανίκια καθώς και ένα μικρό μαξιλάρι, που να υποοή να τοποθετητάι στους ώμους του σακκακιού για να σιδερώνονται πιο καλά. Το μαξιλάρι αυτό θα έην αναόνοε διαστάσεις ώστε να υποοή να υπαίτην στον κάθε ώμο. Για την κατασκευή του γοησιμιοποιούμε δ.τι κομμάτια από λευκό πανί ένομε και μέσα, για νέμεισμα, βάζουμε, επίσης, πανί για να υποοούμε εύκολα να το πλένωμε γυρίς να γοάλη.

Χοειάζομαστε ακόμη ένα τουλ-πάνι για βρέξιο και για να το γοησιμιοποιούμε ως διάμεσον για τα ύψαματα, που δεν ποεί να σιδερώνονται απ' εύθείας.

Και τώρα μερικές συμβουλές για το βρέξιο των ρούγων, που προέκειται να σιδερώσετε.

Τα άσποόρουα θέλουν καλό οντίσμα και διπλωμα σφιντό, για να βοαγούν παντού. Θα μείνουν έτσι διπλωμένα, μιά ώρα και ύστερα θα είναι έτοιμα για σιδερώμα.

Τα μάλλινα ύψαματα δεν βρέγονται, αλλά σιδερώνονται με βρογμένο πανί.

Τα βαμπακερά ή λινά φορέματα σιδερώνονται πιο καλά αν τα μαζέψουμε ύνοά απ' το άπλωμα.

Τα κεντήματα και οι διατέλλες σιδερώνονται από την άνωποδη.

Αν σιδερώνοντας κτιονίσετε λίγο ένα λευκό ύψαμα το κτι-τρίνισμα φέγει αν το τριψετε με ένα πανάκι βρογμένο μέσα σε νερό με λίγο βόρακα και το ξε-βγάλετε με νερό. Αφ' ότου όμως να στεγνώση λίγο και έπειτα σιδερώστε το, αλλιώς κινδυνεύετε να το ένακτιονίσετε.

Τα λινά σιδερώνονται με δ-χι καφτό σίδερο απ' την άνωποδη ή από την καλή του ύψαματος με βρογμένο πανί, όποτε υποοεί το σίδερο να είναι πιο ζεστό.

Μη βάζετε όλη τη δύναμη στη μύτη του σιδερού, γιατί ύπάρκει φόβος να έγενιλώσετε το ύψαμα.

Όταν θέλετε ν' ανοίξετε τις ραφές τις βρέντε λίγο και τις πατάτε γυρίς να βάζετε πολλή δύναμη. Ποοτιώτερο υαίιστα είναι να σας κρατή κάποιος το ύψαμα και να τις σιδερώσετε στον αέρα. Στόν αέρα επίσης σιδερώνετε το βελούδο βρένόντάς το έλαφοά από την άνωποδη. Φυσικά και το σιδερώμα γίνεται από την άνωποδη.

Η άλλη λονοσφί μοι

Μοίραν Χ: Δεν σας συνιστώ το άγγουόνορο γιατί για το είδος της επιδερμίδος σας γοιέζεται μάλλον ένα γάλα με οοόονορο και βάμμα βενζόης.

Α. Χ. 120: Δεν υποοή να σας συστήσω άλλο από το βάμμα, αλλά στην ηλικία σας το βόισκο υπερβολή. Αύτες οι λίγες άσπορες τίνες που μού λέτε ούτε θα φαίνονται με ένα καταλλήλο νένι-σμα.

Darling Τρίπολιν: Χοσι-υποίητε ένα καλό κορινόιν, που να σας ταιριάζη ή άπόνοαί του και να άντιένη στην καλοκαιρινή ζέστη.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Πικάντικο διήγημα

Α νοιζιάτικο βροχερό απόγεμα. Η ύγρασία κι' ο μουλυνέονος ούρανος κάνουν τις ψυχές να μελαγχολούνε. Με τέτοιον καιρό δεν έχεις όρεξη ν' ανοίξεις το στόμα σου. Η "Ελλά κι' η Μπέλλα, δυό νεαρές φίλες σωπαίνουν, καθισμένες σε δυό πολυθρόνες, μπροστά στο μεγάλο παρθένο. Το ρολόι χτυπάει τέσσερες και στο τέλος η Μπέλλα λέει:

—Δεν περιμένεις κανένα σήμερα;

—Μονάχα τον άρραβωνιαστικό μου, απαντάει η "Ελλά.

—Θεέ μου! άναστενάζει η Μπέλλα. Τυχρή που είσαι! Μέσα σε πέντε νονία άρραβωνιάστηκες πέντε φορές. Τους γνώρισα όλους, με όλοι τους στο τέλος γλύστρησαν σα χέλια.

—Αυτός όμως θα με παντρευτή.

—Τότε η τύχη σου είναι μεγάλη. Ένώ έμένα δεν με ζήτησε κανένας ως τώρα.

—Γιατί δεν ξέρεις τους άντρες. Αυτός είναι ο λόγος. Μήπως είσαι λιγώτερο άμορφη από μένα; "Ι-σως μάλιστα να είσαι πιο ώ-

—Πάρτε αυτό το γράμμα, λέει στη Μπέλλα ο ταχυδρόμος...

ραία, γιατί είσαι πιο ψηλή. Έχεις ωραίο σώμα, Μπέλλα, μα δεν ξέρεις να το κάνεις να φαντάξη. Οι άντρες είναι οι θανάσιμοι έχθροί μας. Γι' αυτό τους πολεμώ συνεχώς.

—Ωστόσο...

—Αφ' ότε με να τελειώσω. Λοιπόν, οι άντρες είναι οι έχθροί μας. Πρέπει να τους νικάμε. Κι' όταν τους έχουμε πατήσει με τόνα πόδι στο λαιμό, ξέρεις τότε τί συμβαίνει;

—Δεν ξέρω...

—Τότε μας παντρεύονται.

Η βροχή πέφτει πιο δυνατή. Η κουβέντα των δυό κοριτσιών σταματάει, γιατί άκούεται το κουδούνι. Η Μπέλλα πητιέται απ' το κάθισμά της.

—Είναι ο άρραβωνιαστικός σου. Έσύ μη σηκωθείς. Θ' ανοίξω εγώ, της λέει.

—Μη γιά το Θεό, μην ανοίγεις, φωνάζει η "Ελλά.

—Μα χτυπάει το κουδούνι.

—Κι' έπειτα; Τί μ' αυτό; Τώρα αρχίζει ο άγώνας. Ό έχθρος είναι στην πόρτα. Αν ανοίξουμε, θα νομίσω πως περιμέναμε με άγωνία πότε νάρθη. Καλύτερα, ά-στον να περιμένω. Όσο η άναμονή είναι μεγαλύτερη, τόσο η άγάπη φουντώνει.

Ξανακούγεται το κουδούνι. Και πάλι η Μπέλλα σηκώνεται για ν' ανοίξη.

—Μα τώρα πρέπει ν' ανοίξουμε. Είδεμ, θα φύγη.

—Τί λίγο που τους ξέρεις τους άντρες, Μπέλλα! Λέει περιφρονητικά η φίλη της. Όχι, δε θα φύγη. Ξέρεις τί κάνει τώρα; Περιμένει άνυπόμονος, κρατώντας ένα μπουκέτο λουλούδια. Γιατί, αγαπητή μου, έμένα δεν

μού γράφουν, όπως σ' άλλες, «δεν μπορώ νάρθω γιατί έχω κάποιο έλεγχο στην Τράπεζα» ή «κάτι μου συμβαίνει, θα σου εξηγήσω όταν συναντηθούμε». Καταλα-βαίνεις; Έδώ έρχονται οι ίδιοι, άυτοπροσώπως. Και περιμένουν στην πόρτα. Λοιπόν, άς περιμένη κι' αυτός. Τί νομίζεις πως θα συμβή; Να σου το πώ; Θα χτυπή-ση το κουδούνι άλλες δυό φορές. Είναι άντρες, συνεπώς ματαιόδοξος.

Τα δυό κορίτσια σωπαίνουν, περι-μένοντας. Η Μπέλλα θαυμάζει την τακτική της φίλης της. Τί καλά που τους ξέρει τους άντρες. Και νά, δυό νέα κουδούνισματα, σιγανά, άνηχούν τό-να πίσω στ' άλλο.

—Άκουσε; φωνάζει θριαμβευτικά η "Ελλά. Τώρα αρχίζει να νευριάζη. Και συλλογίζεται: «Μήπως δεν είναι σπότη; Μήπως είναι άρρωστη και δεν μπορεί να σηκωθί απ' το κρεβάτι;» Κι' έτσι περιμένει, γιατί είναι άνησυ-χος μήπως έπαθα τίποτα. Σε λίγη ώρα, θα σημάνη πάλι, μα τούτη τη φορά όργισμένα.

Και πραγματικά το κουδούνι χτυ-πάει δυνατά, δίχως διακοπή. Η Μπέ-λλα τάχει χαμένα.

—Ν' ανοίξω; ρωτάει.

—Όύτε ιδέα! Για να με βάλη μπρός που δεν ανοίξα απ' την πρώτη στιγμή;

—Μα τότε πότε θα του ανοίξεις;

—Στο έκτο κουδούνισμα.

—Μα θα φύγη!

—Νομίζεις;

—Νά, τώρα κατεβαίνει τις σκάλες.

—Κάνει πως κατεβαίνει. Ένα-δυό σκαλιά μονάχα. Μά, νευριασμένος, έα-νανεβαίνει. Νά, θα σημάνη το κουδούνι πάλι.

Μάταια περιμένουν: το κουδούνι βουδάθηκε. Η Μπέλλα λέει δειλά:

—Καλύτερα να του είχαμε ανοί-ξει. Τόν άφήσαμε πολύ να περιμένη.

Έκείνη τη στιγμή, το κουδούνι χτυ-πάει δυνατά, φρενιασμένα. Η Μπέλλα τρένει κι' ανοίγει. Μπροστά της στέ-κεται ένας άντρας. Άσχημος, κοντός, με μιά σάκκα στο χέρι. Είναι ο ταχυ-δρόμος. Δίνει ένα γράμμα για την "Ελλά.

—Πάρτε αυτό το γράμμα, της λέ-ει. Ο κύριος που μού τώδωσε μού εί-πε πως είναι βιαστικό.

Η Μπέλλα το παίρνει και το δίνει με ειρωνικό χαμόγελο στη φίλη της.

—Ένα γράμμα για σένα!

Η "Ελλά τ' ανοίγει. Και βλέπει πως «δ άρραβωνιαστικός της» γράφει πως δεν θα μπορέση να τη συναντήση πούν από μιά βδομάδα γιατί κάνει «έλεγ-χο στην Τράπεζα». Μόνο που δε λιποθυμάει, ή "Ελλά απ' το κακό της. Ω! τους ξέρει καλά τους άντρες α-τή! Η Μπέλλα έχει ξεκαρδιστή στα γέλια. Ένα γέ-λιο συνεχές, άδιάκοπο, που φέρνει δάκρυα στα μάτια.

—Πέταξε κι' ο έκτος άρραβωνιαστικός σου. Έλλά, της λέει με κάποια κακία.

Η "Ελλά κοκκινίζει, κτιονίζει, ταραζεται.

—Όχι, όχι, αυτό δεν είν' αλήθεια, Μπέλλα, φωνάζει.

—Αλήθεια είναι, αγαπητή μου Έλλά. Τόν έχασες γι-ατί ή τακτική σου δεν είναι σωστή. Δεν ξέρεις τους άν-τρες, χρυσή μου!

Η "Ελλά είναι έξω φρενών. Η Μπέλλα, χαρούμενη, φεύγει, κατεβαίνοντας τις σκάλες σφυρίζοντας, και συλ-λογίζεται πως τους άντρες τους κατακτάει μιά γυναι-κα με την καρδιά—κι' όχι με τις άνόητες μανούβρες.

Ναί, μοναχά ο αληθινός έρωτας δένει για πάντα έναν άντρα κοντά σε μιά γυναίκα... Μοναχά η άγάπη φέρ-νει την αιώνια άφοσίωση. Όλες οι άλλες σχέσεις είναι έφημερες, σήμερα άνάβει ή φλόγα κι' αύριο σβύνει και μένει ή στάχτη, ή κρούα στάχτη για πάντα...

ΠΩΛ ΜΠΑΡΑΜΠΑΣ

Τί μπορείτε να κάνετε με διάφο-ρα ρετάλια

είναν κάμει την έμ-φανισί τους οι ποα-κτικώτερες κουπι-νιζόν από ζέρευ. Τα μισοφόρια αυτά, που δεν τα γνώρι-σαν οι αναγνώστρι-ές μας, ήσαν σαν φούστες καυωμένα από ύψαμα μετα-ξωτό ή βαμπακε-ρά: βατίστα, τα-φτά και κάποτε πολύ έρνασμένα, με πιεττίτες βο-λάν δαντέλλες φε-στονία.

Με τις στενές φούστες, καταργή-θηκαν, αλλά τώρα, που οι φούστες όλο και φοροάι-νουν, μερικοί ζονιαν να τα λαν-σάσουν και πάλιν.

Τό πλάτος της φούστας πα-ρρησιάζει μεγάλη ποικιλία, γιατί πότε έπιτυγχάνεται με πλίσσέ,

κορσάζ, με κορσέ ιτεκολτέ.

—Από ύψαμα καντοί, με προάσινω και άσπρο που κουμπώ-ναι από το λαιμό ως κάτω. Σπ-οίζεται μονάνα με υποετέλλες, που καταλήγουν σε δυό φινγκά-κια στους ώμους.

—Από λευκό λινό με κορσάζ έδαμοστό γυρίς μανίκια. Μό-νο υποετέλλες το συγκρατούν και ή φούστα ποικιλίζεται με ταυπλιέ και δυό λώδες τσέπες.

—Από σαντόν ευποίμε λευ-κό με ποάσινω λουλούδια. Κορ-σάζ στυλ φούστα άν αόου.

—Από λινό ριγέ που κουμπώ-ναι υποοστά. Μεγάλα οεβό στο-λίζουν το υποόστο. Μικρά μανί-κια βολάν.

Με κουπονία ύφρομάτων

Κάθε τέλος έπονής βόισκουε στα καταστήματα διάφορα ρετα-λία ύφρομάτων, που πουλιούνται πολύ φθηνά. Φυσικά τα ρετάλια αυτά ή κουπονία όπως τα λένε έπίσης είναι από λίγους πνείς το κάθε κομμάτι. Αν σκεφθούμε δ-μως λιγάκι υποοούμε γοησιμιο-

δεν έβλεπε άλλη διέξοδο από την αυτοκτονία γιατί ήταν φωνιά, όδοφνη και ζούσε από τη φιλαν-θρωπία μερικών νεϊτόνων. Της εί-να γοάσει πως μιά κοπέλλα 19 γούνων δεν ποεί νάνη τέτοιες άκοροστημένες ιδέες, αλλά ποέ-πει ν' άντιμετωπίξη με θάρρος

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Το μαύρισμα

Η Κοβολαργανού με την Έφταλία ήσαν στα μαχαίρια απ' την μέρα που ο άντρός τους άνοιξε στον άφαλό του μαχαλά τα εκλογικά τους κέντρα, και χώσανε τον κόσμο σε δυο στρατόπεδα.

Με πούλουδα, παντιέρες, τραταμέν-
τα και φώσια είχε γαρνιρισμένο ο Κο-
βολαργανός το κέντρο του, κι' η Κο-
βολαργανού πούκανε γιαντινί κι' α-
γούτο στον άγωνα ή-
λεγε στο' παρόν του:

—Θέλω πολύ να
βγώ ό άντρας μου!
—Καλέ σαν θές να
βγώ, φώναζε σκασμένη
στα γέλια η Έφταλία,
να τού δώσης Πελλε-
γινό!

Καί μ' ούλο τση τ'
άβραντινί τρανούσε
στο έκλογικό κέντρο τ'
άντρουσ τση κόσμο και
ντουινιά, ή πανούργα.

Και δόστου τσουπανάκι, ξεφωητά,
δάκρυα, συγκινημένα σφίγματα χει-
ρών και κόλπα κομματικά τουβλού τουρ-
λου, κάτω απ' τ' παλιτρε του Νικολά-
κη τση, πού ξεπολάριζε και φιγουρά-
ριζε δόλοσμος. Γιατί είχε να δείξη,
πλάτες, πόδια, μπτό, μπουτιά και γκι-
ουζελίμ χερουκλες, τ'ο πιό πικάντικο δό-
λωμα.

Κι' απ' την άλλη πάλι ό Κοβολάρ-
γανος μ' ούλο του τ' άχτι ντουτίτσε
γιατινά, την προεκλογική του τασάρα,
με πανά, άφισες, μεγαφώνα και υπε-
ρική τ'ο φέιγ-βολόν.

—Ηδού, καλέ, φώναζε στο κοινο-
ναμένο ή Έφταλία, ούλοι οι τσιγα-
ροχαρτάδες τού «Κεατχανέ» θα κάνου-
νε φέτο άρζουγάλι, γιατί ό Κοβολάρ-
γανός σταμάτησε τ'ο χαρτί τού περι-
τυλίγματος στο μαχαλά μας γύρω και
τών σακκουλοπουλητάδων τ'ο τζίρο!

Κι' ή Κοβολαργανού τ'ο άπαντούσε
με σιγουράντα:

—Τα λες απ' τ' ζούλεια σου! Έ-
μένα ό άντρας μου θα βγώ, γιατί τόν
πρατσάρουν ούλοι οι νουμεράτοι κι'
όνόρατοι, οι μεγάλοι φαμπρικάντηδες,
κι' ή άριστοκρατία.

—Η καπατσοκρατία να λες, ξεφώ-
νισε ή Έφταλία.

Καί γκιζτισμένη συνέχισε:

—Εμείς όμως ή φτωχολαγία σάν
κατοχή δώσαμε τα παιδιά μας σταλ-
τόδωροι, υπιριντζήδες στο σαμπωτάζ,
δώσαμε τ'ο άντρός μας στο βουνά τ'
Άλβανίας. Οι δικόι σας όμως πολε-
μήσανε κάτω απ' τ'α φουστανία σας.
Δώσανε τ'ο μάχι και νικήσανε... στο
άποθήςες τού Έρυθρού, και τ'ο Ούν-
ρας!

—Ό άντρας μου στήν κατοχή ή-
κουψε ραδιόφωνα, άσύρματοι, Έγγλέ-
ζοι!...

—Ρολόγια, τσακμάκια, τσιγαρόχαρ-
τα! πρόσθεσε ή φαρμακόστομη Έ-
φταλία.

—Ντροπή σου, κερά Φταλία, να μι-
λάς έτσι! Ξεχνάς πού σ'ας είχανε με τ'
μερσάματα, σ'ας ντύνανε χάρες, και
σ'ας γυρίζανε μέσ' τ'ο Άθινα π'ισ' απ'
τ' άδεια νεκροσέντακα!

—Μωρή, εμείς δεν γυρζαμε χήρες,
όχι! Οι κόρες σας πού τ'ο είχανε οι
Γερμανοί γυρίζανε στα σπιτία σας...
ζωντοχήρες.

Κι' από λόγο σε λόγο, κι' από βρι-
σιά σε βρισιά ήρθανε στα χέρια. Κι'
όσο βλέπανε από τ'ο ταραφι τού Νικο-
λάκη τση να δίνει γροθιές, κλωτσιές,
μπουινιές φωνάζανε:

—Μπράβο Φταλία, άσκ-όλοσούν! Έ-
σύ πριν τ'ο έκλογές τσοι μαυρίσεις!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

10 δόσανα τού Καραμπέτ

ΟΙ ΘΟΥΡΥΒΟΙ

Χίτες μπέ ντέν ήμπορώ να καταλαβήνω τι ή-
νεται μέσα στο Άθινα μας. Δύο-τρείς μήνες
τόωρα, καινούργια πιάματα ήσανε, ύπομονή κά-
νω, ύπομονή κάνω, χίτες ντέν μιλάω, άμμα ύπο-
μονή μου τελειωμένο ήνε στομάς μου άνοιμέ-
νο να ήκάνω, κουζέντα μου να πώ. Καρφιά-
μαρφιά στους δρόμους βαλμένο κάναγε, άμμα
ντέν ήνε μόνο καρφιά. Αύτοκίνητα χίτες κονα-
ρισμένο ντέν ήκάνουνε! Γιατί, μπέ; Γιατί, κου-
ζούν; Άμα ήνα αύτοκίνητος ντέν κοναρίει, γρο-
γρο, να κάνη, κλάζον-μάζον βαρεμένο να ήνε-
ται, τί αύτοκίνητος ήνε μπέ; Ένεται αύτοκί-
νητο χωρίς κοναρίσμα, φασαρία-φασαρία, σα-
ματά φελάν-φιοτί! Κιφάλια μου τέτοια πι-
ράμματα ντέν χωράει!...

Πόλις λέει ήσυχία να ήχ! Πρίτς! Τι ήνε
τό πόλις, κουζούν; Νεκροταφείο ήνεται; Πιρο-
χίτες ίσπιτί μου ραδιόφωνος βάζω, ώραία-ώ-
ραία ξαπηλωμένος ήκάνω, ραδιόφωνος φωναμέ-
νο ήκάνει, θανάτα τραγουδάει, «γκέλ κελίμ
γκέλ» λέω. Μουζική μου ήρσεί. Άμμα πόρτα
μου χτυπάει, πόρτα μου άνοιγώ, πολιτσουάνο
βιλέπω.

—Χός κελντίν, σεφά κελντίν, πόλιτσαν ή-
φέντη λέω. Τι θέλεις;

—Χαμηλωμένο να κάνης τ'ο ραδιόφωνό σου,
λέει.

—Γιατί μπέ; Ραδιόφωνο δικός μου ήναι.

Έσένα τί σε νοιάζει, π. πολιτσουάνα; Πολι-
τσουάναός άγραιμένο ήνεται!

—Αυτό πού σε λέω, λέει. Να χαμηλώνης
τ'ο ραδιόφωνος γιατί μήνησι θα ήνεται!

Πολιτσουάναός φεύγει, πεισματωμένο ήνα-
μαι, ραδιόφωνός μου πιό θανάτα βαλμένο ήκά-
νω, πολιτσουάναός πίσω γυρισμένο ήνεται, ση-
μεωμάτάρές τού βγαζέι όνομά μου γραμένο ήκά-
νει. Βαί-βαί-βαί τί ήνε τούτο κουζούν; Δικα-
στήρια με ήπην, ήκατό χιλιάδες-μυριάδες πλη-
ρωμένο ήκάνω.

Ίχτές πάλι, διρόμο περπατημένος ήμουνα,
αύτοκίνητος περνάει, παρό λίγο κομένο να με
κάνη, Καραμπέτακι κηδεία—κηδεία να ήνεται.

Σάλο δίνω, γυρισμένος ήνομαι, σωφείο βι-
λέπω, μιά μουντζά ώραία-ώραία δίνει:

—Όνο! λέει.

—Φού, άλλαχ μπελιασινί, λέω, ήμένα πη-
ες πατημένο να κάνης και «όνο» λές, κεπό-
γλου ήσκι; Γιατί ντέν κοναρίσει, μπέ;

—Καλή ήσπνητούρια! λέει.

—Καχός σου καιρός, κιοπόγλου-κιοπέ! Χαί-
δαν ήρίφ! Χίτες, μπέ, κλάζον-μάζον, ντέν
ήχεις;

—Απαγορεύονται τα κλάζον, λέει.

—Κλάζον-μάζον άπηγορεύεται, άμα να κό-
βης άντρώπο ντέν άπηγορεύεται;

—Σ' ήσπνα, βοέ Άμεντία; Άμα κομένο
σε κάνω, τότε μιλημένος να ήνεται. Τώρα ήν
τάζει δεν ήναι;

—Κεπόγλου ήσκι, λέω, άμα κομένο με κά-
νεις πώς να σε μιλώ; Έσύ άμα πεταίνης, μι-
λάς μπέ, χαίδαν ήρίφ; Τ'ο ήσπνο παρασταί-
γεις; Έλα κάτω, μιά γροθία να σε δίνω και βι-
λέπεις Καραμπέτ κιμ τουρ, άβρατινί, ντινινί, ή-
μανινί!

Αίμας μου κηφάλι μου άνεδαμένο ήνε, σω-
φέρ κατεδάσμένο ήνεται:

—Τί θές ρέ; λέει.

—Γκυσόλό! λέω.

—Άμα θές «ήσπλο» να σου δώσω.

—Πιοστού δώσης ήσύ, ήγώ να σε δίνω.

Γροθία δίνω, στομάς μου άνοιγμένο ήνεται,
μάγουλός τού δαγκωμένο ήκάνω. Φασαρία ήνεται,
κόσμος τινέχει, σωφέρ φωνές βάζει, πολιτσου-
άναοι ήζοντάι, ίσπνητούμιά με ήπαιοννε, αύτό-
φωρος με τινέχουνε.

—Κύριε πιρόδερος, σωφέρ λέει, μάγουλό
μου δάγκωσε. Γιατί ήθελε να κοναρώ, πού ά-
παγορεμένο ήναι.

—Έκατό χιλιάδες πιρόστω.

Βαί-βαί-βαί τί έπαθα!... Όλο τ'ο λεφτά μου
στο πιρόστω ήπην! Κόσμος τινελλάθηκε, για-
βρούμ. Ησυχία ήλόν; Έγώ φασαρία θα κά-
νω, φωναγμένος, τσιουινιέρος, γκαριουμένος θα
ήνωμαι. Δεϊντε, μπακαλόνι! Να δώμε π'οίος
κερντισμένος θα ήνεται!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Περιήγησις

Πώς είπατε κυρία μου; Άν πήγα ή-
φέτος ταξίδι άναψυχής και παραθερι-
σμού; Όχι, φυσικά. Ούτε ήπγα, ούτε
πρόκειται να πάω. Ά! Έτσι! Έσείς
ήπγατε και πηγαίνετε κάθε χρόνο. Φέ-
τος, λοιπόν, ήσαστε στήν Άνδρο κι' ή-
πείτα στή Μύκονο και σχεδιάζετε να
πάτε και στο Πήλιον. Πριν φύγη τ'ο κα-
λοκαίρι. Να πάτε. Άλλα ήγώ όχι. Πώς;
Γιατί δεν πάω; Μα για πολλούς και δι-
αφόρους λόγους.

Τί να πάω να κά-
νω, κυρία μου; Ν'
άποφυγώ τ'ο ζέστη;
Μά, όταν κάνη ζέ-
στη, κάνει παντού.
Η άσφαλτος τ'ης ό-
δοϋ Σταδίου πηνε-
ται τ'ο ίδιο, όσο και
μιά κορυφή βουνού,
όπου, επί τέλους,
δεν ύπάρχει μιά πα-
γωμένη γκαζόλα να
σε ξεδιψάσει. Ν' άλ-
λάξω κλίμα; Καί γιατί, παρακαλώ, ν'
αλλάξω κλίμα, αφού έχω προσαρμοσθή
μιά χαρά με τ'ο κλίμα τ'ης Άττικής, πού
τ'όχει συνήθεισι ό οργανισμός μου; Νά
βρώ ήσυχία; Όραία κουζέντα! Ναι,
δεν άντιλέγω, ύπάρχουν άρκετοί θόρυβοι
στήν πρωτεύουσα. Άλλά δεν ήνε λιγώ-
τεροι και στήν έξοχή. Έδώ ήκουμε τα
τράμ, τα συτκίνητα, τ'ο ήγλοδού. Κι'
έκει ήνε οι όγκανισμοί τών γαιδάρων,
τα ξεφωντά τών πετεινών και άλλα
πολλά.

Τί; Νά ιδώ καινούργια τοπία; Τι πά-
ει να π'η καινούργια τοπία; Κατά τ'ην
ταπεινή μου γνώμη δεν ύπάρχει μεγα-
λύτερη άνοησία απ' αύτή. Τα τοπία ήνε
όλα τα ίδια, αγαπητή μου κυρ ά. Όπου
πάς, έξω από τ'ς πόλεις, τί θα συναντή-
σης, παρακαλώ; Κάμπος, βουνά, ά-
κρογιαλίες, βράχους, θάλασσα, δέντρα.
Αυτά τα στοιχεία άποτελούν ήπωσδή-
ποτε τοπία με μικρές διαφορές μετξύ
τους. Καί παντού ό ήλιος προβάλλει
έξ άνατολών και άναχωρεί εκ δυσμών.

Άμ έτσι ήνε! Καί μού λέτε νά
υποβάλω τόν έαυτό μου σε άνάτα-
στες ταλαιπωρίες και να τρέχω σάι
πολαδός, να σκαρφαλώνω σε τράινα, σε
λεωφορεία και σε πλοία, γιά να πάω
να ιδώ τί; Άκρογιαλίες, πεύκα και
βουνά! Άλλά τα έχω κυρία μου! Η
ακρογιαλία ήνε υπό τους πόδας μου,
όλοκληρος Σαρωνικός άπλώνεται μπρο-
στά μου. Καί από βουνά, άλλο τιπο-
τα. Ήμηττός, Πάρνηθα, Πεντέλη. Καί
βράχοι και πεύκα και έλατα. Γιατί να
ταλαιπωρούμαι όργωνοντας έδαφικάς
και θαλασσίας όλη τ'ην Έλλάδα;

Έσείς ήπγατε στήν Άνδρο και στή
Μύκονο, πέρσω στή Σάμο και στόν
Παρνασσό πρόπερσι στή Σκόπελο και
στή Βυτίνα και ούτω καθεξής. Τι δια-
φορά έχει, παρακαλώ ή Σάμος από
τ'ην Άνδρο, ή Άνδρος από τ'η Σκόπε-
λο, και ούτω καθεξής; Ησιά ήνε όλα
και περιβρέχοντα γύρω-γύρω από τ'η
θάλασσα. Καί τί διαφορά έχει ό Παρ-
νασσός από τόν Όλυμπο; Όλοιμπός
από τόν Κίσαβο; Βουνά ήνε όλα, με
δάση και με μεγάλο ύψόμετρο. Πήγες
σ' ένα; Έπήγες σε όλα!

Τί με κυττάτε έτσι, κυρία μου; Έ-
πήγα κάποτε στή Βουλγαριμένη και κά-
ποτε στήν Πάρνηθα. Καί νομίζω ότι εί-
δα όλη τ'ην Έλλάδα. Δεν τρελλάθηκα
άκόμα να βασανίζω τ'ο κορμί μου γιά
να βλέπω τ'ην επανάληψη τών αύτων
πραγμάτων. Πώς είπατε; Δεν έχω του
ριστική συνείδησι; Όχι, κυρία μου.
Δεν έχω. Άλλά έχω μυαλό. Καί άε-
παράτα με τώρα, γιατί ήρθε ή στιγμή
να σου πώ καμιά βαρεία κουζέντα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΡΡΥ ΛΟΓΚΑΝ

πού τινάχτηκε άμέσως όρθια.

Ρίχτηκαν ό ένας στήν άγ-
καλία τού άλλου κι' ήμειναν
μερικές στιγμές σ' αύτή τ'η
στάσι.

—Πού ήνε ό πατέρας σου;
ρώτησε ό Σ.Ο.Σ., ένώ τ'ην ξα-
ναπήγαινε στο ντιβάνι, όπου
καθόταν πριν.

—Ά! Θεέ μου! άναστένα-
ξε ή νέα. Άς ήλειπον, τουλά-
χιστον, αύτές οι φοβερές δια-
τυπώσεις! Έφυγε πριν από
μιά ώρα γιά να πάη ν' άνα-
γνωρίση τυπικάς τ'ο πτώμα
τού άδελφού μου. Δεν θέλησε
με κανένα τρόπο να τόν συ-
νοδεύσω.

—Έκαμε πολύ καλά, Μύ-
ριελ.

—Δεν είμαι τόσο δειλή ό-
σο φαντάζεσαι, Στάν, άπάντη-
σε ή νέα. Κι' ήπειτα, μην ξε-
χνάς ότι ή θέσις πού έχει δη-
μιουργήσει ό πατέρας μου δεν
τού ήπιτρέπει ν' άναπαύη όύ-
τε στιγμή. Γιατί, διαφορετι-
κά, όλο τ'ο συγκρότημα τ'ης
«Κλαρτέ» και τών διακλαδώσε-
ών τ'ης, πού άπλώνονται σ' ό-
λη τ'η Γαλλία, θα καταρρεύσει.
Δεν πρόκειται γιά τίς ύλικές
ζημιές. Άλλ' είμαστε υπεύθυ-
νοι άπέναντι τ'ης κοινής γνώ-
μης. Καταλαβαίνεις, λοιπόν,
ότι πρέπει να προστατούσαμε
τόν πατέρα μου από μερικές
συγκινήσεις, πού δεν ήξυπρη-
τούν κανένα πρακτικό σκοπό.

Τού φθάνει ή λύπη του... Νά
γιατί θα ήθελα ν' άναμιχθώ
περισσότερο σ' αύτή τ'ην ύπό-
θεσι. Δεν ξέρω άκόμη τί θα
κάμω. Άλλά δεν θα ήσυχάσω,
άν δεν άνακαλώω και δεν πα-
ραδώσω στή δικαιοσύνη τ'ο τέ-
ρας πού δολοφόνησε τόν άδελ-
φό μου.

—Θά σε βοηθήσω, Μύριελ.

—Είσαι καλός, Στάν.

—Μην ξεχνάς ότι ό Κάρο-
λος ήταν γιά μένα άδελφός.

—Κι' αύτός σ' αγαπούσε
σαν άδελφό του, Στάν.

Σώπασαν μερικές στιγμές.

—Πρέπει να παρακολουθή-
σης τ'ην άνάκρισι και να μην
άφησης να σου ξεφύγη καμμία
λεπτομέρεια, είπε σε λίγο ή
Μύριελ.

—Θά κάμω ό,τι μπορώ, ά-
πάντησε ό Σ.Ο.Σ. Άλλά ξέ-
ρεις ότι τ'ο πράγμα δεν ήνε
και πόλυ εύκολο. Σ' αυτές τίς
περιπτώσεις, τ'ηρείται άπόλυ-
τη μυστικότητα, ως ότου δια-
λευκανθή τελείως ή ύπόθεσις.

Η Μύριελ τόν κυττάζε μ'
έκπληξι.

—Άλλά δεν ξέρεις, τού εί-
πε, ότι ό εισαγγελέας άνέθεσε
αύτή τ'ην ύπόθεσι στον πατέ-
ρα σου; Τ'ο τηλεφώνημα πριν
από κάμποσην ώρα ό ίδιος ό
ύπουργός τ'ης Δικαιοσύνης
στον πατέρα μου.

Η είδησις αύτή ήταν ένα
παρηγόρησ σημεύ.

—Πρώτα γιάτί ό άνακριτής Σεμινάριο
δεν θ' άφηνε καμμία πτυχή τ'ης
ύποθέσεως άνεξερεύνητη και

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ό Κάρολος Πεσκάρα, υιός
τού Ζεράρ Πεσκάρα, διευθυντού
ένος μεγάλου έκδοτικού τράστ,
βρίσκεται στο Ντουαί, όπου π'η-
γε να ύπογράψη τ'ο συμβόλαιο
τ'ης άγοράς μιάς άκόμα ήπιμερί-
δος, τ'ης «Μικρής Πρωίας», τού
Πάλλ Βαντς. Μετά τ'ην ύπογραφή,
ό Κάρολος φεύγει γιά τ'ο σταθ-
μό τού σιδηοδρόμου γιά να γυ-
ρίση στο Παρίσι. Χάνει όμως,
τ'ο δρόμο και βρίσκειται στή μι-
κρή άποβάθρα τού ποταμού, όπου
ήταν άγκυροβολημένο ένα σλέπι.
Ό ιδιοκτήτης τού «πλοίου» τού
δίνει ένα τηλεγράφημα. Ό Κά-
ρολος άπορεί πώς τόν γνωρίζει
και πώς ήξερε πώς θήγανε τ'ο
δόμο και θάθανε εκεί. Άνοί-
γει, ώστόσο, τ'ο τηλεγράφημα,
με τ'ο όποιο ό δόκτωρ Μπετόζ
τόν πληροφορεί από τ'ο Σαιντ-
Αμάν ότι ή Γενεδιέλη ψυνοορα-
γεί, και ότι τόν φωνάζει για να
τόν εκκωσπαστεί κατά σφοδρό.
Παίρνει γιά όλο αύτά τ'α μυσ-
τήρια ό νέος τρένει στο Σαιντ-
Αμάν, φτάνει στήν κλινική τού
Μπετόζ και βρίσκει νεκρή τ'η νέα
γιά τ'ην όποία τόν καλούσαν και
τ'ην όποία βλέπει γιά πρώτη φο-
ρά. Λεγόταν Γενεδιέλη Πεσκάρα
και τού νοιάζει καταπληκτικά!
Πληροσφείται άκόμα ό δόκ-
τωρ Μπετόζ δεν τού ήστειλε κα-
νένα τηλεγράφημα. Άναστατωμέ-
νος γυρίζει στο Παρίσι και λέει
στον πατέρα του τί τού συνέβη.

Ό νέος Πεσκάρα νλωμιάζει και
ψιθυρίζει: «Τ'ο φάντασμα τ'ης Γε-
νεδιέλης ήνε άνάστησε μας!...»
Κατόνιν λέει στο υιό του, ότι
θα φύγουν γιά τ'ο Σαιντ-Αμάν
γιά να κηδεύσουν τ'ην άδελφή του.

Τ'ην άλλη μέρα τ'ο πορτί ό φί-
λος τού Καρόλου, Στανίσλαος
Όκτάβιος Σεμινάριο ή Σ.Ο.Σ., ό-
πως τόν λένε οι φίλοι του, γυρίζει
τού άνακριτού Σεμινάριο, διαβά-
ζει κατάπληκτος στίς ήπιμερί-
δες ότι ό Κάρολος Πεσκάρα βρέ-
θηκε δολοφονημένος μέσα σ' ένα
ταξί, στο σιδ. σταθμό τού Βοο-
ρά, όπου π'ηγαινε να συναντήση
τόν πατέρα του γιά να φύγουν
γιά τ'ο Σαιντ-Αμάν. Σέ λίγο
ή ύπαστρία τού Σεμινάριο Ματ-
θίλδη τού δίνει έναν φακέλλο, πού
άφισε νι' αυτόν τ'ο προηγουμένο
Βοάδν ό δολοφονήσις φίλος του.

Μέσα στο φακέλλο βρίσκειται ένα
νεογόνισσο, στο όποιο ό Κάρο-
λος τού δινειται τ'α μυστηριώ-
δη νεγούνα τού Σαιντ-Αμάν
και τού ήκφορεί τους φόβους του
και τα καλά προαίσθητά του.
Άμέσως ό Σεμινάριο φεύγει γιά
τ'ο μέγαρο τού Πεσκάρα, φτάνει
έκει και τόν εισάγουν στο ύπου-
νο τού άδελφού τού Καρόλου
Μύριελ.

2ον

Η νέα καθόταν σ'
ένα χαμηλό ντιβάνι
και κρατούσε τ'ο κε-
φάλι με τ'α χέρια
τ'ης. Δεν ήκλαιγε. Άλλά τ'ο
πρόσωπό τ'ης φανέρωνε μιά ά-
πέραντη λύπη.

—Μικρή μου Μύριελ! ήπε
ό Σ.Ο.Σ. μπαινοντας.

—Στάν! άπάντησε ή νέα,

θα κινούσε κάθε λίθο γιά να
έξακριβώση τ'ην άλήθεια. Καί
δύτερον γιάτί ό Σ.Ο.Σ. θα
μπορούσε, στήν άνάγκη, να
βοηθήση τόν πατέρα του και
να συμπληρώση τ'ην ήπισημη ή-
ρευνα με κίνηνη πού θα ήκανε
μόνος του.

—Δεν τ'ο ήξερα, άπάντησε,
σφίγγοντας τ'α χέρια τ'ης νέ-
ας μέσα στα δικά του. Μπο-
ρείς να μείνης ήσυχη, Μύριελ.
Θά κάμω ό,τι μπορώ γιά να
μάθωμε τ'ην άλήθεια.

Η Μύριελ ήσπασε σε λυ-
γμούς.

—Σ' εύχαριστώ, Στάν, εί-
πε. Άλλά τί τ'ο όφελος; Πού
θα όδηγήση αύτή ή ήρευνα;...
Κι' άν άκόμη καταλήξη σε θε-
τικό άποτέλεσμα, μήπως μ'
αυτό τόν τρόπο θα ξαναβρού-
με τόν Κάρολο;... Είνε στιγ-
μές πού νομίζω πώς θα τρελ-
λαθώ... Ποιός τόν σκότωσε;
Καί γιά ποιά λόγο;

Ό Σ.Ο.Σ. είχε καθίσει
πλάι τ'ης στο ντιβάνι κι' ή
νέα ήγειρε άσυναίσθητα τ'ο
κεφάλι τ'ης πάνω στον ώμο
του. Αύτή ή άδελφική συμπό-
νοια τού Στάν τ'ην άνακούφι-
ζε. Σέ λίγο, ή νυχτερινή άγ-
ρυπνία κι' οι συγκινήσεις
πού είχε δοκιμάσει ως εκείνη
τ'η στιγμή, ήφεναν τ'ο άποτέ-
λεσμά τους. Η Μύριελ άποκοί-
μηθηκε. Τά μάτια τ'ης ήκλει-
σαν άσυναίσθητα και μόνο ή
άναπνοή τ'ης ήξακολουθήσε να
ήνε άνήσυχη και ταραγμένη.

Βογγούσε, κάθε τόσο, σαν ένα
τεράστιο βάρος να πιέζε τ'ο
στήθος τ'ης.

Ό Σ.Ο.Σ. προσπαθούσε να
μείνη άκίνητος, γιά να μ'η τ'ην
ξυπνήση.

Πέρασε περισσότερο από
μισή ώρα.

Στο άνοigma τ'ης πόρτας,
φάνηκε, ξαφνικά, ή ψηλή σι-
λουέττα τού Ζεράρ Πεσκάρα.
Τ'ο πρόσωπό του ήταν φαίνο-
μενικά ήρεμο. Άλλά, κάτω απ'
αύτη τ'ην ήρεμία, μάντευες τ'ο
σπαράγμα τ'ης ψυχής τού πα-
τέρα και τ'ην άπόγνωσι τού
δημιουργικού ήπιχειρηματίου,
πού καταλαβαίνει τώρα πώς
είχε χτίσει πάνω στήν άμμο
και πώς οι κόποι του θα π'η-

Ο Πεσκάρα ήμεινε σκεφτι-
κός γιά μερικές στιγμές.

—Όχι, άπάντησε ήπειτα,
Οι συντάκται μου δεν έχουν να

γαιναν χαμένοι, γιάτι, φεύ-
γοντας από τόν κόσμο, δεν θ'
άφηνε κανένα πίσω του γιά να
τόν διαδεχθή και να συνεχίση
τ'ο έργο του.

Ό Σ.Ο.Σ., βλέποντάς τον,
έβαλε τ'ο δάχτυλο στο στόμα
του, γιά να μ'η ξυπνήση τ'ην
κόρη του. Έπειτα, άπόθεσε
με προσοχή τ'ο κεφάλι τ'ης νέ-
ας πάνω στα μαξιλάρια και
σκηώθηκε όρθιος.

Ό Ζεράρ Πεσκάρα τόν ή-
πιασε από τ'ο χέρι και τόν
τράβηξε μαζί του σ' ένα γει-
τονικό δωμάτιο.

Στέκονταν τώρα ό ένας ά-
πέναντι στον άλλον, άνικανοί
να βγάλουν λέξι από τ'ο στό-
μα τους.

Ό Ζεράρ Πεσκάρα ήλυσε
πρώτος τ'η σιωπή.

—Ξέρω, είπε, τ'η βαρεία φι-
λία πού σας συνέδεε με τόν
Κάρολο. Έγώ δεν έχω πιά να
περιμένω τίποτε από κανένα.

—Άλλά, σας παρακαλώ, άγα-
πητέ μου Στάν, προσπαθήστε
να παρηγορήσετε τ'η Μύριελ.
Βλέποντάς σας, θα νομίζω
πώς έχει κοντά τ'ης κάτι από
τ'όν άδελφό τ'ης...

—Τί σκοπεύετε να κάμετε
τώρα; ρώτησε ό Σ.Ο.Σ.

—Τί μπορώ να κάμω; ά-
πάντησε ό Πεσκάρα, ύψώνον-
τας μ' άπόγνωσι τ'α χέρια του.

—Νομίζω πώς, πρώτα,
πρώτα, θάπρεπε να ύποβάλετε
μιά ήμνησι ενάντιον άγνώ-
στου... Έτσι θα ήμπορέσετε να
παρακολουθήσετε τ'ο έργο
τ'ης άνακρισεως...

—Φυσικά, άπάντησε ό Πε-
σκάρα. Έχετε δική... Άλλά.

—Διαθέτετε, συνέχισε ό
Σ.Ο.Σ., ίκανώτατο προσωπί-
κται σας άνακαλύψαν τους
δράστιας ήγκλημάτων, πού εί-
χαν κατορθώσει να ξεφύγουν
από τ'α χέρια τ'ης δικαιοσύνης.

Γιατί δεν διαθέτετε τ'ο μηχανι-
σμό τ'ης «Κλαρτέ» και τόν έ-
φημερίδ

κάμουν τίποτε σ' αυτή την ύποθεσι.

—Δεν μπορείτε τουλάχιστον να υποδοθήσετε το έργο της δικαιοσύνης, καταθέτοντας όσα έχετε πει ότι υποθέτετε σχετικά με τα αίτια αυτής της δολοφονίας;

—Δεν ξέρω τίποτε για τις συνθήκες του θανάτου του γιου μου, απάντησε με έντονο ύφος ο Πασκάρ.

—Ούτε για κείνες που προηγήθηκαν απ' αυτόν; τολμήσε να ρωτήσει ο Σ.Ο.Σ.

—Ο Πασκάρ τον κούταξε παράξενα. Μια ξαφνική λάμψη πέρασε από τα μάτια του... «Αλλά το πρόσωπο του ξαναπέρασε άμεσως έπειτα τη συνθημένη του έκφρασι.

—Δεν ξέρω απολύτως τίποτε, απάντησε.

—Ο Σ.Ο.Σ. ένοιωσε μια ζωηρή απογοήτευσι. «Η στάσις αυτή του πατέρα του φίλου του, του φαινόταν άκατανόητη.

—«Ας αφήσουμε τη δικαιοσύνη της πατρίδος μας να κάμει το έργο της, ξαναείπε ο Ζεράρ Πασκάρ. Μην εγκαταλείψετε τη μικρή μου, Μυριέλ, άγαπητή μου Στάν. Βασίζομαι σε σας... Πρέπει ν' ασχοληθώ τώρα με τις λεπτομέρειες της κηδείας, που θα γίνει το μεσημέρι της Κυριακής στην εκκλησία του 'Ωτείγ'...

—Ο Σ.Ο.Σ. ξαναγύρισε στο μικρό μπουτυλάρι. «Η Μυριέλ κοιμόταν πάντα.

—Ο νέος βγήκε τότε στο χώλ και σύστησε στον Κλός, το γέρο υπηρέτη του σπιτιού, να μη την άνησυχήσουν.

—«Επειτα διευθύνθηκε πρὸς την έξοδο.

—Εκείνη τη στιγμή, μια μαύ-

ρη Ρενά της Διευθύνσεως της Αστυνομίας, σταμάτησε έξω από το σπίτι. Τρεις άνθρωποι με πολιτικά, αλλά που το ύφος τους έπρόδιδε τους αστυνομικούς, κατέβηκαν απ' αυτή.

—«Επ. Ξεωρητής Μπουργκάντ, είπε ο ένας απ' αυτούς στον υπηρέτη. «Ο άνακριτης Σεμινάριο επιθυμεί να ιδῇ τον κύριο Πασκάρ... Έχουμε έντολη να τον οδηγήσουμε άμέσως στο γραφείο του...

—Πηγαίνω να ειδοποιήσω τον κύριο, απάντησε ο Κλός.

—Ο Ζεράρ Πασκάρ κατέβηκε έπειτα από μερικές στιγμές και μπήκε άταραχος μέσα στο αυτοκίνητο, που ξεκίνησε άμέσως.

—Ο Σ.Ο.Σ., που είχε παρακολουθήσει αυτή τη μικρή σκηνή, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την αγανάκτησή του.

—Δεν φέρονται έτσι σ' ένα δυστυχισμένο πατέρα που έχασε το παιδί του, ψιθύρισε. Αυτή η πρόσκλησις μοιάζει περισσότερο με... σύλληψι.

—Γύρισε άμέσως πρὸς το μέρος του Κλός.

—Θέλω να τηλεφωνήσω κάτι το απόλυτως έμπιστευτικό στον πατέρα μου, του είπε. Είνε έπειγόν...

—Το σπίτι είναι στη διάθεσί σας, απάντησε ο υπηρέτης.

—Πηγαίνω στο γραφείο του δυστυχισμένου φίλου μου, είπε ο Σ.Ο.Σ.

—Κι' άρχισε ν' ανεβαίνει τις σκάλες.

—«Αλλ' έξαφνα σταμάτησε:

—Κλός! φώναξε.

—Ο υπηρέτης έτρεξε κοντά του.

—«Ορίστε, κύριε, είπε.

—Πρόσεξε αν ο Κάρλος έφυγε χθες το βράδυ με το ίδιο κοστούμι που φορούσε όταν γύρισε από το ταξίδι; ρώτησε ο Σ.Ο.Σ.

—«Οχι, κύριε, απάντησε ο υπηρέτης. Το γκριζο κοστούμι που φορούσε όταν γύρισε, ήταν σ' αξιοθρήνητη κατάστασι. Το έβγαζε και φόρεσε ένα μπλε κοστούμι όταν ξαναφύγε.

—Ευχαριστώ, Κλός.

—Ο Σ.Ο.Σ. ανέβηκε στο δεύτερο όροφο, πέρασε στο γραφείο του Καρόλου Πασκάρ, σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου κι' έφτιαξε έναν αριθμό πάνω στο δίσκο.

—Δώστε μου τον κύριο Σεμινάριο, είπε. Έδώ ο γιός μου...

—Τον συνέδεσαν άμέσως.

—Πατέρα, άρχισε ο Σ.Ο.Σ., ή μόνη παρηγορία στη λύπη μου για το θάνατο του δυστυχισμένου μου φίλου, είναι ότι σας άνεθεσαν να διεξαγάγετε τις ανακρίσεις. Άλλα νομίζω ότι οι αστυνομικοί δεν φέρονται με τον απαιτούμενο σεβασμό απέναντι της οικογενείας του θύματος...

—Πού είσαι αυτή τη στιγμή; τον ρώτησε ο άνακριτης, διακόπτοντάς τον.

—Στο σπίτι του κυρίου Πασκάρ.

—Μη μείνης ούτε μια στιγμή περισσότερο εκεί, του φώναξε ο πατέρας του απ' την άλλη άκρη του σύρματος. Φύγε με οποιαδήποτε πρόφασι... Είνε πολύ πιθανόν, ότι, προτού περάση μια ώρα, θα έρθω να κάμω έρευνα... Δεν άπο-

κλείεται οι συντάκται των έφημερίδων να μυρίστηκαν κάτι και να τρέξουν εκεί... Θά ήταν, λοιπόν, πολύ δυσάρεστο να σε βρουν σ' ένα σπίτι, όπου ο πατέρας σου πηγαίνει να κάμει έρευνα... Δεν μπορώ να σου πω περισσότερα με το τηλέφωνο...

—«Αλλά, πατέρα...

—«Ελα να με ιδῇς στίς δύο.

—Ο άνακριτης Σεμινάριο κατέβασε το ακουστικό.

—Ο Σ.Ο.Σ. είχε μείνει μ' άνοιχτό το στόμα. Δυσκολευόταν να πιστέψη στα λόγια που άκουσε. Άλλ' ήξερε πως ο πατέρας του δεν αστειωνόταν ποτέ σε ζητήματα που άφορούσαν την εκτέλεσι των καθηκόντων του.

—Θά γίνει έρευνα στο σπίτι των Πασκάρ! ψιθύρισε. Τι σημαίνει αυτό;

—Μια ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του και, χωρίς να χάση καιρό, άνοιξε την πόρτα του δωματίου του Καρόλου, που βρισκόταν πλάι στο γραφείο και μπήκε μέσα, πατώντας στίς μύτες των ποδιών.

—Στο βάθος του δωματίου βρισκόταν μια μεγάλη ντουλάπα. Ο Σ.Ο.Σ. την άνοιξε κι' άρχισε να ψάχνει στίς τσέπες του γκριζου κοστούμιού, που φορούσε ο φίλος του, στο ταξίδι που έκανε στο Ντουαί.

—Στη βία του, ο Κάρλος είχε ξεχάσει ν' αδειάσει τις τσέπες του. Ο Σ.Ο.Σ. βρήκε μέσα σ' αυτές ένα κουτί με τσιγάρα, ένα μαντήλι, διάφορα άλλα μικροπράγματα και το μοιραίο τηλεγράφημα.

—«Η έπιγραφή αυτού του τη-

λεγραφήματος, του φάνηκε πολύ παραξενη.

—Να κάτι που ίσως μάς οδηγήσει για να φτάσουμε πολύ μακριά, ψιθύρισε.

—«Επειτα, χωρίς να δισταση, έβαλε το τηλεγράφημα μέσα στην τσέπη του.

—Αυτό που έκανε ήταν, βέβαια, πολύ κακό. Κι' ωστόσο, ένοιωσε μεγάλη χαρά γιατί είχε «κλέψει» αυτό το τηλεγράφημα από τα χέρια της δικαιοσύνης.

—«Η έρευνά τους δεν θα καταλήξει σε τίποτε, σκέφτηκε. Τη δικαιοσύνη κάνει έντυπιασκες έρευνες, αλλά παραμελεί συνήθως το βάθος των πραγμάτων. Το τηλεγράφημα αυτό βρίσκεται πολύ καλλίτερα στα χέρια μου.

—Το μυαλό του πήγε κατόπιν στη Μυριέλ.

—«Θά ξυπνήση, μονολόγησε, άκούγοντας το θόρυβο που θα κάνουν ο πατέρας μου κι' οι άνθρωποι του. Τι τρομερό!.

—«Εφυγε κατόπιν, αφού ευχαρίστησε τον Κλός.

—Όταν έφτασε στο σπίτι του, κλειδώθηκε στο γραφείο του και διάβασε αναρίθμητες φορές το τηλεγράφημα και τις σημειώσεις του Καρόλου Πασκάρ, προσπαθώντας να βρή κάποιον σημείο, όπου να μπορούσε να στηριχθῇ. Άλλ' η λογική άνέτρεπε όλες τις υποθέσεις που έκανε.

—Ξαφνικά, άκουσε τους έφημεριδωλές, που διαλαλούσαν τις μεσημερινές εκδόσεις.

—Ο Σ.Ο.Σ. τέντωσε τ' αυτιά του.

—«Οχι! Δεν είχε κάμει λάθος. Οι έφημεριδωλές φώναζαν:

—«Σύλληψις του Πασκάρ!... Έδολοφόνησε το γιό το!.

—Ο Σ.Ο.Σ. άνοιξε το παράθυρό του κι' έσκυψε έξω. Οι έφημερίδες γίνονταν ανάρπαστες.

—«Ατέρας και γιός

—Βγαίνοντας από το σπίτι του, ο Σ.Ο.Σ. αγόρασε ένα φύλλο της «Μεσημερίδας».

—Η έφημερίς δημοσίευε μια ξηρή ανακοίνωσι του διευθυντού της Ασφαλείας, που ανέφερε ότι διατάχθη και έπραγματοποιήθη η σύλληψις του Ζεράρ Πασκάρ, λόγω του ότι προέκυψαν σοβαρώτατες ένδείξεις εναντίον του, καθώς και μια διαταγή του υπουργού των Έσωτερικών, που άπηγόρευε την άναγραφή στον Τύπο πληροφοριών, πέραν από τις έπίσημες ανακοινώσεις των άρμοδίων άρχων.

—Η έφημερίς πρόσθετε μόνον ότι ο διευθυντής της «Κλαρ-τέ» είχε άρνηση ν' απαντήσει στίς ερωτήσεις που του άπηύθυνε ο άνακριτης κι' ότι είχε άπορρίψει τις αούδωρμες προσφορές των φίλων του δικηγόρων να παραστούν κατά την εξέτασι του.

—Ο Σ.Ο.Σ. δεν δοκίμασε καμιά έκπληξι, διαβάζοντας αυτή την είδησι. «Επειτα από τα όσα του είχε πῇ ο πατέρας του στο τηλέφωνο περίμενε τη σύλληψι του Πασκάρ.

—Αναρωτιόταν, ωστόσο, αν ήταν σωστή η υπόθεσις ότι ο Ζεράρ Πασκάρ είχε σκοτώσει το γιό το!

—Μια τέτοια υπόθεσις φαινόταν άπαράδεκτη. Κι' όμως, ο Σ.Ο.Σ. δεν μπορούσε να μην

θυμάται την περίεργη σιωπή του πατέρα του φίλου του, κατά την πρόσφατη συνομιλία που είχε μαζί το.

—Ο άνακριτης Σεμινάριο τον δέχτηκε με το συνθησμένο αυστηρό και ψυχρό ύφος του.

—Διάβασα την έκτακτη έκδοσι της «Μεσημερίδας», είπε ο Σ.Ο.Σ. Είχα λυπηθῇ για την άπροσδόκητη άπώλειά του πιο άγαπημένου από τους φίλους μου. Άλλά φαίνεται πως το δράμα της οικογενείας Πασκάρ είναι πολύ μεγαλύτερο...

—Ναι, απάντησε ο πατέρας του. Λυπάμαι τη δυστυχισμένη τη Μυριέλ... Καθίστε...

—Ο άνακριτης Σεμινάριο ήταν άνθρωπος βετικός. Δεν δυσκολευόταν ποτέ να βρή τις λέξεις του, για τον άπλουστα λόγο ότι έλεγε τα πράγματα όπως ήταν, είτε έπρόκειτο να εξιστορήση ώρισμένα γεγονότα, είτε να έκφραση τη γνώμη του ή τις κρίσεις του για ένα άτομο. Κι' ωστόσο, αυτή τη φορά, οι λέξεις που χρειαζόταν δεν άνεβαιναν στα χείλη του. Καί βασανίζόταν, μην ξεροντας πως ν' άρχισῃ.

—Παιδί μου, είπε τέλος, έπειτα από μακρά σιωπή, δεν χρειάζονται περιττά λόγια. Ξέρω τα αισθήματά σου. Θά σου ζητήσω, ωστόσο, να μου κάμης μια μεγάλη χαρι.

—Απ' αυτή τη στιγμή, δεν πρέπει να ξαναπάς, για κανένα λόγο, στο σπίτι των Πασκάρ. Δεν θα προσπαθήσεις έπίσης να επικοινωνήσης μαζί τους με κανένα τρόπο, άμεσα ή έμμεσα, με έπιστολή ή με το τηλέφωνο. Καί δεν ένωώ μόνον τα μέλη της οικογενείας του θύματος, αλλ' έπίσης τους συγγενείς των, τους φίλους των και τους υπηρέτες των. Θά απαιτήσω άκόμη από σένα να μην παραστής στην κηδεία του άγατημένου φίλου σου. Να τί είχα να σου πῇ.

—Ο Σ.Ο.Σ. είχε γίνει κατακίτρινος. Τα λόγια του πατέρα του ήχούσαν παράξενα σ' αυτιά του και δεν εύρισκε τη δύναμι ούτε να υποταχθῇ στη θέλησί του, ούτε να διαμαρτυρηθῇ και ν' άπαναστατήση.

—Αν κάποιος του ζητούσε αυτή τη στιγμή να πῇ μια μόνο λέξι, θα του ήταν άδύνατο να το κάμῃ. Η γλώσσα του είχε κολλήσει στον ούρανίσκο του και κανένας ήχος δεν μπορούσε να βγῇ από το στόμα του.

—Ξέρω, συνέχισε ο άνακριτης, πόσο μεγάλη είναι η θυσία που σου ζητώ. Άλλά πρέπει να με υπακούσης. Σήμερα το πρωί, όταν ο εισαγγελεύς μου άνέθεσε αυτή την υπόθεσι, αισθάνθηκα κάποια ικανοποίησι στη σκέψι ότι θα μπορούσα να εξυπηρετήσω την οικογένεια του φίλου του γιού μου. Άλλοι μόνον! Λυπάμαι! Λυπάμαι! Τώρα, γιατί δεν άρνήθηκα να την άνελάβω, λέγοντας, ότι οι δεσμοί του γιού μου με την οικογένεια του θύματος δεν μου επέτρεπαν να δείξω την άπαιτούμενη άντικειμενικότητά. Άλλά τώρα είναι πια άργα. Δεν μου έμεινε κανένας δρόμος για να άποχωρήσω. Είμαι υποχρεωμένος, λοιπόν, να κάμω το καθήκον μου, όσο σκληρό κι' αν είναι... Ενόμιζα πως θα μπορούσα να εξυπηρετήσω τους Πασκάρ. Άλλά τώρα το καθήκον μου μου επιβάλλει να φανώ άμελικτός απέναντί των... «Οχι, μην με διακόπτης. Δεν έχω την παραμικρή άμοιβολία για την ένοχη του πα-

τέρα Πασκάρ. Έπρεπε να τον ιδῇς όταν ήταν εδώ πριν από λίγη ώρα... Δεν τόλμησε ούτε καν ν' άνοίξῃ το στόμα του για ν' άποσείση τη βαρυστάτη κατηγορία που του άπηύθυνε... Καί να συλλογίζομαι πως, ως σήμερα το πρωί, ήταν ο άνθρωπος που εξουσίαζε την κοινή γνώμη της Γαλλίας, που όλοι έγκωμιάζαν τις άρετές του και που οι πιο μεγάλες προσωπικότητες της έποχής μας έπζητούσαν την εύνοια και τη φίλια του!

—Ο Σ.Ο.Σ. είχε ξαναβρῇ τώρα την ψυχραιμία του κι' ένοιωσε τη συνειδήσι του να έξεγείρεται εναντίον των συμπερασμάτων του πατέρα του, που τα θεωρούσε αούδαιρα και χωρίς βάσι. «Ήταν έτοιμος να ξεσπάση κι' όλας, αλλ' η ύπόσχεσις που είχε δώσει στη Μυριέλ τον συγκράτησε.

—«Επρεπε, πρὸ παντός, να μάθῃ όλες τις λεπτομέρειες αυτής τη' θλιβερής υποθέσεως.

—«Όπως θά είδες, συνέχισε ο πατέρας του, ο υπουργός των Έσωτερικών άπηγόρευσε στον Τύπο να άναγράψῃ άλλες πληροφορίες εκτός από τις έπίσημες ανακοινώσεις των άρχων, για να προλάβῃ ένδεχομένη πολιτική εκμετάλλευσι της υποθέσεως. Άλλά σε βεβαιώ ότι η πολιτική δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτή την ύπόθεσι. Τα έλατήρια του έγκληματος είναι τελείως διαφορετικά... Κατάλαδες τώρα γιατί ο γιός του άνακριτού που χειρίζεται την υπόθεσι Πασκάρ δεν πρέπει νάχη καμιά σχέση με τα μέλη αυτής της οικογενείας;

—Θά σε βασθῇ την έπιθυμία σας. Πατέρα μου, απάντησε ο Σ.Ο.Σ. Άλλά πρέπει και σεις να καταλάβετε πως η θυσία που μου ζητάτε είναι πολύ μεγάλη.

—Το ξέρω, είπε ο πατέρας του. Δεν ήσουν άκόμη δέκα πέντε χρόνων, όταν άρχισες ν' άλληλογραφῇς με τη μικρή Μυ-

ριέλ. Έκρυβες τα γράμματά της στο άπάνω μέρος της ντουλάπας σου, τα έδενες με κορδέλλιτσες και τα άρωματίζες με λεβάντα. Κι' είχες έπίσης δολόκληρη συλλογή από ξηρά λουλούδια, που προέρχονταν από τα χέρια της. Είχες βάλει, ξε άλλου, μέσα στο μενταγιόν όπου βρίσκεται η φωτογραφία της μακαρίτισσας της μητέρας σου μια τούφφα ξανθών μαλλιών. Κι' ωστόσο, η μητέρα σου ήταν μελαχροινή!... Αυτό το μενταγιόν το έχεις πάντα στην άριστερη τσέπη του γιλέκου σου, στο μέρος της καρδιάς. Όπως βλέπεις, δεν μου διαφεύγει τίποτε!

—Ο Σ.Ο.Σ. έκαμε την όχι και πολύ κολακευτική σκέψι για τον πατέρα του ότι ήταν άνακριτής και μέσα στο ίδιο το σπίτι του κι' ότι έβλεπε τους οικείους του σαν ύπόπτους, που έπρεπε να τους παρακολουθῇ πάντοτε.

—«Όταν αλήθεια πῶς άγαπούσε τη Μυριέλ. Άλλ' αυτό δεν το ήξερε κανείς άλλος, ούτε κι' αυτός ο Κάρλος. Η νέα είχε άναποκριθῇ έπίσης στο αίσθημά του και το ειδύλλιο τους συνεχιζόταν από χρόνια ήρεμο, άγνο κι' ιδανικό.

—«Αλλ' είχε τερματισθῇ άπό-σπτα πριν από μερικές έβδομάδες. Η νέα του είχε πῇ η καλύτερα τον είχε κάμει να καταλάβῃ ότι δεν εύρισκε πια κανένα ένδιαφέρον στίς σχέσεις τους.

—Ο Σ.Ο.Σ. δεν είχε διαμαρτυρηθῇ, ούτε είχε ζητήσει εξιστορήσεις. Περήφανος από ιδιοσυγκρασία, είχε δεχθῇ αυτή τη διακοπή, μ' όλο που η καρδιά του σπαρασσόταν από τον πόνο κι' είχε παύει να πηγαίνει στο μέγαρο των Πασκάρ.

—Βλέπω ότι την άγαπᾷς άκόμη! συνέχισε ο πατέρας του. Γι' αυτό, άλλωστε, σε κάλεσα νάρθῃς εδώ.

—Ο Σ.Ο.Σ. στήριξε τα μάτια του πάνω στον πατέρα του:

—«Αναγνωρίζω, απάντησε, πως έχετε δικαίωμα να μου ζητήσετε αυτή τη θυσία. Θά ήθελα, ωστόσο, να ξέρω αν η πεποίθησις σας για την ένοχη του Ζεράρ Πασκάρ είναι άκλόνητη.

—Ο πατέρας του δίστασε για μερικές στιγμές.

—Είνε λογικό να σου δώσω μια έξηγησι, είπε έπειτα. Σου υπενθυμίζω, ωστόσο, ότι, από τη στιγμή που θα σου μιλήσω, η ύπόληψις του πατέρα σου βρίσκεται στα χέρια σου. Άν σου ξεφύγῃ έστω και μια λέξι είμαι χαμένος!

—«Έχετε το λόγο μου, πατέρα, απάντησε ο Σ.Ο.Σ.

—Σήμερα το πρωί, είπε ο άνακριτης, έλαβα μια άνόνημη έπιστολή. Δεν ξέρω άκόμη από ποιόν προέρχεται, αλλά θά τον άνεκαλύψω. Ο έπιστολαγράφος έξέφραζε ώρισμένες ύπόνοιες εναντίον του πατέρα Πασκάρ. Από καθήκον, τον κάλεσα στο γραφείο μου, με την βεβαιότητα ότι έπρόκειτο για μια άνόνητα καταγγελία. Στο σημείο αυτό πρέπει να σου πῇ ότι η έρευνα που έγινε άποκάλυψε την ύπαρξη δακτυλικών άποτυπωμάτων πάνω στο πισινό τζάμι του αυτοκινήτου στην πόρτα, στο χέρι του Καρόλου και, τέλος, πάνω σ' ένα περιστρόφο των 7,65 χιλιοστών, που ήταν χωμένο ανάμεσα στα μαξιλάρια. Αυτό το περιστρόφο οι αστυνομικοί δεν το είχαν προσέξει την πρώτη στιγμή, αλλά το άνεκαλύψαν κατόπιν. Όλα αυτά τα άποτυπώματα άνηκαν στο ίδιο άτομο. Η έρευνα που έγινε στο άρχείο της αστυνομίας άπέδειξε ότι δεν έπρόκειτο για κάποιον από τους γνωστούς κακοποιούς. Καί τώρα άς έρωμε στον Πασκάρ. Όταν έμφανίστηκε στο γραφείο μου, τον παρακάλεσα να δεχθῇ να του πάρουν τα δακτυλικά άποτυπώματα, για λόγους τυπικούς, όπως του έξηγησα. Δεν έφερε την παραμικρή άντίρρηση και πρόσθεσε ότι το χέρι του δεν έτρεμε όταν το άκούμπησε πάνω στο ειδικό χαρτί. Κατόπιν, του άπηύθυνε διάφορες ερωτήσεις. Απαντώντας στην έρώτησι μου πως διέθεσε τον καιρό του το μοιραίο βράδυ του έγκληματος, μου είπε ότι πῇγε από το σπίτι του στο γραφείο της «Κλαρ-τέ», όπου έμεινε ως τις έξηνα και μισή. Οδηγήσε κατόπιν μόνος του το αυτοκίνητό του ως το γκαράς της έφημερίδας. Από εκεί πῇρε ένα ταξι, που τον μετέφερε στο σταθμό του Βορρά. Σημείωσε ότι την ίδια περίπου ώρα ο γιός του πῇρε από την όδα Παντέ ένα άλλο ταξι, για να τον μεταφέρει έπίσης στο σταθμό του Βορρά. Η λεπτομέρεια αυτή δεν είναι βέβαια σ' σημεντική, αλλ' έχει την άξια της... Πέρασαν μερικά λεπτά... Καί, ξαφνικά, πῇρα ένα τηλεφώνημα από την Έγκληματολογική Υπηρεσία. Με πληροφορούσαν, ότι τα άποτυπώματα που βρέθηκαν πάνω στο αυτοκίνητο και το περιστρόφο ήταν του Πασκάρ!

—Απίστευτο! είπε ο Σ.Ο.Σ. σαν να μιλούσε στον εαυτό του.

—«Αλλ' αλήθινο! παρατήρησε ο πατέρας του. Είνε αλήθεια ότι δεν ώρολόγησε. Άλλά τί σημασία έχει; Τα άποτυπώματα αυτά δεν αφήνουν

Το ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ Ι.ΓΙΩΤΗ

Κάνει Γερά Παιδιά

Ε.Δ.Ι

ΣΟΥΠΑ-ΡΙΖΟΝΕΡΟ-ΚΡΕΜΑ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικόλογος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 5—7 ώς και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

Κοιμήσε μεν αινίτη Άνοστη

στην όμορφιά σας

- **ΜΕ την ΚΡΕΜΑ ΚΑΤΙΑ**
Φυσική τροφή του δέρματος που άφαιρεί τις ρυτίδες.
- **ΜΕ την ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΤΙΑ**
που δίδει θελούδινη όψη.
- **ΜΕ το ΡΟΥΖ ΚΑΤΙΑ**
αέθιμοντέρνους χρωματισμούς
- **ΜΕ το ΚΡΑΙΟΝΙΟΝ ΚΑΤΙΑ**
που δεν βγαίνει και δεν σκά-ζει τα χείλη.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Katia

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΠΟΙΪΑΝ

Φ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΣ 1864

Τι εᾶς λέγει ο καθρέπτης σας;

Ο καθρέπτης σας, δεν σας κολακεύει πάντοτε. Συχνά σας λέει, κείσαι γοργό, το δέρμα σου είναι λιπαρό, έχει χυδαί την φρεσκάδα του. Μικρές ρυτίδες σχηματίζονται στις γωνίες των ματιών και το στόματος. Μη θυμάστε με τον καθρέπτη σας. Εξάρταται από σας και μόνο να άποκτήσετε ένα όμορφο φαινόμο, δροσερό, νεανικό.

Η κρέμα TOKALON μπορεί να σας βοηθήσῃ να το έπιτύχετε. Σε λίγα χρονικά διάστημα, η λευκή κρέμα TOKALON, που λιπαρά διαρρώνει το δέρμα, και από στεγνό και άγριο που ήταν μέχρι σήμερα, το κάνει άπαλο, βελούδινο, με θρυπτική γοητεία.

Η κρέμα TOKALON βοηθάει πολύ στο μακιγιάρισμα και συμπληρώνεται η όμορφιά σας αν μεταχειριστείτε την πούδρα TOKALON FASCINATION. Στο βράδυ βάλετε την ροζ κρέμα TOKALON που περιέχει BIOCEL για να ολοκληρώσετε έτσι τον κύκλο της γοητείας σας και να μην αφήσετε ούτε μια ρυτίδα να εμφανισθῇ. Το πρωί το δέρμα σας θα είναι φρέσκο, άπαλό, με όλη την νεανική λάμψη.

Δοκιμάστε και σεις και θα μείνετε νάταλμητη από την έπιτυχία σας.

καμιά αμφιβολία για την ενοχή του.

— Άλλ' ίσως ή σιωπή του όφειλεται σε κάποιο άλλο λόγο, είπε ο S.O.S. Υπάρχουν τόσα δράματα στη ζωή.

— Έχεις αρκετή φαντασία και άπορά πώς δεν σκέφτηκες ως σήμερα να γίνεις μυθιστοριογράφος, απάντησε με ειρωνικό τόνο ο πατέρας του. Η απόδειξίς είναι...

— Έστο! φώναξε, διακόπτοντάς τον ο S.O.S., που είχε χάσει πια την υπομονή του. Είπε ένοχος! Αν αυτό συμβαίνει, ή σκληρότης σας απέναντί μου είναι ακόμη περισσότερο άδικαιολόγητη. Θα σας άκουγα ευχαρίστως, αν, για όποιον οδήγησε έπαγγελματικό λόγο, μου ζητούσατε ν' απομακρυνθώ προσωρινά από τη Μύριελ, έφ' όσον δεν είχε διατυπωθή καμμία κατηγορία έναντιόν του πατέρα της. Άλλά να μου ζητάτε να εγκαταλείψω αυτό το κοριτσάκι των δέκα έπτά χρόνων, τη στιγμή που έχασε τα πάντα στον κόσμο, είναι τερατώδες! Μήπως θέλετε ν' ακολουθήσω το παράδειγμα όλων εκείνων που ζούσαν ως χθές από την εύνοια και την υποστήριξη του πατέρα της και που αύριο, όταν την συναντήσουν στο δρόμο, θα προσποιηθούν ότι δεν την πρόσεξαν;

— Ηρέμησε! του είπε ο άνακριτής. Διαλογώ την ταραχή σου. Άλλά, στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να παραμερίσεις το αισθήματά σου και ν' άκούσεις μόνον τη φωνή της τιμής και του καθήκοντος.

— Έ, λοιπόν, όχι! φώναξε ο S.O.S. Δεν αισθάνομαι τη δύναμη να εγκαταλείψω τη Μύριελ, οτιδήποτε κι' αν συμβή!

— Αρνείσαι, λοιπόν, να με άπακούσης;

— Άρνούνται να φανώ άνανδρος!

— Και τα μυστικά που σου φανέρωσα πριν από λίγο;

— Ησυχάστε, πατέρα μου! Σας έδωσα τον λόγο της τιμής μου. Μπορείτε να βασίζεστε σ' αυτόν! Όσον άφορά την άνακρίσι σας, σας πληροφορώ ότι ακολουθείτε πολύ άσχημο δρόμο. Έχω σοβαρούς λόγους και ίσως στοιχεία, που θα μπορούσαν να σας πείσουν για το αντίθετο... Θα ήταν καλύτερο αν έρευνούσατε το παρελθόν του κυρίου Πεσκάρα...

— Ίσως, μάλιστα, να σας μιλούσε ο ίδιος γι' αυτό, αν άφηνετε κατά μέρος τις γελοιότητες και άσύστατες κατηγορίες σας...

Ο άνακριτής τινάχτηκε από τη θέσι του.

— Τι είναι εκείνο που ξέρετε; ρώτησε. Και ποιά στοιχεία κατέχετε;

— Αυτή τη φορά, απάντησε ο S.O.S., ήρθε ή σειρά μου να σιωπήσω. Δεν πρόκειται να σας πω τίποτε, γιατί ξέρω πώς είσαστε προκατειλημμένος σ' αυτή την υπόθεση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΟΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Άριστος Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61.
1ος όροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ»
Τηλ. 28-407

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

18ον —Ναί, απάντησε με σταθερή φωνή ο Ναδάρος.

—Κι' ενώ το ξέρατε, σιωπήσατε;

—Σας είπα ότι ο σκοπός μου ήταν να κάμω την Έβελιν να περιφρονήσθ, αν όχι να μισήσθ τον Χάρρυ Πράις. Η καταδίκη του ως δολοφόνου έζητηρετούσε τα σχέδιά μου.

Δεν είχα, λοιπόν, κανένα λόγο να φανερώνω την αλήθεια.

—Έπειτα απ' αυτή την κατηγορηματική όμολογία του Χουάν Ναδάρος, το δικαστήριο θεώρησε περιττό να ζητήσει άλλες αποδείξεις.

Η έμμηγορία των ενόρκων ύπηρχε όμοφωνη. Μ' αυτόν ο Χάρρυ Πράις εκηρύσσεται άθώος.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου, αφού άνακοίνωσε την άπόφασί με την όποιαν ο Χάρρυ Πράις άπηλλάσσεται από κάθε κατηγορία έναντιόν του και άπεδίδετο άσπιλος στην κοινωνία, γύρισε προς το μέρος του Χουάν Ναδάρος και του είπε με άυστηρό τόνο τα έξης:

—Όταν θα έρθη ή κατάληψη στιγμή, ή δικαιοσύνη θα σας κρίνει για τα έγκλημά σας. Επιδιώκω, όμως, να σας πω από τώρα ότι ως δικαστής και ως άνθρωπος δεν βρίσκω κανένα έλαφρυντικό στην περίπτωση σας. Ό,τι έκάματε ως τώρα δεν ήταν άποτέλεσμα μιας στιγμιαίας παραφοράς. Σχεδιάσατε προσεκτικά τα έγκλημά σας και τα μελετήσατε ως τις τελευταίες τους λεπτομέρειες. Η εύθυνη σας είναι ν' αυτό μεγαλύτερη. Κανένα άνθρωπινο δικαστήριο δεν θα μπορέσει ποτέ να σας κρίνει με έπιείκειαν. Εύχηθήτε, τουλάχιστον, να σας ευσπλαγχνισθ ό Θεός και να σας συγχωρήσθ! Είναι ή μόνη έλπίς που σας μένει.

Ο Χουάν Ναδάρος βγήκε λυγισμένος στα δύο από την αίθουσα του δικαστηρίου. Ήταν πια ράκος. Περνώντας μπροστά από την Έβελιν, σταμάτησε για μία στιγμή και κάτι θέλησε να της πη. Άλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του. Τό βλέμμα του, ώστόσο, ήταν περισσότερο εύληπτο. Κι' εξέφραζε τη συντριβή και τη μετάνοια...

Ο γάμος

Υπολειπόταν μία ακόμη διατύπωση, για να συμπληρωθ ή εύτυχία του Χάρρυ Πράις και της Έβελιν. Νομικώς, ή Έβελιν ήταν

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ

πάντοτε σύζυγος του Χουάν Ναδάρος.

—Άλλ' ή έμμεση καταδίκη του τελευταίου, κατά την άναθεώρησι της δικής του Χάρρυ Πράις, διηκούλυε κατά πολύ τα πράγματα. Οι δικασταί δεν διάτασαν πια να της δώσουν το διαζύγιο που είχε ζητήσει.

—Έπειτα από είκοσι ήμέρες, όλες οι διατυπώσεις είχαν τελεσθ. Η Έβελιν είχε άνακρίσει πια το πατρικό της όνομα κι' ήταν έλευθερη να διαθέσθ όπως ήθελε τον έαυτό της.

Ο μόνος που είχε άγνοήσει ως τότε το δράμα της, ήταν ο πατέρας της. Άπασχολημένος με τις υποθέσεις του στην Κούδα, φανταζόταν πώς ή κόρη του ζούσε ευτυχισμένη.

Η Έβελιν, από τ' άλλο μέρος, είχε θεωρήσει περιττό να του γράψη τίποτε. Μ' όλο που άγαπούσε και σεβόταν τον πατέρα της, διατηρούσε στο βάθος της ψυχής της μία πικρία για τη στάσι που είχε δείξει απέναντί της. Γιατί ήξερε πώς ενόρυσσε πάντοτε το Ναδάρος, έλπίζοντας, πώς, χάρις στη συνδρομή του, θα κατάφερε να γλυτώσθ από τη χρεωκοπία και την καταισχύνη που τον άπειλούσαν.

—Έτσι, ό τραπεζίτης Βέσκοτ έμαθε τα άφορώντα την κόρη του από το θορυβό που έγινε στις έφημερίδες. Έτρεξε τότε στη Νέα Υόρκη, όπου έφθασε μερικές ήμέρες μετά την άθώωσι του Χάρρυ Πράις.

Η συνάντησίς του με την κόρη του ήταν συγκινητική. Η Έβελιν, ξεχνώντας κάθε πικρία, ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

— Πατέρα μου, του είπε, ά-

—Οί γάμοι τους έγιναν έπειτα από λίγον καιρό. Οί δύο νεόνυμφοι έφυγαν άμέσως για ένα νησάκι του Ειρηνικού, όπου πέρασαν το μήνα του μέλιτος.

Μ' όλο, όμως, που έπιθυμούσαν να παραμείνουν περισσότερο εκεί, δεν μπόρεσαν, γιατί ήσαν κι' οι δύο ουσιαστικά μάρτυρες στη δίκη του Χουάν Ναδάρος.

Η δίκη είχε όρισθ για τις 17 Άπριλίου. Άλλά, το πρωί αυτής της ήμέρας, ο δεσμοφύλαξ που μπήκε στο κελλί του Ναδάρος για να τον είδοποιήσθ ότι είχε φθάσει το άπόσπασμα, που θα τον ώδηγούσε στο δικαστήριο, τον βρήκε νεκρό. Όπως εξακαίωσε ή γιατρός που τον εξέτασε, είχε πάρει μία ισχυρή δόσι ύδροκυσανίου. Η άνακρίσις δεν κατάφερε να μάθθ ποτέ πού το είχε βρή.

Ίσως είχε προμηθευθ πρό καιρού το εξααιρετικά δραστηκό αυτό δηλητήριο και το είχε κρύψει επάνω του για την κακή ώρα...

παντώντας στις έπιπλήξεις του, γιατί δεν του είχε καμει γνωστό το μαρτύριό της, άς μη μιλούμε πια γι' αυτά τα πράγματα. Κι' έγω, άλλωστε, προσπαθώ να τα ξεχάσω κι' είναι στιγμές που φαντάζομαι πώς δεν συνέβη ποτέ τίποτε και πώς είμαι θύμα της άρρωστημένης φαντασίας μου. Δεν θα χρησίμευε σε τίποτε αν σας άνησυχούσα. Κι' άλλωστε, ήθελα να ήμουν άνεπηρέαστη στο λυσσαλέο άγώνα που είχα άρχισει για ν' άποκαλύψω την αλήθεια. Ξέρω καλά πώς ποτέ δεν θα μ' έμβαρύνετε και πώς, τούναντιόν, θα κάνατε τα πάντα για να με πείσατε να παραιτηθώ απ' αυτόν τόν άγώνα. Να γιατί δεν σας είπα τίποτε ως τώρα.

—Έχεις δίκη, κόρη μου, απάντησε ο πατέρας της, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του. Η ιδέα του χρήματος με είχε τυφλώσει κι' έβλεπα στο Ναδάρος μόνον τόν άνθρωπο που με είχε σώσει από την καταστροφή. Νομίζω, άλλως τε, πως είμαι κι' έγω ύπευθυνος για το δράμα που έζησες...

—Όχι, πατέρα! φώναξε ή Έβελιν. Δεν πέρασε ποτέ αυτή ή ιδέα από το μυαλό μου. —Κι' όμως, κόρη μου, αυτή είναι ή αλήθεια, απάντησε ο πατέρας της. Αισθάνθηκα μία μεγάλη άνακούφισι, όταν έμαθα πώς ο Χάρρυ Πράις είχε πνιγί. Γιατί φανταζόμουν πώς, μετά το θανάτο του, δεν θα είχες καμμία αντίρρηση να παντρευθ το Ναδάρος...

Ναί, Έβελιν, πόθησα μ' όλη μου την ψυχή αυτό το γάμο κι' έκαμα τα πάντα για να σέ πείσω να βγάλης από το μυαλό σου το Χάρρυ Πράις και να δεχθής ως σύζυγο το Ναδάρος... Αν δεν ήμουν έπηρεασμένος από την ιδέα του χρήματος, ίσως νάδλεπα ψυχραιμότερα τα πράγματα και να καταλάβαινα τότε ότι σέ παρέδιδα σ' ένα δημιό, για να σέ βασανίσθ και να σέ κάμω δυστυχισμένη.

—Ξεχάστε τα αυτά, πατέρα, ξαναείπε ή Έβελιν. Άς μην άναγκυριζώμε πια στο παρελθόν. Είμαι τόσο ευτυχισμένη τώρα...

Οί γάμοι τους έγιναν έπειτα από λίγον καιρό. Οί δύο νεόνυμφοι έφυγαν άμέσως για ένα νησάκι του Ειρηνικού, όπου πέρασαν το μήνα του μέλιτος.

Μ' όλο, όμως, που έπιθυμούσαν να παραμείνουν περισσότερο εκεί, δεν μπόρεσαν, γιατί ήσαν κι' οι δύο ουσιαστικά μάρτυρες στη δίκη του Χουάν Ναδάρος.

Η δίκη είχε όρισθ για τις 17 Άπριλίου. Άλλά, το πρωί αυτής της ήμέρας, ο δεσμοφύλαξ που μπήκε στο κελλί του Ναδάρος για να τον είδοποιήσθ ότι είχε φθάσει το άπόσπασμα, που θα τον ώδηγούσε στο δικαστήριο, τον βρήκε νεκρό. Όπως εξακαίωσε ή γιατρός που τον εξέτασε, είχε πάρει μία ισχυρή δόσι ύδροκυσανίου. Η άνακρίσις δεν κατάφερε να μάθθ ποτέ πού το είχε βρή.

Ίσως είχε προμηθευθ πρό καιρού το εξααιρετικά δραστηκό αυτό δηλητήριο και το είχε κρύψει επάνω του για την κακή ώρα...

ΤΕΛΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η κοπέλλα είχε άνελθ από το τσίνο στο Παρίσι, στη Γκάρ - Ντέ - Λιέν, μαζί μ' εμένα. Ήταν πολύ νέα και είχε ένα πόσοπο όνομάκι με κανονικά ναοικηποιστικά. Εύνοιστήθηκα, που ήμιασε σι' όμάς από στο όμοιο διαμέρισμα του Βογκόν - Λί. Μ' όφανε να διαλέξω όποιον κορεβάτι ήθελα. Ήταν ναοιστωμένη και δειλή.

—Σας πειράζει να κάμνισω με ώσπρε με νλκειά φωνή. —Καθόλου της απάντησα. Ήταν φανερό πως καμιά απ' τίς δύο μας δεν βιαζόταν να κοιμηθ. Πιάσαμε κουβέντα. Ήθεσε ποιά ήσουν διαβάσε πάντα τα μυθιστορήματα που έγραφα. Είπε δ' ή φωτονοσσία μου σ' ένα περίοδικό κι' άμ' όσας μ' άναγνώρισε.

—Έρετε, μου είπε έκλσφα διαβάοντας τίς περιπέτειες των ήρωών σας. Μου άρεσε πολύ ή ιστορία της Χοστίνας που.

—Πνιγώσατε εδώ μέσα. Είπα εσφινικά. Θέλετε να βνούσε στο διάδραμα.

Βγήκαμε στο διάδραμα του έσπρε. Ένας μόνο ταξιδιώτης βρισκόταν εκεί που μας νύοιζε την πλάτη. Γι' αυτό δεν τόν άναγνώρισα άμέσως.

Η κοπέλλα, που πρόσφερε ένα τσιγάρο και ναύδωσε φωτι.

—Εύνοιστώ θεοποιή.

—Με λένε Μονίκ. Να με φωνάζετε με τ' όνομά μου.

—Τότε ό ταξιδιώτης νύοισε μας κύτταε και με πλσίσσε.

—Από πού έδνεσαι. Μαρία. Τι σύμπτωση! είπε.

—Απ' το Παρίσι. Άπόγνησα.

—Κι' ένώ ήμουν από Παρίσι. Ένα μήνα.

Τα μάτια του ήσαν σπινθηρά πάνω σ'ι.

Μονίκ. Ένώ έμεινα δύο μέρες, τρύ απάντησα.

Είπα τα ήπτερα σου. Εδώ και δέκα πέντε μέρες στο Μιλάνο άναπτή μου.

Κάλο. Η καμμένη ή ήπτερα μου.

Μου νάσσει κόρη μέσα. Ό κόσμος είναι πολύ μικρός. Μαρία. Είμαι εύνοιστημένος που σε συνάντησα.

—Δεν νυστάζω. Άς κουβεντιάσουμε.

—Όσπρε, άκολούθησε σιωπή.

Γα μάτια του Κάλο κύττααν διατοκά. Τη Μονίκ. Τα βλέμματα και των δύο έλκονταν σ'ι κοριόε τους άνοιξαν να φωνάζονταν.

Να, σου παρουσιάζω. Κάλο. Η θεοποιήσα Μονίκ. Είπα.

—Χαίρω πολύ, είπε τυπικό ο Κάλο. Μά την κύτταε σαν τυφλό που έανθόθηκε το φως του.

Κάποια στιγμή ή Μονίκ υπήκε στο διαμέρισμα του Βογκόν - Λί.

—Είπε πώς πολύ ώρα. Είπε τότε ο Κάλο π' έμένα. Μου άρεσε πολύ. Έναι κάτι το δικό της.

Πάω να το έξηγώ. Ξέρεις πολλές φορές δεν καταλαβαίνω πώς έσπρε στο ταξίδια πέντε νύοια μου δίνω με φατερούα πτα πασάλα.

Χαυονέλασα. Ήθεσε πως όλες οι γυναίκες τόν έπνιόνταν. Μά τότε περνούσε μαζί τους λίγον καιρό και ύστερα άδισσοόσε.

—Πότε μου δεν ήσπκα μία νύοια. Έσπρε. Η Κάλο που να με κάμν να νύοισα συγκίνησι. Ταναν. Δεν αισθάνθηκα τέτοιο πάνα ως τώρα. Μά βλέποντας αυτή την κοπέλλα.

—Συνγνώμη. Κάλο. Τού είπα έσπρε.

Και μπήκα κι' έγω στο διαμέρισμα. Δεν νυστάζω για να κοιμηθ. Ήθελα να δώ τη Μονίκ. να μάθω γιατί είχε φωνή εσφινικά απ' τη συντροφιά μας.

Η Μονίκ καθόταν πάνω στο κορεβάτι άκίνητη με τα μάτια υιοσκέλιστα. Μόλις με κατάλαβε, μου είπε:

—Έρετε ή φίλές σας είναι πολύ συμπαθητικός. Βέβαια, ύπασουν νιλιόες άντρες στον κόσμο συμπαθητικοί. Μά αυτός δεν υιοαίσε με τους άλλους. Κι' όταν σε κύτταε ένει ένα τόσο νλκρό βλέμμα. Τη νύοιζετε από καιρό;

—Εδώ και είκοσι νύοια.

—Είκοσι νύοια. Για πέντε μου κάτι νι' αυτόν.

—Ο Κάλο είναι άναπτήος και καλός φίλος. Δεν είναι απ' αυτούς που έσπρενται είκοσι ταξίδια φορές στη ζωή. Είναι ένας τισθηστικός τύπος. Την ήμερα. που θα έσπρενται θάνν νι' πάντα.

—Το κατάλαβε άμέσως. Είπε ή Μονίκ. πώς είναι τέτοιος τύπος και για το λόγο αυτό μου άρεσε άμέσως.

—Γιατί δεν βγαίνετε τότε στο διάδραμα. Ο Κάλο θα ήταν εύνοιστημένος να κουβεντιάσθ μαζί σας. Είναι καλός φίλος. Μπορείτε να τού ένετε έπισητοσύνη.

Η Μονίκ με κύτταε στα μάτια. Το πόσοπώ της είναι υιοσπασί όθνης τέτοια, που φοβόθηκα υπώπε έσπρεσθ σε λυγμούς. Μά όνι. Δεν έκλσφε. Άντήνησε ένα γέλιο μονοκό. Πανωμένο αλλόκοτο. Την έβλεπα να γελά δίνω να καταλαβαίνω. Η έκφρασι τού προσώπου της είναι αλλάξει. το στόμα της. είναι ηγερόν στασθόσει απ' το υιοσπασμό.

Τέλος ή Μονίκ έσπρε να γελά και πιάνοντας το γέλι μου. έσπρε στο δικό της.

—Συνγνώμη με. Είπε με κομμένη φωνή, έσπρε τόσο καλή.

—Τι συμβαίνει. Μονίκ; άσπρε άησυχών. Πέντε μου τί ένετε!

—Άσπρε ή Μονίκ άνοιξε την τσάντα της.

—Ναί, σε σας υποσώ να μιλήσω. Ξέρε νάσπρε την ιστορία της Χοστίνας και των άλλων άτυνων κοριτσιών που σπατα-

λούν τη ζωή τους που την ναοαίζον. Μά δεν είναι κακά κορίτσια. άκόμα κι' αν... Ό! είναι τομερό... Κυττάτε έσπρε... Δεν καταλαβαίνω καλά. Μουδίνω διαβάσα ναοισία. το διαβάτοί της ένα ένγησο με πολλά κινητά ναοισία. μία άδεια της άστυνοίας και μία ταυτότητα κίτοινη μέσο σε μία θήκη από πέλλοφάν. —Νά έγω είμαι αυτή. αυτά είναι τα ναοισία μου. φώναξε. Δεν συνανίσετε που μ' άγγίζετε. που άναπνέετε τον ίδιο άέρα μ' εμένα. μία άασπρωλή. —Όχι. Μονίκ. είπα όνι.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ναί. δεν την συνανίσουνα και τώρα άκόμα. που είναι καταλάβε. τί σημαίνει όλ' αυτά τα ναοισία της. ή κίτοινη ταυτότητα το ένγησο με τα πολλά ναοισία. ή άδεια της άστυνοίας. Δεν ένοιωθα φοβή νι' τη Μονίκ. μόνον άπέραντο όικτο. άνακαλύποντας πώς άνηκε σ' έναν κόσμο δίνω φως.

—Είμαι μία άασπρωλή. να τί είμαι. είπα ή Μονίκ με τικόρο να-μόνελο. Έέπρε πάντα στη λάσπη. Όταν πρωτόνισα δεν καταλάβαινα τί έκανα. Έπειτα όταν με ήπαρ ή κατήφορος ήταν πια πολύ άσπρε. Είμαι είκοσι έφτα νύοια και πέντε δέκα ναοισία που...

—Φτάνει. Μονίκ. φτάνει! φώναζε.

—Είπε στιγμής που θάβηλα ν' αυτοκτονήσθ. είπε ή Μονίκ. μά δεν ένη το θάσος.

—Κάνε κουσάνιο. Μονίκ. Όλοι μας λίγο πολύ είμαστε άασπρωλή. Όλοι μας υποφέρουμε με έλπίσουμε.

—Τώρα πια τί υποσώ να έλπίσω. είπε ή Μονίκ.

—Εκείνη τη στιγμή νύπρε ή πόστα του διαμείσματος μας.

—Μαρία. κοιμήθηκε κιάλας. Ήταν ή φωνή του Κάλο.

—Όχι. Κάλο.

—Η πόστα μας άνοιξε και υπήκε ο Κάλο.

—Έλάτε στο διάδραμα να κουβεντιάσουμε. είπε.

Κύτταε τη Μονίκ μόνο αυτή. Η ν' κάτω απ' το βλέμμα του, κοκκίνισε. Έπειτα σπώθηκε και τόν άκολούθησε σαν υπνωτισμένη.

—Έγω δεν κοινώθηκα απ' τη θέσι μου. Σκεφτόμουν να τη συναντήσι τους αυτή τη μεγάλη συνάντησι. στη ζωή τους. που βαινόταν ότι ή μοισα τους την είχε προετοιμάσει έτσι από είσπρενία από άσπρενία. Τους κύτταε και τους δύο. Δεν μιλούσαν. Κυττάσανταν μεσ' στα μάτια, άναπνεν νύοια. άναπνόντουσαν.

—Έσπρε το βιβλίο που κρατούσε έσπρε απ' τα γέλια μου.

—Άκούσθηκε ένα τομερό τόναντα. κομμένη έπισητοσύνη.

—Τότε κατάλαβε πως είχε νύοι έσπρενία. Είναι μερικά ταξίδια έπισητοσύνη νύοια έλκω. καλός έπρεσ κάλο. Είπα. Τον Κάλο σκυμένο πάνω απ' τη Μονίκ να την φωνάζω μ' έπρενία. Μά ή Μονίκ δεν άπαντούσε πια! Αίμα πνιγτό μου.

—Έδνε απ' το σπασμένο στόμα της.

—Ο Κάλο σπώσε τα μάτια του πώς έμένα.

—Ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή μου. που πόθησα να παντρευτώ μία γυναίκα. ή πρώτη φορά σπώσε υπώοισι. Μίλησε μαζί σου! Σαί είπε τ' όνομά της.

—Δεν έσπρε τίποτε νι' τη Μονίκ. μόνο το όνομά της. απάντησα.

—Οα θνούμε τα ναοισία της. έσπρε. Θα μάθω ποιά ήταν.

—Άκόμα και τώρα, που πέρασε ένας νύοιος από τότε. ο Κάλο έσπρε και μου μιλάει νι' τη Μονίκ.

—Να τη νάσω μόλις τη βροκά. Και να μην έσπρε τίποτε τίποτε νι' αυτή. Είναι τομερό. Μαρία!...

—Αποφύνα νι' τον κύτταε. Πάει πολλές καιρές. που έκαμα στο τάκι νι' ναοισία. Έκαστη την πραγματικότητα, την άσπρωλή ζωή της...

—Η Μονίκ έσπρενίστηκε με το θανάτο της.

—Τουλάχιστον να ήξερα ποιά ήταν. Λέει ο Κάλο. Κάποτε φαντασώ τη ζωή της. Δεν θα ήταν απ' το Παρίσι. Ίσως απ' την Πραβηνία. Ίσως νύοι σε ένα όμοιο έξονικό σπινι. γεμάτο λουλούδια και πουλιά. Θα περνούσε μία ζωή όλο γελώνη. ή άπλοπτα άναμια στους δικούς της. Όταν εύτυνημένη. Και φανόταν τόσο δειλή. τόσο άνη!

—Ναί. νι' Κάλο. τού άπαντά μόνο.

—Με μία λέει μου θα άπασσασ να καταστρέψω όλη αυτή την είκόνα της Μονίκ και ν' αλασώσω την όδον του Κάλο. να τη σπώσω μονοκό. Μά θέλω μετά τόν τρανικό θανάτο της Μονίκ να μείν στην καρδιά του Κάλο ή είκόνα της άνη. λευκή σαν είκόνα άννέλου.

MARIA KAZAMIELLA

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ἀία τοῦ αὐγοῦ

Κατ' ἐξοχὴν τροφή των παιδιῶν

Τὸ αὐγὸ τῆς κόττας συγκαταλέγεται με-
ταξύ των τροφῶν ποὺ εὐνοῦν τὴν ἀνάπτυξη.
Γι' αὐτὸ, εἶναι ἀπαραίτητο στὰ παιδιά καὶ
τοὺς νέους.

Τὰ συστατικά τοῦ αὐγοῦ εἶναι τέσσερα.
1. Τὸ κέλυφος, ποὺ ἀποτελεῖται κυρίως ἀ-
πὸ ἄλατα ἀσβεστίου. Ἡ σύστασίς του, ἀνα-
λυτικώτερα, εἶναι ἡ ἑξής:

Ἀνθρακικὸν ἀσβεστίνιον	93,70%
Ἀνθρακικὸν μαγνήσιον	1,30%
Φωσφορικὰ ἄλατα	0,75%
Ὀργανικὲς οὐσίες	2,25%
Νερό	2.—

2. Ἡ μεμβράνη ποὺ βρασκεύεται στὸ ἐσωτε-
ρικό τοῦ κελύφους. Στὸν μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς
πόλους τοῦ αὐγοῦ εἶναι διπλὴ καὶ τὸ ἓνα τῆς
μέρους ἐπικολλάται στὸ κέλυφος, τὸ δὲ ἄλ-
λο στὸ ἀσπράδι. Ἐστὶ σφραγίζεται ἓνα κε-
νὸν, ποὺ καλεῖται ἀεροθάλαμος.

3. Τὸ λευκὸ (ἀσπράδι), ποὺ ἀποτελεῖται ἀ-
πὸ λευκωματῶν οὐσίες. Ἡ σύστασίς του
εἶναι ἡ ἑξής:

Νερό	85,70%
Λιπαρές οὐσίες	12,70%
Λιπαρές οὐσίες	0,30%
Υδατάνθρακες	0,70%
Ἀνόργανα στοιχεῖα	0,60%

4. Ὁ κροκός, ποὺ εἶναι ἓνα κύτταρο ἀνα-
παγωγῆς, Γονιμοποιούμενον, μὰς δίνει τὸ
ἐμβρυον. Ἡ σύστασίς του εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Νερό	50,80%
Λιπαρές οὐσίες	16,30%
Λιπαρές οὐσίες	31,70%
Υδατάνθρακες	0,10%
Ἀνόργανα στοιχεῖα	1,10%

Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ περιέχει μιά οὐσία,
ποὺ καταστρέφει τὰ μικρόβια. Ὁ κροκός, ἔξ-
ἄλλου, περιέχει φωσφορούς λιπαρές οὐ-
σίες, ποὺ συντελοῦν στὴν ἀνάπτυξί τοῦ νε-
ρικοῦ συστήματος. Λιπαρὰ δέξαι ἀνάλογα με-
τὰ τὰς βιταμίνες καὶ ποὺ προστατεύουν τὸ δερ-
μα ἀπὸ ὀξισμένες παθήσεις (ἐκζεμα κλπ.)
βιταμίνες Α, Β, Ε, Β1 καὶ Β2.

Τὸ πρωτεϊνικὸ κύτταρο τοῦ κροκοῦ περιέ-
χει ἐπὶ πλεον αἰνιρδέα, ποὺ παίζουν σημα-
ντικὸ ρόλο στὴν ἀνάπτυξί. Τὸ αὐγὸ περιέχει,
τέλος, διάφορα ἐνζύμα, ποὺ διεγείρουν τὴν
λειτουργίαν των κυττάρων τοῦ οργανισμοῦ.
Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι αὐτὲς οἱ πολυ-
τιμες ιδιότητες τοῦ αὐγοῦ δὲν καταστρέφον-
ται μετὰ τὸ βράσιμο. Τὸ μὴ νοπὸ αὐγὸ, ἀποτε-
λεῖ ἰδωδὴ ἐστία γιὰ τὴν ἀνάπτυξί διαφόρων
μικροβίων (π.χ. τοῦ παρυσταφικοῦ Α καὶ Β,
τῆς σαλμονέλλας κλπ.).

Τὸ αὐγὸ, λόγω τῶν συστατικῶν του, υπο-
ρεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τελείως τὸ κρέας. Τὸ
ἀσπράδι τοῦ περιέχει δύο πολυτιμώτατα ἁ-
μινοξέα καὶ ὁ κροκός τοῦ σίδηρο καὶ χαλκὸ.
ποὺ παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στὸ σφραγι-
σμὸ τοῦ αἵματος τοῦ ἐμβρύου.

Οἱ ἐνδοὶ τοῦ αὐγοῦ υπενθυμίζουν ὅτι τὸ
λευκωματὶ τοῦ ἀνθρώπου στὴν ἐπιδόσει τῶν
γαστρικῶν καὶ παγκρεατικῶν ὑγρῶν. Αὐτὸ ἰ-
σχύει, ὅμως, μόνον γιὰ τὸ ὡστὸ αὐγὸ, ὅχι καὶ
γιὰ τὸ βρασμένον. Μιὰ ἀλλὴ ἐπιβλαβὴ οὐσία
ποὺ περιέχει εἶναι ἡ νοπτοροδὴ. Ἡ ἐπιδό-
σις τῆς ἐκδόλῳται κυρίως στὸ ἥπαρ.

Γιὰ νὰ εἶναι ὠφέλιμο τὸ αὐγὸ, πρέπει νὰ
τὸ τρώμε φρέσκο. Ὡς φρέσκο θεωρεῖται ὅταν
δὲν ἔχει ἡλικία μεγαλύτερη τῶν 15 ἡμερῶν
κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ τῶν τοῶν ἐβδόμῳ-
νων κατὰ τὸν χειμῶνα.

Τὰ αὐγά, ποὺ διατηροῦνται μέσα σὲ γαλά-
κτωμα ἀσβεστοῦ, στὴν αἰμο, στὰ πίτουρα,
στὸ σιτάρι, στὸ κοῦβάσι κλπ. ἔχουν μικρότε-
ρη θρεπτικὴ ἀξία, περιέχουν λιγώτερες βι-
ταμίνες καὶ, ὑπὸ ὥσιμνες προϋποθέσεις,
υπορῶν νὰ διαταράξουν τὴν πεπτικὴν ἢ ἡπα-
τικὴν λειτουργίαν, νὰ προκαλέσουν ἐπικίνδυ-
νες μολύνσεις κλπ.

Ἡ ψύξις, ποὺ συνίσταται στὴ διατήρησι
τῶν αὐγῶν σὲ θερμοκρασία 0-5 δὲν εἶναι ὡς
ἀποτέλεσμα αὐτὰ τὰ μειονεκτικώτατα.

Τὰ κομμοβασιζόμενα μετὰ γνικὰ μέσα αὐγά,
καθὼς καὶ τὰ αὐγά σὲ σκόνη, εἶναι ἀπολύτως
καταδικαστέα.

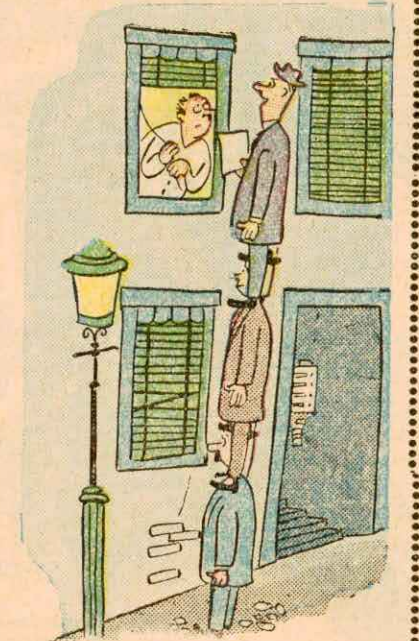
Οἱ πολυτιμὲς σκετικὰ μετὰ τὸ αὐγὸ εἶναι λι-
γώτερο σοβαρὰ ἀπὸ ὅτι φανταζόμεσθα. Ἐφ'
ὅσον δὲν ὑπάρχει διαρροία, οὐσιαστικῶς, ἔκ-
ζεμα, γαστρικὲς ζωώσεις, ἐντομ. κεφαλαλ-
γία, ἡπατικὲς καύσεις (σπασμὸς τῆς νοπ-
δόγου κύστεως), καὶ ἄλλοι λόγοι δὲν ἀπαγο-
ρεῖ τὴ νοπὴ αὐγῶν.

Πολλὲς περὶπτώσεις μὴ ἀνεκτικότητος τοῦ
δογανισμοῦ υπορῶν νὰ ἐξαφανισθοῦν. ἂν
βασάμεν τὸ αὐγὸ μέσα σ' ἓνα αἰολοῦνο μύ-
μα. Τὰ αἰτομα ποὺ δὲν ἀνεγείνται τὸ αὐγὸ
οὔτε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο βρασμένον εἶναι πολ-
λὸ λίγα.

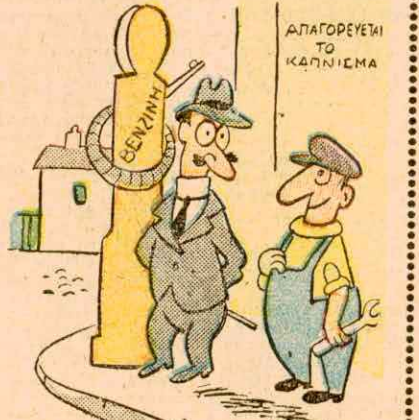
Οἱ ἡπατικοὶ οἱ ἀσθμητικοὶ οἱ πᾶσνον-
τες ἀπὸ λίθιασι καὶ οἱ πᾶσνοντες ἀπὸ
νὰ κάνουν μετρία νοπὴ αὐγῶν.

—Γνήσιο ἀνατολίτικο χαλί,
κυρία μου!...

—Ὑπηρεσία ἐπιτάξεων!...
Θέλουμε νὰ δοῦμε ἂν μενὴ ποῖ-
ματι μετὰ σὰς κι' ἡ πεθερά σας!

—Πᾶνε δύο ὄρες ποὺ στέκεστε ἐ-
δῶ. Προμένετε κανένα;
—Ὁχι! Προσπαθῶ νὰ κόρω τὸ
τσιγάρο!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΩΝ

Δυὸ καλλιτέχνιδες τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου,
ἡ Νταμιὰ καὶ ἡ Μαροῦλ Σαντάλ, σας δι-
νουν παρακάτω μερικὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν
καλλονὴ σας:

ΝΤΑΜΙΑ: Μὴ χρησιμοποιεῖτε σαποῦνι γιὰ
τὸ πρόσωπο, καθαρίζετε τὸ ὅμως καλὰ κατὰ
βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε, μετὰ μίαν εἰδικὴν κρέμα.
Ἐπειτα τ' ἀλείφετε μετὰ μίαν στυπτικὴν λοσιὸν
καὶ τοῦ βάζετε κομπρέσες μετὰ ζεστὸ νερό.
Λουζετε τὰ μαλλιά σας δύο φορές τὴν βδο-
μάδα. Κάνετε καθημερινὰ ἓνα ζεστὸ μπᾶ-
νιο, καὶ κάθε τόσο ἓνα χαμῆμ.

ΜΑΡΣΕΛ ΣΑΝΤΑΛ: Χρησιμοποιεῖτε γιὰ
τὸ πρόσωπο μίαν κολντ-κρέμ ἀπὸ καὶ δίκως
ἀρώμα. Βάζετε τὰ χεῖλῃ σας, ὅχι ὅμως καὶ
τὰ μάγουλά σας. Ἀποφεύγετε τὸ ρίμμελ.
Κάνετε κάθε τόσο ἓνα ἐλαφρότατο μασσάζ
τοῦ προσώπου μετὰ λιπαρὴν κρέμα, ὥστε νὰ
ζεστὰ κομπρέσες ζεστές, κατόπιν ἓνα κομμάτι
πάγου, ποὺ τὸ κρατᾶτε πάνω στὸ πρόσωπό
σας, καὶ στὸ τέλος μίαν στυπτικὴν λοσιὸν.
Πλένετε τὰ μαλλιά σας μετὰ αὐγά. Τρώτε ἰδιῶς
ψητὰ κρέατα, πράσινα λαχανικά καὶ φρούτα
κι' ἀποφεύγετε τὰ γλυκίσματα, τὰ δρεκτικά
καὶ τὸ ἀλκοόλ.

Ἡ οὐσὴ τοῦ σκόρδου

Ἄν ἐφάγατε σκόρδο ἢ κρεμμύδι, μπορεῖ-
τε νὰ ἐλαττώσετε κάπως τὴν δυσωμία τοῦ
στόματός σας, μασώντας μερικὸς κόκκους
καφὲ ἢ ἓνα-δύο φρέσκα καρυδιά.

Για τὸ γραφεῖο σας

Στὰ γραφεῖα χρησιμοποιεῖται πολὺ ἓνα
σφουγγαράκι ἀπὸ καυστοῦς, γιὰ νὰ βρέχῃ
καὶ δαχτυλὰ του, ὅταν ἐξυπλίσῃ βί-
βλια, ὅταν μετράῃ χαρτονομίσματα, κλπ.
Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ τὸ ἀναπληρώσετε ὡς
ἑξῆς:

Πάρτε ἓνα κομμάτι μᾶλλινο ὕφασμα, δι-
πλώστε τὸ σὺν στρόγγυλο φυτίλι λαμπας
καὶ βουτήχτε τὸ σ' ἓνα πλατύστομο μπου-
κάλι, γεμάτο μετὰ νερό. Ἡ ἀκρὴ τοῦ ὕφασμα-
τος πρέπει νὰ ἐφαρμόζῃ σὺν βούλωμα στὸ
στόμιο τοῦ μπουκαλιῶ καὶ νὰ προεξέχῃ λί-
γο πρὸς τὰ πάνω. Τὸ νερὸ θ' ἀπορροφᾷται
καὶ θ' ἀνεβαίνει ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ ὕφασμα-
τος, ποὺ θὰν διαρκῶς ὑγρὸ.

Τὸ ἀσπρὸ νανῆμα

Ἄν λέρωσαν τὰ ἀσπρὰ γάντια σας, μπο-
ρεῖτε νὰ τὰ καθαρίσετε μετὰ τὸν ἑξῆς τρόπο:
Φορέστε τὰ καὶ τρίψτε τὰ καλὰ μ' ἓνα
σφουγγάρι, μουσκεμένο πρῶτα μ' ἀποδοου-
ρωμένο γάλα κι' ὕστερα ποντράρισμα μετὰ
σκόνη ἀσπρῶν σαποουνιῶ. Κάθε τόσο, στυ-
βετε τὸ σφουγγάρι, γιὰ νὰ φεύγῃ τὸ ἀκά-
θαρτο ὑγρὸ. Ὑστερα, γιὰ νὰ ξαναπάρουν τὰ
καθαρισμένα γάντια σας τὴν ἀρχικὴ γυαλὶδα
τους, τὰ τρίβετε μ' ἓνα πανάκι βουτη-
γμένο σὲ μίγμα ἀπὸ ἓνα μέρη ἀσπράδι αὐ-
γοῦ καὶ οἰνοπνεύμα.

Τὸ ἀνέμη

Γιὰ νὰ φρεσκάρετε ἓνα μπουκέτο, βου-
τήχτε τὰ κοτσάνια τῶν λουλουδιῶν ἐπὶ με-
ρικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας δὲ βραστὸ νερό, ἀφοῦ
πρῶτα κόψετε λίγο τὴν ἀκρὴ τους.

Κούρσοις τῶν ποσῶν

Ἄν, ἔπειτα ἀπὸ μακρινὴν πεζοπορία,
τὰ πόδια σας εἶναι πολὺ κουρασμένα, μπο-
ρεῖτε νὰ τ' ἀνακουφίσετε ἀμέσως, τρίβοντάς
τα μετὰ χυμὸ λεμονιοῦ.

Τὸ τζαμί

Ὁ καλύτερος καὶ γρηγορώτερος τρό-
πος καθαρισμοῦ τῶν τζαμιῶν, εἶναι τὸ τρί-
ψιμό τους μ' ἓνα πανάκι βουτηγμένο σὲ
κοινὸ οἰνοπνεύμα.

Τὸ ροσὶ τῆς ἀβας

Ἄν ἔχετε στὸ ὑπόγειο ἓνα βαρέλι μετὰ
κρασί, ἀποφεύγετε νὰ φυλάτε ἐκεῖ μέσα κά-
θε ἄλλο πράγμα ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ στὸ
κρασί μίαν ξένην μυρωδιά.

Ὑψώσεις τῆς νο κορυφῆς

Θέλετε πολλὰς φορές ν' ἀνοίξετε μίαν ὑπο-
τίλια τῆς μύρας, ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὸ ἐλ-
δικο εργαλείο. Νὰ τί θὰ κάμετε, σὲ τέτοια
περίπτωσι: Πάιρντε ἓνα σκληρὸ ξύλο, π. χ.
ἓνα χάρακα, καὶ σ' ἀπόστασι δύο πόντων
ἀπ' τὴν ἀκρὴ του, βιδώνετε μίαν βίδα μετὰ
πλατὺ κεφάλι, ἀφαινοντάς τὴν νὰ προεξέχῃ
ἓνα πόντο περίπου.

Ἄν περάσετε τώρα τὸ κεφάλι τῆς βίδας
κάτω ἀπ' τὸ βούλωμα τῆς ὑποτίλιας, στη-
ρίζετε τὴν ἀκρὴ τοῦ ξύλου στὸ ἐπάνω μέ-
ρος τοῦ βουλωματος καὶ πιέσετε, θὰ ξεβου-
λώσετε εὐκολώτατα τὴν ὑποτίλια.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ἰδεώδη μεταφορικὰ μέσα γιὰ τὸν πόλεμο

Οἱ «Φτερωτοὶ ἀνεμόμυλοι» — ὅπως ἔχουν ἐπωνομασθῇ χι-
μομαρσινικά ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς τὰ ἐλικόπτερα —
θαυματουργήσαν στὴν Κορέα. Ἐσῶσαν περισσότερους
ὅπῳ 2.000 βαρεῖα πληγωμένων. Μετέφεραν ὁλόκληρες μά-
χιμες μονάδες ἐξω ἀπ' τὸν ἐχθρικό κλοιὸ ποὺ τὶς εἶχε περι-
κλώσει. Ἐφώτισαν ἐπανειλημμένως τὶς δυνάμεις ποὺ πολε-
μοῦσαν στὴν πρώτη γραμμῇ...

Οἱ τόσες ἐπιτυχίες τους ἔκσαν τοὺς στρατιωτικοὺς νὰ
μελετήσουν μετὰ περισσότερο ἐνδιαφέρον τὶς δυνατότητες τῶν
ἐλικόπτερου.

Οἱ μετακινήσεις τῶν στρατιωτικῶν μονάδων ἔγιναν ταχύ-
τερες, ἀφ' ὅπου τὰ μεταφορικὰ μέσα τους ἀρχίσαν νὰ κατα-
λίσκουν βενζίνη ἀντὶ γιὰ σὰν καὶ βρώμη, δηλαδὴ πρὸ
εἰκοσι ἐτῶν περίπου. Εἶχαν, ὅμως, κι' ἐξακολουθοῦν
νᾶχουν, ἀνάγκη ἀπὸ δρόμους. Πρέ-
πει νὰ συντηροῦν τοὺς ὑπάρχοντες
καὶ νὰ κατασκευάζουν καινούργιους.
Πρέπει νὰ φτιάχνουν γέφυρες πάνω
ἀπ' τὰ ποτάμια, μετὰ ὑλικά ποὺ με-
ταφέρονται ἐπίσης ἀπὸ δρόμους.

Ὅταν βρίσκονται στὰ βουνά, ὅ-
που δὲν ὑπάρχουν δρόμοι, οὔτε καὶ
μποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν χρεῖ-
σονται μουλάρια. Τώρα ὅμως ἔ-
χουν τὰ ἐλικόπτερα, ποὺ κάνουν ὁ-
λὴ τὴ δουλειὰ τῶν μουλარიῶν —
κι' ἐπὶ πλεον μποροῦν νὰ πετάξουν.

Νὰ γιατί ὁργανώνονται στὸν ἀμερικανικὸ στρα-
τὸ σὺνην μεταφορικῶν ἐλικόπτερου, μετὰ ὅπου
θὰ μετακινῶνται ταχύτερα οἱ μονάδες τοῦ πεζι-
κοῦ. Κάθε σμήνος θὰ ἔχῃ 21 «καμιόνια τοῦ ἀέ-
ρος» καὶ 2 μικρὰ «ἀερο-ταξί» γιὰ ἀναγνωρίσεις
καὶ ὑπηρεσία συνδέσεων. Σὲ μίαν δὲ μόνον πτή-
σι τοῦ τῶ σμήνος θὰ ὑπορῇ νὰ μεταφέρῃ στὴν
πρώτη γραμμῇ ἓνα ὁλόκληρο λόχο φαντάρων μετὰ
τὰ ἐφόδια του, ἀντικαθιστώντας περὶ ὅσον τὰ
φορτηγὰ αὐτοκίνητα.

Ἐνὰς μηχανοκίνητος λόχος πεζικοῦ μπορεῖ νὰ
διατρέξῃ μετὰ καμιοῖνα περὶ τὰ 250 χιλιόμετρα τὴν
ἡμέρα, μετὰ ταχύτητα 25 χιλιόμετρων τὴν
ὥρα. Στὸν ἀέρα, μπορεῖ νὰ ταξιδεύῃ μετὰ ταχύ-
τητα τετραπλασίως καὶ νὰ διατρέξῃ 1.000 χιλι-
όμετρα.

Ἐκεῖ ποὺ ἓνα καμιόνι κάνει μίαν μόνον διαδρο-
μῇ, τὸ ἐλικόπτερο μπορεῖ νὰ κάνει 3 ἢ 4. Ἐπὶ
πλεον δὲ, περνάει ἀπὸ δύσβατα ἐδάφη, ὅπου εἶναι
ἀδύνατον νὰ κυκλοφορήσῃ αὐτοκίνητο.

Ἡ διαφορά αὕτη τῆς ταχύτητος εἶναι σημαντι-
κὴ σ' ἓναν πόλεμο.

Τὸ ἀεροπλάνο ἔχει, βέβαια, μεγαλύτερη ταχύ-
τητα, χρειάζεται ὅμως μίαν μεγάλη καὶ ὁμαλὴ ἐκ-
τασι, ἓνα κανονικὸ ἀεροδρόμιο, ἐνῶ τὸ ἐλικό-
πτερο προσγειώνεται καὶ ἀπογειώνεται ἀπὸ μίαν
σπιθαμὴ γῆς, στὰ βουνά, στοὺς βάλτους ἢ στὴ
ζούγκλα.

Τὸ ἐλικόπτερο μπορεῖ νὰ πετάξῃ χαμηλὰ ἀ-
κόμη καὶ μετὰ καιρὸ ἀπαίσιο, μετὰ βαρεῖα συννεφιά,
χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ χτυπήσῃ πάνω σὲ κανένα
βουνό. Ἄν βρῇ ὑποστήριξη τοῦ ἓνα βουνό, ὁ πιλό-
τος σταματᾷ ἀμέσως, κάνει λίγο πίσω καὶ περ-
νάει ἀπὸ πάνω του. Στὴν προσγείωσι, τὸ ἐλικό-
πτερο δὲν χρειάζεται χώρον μεγαλύτερο ἀπ' τὴν
ἀπόστασι τῶν τροχῶν του. «Κάθεται» μαλακὰ
στὸ ἐδαφος σὰν... κλώσσα πάνω σι' αὐγά της!

Παρ' ὅλην ὥστόσο τὴν μι-
κρὴν ταχύτητά του, τὸ ἐλι-
κόπτερο ὑπερέχει ἀπ' τὸ ἀ-
εροπλάνο στὴν εὐκυνσία.
Κάνει «κόλπος» σὰν ἓνας μι-
κρὸς μάγκας ποὺ ξεφεύγει
ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸν κυνη-
γοῦν, ἀνεβαίνει καὶ κατακό-
ρυφα, κινεῖται ἐξαφνικὰ πρὸς
τὰ πίσω ἢ πρὸς τὰ πλάγια,
κι' ἔτσι δὲν ἀποτελεῖ κοθό-
λου εὐκόλο στόχο. Ἀλλὰ,
κι' ἂν ἀκούῃ γνιπθῇ ἀπὸ
βλήμα στὰ ζωτικά σημεῖα
τῆς μεγάλης ὀριζοντίας ἐ-
λικος, μπορεῖ ἀκόμη νὰ μεί-
νῃ στὸν ἀέρα ὥσπου νὰ τε-
λειώσῃ τὴν ἀποστολή του.
Αὐτὸ ἀπεδείχθη ἐπανειλημ-
μένως τὸν τελευταῖο καιρὸ
στὴν Κορέα.

Στὸν ὀρεινὸν πόλεμο, εἶ-
ναι ἀντικαταστάτο. Δὲν
χρειάζεται πιά νὰ μεταφε-
ρῶνται ὡς ἐκεῖ πάνω τὰ ἐ-

φόδια ἀπὸ μουλάρια ἢ ἀπὸ ἀνθρώπους, οὔτε καὶ νὰ οἰπών-
ται ἀπὸ ἀεροπλάνο, μετὰ τὸν κίνδυνον νὰ παρεκκλίνουν λίγο
καὶ νὰ χαθοῦν σὲ κάποιο βάραθρο. Τὸ ἐλικόπτερο φέρνει
στοὺς στρατιώτες, ὅτι
χρειάζονται ἢ τοὺς μετα-
φέρει ἐναερίως καὶ τοὺς

ἀφίνει μέσα στις ἐ-
χθρικές ἀκουσμένες
θέσεις.
Ὁ στρατηγὸς Κέ-
ιτς, διοικητὴς τῶν
Ἀμερικανῶν πεζοναυτῶν, ἔ-
ζητῆσε νὰ τὸν ἐφοδιάσουν μετὰ
πελώρια ἐλικόπτερου ἐφόδου.
Ἰκανὰ νὰ μεταφέρουν 35 ἄν-
δρες μετὰ ἐφόδια τους γιὰ
τὴν ἀποβάσει σὲ ἐχθρικές
ἀκτές. Ὁ μηχανικός Πιασί-
κι λοιπὸν ἐτοιμάζει κατὰ ἀκρίβη καλύτερο: τὰ
σχέδια ἐνὸς ἐλικόπτερου γιὰ 40 ἄνδρες. Ἐξ-
ἄλλου, ὁ «πατέρας» τοῦ ἐλικόπτερου Ἰγκὼρ Σι-
κόρσκυ φρονεῖ ὅτι μπορεῖ σήμερα νὰ κατασκευ-
ασθοῦν νέοι τύποι τοῦ γιὰ τὴν μεταφορὰ 125 ἄ-
νδρων μετὰ ταχύτητα 200 χιλιόμετρων τὴν ὥρα.
Προβλέπει δὲ ὅτι θὰ φθάσουν σύντομα τὴν ταχύ-
τητα τῶν 800 χιλιόμετρων.

Ὁ «Φτερωτὸς Γερανός» εἶναι γιγάντιο ἐ-
λικόπτερο, ἰκανὸ νὰ μεταφέρῃ ὁλόκληρα τμήμα-
τα γεφυρῶν πάνω ἀπὸ βουνὰ καὶ δάση καὶ νὰ
τ' ἀφίσῃ στὸ μέρος ὅπου θὰ χρησιμοποιοῦν.
Ὑστερα, ἐνῶ κατασκευάζεται ἡ γέφυρα, τὸ ἴδιο
ἐλικόπτερο πηγαίνει νὰ φέρῃ ἐναερίως τὰ τάνκς
καὶ τὰ βαρὶὰ κανόνια ποὺ θὰ περάσουν πάνω
ἀπ' αὐτόν.

Προβλέπεται ἔξ ἄλλου ἡ κατασκευὴ ἐνὸς
«ἀμφιβίου» ἐλικόπτερου. Αὐτὸ θὰ κινῆται στὸ
δρόμο, σὰν αὐτοκίνητο, κι' ὅταν βρῇ ἐμπό-
διο θὰ πετάξῃ ἀπὸ πάνω, θὰ προσγειωνεῖται
ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος καὶ θὰ συνεχίξῃ τὸ δρό-
μο του.

Τέλος, τὸ «κονερτιπλάνον» — ποὺ βρι-
σκεται ἀκόμη στὸ στάδιο τῶν μελετῶν —
θὰναι μίαν πτητικὴν μηχανὴν ποὺ θ' ἀνυψώνεται
κατακόρυφα ἀπ' τὸ ἐδαφος σὰν ἐλικόπτερο,
κι' ὕστερα θὰ συμπτύσσῃ τὴν μεγάλη ὀριζοντία
ἑλικοῦ καὶ θὰ μετακινῆται ὡς ἄλλες κατακόρυ-
φες, γιὰ νὰ πετάξῃ πρὸς τὸ ἐμπρός σὲν ἀε-
ροπλάνο, μετὰ μεγάλη δηλαδὴ ταχύτητα.

Φαντάζεται πλεον ὁ ἀμερικανιστὴς πόσο θὰ
διευκολυνθοῦν στὸ μέλλον οἱ συγκοινωνίες ὅ-
ταν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλικόπτερα ἀρχίσουν νὰ
χρησιμοποιοῦνται, ὅχι μόνον στὰ πεδία τῶν
μαχῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εὐκολίαν ἐκείνων ποὺ
ταξιδεύουν.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν δεκαετηρίδα, τὸ πολὺ
τὰ ταξίδια θὰ γίνονται ἐναερίως καὶ ὅλα τὰ
τροχαφόρα ἀπὸ τὸ σιδηροδρόμο ὡς τὸ αὐτο-
κίνητο θ' ἀναρτῶνται σι-
γά-σιγά καὶ θὰ λήθῃ ἡ βα-
σιλεία τους.

Τὸ ρολοὶ ποὺ κορυδίζεται
μόνο του

Στὴν Ἑλβετία ἐστῆσαν
ἓνα ρολοὶ ποὺ κορυδίζεται
μόνο του. Ὁ μηχανισμὸς
τοῦ περιέχει μίαν πτητικὴν
οὐσία, κλεισμένη ἐρμητικὰ
σ' ἓνα μεταλλικὸν τμήμα.
Μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει ἓνα
ἴδιον «φωσφορικὸν», ποὺ
περιέχει ἓνα ἐλατήριο κι'
εἶναι βυθισμένη ἐντὶ χημικῆς
οὐσίας. Ὅταν λοιπὸν ἀνε-
βῇ λίγο ἡ ἐξωτερικὴ θερμο-
κρασία αὐξάνεται ἡ πίεσις
τῶν ατμῶν τῆς πτητικῆς
οὐσίας, συμπίεζεται ἡ «φω-
σφορικὴ» καὶ, μ' ἓνα κα-
τάλληλο μηχανισμό, κορυ-
δίζεται τὸ ρολοὶ αὐτομάτως

Πελώρια ἐλικόπτερα.

ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

υντορακτικές επ'καλύψεις του περιήφρου Μεγρου άσους του μάσκετ ξέρμον Χουαίτ

Συντορακτικά άλλα η τικά σκανδαλα ξεσπασαν εδώ και λίγους μήνες στην Αμερική. Άθληται που υπήρξαν επί μακρόν ινδολάτραι των φανατικών φιλάθλων έγασαν όλη τους την αγωγή και κατεροσκήνησαν όταν έγινε γνωστό πως έδωροδοκούντο από ανειδίκευτους επιτηρηματίες για να τους διευκολύνουν στα εύκολα κέρδη τους. Νά πως διηγείται τη θλιβερή αυτή ιστορία ένας από τους δωροδοκηθέντες, ο άσος του αμερικανικού υπάσκετ Σέρμον Χουαίτ:

«Γεννήθηκα στη Φιλαδέλφεια στις 16 Δεκεμβρίου του 1928, συνεπώς είμαι σήμερα 23 ετών.

«Αρχισα να παίζω υπάσκετ, όταν πήγαινα στο «Λίνκολν Τζούνιορ Χάι Σκούουλ» του «Ενγκλενγουντ». Είχα κάτι παραπάνω από μέτρο ανάπτυξης, 1.80 μέτρα περίπου. «Αργότερα όμως άνοιξα να ψηλώω γρήγορα και όταν πήγα στο «Χάι Σκούουλ» έφτασα τα 1,95 μέτρα, άρα, δηλαδή, είμαι και σήμερα.

«Η μεγάλη μου ανάπτυξη στο υπάσκετ, ή συστηματική προπόνηση και το υψηλό ανάπτυγμα μου γρήγορα με βοήθησαν να αναδειχθώ και να γίνω μέλος της ομάδας των επίλεκτων της Πολιτείας μου, «Ολ Στέιτ Τίμς» ακριβώς την εποχή που ήμουν σένιορ στο «Ντιούαϊτ Μόρσορ Χάι Σκούουλ». Τότε επέτρεψα 347 καλαθιές - βολές σε 14 παιχνίδια στους Άνγκες Πρωταθλημάτων του Νιού Τζέρσεϊ. Έτσι κέρδινα και πολλές υποτροφίες, ως βραβεία για τις αθλητικές επιτυχίες μου.

«Εκτός απ' ένα πλήθος προσφορές πουδαν ταχυδρομικές, δέχτηκα τότε και τρεις επισκέψεις: του προπονητού της «Στέιννα», του προπονητού της «Ντίγκενς» και ενός απεσταλμένου του Πανεπιστημίου της «Λόνγκ Άιλαντ». Δέχτηκα την τελευταία πρόσκληση και πήγα εκεί δοκιμαστικά. Έλαβα μάλιστα σε προκαταρκτικούς άγωνα και έπαιξα όπως έπαιαν. Βασιλεύσα. Ο προπονητής μου, Κλέιν Μπίλ διέθεσε αμύδια για μένα για υποτροφία απ' το Σεπτέμβριο του 1947 για το ονομαστό «Λόνγκ Άιλαντ Γιουνιβέρσιτυ».

«Το Φεβρουάριο του 1948, γράφτηκα στο Πανεπιστήμιο. Ο Σαμ Πικαριέλλο, ο βοηθός προπονητής, πολλά μου διέδξε. Ως πρωτοετής φοιτητής σημείωσα 281 καλαθιές και έγινα μέλος της δεύτερης ομάδας των «Ολ Μετροπόλιταν». Τον επόμενο χρόνο επέτρεψα 535 καλαθιές και προήχθη σε μέλος της πρώτης ομάδας των «Ολ Μετροπόλιταν». Είπα επίσης την εύτυχη να παίζω άκοτες φο-

Ο Διεθνής Πιμπού

ας και στην εθνική ομάδα. Την «Ολ Αμερική Τίμς».

«Μάντισον Σκουίπο Γκάντεν. Συνασπαστικός άγνας του Λόνγκ Άιλαντ Γιουνιβέρσιτυ με την ομάδα του «Νιού Γκόρ Γιουνιβέρσιτυ». Τότε παρατήρησα πως ένας απ' τους συμπαίκτες μου δεν έπαιξε όπως έπρεπε και όπως μπορούσε να παίξει. Τούκανα παρατήρησι άλλ' αυτός δι- κιοιολογήθηκε με διάφορες προσφορές. Έγτερα από δυο ημέρες με πήρε ιδιαίτερος και μου εξομολογήθηκε όλη την ιστορία:

«Το Πανεπιστήμιο μας ήταν «φασαδίο» να κερδίσει με 12 βαθμούς. Έπρεπε όμως να παίζω με τρόπο, που να μη ξεπεράσω τους 11 βαθμούς. Έτσι, όσοι στοινιούα- τίζαν έναντιον μας θα κερ- δίζαν και ενώ θαπαινοια, ό- σα θα συμφωνούσα πού απ' το παιχνίδι. Είπε υονοδική ευκαιρία να κερδίσει και συ νοήματα!»

«Έγτερα από δισταγμούς δέχτηκα να συναντήσω τ' ά- φεντικό, τον «υπόκο», που ή- ταν ο Σαλβατόρε Σολλάο. «Εμενε σ' ένα πολυτελές δια- μέρισμα του «Σέντορλ Πάοκ Γκρούετ», όπου κατοικούσαν δύο παύσιοι.

«Δεν σου ζητώ να γά- σης κανένα παιχνίδι, μου είπε, ο Σολλάο. Μόνο να προ- σταθής να κρατάς το σκόρ του παιχνιδιού κάτω απ' το νοήμα, που θα σου παραγ- γέλνω. Θάγης για σύνδεσμο το συνδέσμο που σ' έφερε ε- δώ. Για κάθε παιχνίδι θα παίνοης 1000 δολάρια!

«Μου πρόσφερε διάφορα δώ- ρα και έβουνα άφου μείναμε σύμφωνα σε όλα.

«Ήταν ή βραδιά που παί- ζαμε με το «Πανεπιστημιακό Κινκινάτι». «Ήθελε ή στινιλή, μου είπε ο συντοφός μου, θά κρατήσουμε το σκόρ κάτω απ' αυτό, τον αριθμό». Νευοικός ενώ στην άοχη δεν μπορούσα να νωρήσω πως ή- ταν δυνατόν να γίνω αυτό. Φορτικός όμως, ο συνδέσμος μου επέμενε να μου λέη: «Εύ- κολο πρόβλημα. Μη σημειώεις 20 καλαθιές πέτυνε 18!» Α- σε την ομάδα σου να νολα- ρώρη το παιχνίδι της και ή δουλειά μας έγινε γωρίς να πάση είδησι καμείς!

«Αυτό ήτο εύκολο να λέγε- ται, αλλά δύσκολο να γίνη. Έπί τέλους άφου προσηνθη- κάμε άκοτα κράτησα το σκόρ του παιχνιδιού μας και τε- λικά νικήσαμε με τους βα- δμούς, που μου παραγγέλναν. Την άλλη μέρα ο συντοφός μου μου μέτοψε 1000 δολλά- ρια στο νόλλ του Πανεπιστη- μίου μας.

«Τη νονοιά αυτή με τρέις από μας αυμμένους στο «κρέ- διο», κανονίσαν δύο «προδι- ευθετημένους» άγνας, τον ά- γωνα με την ομάδα της Κιν- κινάτι και τον άγωνα με την ομάδα των Σουακούων. Και τους δυο τους νάσαμε. Δεν παίσαμε «νικήφόρο υπάσκετ» και οι γνωστοί μας έκπληκτοι ορτώσαν τι ήνε πάση ή ό- υδα μας. Πού νάσαν πως είμα- νε νάσει γιατί έτσι είμα- νε διαταγή απ' τον Σολλα- τόρε Σολλάο τον «υπόκο».

«Τις θεωίνες διακοπές τις διέθετα για την τεχνική βελτί- ωσί μου στο υπάσκετ. Τώρα που ήμουν σένιορ ήνισα ν' ά- νησινώ για το τί θα κάνω μόλις άποφοιτήσω από το Πα-

νεπιστήμιο. Κατέληξα στο συμπέρασμα να τραπώ στο έ- παγγελματικό υπάσκετ και κα- τότιν να δοκιμάσω ως προπο- νητής της καλαθοσφαίρισης. Μούνιαν προτάσεις από τους «Νιού Γκόρ Νικεομπόκερς» και μεσικοί καλοί φίλοι μου ποδείναν να συμμετάσχω στους προδίπους «Χόλεμ Γκλουπτόρες». Όλα αυτά γωρίζαν στο μυαλό μου γωρίς ν' άποφασίζω άριστικά.

«Τα Σαββατοκύριακα του καλοκαιριού πήγαινα στο «Κάτοκιλλ Μάουνταιν» για να διασκεδάω παίζοντας υπά- σκετ. Έκει έφανάδα τον «κακό μου δαίμονα», τον συμαθη- τή μου, που με παρέσυρε προς την κατάρτοση και τον Σολ- λατόρε Σολλάο.

«Ο πρώτος μου έδωσε 50 δολάρια. Έγινα και πάλι τυ- φλό όργανό τους και το κακό συνείστηκε. Μα οι έφημερίδες κάτι υποίστηκαν κι' άοισαν τα σόγια. Αυτό όμως δεν έμ- πόδισε τον Σολλάο να θησαυ- ρισή.

«Στο μεταξύ έγινε σκέψις για ένα Χριστουγεννιάτικο τούνο στις επαρχίες. Τ' ά- φεντικό» μας ορτώσαν τον Λεούδ Σουίθ και μένα αν ή- μαστε διατρέμενοι να «που- λήσουμε» και τα παιχνίδια με τις επαρχιακές διαδές. Άορη- θήκαμε όμως. Είναμε πάρει άσπυνο κατήφορο. Ο πατέρας μου κατάρτησε για ό,τι συ- νείδαμε με ρώτησι γιατί δεν παίζω όπως άλλοτε. Υποψι- άζοταν. Με σκυμμένο το κεφά- λι του άπάντησα ότι δεν συμ- βαίνει τίποτε το ύποπτο.

«Στο μεταξύ έξοπισε το σκάνδαλο Μαννάντ. Όλοι μι- λούσαν για τα «πουλημένα παιχνίδια υπάσκετ». Ο τύ- πος ξεσπάθωσε. Τότε πιά ώ- κιστήκαμε με το Λεούδ να μην ξαναπέσουμε στην πα- νίδα.

«Αόισον άνακρίσεις για τα σκάνδαλα και στις 17 Φε- βρουαρίου ή συνέλαβαν δυο μυστικούς άπτινιούκιοι.

«Με μετέφεραν στο Άνα- κητικό Γραβείο. Έπί τέσσα- ρες ώρες με άνέκριναν συστη- ματικά. Δεν άνοήθηκα τίποτε. Κάθησα και εξιστόρησα απ' την άοχη τα γεγονότα. Τα εί- πα όλα με τό κι και με τό σίκα. Τελικά με φυλάκισαν. Δικαίως! Γιατί έπαρόδωσα την αθλητική Ίδέα του Πανεπιστη- μίου μου τους βασκάλους μου. Τους νονείς μου τους συνα- δέλους μου τους συμπαίτες μου.

«Δεν θά ξεγνώσω ποτέ τις ή- μέρες αυτές. Δεν προέκυται να ξαναπάρω σολέο. Μόλις άποφυλακίστηκα έτρεξα στο δωμάτιό μου, έποίησα μια λυ- πτηνή γιατί στα αθλητικά μου τοπάτια, στις αθλητικές φωτογραφίες μου. Τα μάξωα όλα και τάκλεισα στη σοφί- τα. Δεν ήθελα να τα ξανα- βλέπω, για και ήμουν άνάει- ός τους.

«Πόσα τη σκληρή άπόφασι να εγκαταλείψω τον αθλητι- σμό το άναπνέω μου υπά- σκετ. Έπίσσα δουλεύα σ' ένα υφαντονοείο. Ντρέπομαι ν' άντικρύσω τους νονείς μου και το δάσκαλό μου, τον ύπε- ρνο Μπίλ. Τους έζητησα έν- γράφως συγγνώμη για το με- γάλο πασάπτημά μου. Για να κερδίσω υονικές νιλιάδες δολ- λάρια, πούλησα ό,τι ιερώτερο ένει, ένας αθλητής. Και ό- πως μπορούσα ν' άποντήσω άκόμα και 100.000 δολλά- ρια αν μεταπηδούσα στο έπα- γματικό υπάσκετ. Ο πει- ρασμός όμως δεν ή' άφισε να σκεφτώ ψώνιαμα και συνετά. Τώρα όλα τελείωσαν.

«Ας με συγγνώσουν όλοι εκείνοι, που πήκαν. Δείνω τα μεταπηδείας μου είνε και ρήτή ή γωστή δουλονία μου. Άς τη διαβάσει ή νεολαία ό- λου του κόσμου και άς βνά- λη τα συμπεράσματά της».

T. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

υπόλεο
1) ΒΕΑΚΗΣ, 2) ΑΤΣΑΛΙ, 3) ΜΕΙ- ΖΩΝ, 4) ΑΡΝΑΚΙ, 5) ΡΕΒΙΘΙ, 6) Ι- ΤΑΛΟΣ, 7) ΛΕΜΒΟΣ, 8) ΒΡΑΧΟΣ, 9) ΟΡΝΙΘΑ, 10) ΘΙΑΣΟΣ, 11) ΚΙΣΣΟΣ, 12) ΤΑΣΣΟΣ, 13) ΚΡΟΚΟΣ, 14) ΚΙ- ΘΑΡΑ, 15) ΑΙΚΙΖΩ, 16) ΙΑΤΡΟΣ.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα
Ροσσίνι (άπο ΡΩ ΣΥ Νίκο)
Γρίφος
Δίς δίς δις δ' προσύμως δίδων.
Συλλαβόγριφος
Ρώμη (Ρώ - Μί)
Γρίφος
Υποκάμισον (Υπό ΚΑ υισόν)
Πόσα τετράγωνα
Περιέγονται 51 τετοάγωνα και όδογώ- νια.

Το στάρι
Ο πελάτης παίνοει πάντα τα έννεα μέ- ρη του στασιού που παρέδωξε. Έφασαν λοιπόν, πήρε 9/9 του σακκιού (δηλαδή ολόκληρο το σακί) παρέδωσε 10/9, δη- λαδή ένα σακί και 1/9 του σακκιού.

Ποιά δεν ταιριάζει
1) Τα υπιζέλια (δεν είνε φανώσιμη ή ρίζα τους, όπως όλων των άλλων). 2) Το σός (δεν είνε ένα από τα βασικά νομά- ται). 3) Οι τούλιπες (είνε το μόνο απ' τα λουλούδια αυτά που βλαστάνει από βολό).

Γεωμετρικό πρόβλημα
Έγουν μήκος 14, 48 και 50 εκατοστο- μέτων

Τα τρία φτερά
Άκουπάτε δυο δόντλια σας πάνω στα άκριανά φτερά και τα συγκρατείτε άκί- νητα ενώ φυσάτε το μεσάο.

Ερωτήσεις
1) Στην Ίσλανδία, απ' τους προϊστο- ρικούς άκούμ νόμους. 2) Τού Άρκτικού 3.900 μέτρα, του Άντακτικού 4.200. 3) Το Βαυτίκι.

Απρόοπτα
1) Ένα άλλο όριο, για να γίνυν Ξου- νάρι. 2) Με το γάμμα Ν. 3) Στην έρώ- τησι: «Καιμύσαι».

Τα τρία δοχεία
Το άθροισμα του νερού των δι' μικρών δονείων ήταν υονός άκόδες. Έφασαν λοι- πόν, με το άπογέμισμα έγιναν ζυνές, έκείνες που προσθέσαν ήσαν επίσης υονές.

Οι όκτώ γέφυρες
Η διαδομή που θ' άκολουθήση, θα πε- ράση απ' τις έξις γέφυρες κατά σειράν: 7, 4, 3, 8, 1, 2, 6, 5. Υπάσσουν όμοις κι' άλλες λύσεις.

Ο δρόμος με τα φανάρια
Το μήκος του δρόμου είνε 690 μέτρα, Υπάσσουν 23 φανάρια στη μια πλευρά του και 22 στην άλλη (γιατί τα κενά ά- νάμεσα σε 23 φανάρια είνε 22). Συνε- πώς, 23Χ30 = 690.

Η λυσία το' 541 σταυρολέοι
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΑΜΙΛΚΑΣ — ΣΑΡΚΑΣ, 2) Α- ΜΕΣΑ — ΙΑΣΙΣ — ΑΡΑΡΑ, 3) ΠΑ- ΝΑΜΑΣ — ΠΑΛΑΜΑΣ, 4) ΑΔΕΙΑ — ΑΝΑΙΑ, 5) ΡΑΛ — ΑΠΑΛΟ — ΡΑΦ, 6) ΔΙΟΧΕΙΡΑ, 7) ΟΚΝΑ — ΑΙΡ — Ω- ΡΑΝ, 8) ΣΥΣΤΑΣΙΣ — ΑΙΜΙΛΙΟΣ, 9) ΙΣ — ΩΑ, 10) ΓΩΝΙΑΚΟΣ — ΑΝΙΣΟ- ΤΗΣ, 11) ΟΣΛΟ — ΑΙΣ — ΟΦΙΣ, 12) ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, 13) ΝΑΤ — ΛΙΑΝΑ, 14) ΑΙΔΙΚΗ — ΡΩΣΙΣ, 15) ΔΕ- ΜΑΤΙΑ — ΑΝΙΜΑΤΟ, 16) ΑΤΟΝΟ — ΛΙΝΟΝ — ΚΟΡΟΣ, 17) ΑΝΟΣΜΙΑ — ΣΑΤΑΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΑΠΑΡΣΙΣ — ΓΡΑΝΑΔΑ, 2) Α- ΜΑΔΑ — ΥΨΟ — ΑΔΕΤΑ, 3) ΜΕΝΕ- ΛΛΟΣ — ΝΟΣΤΙΜΟΝ, 4) ΙΣΑΙ — ΚΤΕΙΣ — ΚΑΝΟ, 5) ΛΑΜΑΡΙΝΑ — Α- ΛΑΘΗΤΟΣ, 6) ΔΑΣΙΚΟΝ, 7) ΑΙΣΙΑΙ — ΙΣΟ — ΑΛΚΑΛΙ, 8) ΣΑ — ΠΟΑΣ — ΣΑΣΙ — ΙΑ, 9) ΣΕΛΑΧΙ — ΙΤΑ- ΜΟΝ, 10) ΣΙ — ΛΕΡΑ — ΑΣΑΝ — ΟΣ, 11) ΑΣΠΡΟΙ — ΙΩΝ — ΣΑΒΑΝΑ, 12) ΡΩΜΑΙΟΙ, 13) ΚΑΛΑΜΑΡΙ — ΣΦΑΙΡΙΚΑ, 14) ΙΡΑΝ — ΑΛΛΟΙ — Ο- ΜΟΝ, 15) ΚΑΜΑΡΙΝΙ — ΤΣΑΤΣΑΡΑ, 16) ΑΡΑΙΑ — ΟΡΗ — ΤΙΤΟΣ, 17) Α- ΣΑΦΕΙΣ — ΣΟΥΤΣΟΣ.

ΑΝΑΜΕΙΣΑ ΣΕ ΔΥΟ Ο ΚΥΝΕΝΕΙΣ

Α. Β. Γ. Θεογόνικη: Πόσο εύκολα τα καταφέρνετε έσεις, οι άντρες! Πόσο εύκολα απαλλάσ- σεσθε από τις τωμείς!... Προ- κειμένου ν' άφήσετε τη νόμιμη γυναικα σας, άρωστη στο κρεβ- βάτι και τα φτώγα σας παιδιά, και να πάτε να κατοικήσετε σε άλλη πόλη με υιάν άλλη, γωρίς γάμο και με άλλα δυο παρόμο- ια παιδιά σας δεν διατάξετε καθόλου. Ότώρα σας βασανίζει κάποιος ήλικος διατνωμός. Και ζητάτε και τη δική μου συμβου- λη... Ίδου λοιπόν αυτή, άλλη έκπαθση κι' άδίστακτη: Έπει- δέ αντίλαυδώνται ότι μέσα σας διατρέπτε πάντοτε τα νοήματα της ήλικης και της έντιμότητος σας τονίζω ότι το καθήκον σας είνε να μείνετε κοντά στη νόμιμη γυναικα σας και τα παιδιά σας, στο σπίτι σας και στη δουλειά σας. Όσοδήποτε κι' αν βοίσκετε τη σύζυγό σας βραστή τώσα, και τα παιδιά σας δύστροπα κι' ανυπακούα όφείλετε έστω και με έβουια σας να σταθίτε πα- ρήγορος κοντά στην άρωστη γυ- ναικα και να ποδηγητήσετε τα παιδιά σας με το καλό με- τη την ύπουνη, με άνελεκαία. Αύ- το είνε το νόος σας, το πρώτι- στο. Όσο για την άλλη κυρία, την «έξ άοιστερας νεϊός» άς κατοικήσει λίγο κι' αυτή άφου τάβηλε! Φυσικά υπορείτε να την ένισχυρσέτε οικονομικώς άρα σας έπιτοέπουν τα μέσα σας. Άλ- λως δεν θα σας στοινίξη φαν- τάζομαι και πολύ ή δεύτερη οι- κονομία άφου τα κλεψίναμα παιδιά σας έγουν άκοτα μεγα- λώες και υπορούν σινά-σινά ν' άντιμετωπίσουν τη ζωή. Έτσι λοιπόν να κάμψτε. Και θα γωρώ πολύ να μάθω, ότι πεισθήκατε και θ' άκολουθήσετε τη συμβου- λή μου — πράγμα που θα στε- ρεώσει την έκτιμωσί μου στην έν- τιμότητα και τον άνδρισμό σας!

Μία ν διστυνισμύ- νη ν. Άναπάτε το σύζυγό σας λατρεύετε το παιδάκι σας κι' ό- πως μέσα στο έθλιο περιβάλλον που ζήτε ή ζωή σας ένει νίνε άπελπιστική. Καταλαβαίνω πολ- λυ καλά — κι' έννετ άπόλυτο δί- κνο — πως έσβα νευοική και δι- στυνισμένη κι' άκόμα πως έννε έ- ξαντληθή ή ύπουμον σας. Μα τί άλλο θα υπορούσατε να κάνετε, κα- λή μου; Θα πορείτε να ξενήσατε σπασα και υιά άτόν άντρα σας πόσο σας έννε κλονίσει αυτή ή κατάσταση και να τον παρακα- λέσετε άφου πάς άναπά κι' έν- διαφέρεται για την υνεία σας να σας απαλλάξη απ' αυτόν τον έφιάλτη. Άν δεν έην τα μέσα να σας πάση να κατοικήσετε γω- ριστά απ' αυτή τη... γάβρα, τό- τε τούλάνιστον θα πορεί να έ- πιβλήθ η στους άλλους εκεί με- σα να σεβαστούν την οικογενεια- κή σας άσυνία και να πάσουν αυτό το άκατανόητο και βασανι- στικό άλληλοφάγωμα. Υποθε-

μίζω ώστόσο ότι τόκαμε αυτό για να ξεφύνη από σας. Αυτό θα υπορούσε να το άποτολήση γωρίς να έκτβη άπέναντι της οικογενείας σας. Νά, έλπίζετε πλέον: Τί να σας πώ κι' έγω; Αυτά τα ζητήματα θα τα δια- λευκάνη μια προσωπική σας συ- νεννόπη μαζί του και ή κοινή σας άπόφασι για το άίσθημά σας.

Ι π π ό τ η ν Ρ α γ κ α σ τ έ ν . Θεσσαλονίκη: Έυέ- να ρωτάτε τί να κάνετε, άφου ό- που πάτε δουλονοείτε κι' ένα άίσθημα και τώρα δεν έξοτε ποιά απ' όλα να ποείτε; Υποθέτω πως σε καμιά περί- πτωσι δεν ήσαστε ελίκονις. Έ- πιδικώκατε άπλως άίσθηματικές σνέσεις για να διασκεδάσετε τον καιρό σας. Άλλοιώς κάπου θα έκλινε ή καρδιά σας. Άν, ώ- στόσο, νομίζετε ότι κάπου πο- ρεί να κατασταλάσετε ύπονο- ώσι σας είνε να ξαναγυρίσετε στην πρώτη κοπέλλα. Άλλά να υνίστατε, όνι για να συνεχίσετε τις επιτολές σας σνέσεις, άλλα μόνο και μόνο για να ολοκληρώ- σετε με υιά νόμιμη έννοσι το «είδωλλιο» που είνε άοισι. Άν και τούτο δεν σας συμφέρει, τότε σπνίτε άξιοπροέτερος: παρατήστε τα ξεγέλασματα των άδών κοριτσιών και διαθέστε τον έλευθερο καιρό σας για να κερδίζετε τίμια το ψωμί σας! ΕΡΗ

Σ κ ε π τ ι κ ό Β. Φ α γ τ α ο ά κ ι : Άναπτό φαντασάκι με τα εύγενικά σας άίσθημα νο- μίζω πως θα κάνετε εύτυνημένη τη νέα πού άγαπάτε και σας ά- γαπά με τόση άφοσίωσι. Παν- τωθήτε την μόλις άπολυθήτε ά- πό το στοτό, άφου με τόση ελ- λικονεία σας έδήλωσε πως θα σας περιμένει. Όταν ύπάρνη υιά άσυνία και ελίκονις άγάπη θα εύτυνησете. Μη βασανίσете, λοι- πόν, άδικα, γιατί δεν έννε πλού- τη. Το νόημα, μόνο του, σπάνια κατόδωσε να δουλονογήση έκεί- νου, που τις περισσότερες φορές το πέτυνε ή άγάπη σ' ένα άν- τρόνυνο.

Λ ε λ α : Τό να ποροήν να υή σας έκθέση σναιένει ότι σας ά- γαπά και σεβέται. Άλλωστε πορεί να σας πείση και ή ελίκ- κονεία του άπέναντι σας. Πολύ λογικά σκέπτεσθε για το μέλλον σας. Και βέβαια θα υποροήτε να έονασθήτε. Διφοροετικά δεν δι- καιολογούνται οι κόποι και τα έ- ξοδα που καταβάλλετε για ν' ά- πογυήσετε το δίπλωμά σας. Και ή σκέψι σας να τού το πτίτε είνε πολύ καλή. Για να υή έννετε ό- πως τωμείς που κρατάτε υυστι- κή την άγάπη σας σας συμβου- λεύω να την έμπιστευθήτε στη υνεία σας. Έτσι θ' άπογυήσε- τε την έπιστοσύνη της άκούα.

Λ ο υ λ ο ύ δ ι τ η ς Μ ο ν ε β α σ ί α ς — Σ υ ν η ί τ η ν Α. Δ. Μ.: Ποείτε να σας πληροφορήσω ότι κανένα γωμάμα δεν «πέφτει» στον κάλαθο των ά- νοήτων. Νά είσθε βέβαιος πως αν το έλαβα, σας άπάντησα, άλ- λα θα άρνησε να δημοσιευθ ή ά- πάντησι και θα σας διέφυγε. Όπωσδήποτε, έλπίζω να διαβά- σετε στην σμειονή. Σας συμβου- λεύω, λοιπόν, να μην ποδισθε- τέτε άσχημα τον εαυτό σας νι' αυτό το γάμο και να θεωρήτε τη γυναικα σας σαν υιά καλή φίλη και συντοφω, προσφέρωντάς της το σεβασμό που της πορεί, και.

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
Από 7 γενιές ή παλαιότατη άμερικανική καλλιτεχνική οικογέ- νεια των Μπένετ συμαλάει με διάφορα μέλη της στην άνάπτυ- ξή της καλλιτεχνικής ζωής του τόπου της. Σε υας, γωρίς στον κινηματογράφο, είνε γνωστές ίδιως οι δυο άδελφές Τζόαν και Κόνστα. Πού ήμερών, σ' ένα θέατρο του Αϊδωράτου ντε- μπουάρεσε ή νεαρά Μελίνα, κορη της Τζόαν Μπένετ. Στη φω- τογραφία μας, υπέρα και κόρη σε υιά σκηνή του έργου «Η Σουλάνα και ή Θεός».

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα
Ίατρος - Δερματολόγος
Τηλ. 54-203 - Στουρνάρα 30

65

Η ΩΡΑΙΑ ΣΑΜΠΕΑ

Επαλμμένη μέσα στη σκηνή, πάνω σε υακάκι γαλιά, η Σαμπέα κυτούσε στον καθέστη και σκεδίαζε στον πηγούνι και στο μέτωπό της δυο γαλάζια άστρα, που τονίζαν τις γουαφένιες, αυταύγειες κατόπιν τα φουδία της και με μία μαύρη σκόνη έβασε τα βλέφαρά της.

Έξω οι γυναίκες τραγουδούσαν. Σύννεφα από θυμιάματα αμύονα και αρωματικά σαντάλ έδιναν από τα θυμιατήρια. Πανηγύριαν τον έθνο των πολυειστών, που συνοδεύονταν από σκάδους και λούσουα.

Η Σαμπέα βαίσκοντας, τέλος, άωροσε τον έαυτο της βγάζει κι' αυτή έξω. Η ούσα του φορέματος της σέονταν στην άωο.

Ο Ντιάο - Άλ - Άτνάν, ο άονγός της, τών Ταυιδών, έινε κατεβή κιάλας από τ' άλωνα που κι' όταν την έιδε, το άύστηρο ποδάρπιο του φωτίστηκε. Έτορεέ κοντά της και οι λώγτες το νέρι της της έιπε: - Έδωλυνέται νάσαι έαύ, που έσαι δική μου! Μά γιατί άόνησε να δανής;

Η Σαμπέα δεν του άποκόιθηκε. Πάνα άπ' τον άωο του άντίκρουσε τα άωοισμένα λάσουα και τους άιμαλώτους. Παραπέσα άπ' τους άλλους, έιδε έναν άντρα υ' εύγενικό παρόστυχο. Τα γαλατά μάτια του έιναν καφωθή πάνω της.

Ποιός έιν' αυτός; ρώτησε το φύλαγο.

Ένας άόνητος άπό τη Δύσι. Περνούσε άπό την έσημο με το καραβάκι του και τον τυττήσασε. Σκοτώσας μερικούς άνθρώπους του κι' ο ίδιος παρόδωκε.

Τότε έινε έένος σου.

Ήταν, ο σκάδους μου, μά άφού το λές έαύ άπό δώ, μά πέρα θα έινε ο έένος σου.

Και υπήκουσε στη γή τη μύτη του κονταριού του τού έβλεπε τη Σαμπέα κάτω άπ' τη σκηνή του...

★

Η άπεραντάσυν των άμων άκίνητους σαν να ήταν θυσιασμένη σ' έναν ύπνο λιθαστικό. Οι γονατισμένες καυλές άνανδωσαν. Πιο πέρα καθισμένοι σταυροπόδι μερικοί Βεδουίνοι άκουσαν τη ναυουσιτική, άόνη φωνή του παριούλα...

Σαφικά οι άντρες π' άγούπνουναν πετάντικαν άπάνω. Ένας έτακσε έινε φωνή να περνούσε παροάσας... Άπό τον πλατύ ναυουάσαντα ναυδία του έιναν άνανγούσει τον άονγό τους τον Ντιάο - Άλ - Άτνάν, που έπιθεωρούσε το στατάπέδο.

Σε λίγο η σκιά γλύστισε μέσα στη σκηνή του έένου. Έκείνος έύπησε κι' άναέστησε το στατάπέδο.

Μη φοβάσαι, ω έαύ που έισαι έένος μου! άκούστηκε μία φωνή. Κύτταξε, δεν με γνωρίζεις; Έίμαι η Σαμπέα!

Κι' άμέσως η νέα έδωλε άπό πάνω της τον ναυουάσαντο ναυδία. Το πέπλο έπεσε άπ' το κεφάλι της και τα μαλλιά της, άπλωθηκαν λυτά στους ναυόους ώμους της...

Ο έένος την κύτταξε, σαν να μη πίστευε στα μάτια του. Βουδός συνκινημένος.

Έκείνη γαυήλωσε το βλέμα της. Ύστερα με μία κί-

νση γεμάτη δειλία γονάτισε μπροστά του και βάδοντας το ποδάρπιο της μέσα στα γένοια της άναλώθηκε σε δάκρυα.

Ταρανμένος ο έένος την κύτταξε έκστατικός.

Η Σαμπέα ήθελε λίγο κι' άόνησε να του λέει:

—Πόσο έισαι άώσιος! Πόσο έισαι άώσιος!... Θυμάσαι τη Βααδία, που μάς πωτούδες; Άπό τότε σ' άνάπησα. Άπό τη Βααδία έκείνη δεν συλλογιέμαι πια έξένα. Δεν έξω ποιος έισαι. Μά σε σένα άναπώ έκείνο, που έσα- έσα δεν έξω. Θωρού π' άνάπη σου θα έινε σαν ένα άωουα των πιο άκρίδων ναυουάδων...

Η γλίσσα πνοή της νύκτας έμπαινε άπ' το άνοιγμα της σκηνής. Κι' ο έένος πίστευε τότε πως όλη η έσημο, η έσημο με τα ναυηόια και τα μάγνια της έινε υπή το Βααδία έκείνο στο κατάρυα του, μαζί με την ώοα Βεδουίνα...

Η μικρή λούπα άναπόδω γύρισε για μία στιγμή και το λάδι της στάλα - στάλα γύθνε στην άωο...

Η Σαμπέα δεν δίστασε περισσότερο. Ρίγτηκε στην άγκαλιά του έένου σαν τοελλή...

Άπό καιρό έινε πλησώσει την έξαναόα του έπ' τη φυλή ο άινιάλως. Ήταν έλευθέρους πειά. Μά δεν έφυνε. Περνούσε τις ήμερες του έαυλούμενος στών έτακία μιας ναυουά και πείριμε να Βααδίαση.

Ονειρούταν διακόας τη Σαμπέα με τα άωοφα μάτια και τη γλυκεία φωνή!...

Μά έδώ και κάμποσες μέρες, οι φωνές έιναν σταματάσει. Οι γυναίκες των Βεδουίνων δεν άναπύσαν στην πηνή. Μία βουή άνήσυν σπκωνόταν άπ' το στατάπέδο, που πενθούσε.

Μά έδώ και κάμποσες μέρες, οι φωνές έιναν σταματάσει. Οι γυναίκες των Βεδουίνων δεν άναπύσαν στην πηνή. Μία βουή άνήσυν σπκωνόταν άπ' το στατάπέδο, που πενθούσε.

Τότε έινε έένος σου.

Ήταν, ο σκάδους μου, μά άφού το λές έαύ άπό δώ, μά πέρα θα έινε ο έένος σου.

Και υπήκουσε στη γή τη μύτη του κονταριού του τού έβλεπε τη Σαμπέα κάτω άπ' τη σκηνή του...

★

Η άπεραντάσυν των άμων άκίνητους σαν να ήταν θυσιασμένη σ' έναν ύπνο λιθαστικό. Οι γονατισμένες καυλές άνανδωσαν. Πιο πέρα καθισμένοι σταυροπόδι μερικοί Βεδουίνοι άκουσαν τη ναυουσιτική, άόνη φωνή του παριούλα...

Σαφικά οι άντρες π' άγούπνουναν πετάντικαν άπάνω. Ένας έτακσε έινε φωνή να περνούσε παροάσας... Άπό τον πλατύ ναυουάσαντα ναυδία του έιναν άνανγούσει τον άονγό τους τον Ντιάο - Άλ - Άτνάν, που έπιθεωρούσε το στατάπέδο.

Σε λίγο η σκιά γλύστισε μέσα στη σκηνή του έένου. Έκείνος έύπησε κι' άναέστησε το στατάπέδο.

Μη φοβάσαι, ω έαύ που έισαι έένος μου! άκούστηκε μία φωνή. Κύτταξε, δεν με γνωρίζεις; Έίμαι η Σαμπέα!

Κι' άμέσως η νέα έδωλε άπό πάνω της τον ναυουάσαντο ναυδία. Το πέπλο έπεσε άπ' το κεφάλι της και τα μαλλιά της, άπλωθηκαν λυτά στους ναυόους ώμους της...

Ο έένος την κύτταξε, σαν να μη πίστευε στα μάτια του. Βουδός συνκινημένος.

Έκείνη γαυήλωσε το βλέμα της. Ύστερα με μία κί-

νση γεμάτη δειλία γονάτισε μπροστά του και βάδοντας το ποδάρπιο της μέσα στα γένοια της άναλώθηκε σε δάκρυα.

Ταρανμένος ο έένος την κύτταξε έκστατικός.

Η Σαμπέα ήθελε λίγο κι' άόνησε να του λέει:

—Πόσο έισαι άώσιος! Πόσο έισαι άώσιος!... Θυμάσαι τη Βααδία, που μάς πωτούδες; Άπό τότε σ' άνάπησα. Άπό τη Βααδία έκείνη δεν συλλογιέμαι πια έξένα. Δεν έξω ποιος έισαι. Μά σε σένα άναπώ έκείνο, που έσα- έσα δεν έξω. Θωρού π' άνάπη σου θα έινε σαν ένα άωουα των πιο άκρίδων ναυουάδων...

Η γλίσσα πνοή της νύκτας έμπαινε άπ' το άνοιγμα της σκηνής. Κι' ο έένος πίστευε τότε πως όλη η έσημο, η έσημο με τα ναυηόια και τα μάγνια της έινε υπή το Βααδία έκείνο στο κατάρυα του, μαζί με την ώοα Βεδουίνα...

Η μικρή λούπα άναπόδω γύρισε για μία στιγμή και το λάδι της στάλα - στάλα γύθνε στην άωο...

Η Σαμπέα δεν δίστασε περισσότερο. Ρίγτηκε στην άγκαλιά του έένου σαν τοελλή...

Άπό καιρό έινε πλησώσει την έξαναόα του έπ' τη φυλή ο άινιάλως. Ήταν έλευθέρους πειά. Μά δεν έφυνε. Περνούσε τις ήμερες του έαυλούμενος στών έτακία μιας ναυουά και πείριμε να Βααδίαση.

Ονειρούταν διακόας τη Σαμπέα με τα άωοφα μάτια και τη γλυκεία φωνή!...

Μά έδώ και κάμποσες μέρες, οι φωνές έιναν σταματάσει. Οι γυναίκες των Βεδουίνων δεν άναπύσαν στην πηνή. Μία βουή άνήσυν σπκωνόταν άπ' το στατάπέδο, που πενθούσε.

Μά έδώ και κάμποσες μέρες, οι φωνές έιναν σταματάσει. Οι γυναίκες των Βεδουίνων δεν άναπύσαν στην πηνή. Μία βουή άνήσυν σπκωνόταν άπ' το στατάπέδο, που πενθούσε.

Τότε έινε έένος σου.

Ήταν, ο σκάδους μου, μά άφού το λές έαύ άπό δώ, μά πέρα θα έινε ο έένος σου.

Και υπήκουσε στη γή τη μύτη του κονταριού του τού έβλεπε τη Σαμπέα κάτω άπ' τη σκηνή του...

★

Η άπεραντάσυν των άμων άκίνητους σαν να ήταν θυσιασμένη σ' έναν ύπνο λιθαστικό. Οι γονατισμένες καυλές άνανδωσαν. Πιο πέρα καθισμένοι σταυροπόδι μερικοί Βεδουίνοι άκουσαν τη ναυουσιτική, άόνη φωνή του παριούλα...

Σαφικά οι άντρες π' άγούπνουναν πετάντικαν άπάνω. Ένας έτακσε έινε φωνή να περνούσε παροάσας... Άπό τον πλατύ ναυουάσαντα ναυδία του έιναν άνανγούσει τον άονγό τους τον Ντιάο - Άλ - Άτνάν, που έπιθεωρούσε το στατάπέδο.

Σε λίγο η σκιά γλύστισε μέσα στη σκηνή του έένου. Έκείνος έύπησε κι' άναέστησε το στατάπέδο.

Μη φοβάσαι, ω έαύ που έισαι έένος μου! άκούστηκε μία φωνή. Κύτταξε, δεν με γνωρίζεις; Έίμαι η Σαμπέα!

Κι' άμέσως η νέα έδωλε άπό πάνω της τον ναυουάσαντο ναυδία. Το πέπλο έπεσε άπ' το κεφάλι της και τα μαλλιά της, άπλωθηκαν λυτά στους ναυόους ώμους της...

Ο έένος την κύτταξε, σαν να μη πίστευε στα μάτια του. Βουδός συνκινημένος.

Έκείνη γαυήλωσε το βλέμα της. Ύστερα με μία κί-

νση γεμάτη δειλία γονάτισε μπροστά του και βάδοντας το ποδάρπιο της μέσα στα γένοια της άναλώθηκε σε δάκρυα.

Ταρανμένος ο έένος την κύτταξε έκστατικός.

Η Σαμπέα ήθελε λίγο κι' άόνησε να του λέει:

—Πόσο έισαι άώσιος! Πόσο έισαι άώσιος!... Θυμάσαι τη Βααδία, που μάς πωτούδες; Άπό τότε σ' άνάπησα. Άπό τη Βααδία έκείνη δεν συλλογιέμαι πια έξένα. Δεν έξω ποιος έισαι. Μά σε σένα άναπώ έκείνο, που έσα- έσα δεν έξω. Θωρού π' άνάπη σου θα έινε σαν ένα άωουα των πιο άκρίδων ναυουάδων...

Η γλίσσα πνοή της νύκτας έμπαινε άπ' το άνοιγμα της σκηνής. Κι' ο έένος πίστευε τότε πως όλη η έσημο, η έσημο με τα ναυηόια και τα μάγνια της έινε υπή το Βααδία έκείνο στο κατάρυα του, μαζί με την ώοα Βεδουίνα...

Η μικρή λούπα άναπόδω γύρισε για μία στιγμή και το λάδι της στάλα - στάλα γύθνε στην άωο...

Η Σαμπέα δεν δίστασε περισσότερο. Ρίγτηκε στην άγκαλιά του έένου σαν τοελλή...

Άπό καιρό έινε πλησώσει την έξαναόα του έπ' τη φυλή ο άινιάλως. Ήταν έλευθέρους πειά. Μά δεν έφυνε. Περνούσε τις ήμερες του έαυλούμενος στών έτακία μιας ναυουά και πείριμε να Βααδίαση.

Ονειρούταν διακόας τη Σαμπέα με τα άωοφα μάτια και τη γλυκεία φωνή!...

Μά έδώ και κάμποσες μέρες, οι φωνές έιναν σταματάσει. Οι γυναίκες των Βεδουίνων δεν άναπύσαν στην πηνή. Μία βουή άνήσυν σπκωνόταν άπ' το στατάπέδο, που πενθούσε.

ΓΑΝΑΠΟΔΕΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο άπληστος μουλαζήρας

Μία φορά ο Ναστραδίν Χότζας, έκει που άργωνε το χωράφι του, βρήκε μία πολύτιμη πέτρα. Καώς πήγαινε στο σπίτι του, χαρούμενος, άνταμωσε στο άρομο του, τον γείτονα του, τον Μεχμέτ, και άκήσε να του πη για το εύρημά του.

—Τι λές κι' έσύ, Μεχμέτ; ρωτάει ο Χότζας. Τι να την κάνω αυτή την πέτρα;

—Να την πές, Ναστραδίν, στον Σουλτάνο Άλαεντίν, που πολύ θα τον εύχρηστήσει.

Την άλλη μέρα ο Χότζας έκινάει για το σεράι του Σουλτάνου. Άμα έφτασε έκει, ο μουλαζήρας (χωροφυλάκας) του λέει:

—Τι θές, Ναστραδίν, έδώ; Θέλω να με πές άπάνω στο Σουλτάνο Άλαεντίν, του άπάντησε.

—Τι τον θέλεις, Χότζα; —Νά, του έφερα άπ' το Έσκ-Σεχέρ ένα μικρό δώρο. Άιντε, τζάνουμ, πήγαινε με γρήγορα.

Φοβάται ο Χότζας μήπως τον ψάξει ο μουλαζήρας και του πάρη την πέτρα.

—Έρεντή, Ναστραδίν, σαν πολύ βιαστικός έισαι, του έιπε έκείνος. Θα σε πάω άπάνω με τη συμφωνία άπ' εμού δώσω ο Σουλτάνας, να μου δώσεις κι' έμένα τα μισά! Άν δεν συμφωνήσ, Σουλτάνο δεν βλέπεις!

Ο Ναστραδίν Χότζας πεισματώσε, αλλά στο τέλος έιδε ότι έιχε να κάνει με στραβόδωλο και δέχτηκε τη συμφωνία του.

Ο μουλαζήρας τον πήρε τότε και τον πήγε άπάνω. Ο Ναστραδίν έκανε έναν τεμνά στον Άλαεντίν και του έδωσε την πέτρα.

—Σ' εύχαριστώ πολύ, Χότζα μου, του έιπε ο Σουλτάνας. Ο Άλλάχ να σ' έχη πάντα γερόν και δυνατόν. Νά, πάρε κι' αυτά τα χίλια γρόσια για μπασζί.

Ο Ναστραδίν γονάτισε τότε και έιπε με πονηρό χαμόγελο:

Πολυχρονιμένο μου Σουλτάνε, δεν ζητά άμοιβή για το δώρο που σάς έφερα. Ζητάω να μου δώσετε πενήντα γυλιές στην πλάτη!

Ο Σουλτάνας γέλασε με την αλλόκοτη άξίωσή του Ναστραδίν και έπειδή ο Χότζας τ' άπαιτούσε έπίμονα, διάταξε να του δώσουν πενήντα γυλιές στην πλάτη.

Ο Ναστραδίν τις μετρούσε κι' άμα έφτασε στις είκοσιπέντε, φώναξε στον Άλαεντίν:

—Πολυχρονιμένο μου, φτάνουν αυτές για μένα. Οι άλλες μισές έινε του μουλαζήρα σου, που υ' άόνησε ως τα διαμερίσματά σου. Τέτοια συμφωνία μούκανε για να υ' άφηση υ' άνεβα και να σε δώ. Μου ζήτησε τα μισά άπ' όσα θα μου έδινες για μπασζί!

Ο Άλαεντίν γέλασε για την δίκαιη έκδοσή του Ναστραδίν και διάταξε το δώλο του να μετρούη τις άλλες είκοσιπέντε γυλιές στην πλάτη του άγχείου μουλαζήρα και να του δώση κι' άλλες πενήντα εκ μέρους του.

Ύστερα, εύχριστιμένο, για την έμπνότητά του Ναστραδίν Χότζα, του χάρισε άλλα χίλια γρόσια και τον δώρισε σύμβουλό του.

★

Απαγορεύεται η άναδημοσίευση άποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγράφου άδείας της Διεθνήσους του «Θησαυρού»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άόθω 6 § 7 του Α Ν 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διεθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου Κατοικία: Βρασπορίωνος άρ. 3 Ύψώνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Δύσεως, Ν Ήρακλειον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΙΣΠΕΡΙΚΟΎ Έτήσιον Δρχ. 200.000 Έξήμησος » 100.000 Τρίμησος » 60.000

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά ταχυδρομικής τοιούτης προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου

ΜΥΡΙΑΝ ΧΑΡΡΥ

Ο ΤΡΟΜΟΣ του άγνωστου

Παράξενο διήγημα

Κι' άφού άκόμη έσδυσε το τελευταίο φως του σπιτιού, ο Σάμ, ο διαρρηκτης, περιμενε άλλη μία ώρα, κρυμμένος στον κήπο. Έπί τέλους, έκρινε πως έιχε φτάσει η στιγμή...

Άπ' τη μπαλκονόπορτα της δεράντας, μπήκε χωρίς δυσκολία στη διδύσηκη. Πλησίασε στην πόρτα κι' άφουγκράστηκε. Δεν άκουγόταν τίποτ' άλλο άπό το καθησυχαστικό τικ - τικ ενός ρολογιού, στο διάδρομο.

Για κάθε ένδεχόμενο, έχωσε κάτω άπ' την πόρτα μία ξύλινη σφήνα, που την έμπόδιζε υ' άνοιξη. Έβαλε κατόπιν το φανάρι του σε τέτοια θέση, ώστε να φωτίζει καλά το χρηματοκιβώτιο κι' άρχισε τη δουλειά του.

Σαφικά, το εύαίσθητο ατύ του άκουσε ένα θόρυβο άνάλαφρο. Κάτι — ή κάποιος — έιχε κινήσει μέσ' στο δωμάτιο!

Ο Σάμ έμεινε άκίνητος, φοβισμένος, προσπαθώντας να διακρίνη στο σκοτάδι. Βλέποντας ότι ο θόρυβος δεν έπαναλαμβάνονταν, έριξε γύρω το φως του φαναριού του, αλλά δεν έιδε τίποτε το έξαιρετικό. Σκέφθηκε πως θα έε γλαστή. Έοσθη πάλι το φανάρι λοξά σ' ένα διδύο. Ήταν βέβαιος πως τότε στερεώσε καλά. Σ' ένα - δυο δευτερόλεπτα όμως, το έιδε να γλιστρήσει και να πέφτει στο χαλί... σαν κάποιος να τότε σπρώξει!

Ενακτύπησε γύρω του. Κανείς... Ήταν ολομόνητος στο δωμάτιο. Ώστόσο ένοιώθε μίαν άόριστη κακοδιαθέσια.

Κοπίασε για να έπιβληθή στα νεύρα του και υ' άσχοληθή πάλι με το χρηματοκιβώτιο. Δοκίμασε ένα - ένα τα έργαλεία του, με προσοχή κι' έπιδεξιότητα. Δεν άργησε όμως να πεισση πως δεν θάταν διόλου εύκολο να το διαρρήξει, όπως έιχε φαντασθή...

Ένας καινούργιος θόρυβος τον διέκοψε σαφικά... ένα έλαφρό μεταλλικό κοουδούνισμα. Κατάλαβε άμέσως πως έιχαν μετακινηθή τ' άντικείμενα του, που τάχε άφίσει πίσω στο χαλί, δίπλα του!

Έμεινε πάλι άκίνητος. Κρύος ιδρώτας έβρεξε το μέτωπό του. Φαχούλεψε, άναζητώντας τα κλειδιά, μά δεν τα βρήκε εκεί, που τα έιχε άφίσει... Πανικόβλητος τότε, έριξε προς τα έκει το φως του φαναριού του. Τα κλειδιά θρίσκονταν λίγο μακρότερα. Κάποιος ή κάτι τάχε μετακινήσει!...

Εναίφως άτακτος θα έισαι Σελίμ; φώναξε γελώντας ο οίκοδεσπότης.

Αιώνίως άτακτος θα έισαι Σελίμ; φώναξε γελώντας ο οίκοδεσπότης.

Αυτό άναγ... ήταν ο άστυνόμος, όταν το ένα γυνί του έπεσε έμπρός στα πόδια του. Ποιός τόχε πάρει άπ' το τραπέζι, πάνω στο όποιο έιχε άφίσει και τα δύο;

—Αιώνίως άτακτος θα έισαι Σελίμ; φώναξε γελώντας ο οίκοδεσπότης.

Ένα περίεργο μουτράκι ξεπρόβαλε, ψηλά, πάνω άπ' τις κουρτίνες. Ήταν ο άγαπημένος μικρός, τίθηκος του κ. Κάρντεν. Αυτός έιχε πάρει το γυνί, με τις γρήγορες κι' άθόρυβες κινήσεις του... κι' αυτός έπίσης έιχε τρομοκρατήσει το Σάμ, τη νύχτα, στο σκοτάδι!

—Βρισκόταν έδώ ο Σελίμ χθές τη νύχτα; ρώτησε ο άστυνόμος.

—Βέβαια! Κοιμάται σ' αυτό το δωμάτιο.

—Τι κρίμα, που δεν μπορεί να μιλήσει!... μουμούρισε ο άστυνόμος, κουνώντας το κεφάλι του. Έίμαι βέβαιος, πως θα μάς έλεγε πολλά ένδιαφέροντα πράγματα!...

ΧΟΛΛΟΓΟΥΑΙΗ ΧΟΡΝ.

Τέννις στα 82 χρόνια

Θάχετε την αντίληψη, άσφαλώς, ότι το τέννις έινε ένα σπόρ, που ταιριάζει μόνο στους νέους. Αλλά έξετε όμως γνώμη, άν μάθετε ότι ο Άμερικανός Χάρρυ Κόουτντον, κάτοικος της πόλεως του Τολέντο, παίζει τέννις συνεχώς άπ' το 1835, κι' έξακολουθεί άκόμη, μολοντί έχει συμπληρώσει τα 82 χρόνια του! Πρέπει δε να σημειωθή ότι, στα 30 τελευταία χρόνια, δεν κινήθηκε ποτέ άπό συνομηλικό του κινήπολο!

GIATROS ZAZ

Οι διάφορες άλωπεκίες

Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο για τη πρώτη μιση γματορροϊκή άλωπεκία ή φαλάκρα. Σήμερα θα μιλήσουμε για μερικές άλλες άλωπεκίες ή το πέσιμο των μαλλιών.

Πολύ συχνά πέφτουν τα μαλλιά μετά μία πυρετική άρρώστεια π.χ. γρίπη, τυφοειδή πυρετό, πνευμονία, άστρακία, έρυσίπelas και άλλες. Για να πεσουν τα μαλλιά πρέπει ο πυρετός να άνέβη πάνω άπο 39ο και να βαστάξη άρκετές ήμερες. Το πέσιμο γίνεται μετά 2—3 ήμερες άφ' ότου άρχισεν η άρρώστεια και βαστά 1—1½ μήνα. Τα μαλλιά πέφτουν τούφες, τούφες άπ' όλο το κεφάλι, πιο πολύ γύρω στους κροτάφους και στην κορυφή και σε λίγον καιρό σχεδόν άδειάζει το κεφάλι. Και οι τρίχες όλου του σώματος μπορούν να πεσουν. Το εύτυχμα έινε ότι ξαναγίνονται πάλι. Ο τοκέτος, οι χειρουργικές έπεμβάσεις, διάφοροι τραυματισμοί και νευρικοί κλονισμοί μπορούν να προκαλέσουν τέτοιες πτώσεις των τριχών. Άλλά οι υπερύδεις άκτίνες, τα ύψίσχυνα ρεύματα και μερικές έρεθιστικές λούσιον διευκολύνουν το ξαναφύτρωμα των μαλλιών.

Η συφιλις άνγκειες προκαλούνται για θεραπευτικό σκοπό, ύστερα άπό άκτίνες Χ π.χ., όταν πρόκειται να γιαντρέψωμε άρρώστειες του τριχωτού της κεφαλής. Και στην περίπτωση αυτή τα μαλλιά ξαναφυτρώνουν και πάλι.

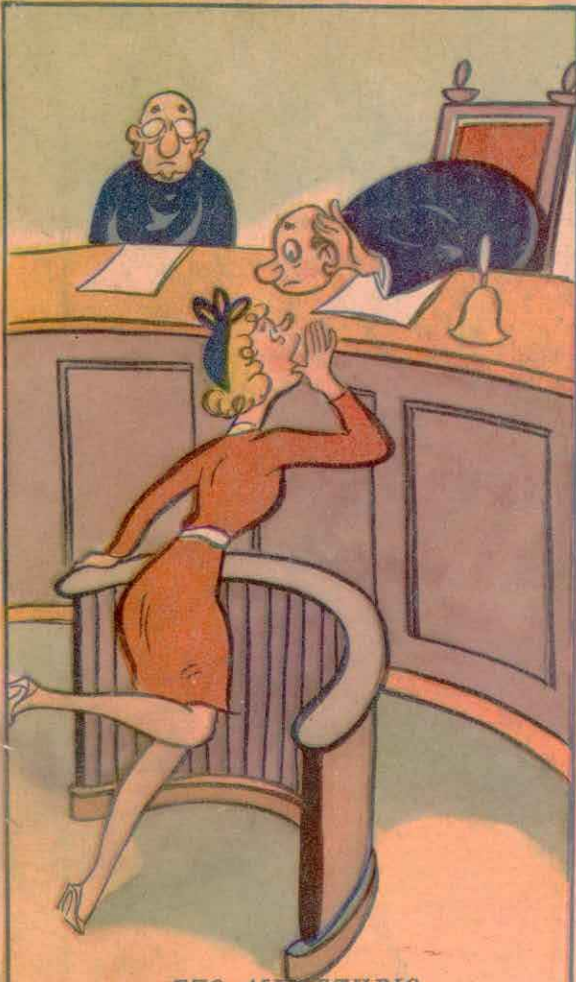
Υπάρχουν άλωπεκίες προκαλούμενες μετά μία σούλωση άτροφία του δερμάτος. Τέτοιες έινε η κασίδα, ο έρυσθηματώδης λύκος ή το κώσιμο άπό φωτιά, χημικές ύσεις, άκτίνες Χ. Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν ξαναδραίνουν μαλλιά, γιατί έχει καταστραφή η ρίζα τους.

Γυροειδής άλωπεκία. Την άρρώστεια αυτή την έξερε ο λαός με την όνομασία τριχοφάγος. Το πέσιμο των μαλλιών σ' αυτή την άλωπεκία, που πιο συχνά έινε στο κεφάλι, στα γένεια, και παντού όπου υπάρχουν τρίχες, άφίνει πλάκες ή μαλές, στρογγυλές ή μακρούλες, χωρίς λέπια. Το χρώμα τους έινε λευκό και λείο σαν τις μπιλιάς και κάποτε μπορεί να ένωθούν και να καταλάβουν όλο κήρο το τριχωτό μέρος της κεφαλής. Το πέσιμο των μαλλιών γίνεται χωρίς να καταλάβη ο άρρώστος.

Στο κέντρο της πλάκας, τα μαλλιά έινε όλα πεσμένα, γύρω όμως υπάρχουν γερές ή άρρωστες τρίχες. Οι άρρωστες τρίχες προς τη ρίζα έινε πιο λεπτές και ξεθωριασμένες. Η άρρώστεια δεν άκολουθεί κανονική εξέλιξη. Το έαπλωμα μπορεί να γίνεται γρήγορα ή πολύ άργα. Άν σταματήσει, τότε άρχίζουν να βγαίνουν καινούργιες τρίχες. Στην άρχή συχνά βγαίνει ένα έλαφρό άσπρο γυνόδι και μετά πούλν καιρο βγαίνουν κανονικές τρίχες με τον φυσικό χρωματισμό τους. Καμία φορά και οι καινούργιες τρίχες μένουν άσπρες. Μπορεί όμως και να ξαναπέσουν.

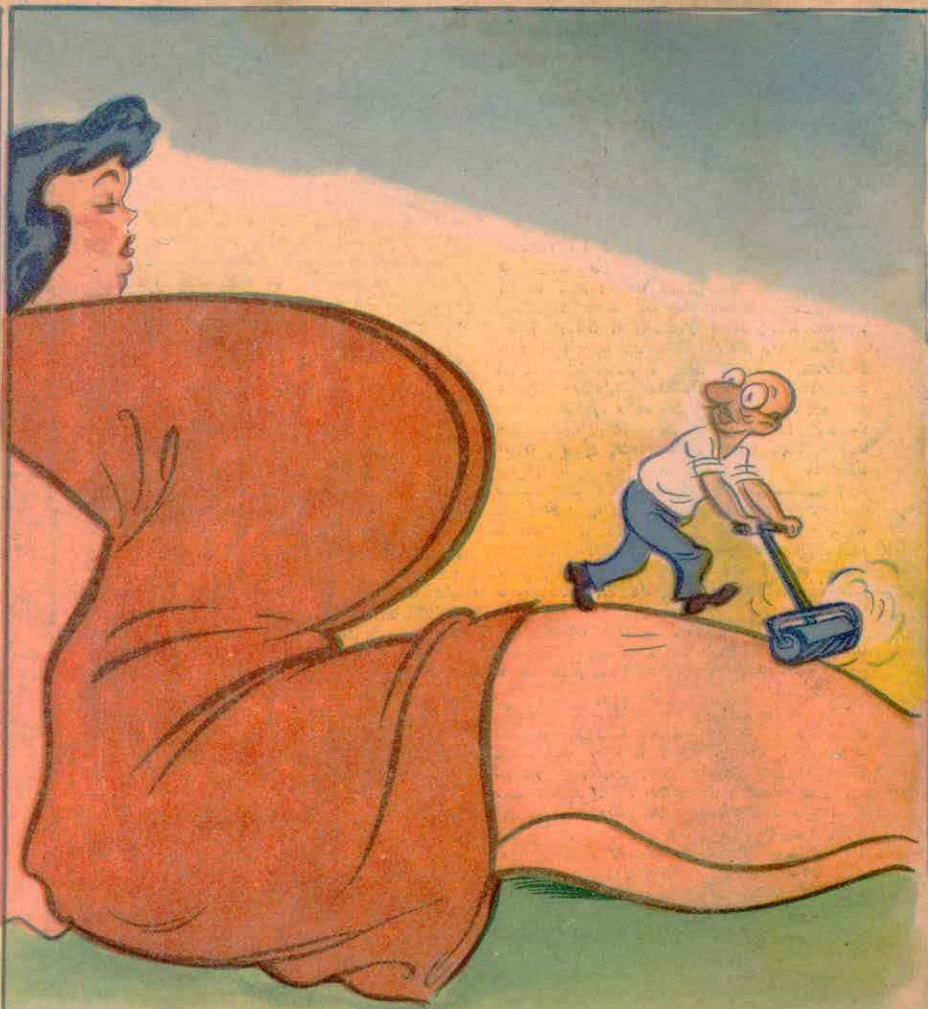
Πιο συχνά η άρρώστεια παρουσιάζεται με μία πλάκα. Πολλές φορές όμως, την πρώτη πλάκα άκολουθούν και άλλες, που μπορεί να έχουν την ίδια εξέλιξη.

Θεραπεία. Γενική τόνωση του οργανισμού με διάφορα τονωτικά φάρμακα και βιταμίνες. Υπεριώδεις άκτίνες σε όλο το σώμα. Άφαίρεσις κατεστραμμένων άμυαλών ή όδοντων, και εν άνάγκη όποθεραπεία άπό έκχυλίσματα θυρεοειδών άδένων. Τοπικές πρέπει να προκαλούν υπεραιμία, για να τρέφονται καλύτερα οι ρίζες των τριχών. Αυτά έπιτυγχάνεται με διάφορα έρεθιστικά φάρμακα, όπως έινε ο αϊθέρας, το οινόπνευμα, το όξικό όξύ, η χλωράλη, το

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

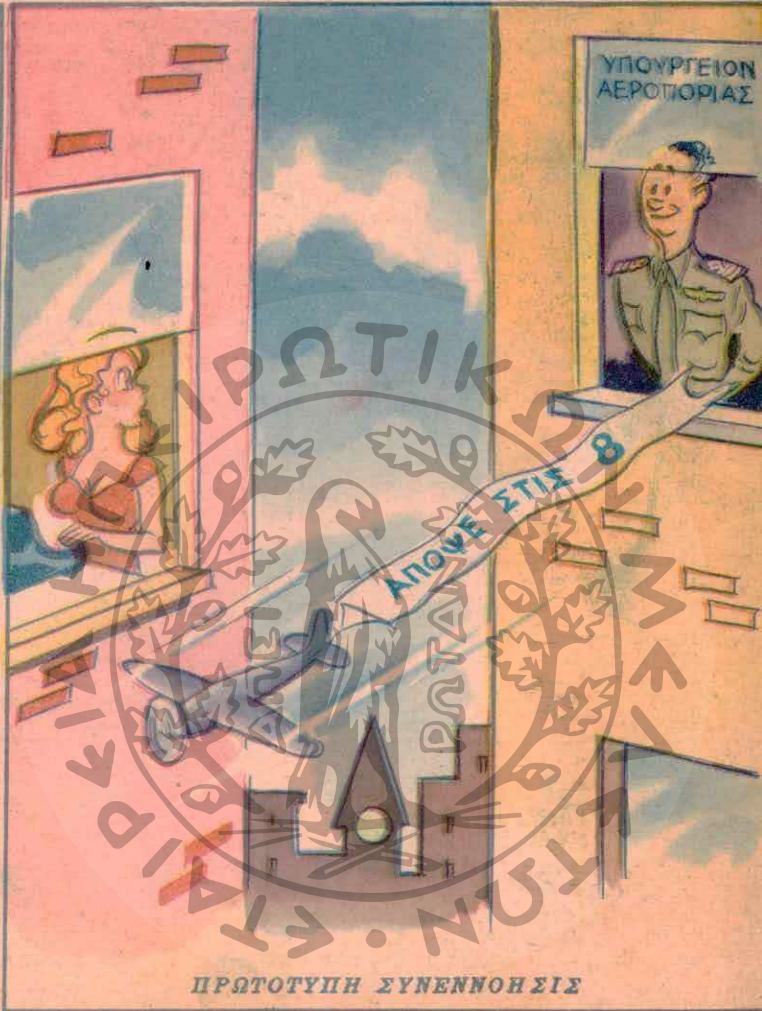
Ὁ πρόεδρος: Πόσων ἐτῶν εἶσθε;
Ἡ μάρτυς (στ' αὐτή): 26, κύριε
πρόεδρε, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνῃ λόγος...

— Ἀμάν, βρέ γυναῖκα, πότε θάρθῃ ὁ χειμῶνας νὰ βάλῃς κάλτσες, γιὰ νὰ
πάψω νὰ σοῦ ξυρίζω τὰ πόδια!

— Γιὰ σκέψου, ἂν δὲν βάχαμε καὶ τὶς ψηλὲς μπόντες μας,
θὰ γινόμαστε μούσκεμα!...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ